

TRON ĐỜI TRON KIẾP

Tác giả: Mạc Bảo Phi Bảo

Editor: p3104

Raw / convert: michael @ TTV

Độ dài: 47 chương + 1 ngoại truyện

Thể loại: **hắc bang**

Poster: **nyan_neko (thanks to StefanieVu)**

Ebook: **p3104**

~*~

Văn án

6 đại gia tộc hắc bang tại Mexico cùng nhau khổng chế 3200 km đường biên giới giáp với Mỹ.

Mà tại Trung Quốc, vùng đất với đường biên giới dài 2.2 vạn km, đường bờ biển dài hơn 1.8 vạn km, giáp với 15 quốc gia.

Với sự rộng lớn như vậy, chúng ta vốn nên sống bình an vô sự, đúng không?

Trình Mục Dương.

Tên này đối với hắc bang Nga mà nói, tương đương với “Trung Quốc.”

Đối với những người Trung Quốc kiếm tiền vất vả ở vùng biên giới chết chóc tại Moscow mà nói, chính là “Đáng cứu thế.”

Trong con mắt của những gia tộc cùng nhau chi phối biên giới Trung Quốc lâu nay, người đàn ông này là một trong những Hoa Kiều “Quân hoà thương nhân” (*buôn bán vũ khí*) lớn nhất.

Nhưng đối với cô, anh là một cậu bé lai xinh đẹp, khi cười giống như một con mèo Ba Tư hoặc giống như một con cáo.

mèo Ba Tư

MỤC LỤC

Mở đầu

Chương 1: Trình thị Trình Mục Dương (1)

Chương 2: Trình thị Trình Mục Dương (2)

Chương 3: Trình thị Trình Mục Dương (3)

Chương 4: Nam thị Nam Bắc (1)

Chương 5: Nam thị Nam Bắc (2)

Chương 6: Nam thị Nam Bắc (3)

Chương 7: Vụ làm ăn hấp dẫn (1)

Chương 8: Vụ làm ăn hấp dẫn (2)

Chương 9: Vụ làm ăn hấp dẫn (3)

Chương 10: Hầm mỏ Tứ Xuyên (1)

Chương 11: Hầm mỏ Tứ Xuyên (2)

Chương 12: Hầm mỏ Tứ Xuyên (3)

Chương 13: Sòng bạc Myanmar (1)

Chương 14: Sòng bạc Myanmar (2)

Chương 15: Sòng bạc Myanmar (3)

Chương 16: Ván bài thắng thua (1)

Chương 17: Ván bài thắng thua (2)

Chương 18: Ván bài thắng thua (3)

Chương 19: Ván bài cuối cùng (1)

Chương 20: Ván bài cuối cùng (2)

Chương 21: Ván bài cuối cùng (3)

Chương 22: MILF tại Philippines (1)

Chương 23: MILF tại Philippines (2)

Chương 24: MILF tại Philippines (3)

Chương 25: Tổng tuyển cử tại Philippines (1)

Chương 26: Tổng tuyển cử tại Philippines (2)

Chương 27: Tổng tuyển cử tại Philippines (3)

Chương 28: Gia tộc Philippines (1)

Chương 29: Gia tộc Philippines (2)

Chương 30: Gia tộc Philippines (3)

Chương 31: Tâm niệm thành ma (1)

Chương 32: Tâm niệm thành ma (2)

Chương 33: Tâm niệm thành ma (3)

Chương 34: Nam thị Nam Hoài (1)

Chương 35: Nam thị Nam Hoài (2)

Chương 36: Nam thị Nam Hoài (3)

Chương 37: Gặp lại “Phật” (1)

Chương 38: Gặp lại “Phật” (2)

Chương 39: Gặp lại “Phật” (3)

Chương 40: Đối cục tại Saudi (1)

Chương 41: Đối cục tại Saudi (2)

Chương 42: Đối cục tại Saudi (3)

Chương 43: Lợi thế trí mạng (1)

Chương 44: Lợi thế trí mạng (2)

Chương 45: Phản kích tại bước đường cùng (1)

Chương 46: Phản kích tại bước đường cùng (2)

Chương 47: Phản kích tại bước đường cùng (3)

Ngoại truyện: Here with me

Mở đầu

Ngày 10 tháng 2.

Quốc lộ E40 tại Bỉ, tuyết đọng rất nặng, xe ô tô chạy vô cùng chậm.

Cô lướt trang web, đã có tin tức ước tính thiệt hại do trận bão tuyết này gây ra, hàng xe ô tô dài hơn 900 km không biết điểm cuối ở đâu.

Hơn 900 km? Nếu có máy ảnh hoặc thứ gì đó có thể chụp được, không chừng sẽ là một tài liệu làm chấn động lịch sử.

Cô đặt tay trên cửa xe, hơi nước đọng lại thành những vết mờ không lớn không nhỏ.

Xe không lớn, bên trong chen chúc cả bốn người ở ghế sau.

Họ không phải là bạn học mà cô thường gặp, nhất là chàng trai ngồi bên cạnh, cô chỉ gặp qua ba bốn lần. Anh mặc quần áo leo núi màu trắng đen, gương mặt rất trắng, đôi mắt màu nâu nhạt, nhìn có chút yếu điệu.

Cô chỉ nhớ chàng trai này không học cùng khoa với mình, nếu không phải vì lời mời nhiệt tình của người bạn cùng phòng, cô làm sao ở đây cùng anh chen chúc trên một cái ghế. Hai người ngồi bên cạnh anh mới là bạn học cùng khoa với cô.

Bởi vì xe chạy chậm và giao thông tắc nghẽn, hai người kia đã sớm cuộn lại ôm nhau, cúi đầu dùng tiếng Tây Ban Nha nói chuyện với nhau, chậm rãi hôn môi, âm thanh rất nhỏ.

Tư thế của anh chàng bên này không được tự nhiên, để tránh cặp tình nhân bên kia, một tay anh đặt trên ghế Nam Bắc, tay còn lại để trên đầu gối mình, bởi vì chân dài, anh bất đắc dĩ phải nghiêng người kề sát cô.

Ở trong tư thế như vậy, tầm mắt của anh hiển nhiên dừng lại trên người cô.

Cô cười đồng tình với anh, nhỏ giọng hỏi: “Anh biết nói tiếng Trung không?”

“Cô muốn nói gì?” Anh cười, âm thanh như dòng nước trong veo.

“Gì cũng được,” cô chật vật nhìn anh, “Dù sao chúng ta nói vậy, họ nghe cũng không hiểu. Anh tên gì? Tôi nói là tên tiếng Trung.”

“Trình Mục.”

“Nam Bắc,” cô rụt người lại để chừa cho anh một chút không gian, “Hướng nam, hướng bắc.”

“Nam Bắc.”

“Ừ.”

“Nam Bắc.”

“Hả?”

“Không có gì, tôi có hỏi bạn học nhưng không ai biết tên tiếng Trung của cô, không ngờ lại đơn giản như vậy.”

“Để nhớ lắm phải không?” Cô thấp giọng cười.

“Họ rất đặc biệt, tên cũng rất đặc biệt, thật sự nghe một lần sẽ nhớ kỹ.”

Hai người nói chuyện một lát, cô cảm thấy ngày càng lạnh, bởi vì không biết xe phải dừng lại đến khi nào, điều hoà đã sớm tắt đi. Trời tuyết lạnh như vậy, ngay cả hai người ở phía trước chịu trách nhiệm lái xe cũng ôm nhau để sưởi ấm.

Hai người bên cạnh đã vậy, hai người phía trước cũng như thế.

Anh chàng bên cạnh đang nhìn cô, cô cũng nhìn anh, trong không gian như thế, thực dễ dàng mê hoặc người ta phạm tội.

Cô thì thầm nói: “Hơn 900 km, nghe ra rất tuyệt vọng.”

Trình Mục từ trong người lấy ra một bình rượu nhỏ màu bạc, nhẹ nhàng gõ trên bàn tay cô: “Quốc lộ này dài hơn 8000 km, cô nghĩ con số 900 có đáng nhắc tới hay không?”

Cô khéo léo cầm lấy bình rượu, mở nắp ra ngửi: “Mùi rất mạnh!”

“Rất mạnh.”

Cô cúi đầu, nhấp một ít rượu, cảm thấy lưỡi cay xè: “Anh uống trực tiếp rượu nguyên chất sao?”

“Nếu đã thử rồi thì uống thêm đi.” Giọng nói anh rất nhẹ.

“Nếu say thì sao?”

“Tôi sẽ đưa cô về nhà.”

Bọn họ đang rất gần nhau, cô thậm chí nghĩ nếu nói thêm một từ nữa môi hai người sẽ chạm vào nhau. Cô buồn cười mở cửa xe, đã hai năm không về nhà, ngay tại thời điểm sắp quay trở về lại có cuộc gặp gỡ như vậy. Trong đôi mắt có chút đồng ý cũng có chút mê hoặc.

Vừa rồi đối diện như vậy, cô suýt chút nữa đã nhận lời anh.

Bên ngoài gió tuyết rất lớn, có rất nhiều người đứng trên đường cạnh xe mình, nôn nóng chờ tuyết ngừng rơi.

Mái tóc ngắn của Nam Bắc bị gió thổi rối loạn che cả đôi mắt, cảm xúc vừa rồi còn chưa thoát hẳn, bỗng nhiên có tiếng súng nổ vang trời, cô thấy một viên đạn bay qua người, theo bản năng cô ôm đầu ngồi xuống.

Tại sao có thể như vậy? Nơi này sao lại có bắn nhau?

Cô đang do dự không biết làm sao thì cánh tay phải bỗng nhiên cảm thấy đau đớn. Cả người đều bị kéo về phía sau: “Đừng cử động, không cần làm gì cả.” Tiếng hét chói tai từ bốn phía, bao gồm những tiếng la hét từ trong xe xuyên qua tai cô.

Đôi mắt Nam Bắc cảm thấy đau đớn, trong lòng lại hận đến mức muốn giết người.

Sống hai mươi năm qua, cô thật không biết trúng đạn lại có thể đau đến như vậy...

Khi tỉnh lại cũng bởi vì đau, cô nghĩ rằng mình đang ở bệnh viện, không ngờ lại xui xẻo vẫn còn ở trong xe, kẹt lại trong hàng xe ô tô dài hơn 900 km này.

May mắn cánh tay bị thương đã được băng bó, hẳn là bác sĩ đã tới.

Nếu đến rồi? Sao lại không mang mình đến bệnh viện?

Trình Mục không biết thuyết phục thế nào với bốn người kia, hiện giờ chỉ có cô và anh ở trong xe: “Cô sao rồi?”

Nam Bắc dùng tay kia giữ lấy cánh tay bị thương: “Vẫn là chủ nghĩa xã hội tốt hơn... Tại quốc gia cấp loại giấy phép sử dụng súng hợp pháp, danh sách đăng ký khoảng bảy, tám vạn khẩu, trên thực tế không chừng còn hơn hai trăm vạn, kẹt xe cũng có thể bắt gặp cảnh bắn nhau như trong phim Hollywood...”

Cô cố gắng nói chuyện nhưng vẫn không ngăn được dòng nước mắt đang tuôn rơi.

Cô thật không nghĩ tới trúng đạn lại đau như vậy, không chỉ có miệng vết thương, toàn thân đều đau như thể thịt trên người bị xé ra. Cuối cùng không biết là vì đau hay vì mệt mỏi, cô cuộn người lại, tóc xoã che phủ gương mặt, ánh mắt đờ đẫn, gương mặt trở nên trắng bệch.

“Cô có sao không?” Có âm thanh mơ hồ hỏi cô.

Nhưng ý thức của cô đã sớm đi đến nơi khác.

Chương 1: Trình thị Trình Mục Dương (1)

Đài Châu (*thuộc tỉnh Chiết Giang*), Trung Quốc.

Sau khi thôi học từ Bỉ trở về, đã bốn năm rồi cô chưa rời khỏi Vân Nam.

Nếu không phải theo ông Thắm, người chăm sóc cô từ nhỏ, trở về quê tế tổ, cô cũng không đến Đài Châu cùng ông về thăm quê cũ.

Lần này bởi vì ông Thắm đi Đài Châu tế tổ, có khoảng 170 người của Thắm gia từ Mỹ, Châu Âu, Indonesia, Mexico và trong các tỉnh, thành phố đi theo, nhưng chỉ có ông Thắm cùng hai người con trai được ở tại nhà tổ. Nam Bắc cũng ở nơi này từ tuần trước, mỗi ngày ngoại trừ đi chào hỏi trưởng bối tiểu bối thì cô đi thăm cửa hàng ngọc ở gần đó.

Cửa hàng ngọc này là thuộc sở hữu tư nhân, được chính phủ địa phương dùng để triển lãm, chiêu đãi khách quý, không một ai được rảnh rỗi.

Vào một buổi trưa, thời tiết có chút khó chịu.

Ông Thắm nhận lời phỏng vấn của một đài truyền hình Đài Loan, cô không có việc gì để làm nên ra từ cửa sau của nhà tổ, dọc theo con đường nhỏ đi đến cửa hàng ngọc.

Đẩy cửa vào, Nam Bắc ngửi thấy mùi đàn hương nồng đậm hoà vào gió lạnh của máy điều hoà phả vào mặt. Đằng sau tấm bình phong bằng ngọc lưu ly đối diện với cửa lớn vang lên một bài hát truyền thống Đài Loan. Cách bài trí ở đây theo phong cách cổ xưa.

Thời tiết bên ngoài thật là nóng.

Cô đang hưởng thụ hơi mát từ máy điều hoà, thích ý nheo mắt lại, thở dài một hơi.

Vừa định gọi một ly trà lạnh thì cô liền sững sờ tại chỗ.

Trong cửa hàng có hai ba vị khách, có một người nhìn rất nổi bật.

Là Trình Mục.

Cô còn nhớ rõ hình dáng của anh trước khi hai người tạm biệt nhau. Khi đó anh là một chàng trai trẻ, cao gầy, mái tóc ngắn màu đen, đôi mắt màu nâu rất đẹp, giống như mèo Ba Tư. Nhưng người hiện tại đang đứng trước mặt cô không còn là một chàng trai mà đã trở thành một người đàn ông thực thụ.

Nam Bắc thấy cô gái trong cửa hàng đang nhìn mình thì ra hiệu giữ im lặng, cô lặng lẽ nhìn kỹ anh từ phía sau.

Trình Mục mặc áo sơ mi màu đen, ngoại trừ đồng hồ đeo tay ra thì không mang bất cứ trang sức gì khác. Anh ngồi đó, một tay đặt lên cạnh bàn, nhìn cô gái đang chọn vòng đeo tay. Hai người thỉnh thoảng nói chuyện với nhau, họ đều dùng tiếng Quảng Đông, loại ngôn ngữ địa phương này thông qua giọng nói của cô gái quả thật rất dễ nghe.

Đây là cửa hàng ngọc tư nhân, ngày đầu tiên đến đây, ông Thẩm có nói cho cô biết, những người đến nơi này đều có quan hệ với Thẩm gia. Chẳng lẽ, anh cùng Thẩm gia có quan hệ?

Nam Bắc có phần không tin.

“Chiếc này được không?” Cô gái giơ cánh tay lên nhìn anh.

“Cũng không tệ lắm.” Anh rất kiệm lời.

Trình Mục và cô chỉ là quen biết sơ giao thông qua sự giới thiệu của một người bạn học khoa vật lý. Bản thân anh cũng chỉ học có nửa học kỳ đã buộc phải rời đi, còn chưa có cơ hội quan hệ yêu đương với cô gái nào cả. Vì vậy, khi gặp lại tại Đài Châu này, trong cửa hàng ngọc của Thẩm gia, cô không biết phải đối mặt anh như thế nào?

Cô không ra cửa lớn nhưng đi vào trong cửa hàng, thăm trên nền nhà rất dày đi lại trên đó cảm thấy rất mềm mại. Cô đến gần hai người khiến cho họ đều quay đầu nhìn.

Nam Bắc cười nói: “Phi thủy ở đây là tốt nhất, hẳn là chưa đem ra hết.”

“Thật sao?” Ánh mắt cô gái hiện rõ vẻ vui mừng.

“Vậy thì lấy tất cả ra đây.” Trình Mục nhìn gương mặt cô, cẩn thận quan sát người bạn cũ đã lâu không gặp.

“Chờ một lát.”

Cô quay sang nói nhỏ với nhân viên cửa hàng vài câu, rất nhanh sau đó có người đem lại những chiếc vòng tay mà cô nói là loại tốt nhất.

Cô gái kia hẳn là người am hiểu về ngọc, trong ánh mắt vui sướng, cô cúi đầu nhìn những thứ vừa được mang ra.

Nam Bắc đứng bên trái cô gái đó, cô lặng lẽ lướt tầm mắt mình qua anh, dùng khẩu hình miệng hỏi anh: bạn gái?

Trình Mục chống khuỷu tay trên cái bàn gỗ lim. Anh nhìn cô, trong mắt có ý cười nhưng lại không biểu hiện ra trên khuôn mặt: “Những thứ này cũng không tệ, còn cái gì khác đáng giá đặc biệt hơn không?”

Đối với câu hỏi của cô anh hoàn toàn không để ý.

“Có.” Cô khẽ nhếch môi, nói với nhân viên cửa hàng lấy chìa khóa để mở tủ trưng bày bằng thủy tinh ở phía trước.

Tủ to như thế, nhưng chỉ có hai chiếc vòng ngọc, như vậy cũng đủ thấy được giá trị của chúng.

Cô không do dự lấy cả hai chiếc vòng ra, chọn chiếc nhỏ hơn, rồi đưa cho cô gái kia ước thử. Nam Bắc nắm nhẹ tay cô gái kia, xuyên vòng ngọc qua bốn ngón tay rồi ép chặt đến chỗ ngón tay cái, kích cỡ thật vừa vặn: “Chiếc vòng này rất đáng giá, cũng thật thích hợp với tiểu thư đây.”

“Tại sao không trực tiếp đeo vào?” Trình Mục nhìn chiếc vòng trong tay cô với vẻ hứng thú.

“Chiếc vòng này nhỏ, nếu đeo vào sẽ rất khó lấy ra. Hơn nữa, vòng ngọc đã mang vào nghĩa là đã lựa chọn chủ nhân của nó, bắt buộc tháo ra là điều không tốt.” Nam Bắc nói như không có gì, “Đây là bảo bối của cửa hàng, có lẽ anh cùng tiểu thư đây suy nghĩ thật kỹ rồi hãy đeo vào.”

Hai cô gái bán hàng sau lưng cô cố nén tiếng cười.

Lời nói này tuy dọa người khác, nhưng hoàn toàn không chuyên nghiệp, cứ như là lời của kẻ bịp bợm. Nếu không phải trước đây ông Thẩm có dặn dò rằng cô gái này có thể tùy ý làm bất cứ điều gì, các cô thật không dám để Nam Bắc trực tiếp lấy đôi vòng tay này ra.

Nhưng thật ra lời cô nói cũng đúng. Tuy trong cửa hàng có trang bị đủ thứ để giúp tháo vòng ngọc ra, nhưng chiếc vòng này nhỏ như vậy, đeo vào rồi khi lấy ra sẽ rất đau đớn.

Nam Bắc vốn chỉ muốn hù dọa anh.

Không ngờ Trình Mục thật sự lấy đôi vòng tay này, đưa cho cô gái kia đeo vào.

Nam Bắc thấy đôi vòng ngọc tốt như vậy đã được bán đi thì khẽ thở ra. Cô bảo nhân viên cửa hàng tính tiền, chỉ thấy cô nhân viên cười cười, không quay về quầy mà khom người tiễn hai người kia ra khỏi bình phong.

“Là khách quen sao?”

“Không phải, người của chính phủ dẫn anh ta tới đã nói, bất luận anh ta chọn cái gì thì xem như là quà tặng cho con cháu trong nhà.” Nhân viên cửa hàng buồn rầu, thật vất vả các cô mới giúp ông chủ tiết kiệm một khoảng tiền, cất giấu đôi vòng tay phi thúy tốt nhất đó, không ngờ lại bị Nam Bắc mang ra.

Hôm sau tất cả mọi người đều biết, chuyện này trở thành chuyện cười về Nam Bắc, đưa ra vòng ngọc trị giá đến bảy trăm ngàn. Nhưng cửa hàng ngọc này là cho chính phủ địa phương dùng để trưng bày triển lãm, xem như Thẩm gia góp chút thành tựu cho quê hương nên cũng không có gì để so đo.

“Không sao, vòng ngọc kia là do lão thái giám Lý Liên Anh ăn trộm được rồi lưu lạc ra khỏi hoàng cung, bị bán ra nước ngoài. Đưa cho anh ta ít nhất nó vẫn ở Trung Quốc một thời gian dài, coi như vật quý của quốc gia được bảo hộ.” Thẩm Gia Minh, người lớn lên cùng cô, nói chuyện có chút chua chát, “Cùng lắm thì mang món nợ này ghi vào sổ của anh. Nhưng Bắc Bắc, sao em có thể hào phóng với Trình Mục Dương như vậy?”

Cô ngăn người, chớp mắt một cái: “Anh nói là Trình Mục Dương?”

“Đúng vậy, cháu thứ tư của ông chủ Trình, Trình Mục Dương.” Thẩm Gia Minh đứng lên, cẩn thận nhìn con vệt trong cái lồng sắt, “Trình gia đến bây giờ chỉ chọn người tài chứ không chọn người thân. Từ khi ông Trình bảy mươi tuổi thì Trình Mục Dương xuất hiện ngày càng nhiều, có khả năng sẽ trở thành ông chủ Trình thị trong tương lai.”

Cô lên tiếng: “Lúc quen biết nhau, em không biết anh ta là người của Trình gia.”

Thẩm Gia Minh không cẩn thận suýt nữa bị con vệt mổ vào ngón tay. Con vệt điên cuồng va chạm vào cái lồng, anh ta như không có cảm giác gì mà nhìn cô: “Thật trùng hợp.”

“Đúng vậy... Thật trùng hợp.”

Trình Mục Dương, thì ra anh chính là Trình Mục Dương.

Nhiệt độ từ tách hồng trà trong tay dần lan toả ra.

Lúc này Chiết Giang vừa vào mùa mưa dầm, thời tiết nhiều mưa cũng như Vân Nam, khí hậu quen thuộc khiến cô không có cảm giác xa nhà.

Bây giờ nghĩ lại thấy bản thân mình hay ở những nơi có nhiều mưa. Vài năm trước ở Bỉ, cũng là đất nước nhiều mưa, nhưng khí hậu lại rất thoải mái. Nhiệt độ cao nhất vào mùa hè chỉ là 28 độ, mùa đông nhiệt độ thấp nhất vào ban đêm cũng chỉ 0 độ.

Tuy có nhiều trận tuyết rơi, nhưng phần lớn chỉ là mưa khi rơi xuống đất thì trở thành tuyết.

Trận tuyết lớn khiến đường tắc nghẽn thành hàng dài hơn 900 km kia cũng là chuyện mười năm khó gặp.

Khi đó cô được đưa vào bệnh viện, vị bác sĩ người Bỉ dùng tiếng Pháp không ngừng hỏi cô ai đã lấy viên đạn ra? Trình Mục cuối cùng cũng thừa nhận là anh, cô kinh ngạc vì anh chàng này lại to gan đến vậy. Chỉ vì trong tay anh không có dụng cụ y tế nào nên miệng vết thương trông rất khó coi.

Mặc dù được chữa trị nhưng trên sườn tay phải của cô vẫn để lại một vết sẹo.

Những bạn học đi cùng cũng bị dọa không ít, nhưng người trúng đạn và còn để lại vết sẹo là cô lại rất bình tĩnh. Trước đây khi cô ở Vân Nam cũng đã từng thấy qua đầu súng thật sự, cho nên trừ cảm giác đau đớn thì không có cảm xúc gì khác. Khi đến sở cảnh sát cho khẩu cung rồi đi đến bệnh viện, Trình Mục cũng không có bất cứ biểu hiện gì khiến cô phải sửng sốt.

Khi đó cô tưởng rằng bởi vì anh học vật lý cho nên cấu tạo đầu óc hơi khác thường.

Nhưng đến giờ phút này, cô cuối cùng cũng có đáp án. Trình gia là gia tộc buôn bán vũ khí, anh sợ mới là lạ.

Khó trách, từ đầu đến cuối anh chỉ hỏi cô: “Cô có sao không?”

Thật sự là... Quá đáng.

Khi đó vì thời tiết ẩm ướt, nên miệng vết thương cũng rất khó lành lại.

Sau khi trở về trường học, rất nhiều bạn học phát hiện bên cạnh cô còn có một anh chàng lai xinh đẹp kiêm chức bảo mẫu. Lúc ấy Nam Bắc ở cùng phòng với một cô gái người Nga, nghĩ rằng việc anh ra vào phòng cô sẽ bất tiện, không ngờ cô bạn cùng phòng lại giúp anh hoàn thành nhiệm vụ chăm sóc cô.

Một buổi tối nào đó, khi cô đang vui đùa vào bài vở, cô bạn cùng phòng liền hỏi, được một anh chàng thăm mền lâu như vậy thì có cảm giác gì? Cô mờ mịt không hiểu, cô gái Nga xinh đẹp mặc quần đùi lác lư trước mắt cô nói, ngay từ khi cô vào học Trình Mục đã bắt đầu chú ý tới cô.

Chuyện này quả thật Nam Bắc không hề biết trước. Khi nghe cô bạn nói vậy, cô cũng có chút cảm giác.

Nhưng vì gia thế của cô đặc biệt khiến cô không dám mơ tưởng chuyện xa vời. Hơn nữa, dường như cô đối với anh còn thiếu một chút cảm giác.

Huống hồ, ở khoa vật lý, tài giỏi như Trình Mục đáng lẽ nên học đến cuối cùng rồi thuận lợi vào phòng thí nghiệm mới đúng.

Căn bản họ chẳng liên quan gì đến nhau.

Chỉ có một lần, chỉ một lần đó, cô thử hỏi anh.

“Anh có ý kiến gì đối với việc buôn bán vũ khí không? Anh muốn sống cuộc sống như vậy không?” Cô tựa đầu vào ghế, trên tay cầm cuốn sách, ánh mắt lặng lẽ ngắm nhìn anh.

Cô rất thích những cuộc nói chuyện bằng tiếng Trung với anh.

Giọng nói của anh thật sự rất chuẩn, đối với những người nói bằng giọng mũi thật không phân biệt được.

Trình Mục liếc cô một cái, dùng bút gõ nhẹ trên mặt bàn, lát sau nở nụ cười như một con cáo xảo quyệt: “Nghe như có vẻ cô muốn sống như vậy?”

“Sao lại có thể chứ.” Cô rung đùi đắc ý, cười nhạt.

Buổi chiều ngày hôm đó, bên ngoài mưa dầm rả rích như thường thấy ở Bì. Anh ngồi rất gần cô, quần áo trên người anh đã khô ráo, của cô cũng thế, toả ra hương vị ấm áp.

Không thể không nói, sau này cô không thể tìm được một bảo mẫu tri kỉ như anh.

Chương 2: Trình thị Trình Mục Dương (2)

Nam Bắc không phải là con cháu Thầm gia, cho nên đến ngày tế tổ đương nhiên cô trở thành người nhàn hạ nhất.

Thầm thị tại Giang Nam đã truyền thừa (*truyền lại và thừa kế*) được hai mươi sáu thế hệ, gia tộc vững vàng mấy trăm năm qua, tất nhiên thu hút sự chú ý của người khác. Lần này là lần đầu tiên sau hai mươi mấy năm ông Thầm mới trở về quê hương tế tổ, đương nhiên không thể thiếu sự xuất hiện của phương tiện truyền thông đem việc này trở thành một sự kiện quan trọng.

Thời điểm ánh sáng mặt trời dần hiện ra, lễ tế tổ đã bắt đầu.

Nam Bắc xen lẫn trong đám phóng viên, từ xa đi theo một trăm mấy mươi người của Thầm gia. Phần lớn giới truyền thông đến hôm nay đều do chính phủ địa phương mời đến. Nhưng nhiều nhất chỉ cho phép chụp ảnh, tuyệt đối không nhận phỏng vấn chính thức.

Mọi người đến nhà thờ tổ cùng nhau vào nội đường dâng cúng, sau cùng đi vào mộ tổ tiên, cúi đầu dâng hương.

Một loạt bông cúc trắng đã được chuẩn bị sẵn, mỗi người khi cúng bái đều lấy một bông.

Phía trước cô là hai người phóng viên, vì không thể vào bên trong nên họ để máy ảnh xuống rồi buôn chuyện với nhau.

“Người đang dâng hoa là Thầm Khanh Thu, năm nay tranh cử bộ trưởng bộ tài chính ở Mexico, không ngờ vai vế của anh ta thấp như vậy.”

“Loại gia tộc lớn này chính là vậy. Anh xem cậu thiếu niên đứng trước anh ta thì biết, vị trí xem ra lớn hơn anh ta, nhìn chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi thôi đúng không?”

...

Những loại buôn chuyện thế này, đương nhiên có đúng có sai.

Cô nghe cũng thật vui tai, xem như trò tiêu khiển.

Gần đến giờ ăn trưa, lễ tế tổ cũng ngừng một lát. Thảm gia an bài cho mọi người cùng giới truyền thông dùng cơm ngay tại nhà tổ, đặc biệt mời đầu bếp đến làm đồ ăn chay. Một vài người của Thảm gia sống lâu năm tại Đài Châu phụ trách tiếp đãi lãnh đạo địa phương và giới truyền thông.

Nam Bắc trước sau đều đi theo bên cạnh Thảm Gia Minh, do cử chỉ vượt mức bình thường của hai người nên bị không ít ống kính ghi hình lại. Khuôn mặt cô nhỏ bé, khoé mắt khê nhếch, phần lớn thời gian đều rất ít cười.

Thỉnh thoảng khi nói chuyện với Thảm Gia Minh cô mới nở nụ cười. Người ngoài không biết sẽ tưởng cô và Thảm Gia Minh là một đôi.

Nhưng nếu bọn họ nghe được cuộc nói chuyện của hai người thì mới biết mình đã sai lầm.

Mà sai cả mười phần.

“Này, cười một chút đi.” Thảm Gia Minh nghiêng đầu cười một cách chuyên nghiệp, “Ngày mai trên 《Tin tức liên hợp》 khẳng định sẽ có hình của em.”

Cô đương nhiên biết ý đồ của anh ta nhưng cũng không ngại phối hợp: “Gần đây có phải anh muốn hợp lại với người đẹp kia phải không?”

“Cô ta?” Thảm Gia Minh theo bản năng xoa ngón trỏ mà hôm qua bị con vẹt mổ xém chút mất thịt, giờ nhớ lại vẫn còn thấy đau, “Cũng là chuyện xưa từ ba đời trước rồi, cũng không còn gì để nói sao giờ lại nhắc đến?”

Nam Bắc nói “a” rồi giơ ngón giữa lên với Thảm Gia Minh: “Thật ngại quá, chuyện xưa từ ba đời kia em lại là kẻ cướp.” Thảm Gia Minh không ngăn được, nở nụ cười nắm lấy ngón giữa của cô: “Có người nhìn em.”

“Thật sao?” Cô giả vờ sửa sang tóc tai, giúp đỡ chàng công tử này diễn trò: “Thế này được chưa? Vào ống kính sẽ ăn ảnh chứ? Sao phóng viên lại có thể vào nơi này?”

“Có thể, hoàn toàn có thể.”

Thảm Gia Minh tươi cười nắm lấy bờ vai Nam Bắc xoay người cô hướng về phía đông nam.

Có người đang đi tới.

Cô ngạc nhiên khi nhìn thấy anh. So với mấy ngày hôm trước gặp gỡ, anh vẫn cao gầy, dáng đi không hề thay đổi. Khi hai người nhìn thấy nhau, trên mặt Trình Mục Dương hiện rõ nụ cười khó có thể nắm bắt.

Cô nghĩ anh sẽ đến nơi này, nhưng không ngờ Trình Mục Dương lại đi dọc theo con đường nhỏ bên hòn non bộ rồi đi qua chỗ khác rất nhanh.

“Rất cuộc làm sao em quen biết hắn,” Thảm Gia Minh ngồi trên lan can bằng gỗ tại một hành lang uốn khúc, “Vân Nam? Tứ Xuyên? Hay là miền Nam?”

“Ồ Bì, lúc đi học tại Bì em đã biết anh ta.”

Thảm Gia Minh tính toán thời gian: “Sau đó cũng không gặp lại?”

Cô gật đầu.

“Đại khái là hai năm trước, phó thị trưởng mới của Moscow nhậm chức, vì muốn phát triển thế lực hắc đạo làm chỗ dựa cho mình đã khiến việc buôn bán của Trình gia gặp không ít khó khăn. Lúc đó, người nổi tiếng nhất

trong Trình gia không phải hần mà là người anh họ Trình Mục Vân. Người này cái gì cũng tốt, nhưng chỉ vì lợi ích trước mắt mà dùng thủ đoạn cực đoan, muốn trực tiếp ám sát người phó thị trưởng này.”

“Việc ám sát của người khác mà anh cũng biết?”

“Sau này anh mới biết. Trình gia sở dĩ có thể lực ở biên giới Trung-Nga nhiều năm như vậy là do khôn ngoan ẩn mình. Bất luận chính phủ có thay đổi thế nào thì cơ quan nhà nước bên ngoài vẫn không hề thay đổi. Em có biết một khi đã đánh vỡ thế cân bằng thì kết quả chính là hủy diệt. Trình gia dù sao cũng là người làm ăn, không phải loạn đảng, đương nhiên không thể làm vậy.”

Nam Bắc nghe thấy có vẻ thú vị.

Đối với tình hình tại biên giới Trung-Nga, người ta vẫn cảm thấy như đang xem phim điện ảnh cũ kĩ của Âu Mỹ.

Nơi đó so với Vân Nam đều là chốn đen tối nhưng lại không liên quan gì đến nhau, giống như hai thế giới vậy.

Tại Bỉ, cô bạn người Nga cùng phòng với cô cũng từng oán giận, sau khi Soviet giải thể, Nga đã sớm trở thành thế giới của hắc bang. Do nguồn kinh tế bị khống chế trong tay họ, 20% tổng giá trị kinh tế quốc gia đã bị hắc bang chiếm lấy, thậm chí có khi lên đến 30%.

Một đất nước như vậy thì nhân viên chính phủ tất nhiên là không thoát khỏi liên quan. Lại nói tiếp, đây là một quốc gia đen tối.

“Trình gia vì chuyện này đã có một trận rung chuyển lớn. Sau đó Trình Mục Dương xuất hiện.”

“Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó.” Thẩm Gia Minh cười cười, nói sang chuyện khác, “Anh nhớ rõ sau khi từ Bỉ trở về em chưa đến biên giới lần nào. Hàng năm đều ở tại Vân Nam, em không cảm thấy nhàm chán sao?”

Cô lắc đầu: “Cũng không hẳn là nhàm chán. Nếu anh có cơ hội đi Vân Nam, em sẽ dẫn anh đến nơi có cảnh bắn nhau thật sự.”

Thẩm Gia Minh nghiêm nghị nhìn cô: “Anh không đi, anh sợ nhất chính là anh trai Nam Hoài của em.”

Nam Bắc quăng cho anh ta một ánh mắt khinh thường.

Vài ngày sau, Trình Mục Dương không còn xuất hiện.

Ngay khi cô nghĩ sẽ không gặp lại anh nữa thì ông Thẩm bỗng nhiên báo cho cô biết hành trình có thay đổi, phải theo đường biển trở về. Câu nói của ông có hàm ý khác, không rõ ràng, chỉ nói muốn cô đi trước, còn ông thì ở lại Đài Châu chờ nghi thức quyên tặng, sẽ có một “người bạn” cùng đi với cô.

Theo trực giác của mình, cô đoán được “người bạn” kia có lẽ là Trình Mục Dương.

Trời tối, cô mang theo hành lý đứng trước cửa lớn chờ người đến đón.

Mưa quá lớn, dù Nam Bắc đã đứng dưới cửa tránh mưa nhưng vẫn bị ướt. Nhà tổ không nằm ở khu dân cư dày đặc, lân cận không có ai qua lại, càng không có xe lui tới.

Chỉ có tiếng mưa rơi.

Khoảng mười phút sau, từ xa có một chiếc xe màu trắng chiếu đèn về phía cô.

Tiếp theo là một đoàn xe Mercedes S600 Pullman Guard nối đuôi nhau chạy qua trước mặt, màu xe hoàn toàn giống nhau, duy nhất chỉ có biển số xe không giống. Lúc đầu cô còn có hứng thú đếm số xe, về sau lại không rõ là bao nhiêu chiếc. Cuối cùng có một chiếc rời khỏi đoàn xe tiến tới dừng lại trước bậc thang.

Người ngồi ở ghế lái phụ chạy xuống mở cửa ra.

Nam Bắc đem hành lý giao cho người kia, che dù đi hai ba bước rồi vào trong xe.

Trình Mục Dương đang ngồi ở bên trong nhìn cô.

Anh mặc một bộ đồ đơn giản áo trắng quần đen. Gương mặt được ánh đèn vàng chiếu vào làm nổi bật đường nét khuôn mặt, ánh sáng không đủ làm cho đôi mắt ngày càng thâm sâu.

Câu đầu tiên của cô là: “Không có dép lê sao?”

Trình Mục Dương mở kính cách âm, người ngồi phía trước liền đưa một đôi dép lê màu trắng.

“Cảm ơn.” Nam Bắc cúi đầu cởi đôi giày ướt sũng ra rồi mang dép vào, rốt cục cũng cảm thấy thoải mái. Lúc này cô mới đưa mắt về phía anh, phát hiện anh vẫn nhìn cô như cũ, ánh mắt hai người nhìn nhau được ánh sáng chiếu vào rạng rỡ.

Ba bốn giây sau, cô bỗng nhiên cười rộ lên.

Bạn cũ gặp lại, lúc này mới xem là thật sự gặp gỡ.

“Mưa rất lớn sao?” Anh hỏi cô, âm thanh có chút thấp.

“Ừ.”

“Đến chỗ nghỉ lại đêm nay phải cần năm, sáu giờ đồng hồ.” Anh nói, “Đường hơi xa, ngồi ô tô sẽ không thoải mái, em nên chuẩn bị sẵn sàng.”

“Đi đâu vậy?” Cô xuyên qua kính xe nhìn về đoàn xe phía sau, “Anh mang theo bao nhiêu chiếc xe thế?”

“Hồ Vạn Đảo(1). Lần này có khoảng bốn mươi chiếc.”

Bốn mươi chiếc?

Cô cười thán: “Đi trên đường như vậy không sợ kẹt xe sao?”

Đi xa nhưng cẩn thận như thế là lần đầu tiên cô gặp.

“Việc đó hẳn là không xảy ra.” Anh vẫn nghiêng thân mình, khoát một tay lên ghế, tay kia đặt trên đầu gối mình. “Khoảng cách mỗi chiếc xe là năm mươi mét, sẽ không cách quá gần nhau.”

Khoảng cách rất thích hợp, cho dù có xe bị tập kích cũng không liên lụy đến xe còn lại.

“Nếu có người biết anh ngồi trên chiếc xe nào thì sao?”

Anh lên tiếng cười: “Cứ cách mười phút chiếc xe cuối cùng sẽ tăng tốc chạy lên đầu.”

Cô suy nghĩ cẩn thận lời nói của anh.

Bốn mươi chiếc xe hoàn toàn giống nhau, giữ khoảng cách không xa không gần. Cứ mười phút lại đổi vị trí một lần, chỉ sợ ngay cả tài xế cũng không biết rốt cuộc xe mình là thứ mấy.

Nếu có người muốn biết Trình Mục Dương ngồi ở chiếc xe nào, khả năng tính toán gần như là không.

Dù cho trong tỷ lệ một phần vạn đoán ra được chiếc xe này, nhưng khó có thể tấn công trong nháy mắt.

Cô nhớ rõ đây là chiếc Mercedes S600 Pullman Guard chống đạn, đạt được tiêu chuẩn VR7(2), cực kỳ an toàn. Nếu dùng tên lửa đạn đạo M51(3) tấn công cùng lúc thì cũng không có thiệt hại lớn nào.

Chẳng qua nơi này dù sao cũng là ở trong địa phận Trung Quốc, coi như an toàn.

Trình Mục Dương thấy cô không đặt câu hỏi nữa thì thoải mái dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Người này từ vài năm trước đã thường xuyên ra vào ký túc xá của cô, cùng học tại thư viện, từ xa lạ trở nên quen thuộc, họ hiểu rõ thói quen của nhau chỉ sau mấy tháng quen biết.

Cùng người quen đi chung, Nam Bắc không thấy ngại ngùng chút nào. Cô dựa vào ghế, lấy tay ấn một dấu vết trên kính xe.

Xuyên qua dấu tay ấy, cô có thể nhìn thấy con đường bên ngoài.

Hắn là đang đi trên đường cao tốc, một ngọn đèn duy nhất kéo dài liên tục trong tầm mắt.

“Bạn gái của anh đâu?”

Nam Bắc bỗng nhiên nhớ đến cô gái mang vòng ngọc kia.

“Cô ấy không phải là bạn gái của tôi.” Trong giọng nói của anh có chút tiếc nuối, “Là vợ của anh họ đã mất của tôi.”

(1) Hồ Vạn Đảo nằm ở Chiết Giang, Trung Quốc, trải rộng trên dịch tích khoảng 150km thành phố Hàng Châu. Đây là hồ nước nhân tạo, được hình thành sau khi hoàn thành nhà máy thủy điện trên sông Xin'an. Trong năm 1959, để xây dựng hồ chứa Xin'anjiang với khoảng 17,8 km khối nước, cả thung lũng đã bị ngập. Tên của hồ xuất phát từ đặc điểm bao gồm 1.078 đảo lớn nhỏ. Hồ Vạn Đảo, vốn nổi tiếng với nguồn nước siêu sạch, đôi khi có thể uống trực tiếp, thường được sử dụng để sản xuất nước khoáng cho thương hiệu Nongfu Spring. Đây cũng là địa điểm lý tưởng cho rừng cây tốt xum xuê và một số hòn đảo đẹp lạ thường.

(2) một tiêu chuẩn của xe chống đạn.

(3) Tên lửa M51 là một trong những chủng tên lửa đạn đạo phóng từ tàu ngầm hiện đại và có uy lực mạnh nhất thế giới. M51 là sản phẩm hợp tác giữa tập đoàn EADS Astrium Space Transportation và Hải quân Pháp.

Xe Mercedes S600 Pullman Guard

Chương 3: Trình thị Trình Mục Dương (3)

Nam Bắc nói lời xin lỗi.

“Cô ấy cũng là chị họ của tôi.”

Hai câu nói này lẩn quẩn trong đầu Nam Bắc, hình như, không phải là kết hôn gần sao?

Hôm đó mưa rất to ở Đài Châu, nửa chặng đường trước xe chạy rất chậm, phải đợi đến ba, bốn giờ sau xe mới bắt đầu gia tăng tốc độ. Khi họ đến hồ Vạn Đảo đã là năm giờ, chậm hai giờ đồng hồ so với dự tính của anh.

Ngồi trong một thời gian dài như vậy, khi xuống xe hai chân của cô có sưng một chút.

Chỗ dừng chân là nơi ở tư nhân, ngoài cô và Trình Mục Dương thì còn có tài xế và cậu thiếu niên vẫn luôn ngồi ở vị trí ghế phụ, cả bốn người đi vào sân nhà.

Trong nhà chỉ có hai bà lão, ngoại trừ mặc hai bộ sườn xám trắng đen để phân biệt, còn lại không có gì khác cả, ngay cả cách búi tóc của họ cũng giống nhau.

Hai bà lão không gọi Trình Mục Dương là ông chủ giống như hai người kia mà dùng tiếng địa phương gọi anh là “Trình Trình.”

Mới đầu, cô nghe cái tên này hơi giống tên phụ nữ. Sau đó khi cô đang tắm mới chợt nhớ ra, Trình Trình, Trình Trình, không phải là đại tiểu thư Phùng Trình Trình trong “Bến Thượng Hải” khiến người ta có ấn tượng sâu sắc đó sao? Cô nhớ rõ lúc cô đọc cuốn sách này, người ta đã chuyển thể câu chuyện thành phim truyền hình, một nam diễn viên trẻ môi hồng răng trắng đóng vai đại ca xã hội đen.

Bởi vì quá yêu thích câu chuyện mà cô tìm xem phim truyền hình để rồi bộ phim đó trở thành phim thần tượng của cô.

Cô ấn tượng nhất là vị đại ca hắc bang trong phim rất thích hút thuốc lá, dùng điều thuốc để xây dựng hình tượng nhân vật. Điều này làm cô nhớ tới anh trai Nam Hoài cùng với Trình Mục Dương, hai người dường như không thích mùi thuốc lá.

Cô tắm rửa xong đi ra thì đã rạng sáng, xa xa đường chân trời hiện ra tia nắng hồng nhợt nhạt. Trình Mục Dương ngồi trong phòng khách gọi điện thoại. Cô kinh ngạc nhìn anh, vừa rồi khi bước vào cô phát hiện nơi này có hai phòng ngủ, nghĩ rằng có một căn phòng để trống, chẳng lẽ anh ở đây?

Trình Mục Dương thấy cô đi ra thì ra hiệu không cần xen vào chuyện của anh, cứ trở về phòng nghỉ ngơi.

Nam Bắc thấy trời đã sáng cũng không muốn ngủ tiếp. Cô bước qua ngòai xuống sô pha bên cạnh anh.

Anh đang dùng tiếng Nga nói chuyện điện thoại. Cô đã từng nghe qua cô bạn cùng phòng nói tiếng Nga, nhưng không thấy dễ nghe cho lắm.

Trình Mục Dương nói tiếng Nga rất hay, âm lưỡi rõ ràng, thanh thoả không để ý mà ngừng lại, một lúc sau mới tiếp tục nói vài câu.

Bởi vì anh nói chậm nên giọng nói lộ rõ vẻ lạnh như băng nhưng vẫn mềm mại.

Cô rất cuộc cũng tin lời nói của Kachiusa, so với tiếng Tây Ban Nha, tiếng Nga càng thích hợp với người đàn ông xinh đẹp hơn. Khi họ nói có vẻ biếng nhác, đơn giản nhưng không làm mất đi sự nam tính và phong nhã.

Nam Bắc đang nghe một lát thì một câu tiếng Trung thỉnh thoảng vang lên: “Có phải trước kia mỗi lần Kachiusa gọi điện thoại, em đều nghe hiểu phải không?”

Khi đó cô bạn kết luận hai người sẽ nghe không hiểu tiếng Nga nên cũng không kiên dè.

Bây giờ nhớ lại, anh đúng là ngụy trang rất giỏi.

“Không sai, nhưng tôi thật sự không nghe cái gì cả.” Khi anh dùng tiếng Trung hỏi cô, điện thoại vẫn không ngắt máy, không biết bên kia là ai? Mặc kệ là ai, anh thản nhiên nói hai câu rồi cúp máy: “Em vẫn chưa ngủ?”

Nam Bắc nhú mày, nhưng ngay sau đó lại giãn ra.

“Muốn nói gì?” Anh hỏi cô.

“Mấy ngày tới anh và tôi sẽ ở chung trong phòng này à?”

“Tôi luôn ở căn phòng này, đã là thói quen.”

“Tôi có thể đổi qua phòng khác không?”

Anh cười rộ lên: “Nếu tôi nói cho em biết trong phòng này còn có người thứ ba, em sẽ không thấy khó xử khi ở cùng một chỗ với tôi chứ?”

Khi Trình Mục Dương nói xong câu này thì trên chiếc xích đu bằng gỗ ngoài ban công bỗng nhiên có một bàn tay vươn lên.

Quơ quơ một cái rồi thu tay trở về.

Trên xích đu có một cậu thanh niên đang cuộn người nằm ngủ, nếu Trình Mục Dương không nói, cô quả thật cũng không để ý đến.

Anh đứng lên: “Ồ Bì, chúng ta từng ngủ trên cùng một chiếc xe, vừa rồi trên đường em cũng ngủ bên cạnh tôi. Nếu đã như vậy, em thấy chúng ta có thể ngủ cùng ở trong phòng này hay không?”

“Được rồi.” Cô thấp giọng nói, đứng lên bước qua trước người anh: “Trí nhớ thật đúng là không tệ.”

Đây không phải câu hỏi, chỉ là thuận miệng nói ra thôi.

Vừa đi được hai ba bước cô đã bị Trình Mục Dương nắm lấy cánh tay, Nam Bắc quay đầu, anh nói: “Bắc Bắc, trí nhớ của tôi rất tốt, nơi này,” lúc này trời đã sáng, anh giơ tay phải lên, dùng hai ngón tay chỉ vào huyệt thái dương của mình, “Luôn nhớ rõ về em.”

Với khoảng cách như vậy cô có thể ngửi được mùi bạc hà trên người anh.

Cách nhau quá gần, cô nhìn ánh mắt anh không biết phản ứng thế nào. Trầm mặc một lát, Nam Bắc rút cuộc mỉm cười: “Anh không biết là khi tôi quen biết anh, và anh trong trí nhớ của tôi đều toàn là giả sao?”

Khi đó anh là Trình Mục, thích mặc áo trắng mềm mại cùng quần màu đen, luôn nói chuyện chậm rãi, đôi khi thật lơ đãng, đôi khi cũng rất nghiêm túc, hay đi dạo trong sân trường, đôi lúc lại nằm ngủ trong thư viện, rất nhiều cô gái thích lên chụp hình anh.

Người hiện tại gọi là Trình Mục Dương lại hoàn toàn khác nhau.

Miệng anh khẽ nhếch lên, giống như đang cười: “Nam Bắc?”

“Hả?”

“Nam Bắc?” Anh cười một cái, âm thanh giống như dòng nước trong.

“...”

“Phương Nam, phương Bắc. Họ đặc biệt, tên cũng rất đặc biệt, nghe qua một lần sẽ nhớ kỹ.”

Trình Mục Dương lặp lại từng chữ một của cuộc nói chuyện năm đó.

Cô không thể mở miệng trả lời được.

May mắn anh chỉ nói như vậy, cuối cùng vẫn buông tay ra để cô đi ngủ.

Trước khi Nam Bắc đóng cửa phòng, cô nhìn thấy cậu thanh niên ngủ trên xích đu ló đầu ra, liếc mắt nhìn Trình Mục Dương với ý cười.

Theo sự sắp xếp của Trình Mục Dương, cô cùng anh ở lại chỗ này hai ba ngày, đợi khi việc của Thẩm gia kết thúc sẽ trở về. Lúc Nam Bắc thức dậy đã hơn hai giờ chiều, cô xuống lầu nhìn thấy hai bà lão đang ngồi trước sân nhà thì thầm nói chuyện phiếm với nhau. Cô lễ phép cúi chào qua cánh cửa thủy tinh, một trong hai bà lão mở cửa đưa cô ra sân trước.

Bà lão còn lại thì đem đến một chén cơm.

Thoạt nhìn qua chỉ là rau xanh cùng với thịt khô, nhưng mùi vị rất kì lạ. Cô cầm đũa, xem xét đây là mùi vị gì, chậm chạp không ăn. Bà lão mặc sườn xám đen cười rộ lên: “Cô bé, mau ăn đi, rất ngon đấy, hồi nhỏ Trình Trình rất thích món này, nó gọi là ‘cơm rau’.” Cô gắp đầu ăn một miếng, mùi vị không tồi.

Mùi rau xanh, thịt khô trộn với hương thơm của cơm, rất đậm chất thôn quê.

“Đây không phải là đồ ăn ngon gì, trước đây những người nông dân đều ăn thứ này. Nhưng Trình Trình rất kỳ quái lại đặc biệt thích ăn món này. Những thứ cậu ấy thích đều sẽ cho cô ném thử qua.” Bà lão mặc sườn xám trắng nói chuyện, giọng nói hơi nhỏ, tiếng phở thông không tốt lắm. “Lần này thời gian gấp quá, lần sau đến tôi sẽ dạy cho cô làm như thế nào, sau này cùng Trình Trình đến Nga là có thể làm ăn được.”

Những lời này rõ ràng là xem cô như người trong nhà.

Nam Bắc muốn giải thích, nhưng nghĩ lại dù sao cũng không có cơ hội gặp lần nữa, hiểu lắm thì cứ để hiểu lắm đi.

Hai bà lão vừa cười tủm tỉm nhìn cô ăn, vừa dùng tiếng phổ thông xen lẫn với tiếng địa phương kể chuyện quá khứ cho cô nghe.

“Ông ngoại của Trình Trình lúc ấy là chủ ngân hàng nổi tiếng ở Thượng Hải, lấy một cô gái ngoại quốc. Cho nên cô xem, đôi mắt của cậu ấy rất xinh đẹp. Trước đây cậu ấy có làn da rất trắng, tóc đen mềm mại xoắn đến dưới tai, nhìn giống như búp bê Tây Dương.”

Búp bê Tây Dương?

Nam Bắc nhin không được cười rộ lên.

“Xem, xem, cô gái nhỏ, khi cười lên vẫn là đẹp nhất.” Bà lão mặc áo đen vỗ vỗ lưng cô: “Lúc cô không cười nhìn cũng rất đẹp, nhưng đáng tiếc khoé mắt lại dương lên, hơi dọa người. Cười như vậy vẫn tốt hơn, có nét uốn cong, giống như.....”

“Búp bê Trung Quốc phải không ạ?” Nam Bắc học cách nói của hai người mà nói đùa.

Hai bà lão gật đầu cùng một lúc: “Đúng, thật là giống.”

Cô cảm thấy buồn cười.

Một người là thành viên của Nam gia tại biên giới phía Nam của Trung Quốc, gia tộc với truyền thuyết có thể ăn thịt người, một người là người của Trình gia, là gia tộc nắm giữ đường biên giới Trung-Nga. Cô và anh trong mắt hai bà lão này chỉ là hai con búp bê tinh xảo.

Cô cùng hai bà lão đang nói chuyện vui vẻ thì cậu thiếu niên luôn đi cùng Trình Mục Dương như hình với bóng tiến vào, vẫy tay ra hiệu. Bà lão mặc áo trắng tươi cười đứng dậy nói: “Trình Trình cho người đến đón cô.”

Nam Bắc đứng lên, cậu thiếu niên lại ra hiệu, bà lão lập tức ngậm miệng đưa Nam Bắc vào phòng, thay một bộ quần áo thoải mái hơn chính là áo ngắn và quần đùi. Nam Bắc nghe lời thay quần áo rồi đi ra ngoài, cậu thiếu niên đứng ở ven đường mở cửa xe cho cô, cô muốn hỏi cậu ta Trình Mục Dương có nói gì không. Cậu thiếu niên trực tiếp nhe răng cười cười, lắc đầu, rồi chỉ vào miệng mình, lại lắc đầu.

Cô đã hiểu ý tứ của cậu ta.

Căn nhà này là tài sản tư nhân nằm đối diện hồ nước, xe theo đường hồ mà chạy, trên đường phong cảnh rất lãng mạn. Cuối cùng xe dừng lại ở nơi không có người trên đường, chỉ có một chiếc thuyền máy, vài người ngồi bên trên nói chuyện phiếm.

Trình Mục Dương cũng ngồi trên đó, đầu đội nón đánh cá màu đen mang kính râm, trong tay phải cầm một thứ rất quen mắt, chính là bình rượu nhỏ màu bạc, anh uống một ngụm rượu nhỏ. Mặt trời chói chang không lưu tình mà chiếu lên người càng làm nổi bật làn da trắng của anh. Khi nghe tiếng xe đến, anh tháo kính râm nhìn qua hướng này.

Khi Nam Bắc đến gần thì mọi người bỗng nhiên đều đứng lên.

Chỉ có anh vẫn ngồi như cũ, dựa lưng vào lan can bằng kim loại, tiếp tục nhìn cô: “Tôi nhớ rõ em đã từng nói em biết lặn xuống nước phải không?”

“Có học qua một thời gian.” Nam Bắc bình tĩnh nhìn mặt hồ yên lặng, có chút bất ngờ: “Anh muốn lặn ở đây sao?”

Những người thích lặn đều biết, hòn đảo này sở dĩ được hoan nghênh là vì nước ở đây chiết xạ ánh sáng vô cùng tốt, bất kể san hô hay hải ngư đều có thể nhìn thấy, hơn nữa còn nhìn thấy những sinh vật biển di chuyển trong nước. Ngoại trừ những người khảo cổ, ai lại muốn lặn xuống đáy hồ? Cô ngắm mặt hồ xa xa, tầm nhìn rất kém.

Khi lặn sâu xuống dưới, nhiều nhất là năm mét, khẳng định chỉ có một mảng tối đen.

Đừng thấy mặt trời chói chang thế này nhưng không chừng ở dưới đó lại lạnh đến thấu xương.

“Tôi sẽ dẫn em đi xem một vài cảnh đẹp.” Anh không phủ nhận nói: “Có thể là cảnh trước đây em chưa từng thấy.”

Trình Mục Dương nói xong thì đứng lên, bắt đầu mặc đồ lặn và mang thiết bị chuyên nghiệp.

Tất cả mọi người đều cười nhìn Nam Bắc.

Vừa rồi cô đã nói mình biết lặn, dù sao cũng không thể từ chối ý tốt của anh, Nam Bắc đi qua mặc đồ lặn với sự giúp đỡ của Trình Mục Dương, vừa mặc đồ cũng không quên hỏi: “Nơi này nước sâu không? Có cần phải mặc đồ kháng áp khi lặn xuống không? Giữ ấm được chứ?”

Hỏi xong cô liền cảm thấy trán mình lạnh lẽo.

Trình Mục Dương lấy bình rượu nhỏ gõ nhẹ lên cái trán cô: “Bé cưng thật nhiều vấn đề, trước kia sao không phát hiện em thích hỏi nhiều như vậy?” Nói xong anh mở nắp bình, đem bình rượu đến trước miệng cô: “Em có thể uống một ít để lấy can đảm.”

Cô hiểu rất rõ hàm lượng cồn của rượu trong bình nên coi như không nghe thấy: “Quên đi.”

Chương 4: Nam thị Nam Bắc (1)

Bên cạnh bọn họ có một người lạ cũng đang mặc quần áo lặn, nhìn làn da lộ ra ngoài so với những người khác thì đen và thô ráp hơn, hẳn là người dẫn đường của Trình Mục Dương. Chiếc thuyền máy lướt sóng trước gió, chạy nhanh về phía trước một hồi lâu. Rốt cuộc dừng lại ở chỗ có cái phao màu vàng, người dẫn đường không nói gì cả, xoay người trực tiếp nhảy xuống nước.

Trình Mục Dương ra hiệu bảo cô nhảy xuống nước trước.

Nam Bắc ngồi tại mép thuyền, đưa lưng về phía mặt nước rồi ngã người về phía sau.

Trong nháy mắt, áp lực nước từ bốn phía truyền đến, cô lặn sâu hai, ba mét rồi bắt đầu co giãn thân thể cùng tay chân. Trong tầm mắt, đáy hồ ngày càng sâu, trước sau chỉ có một ngọn đèn đang chờ đợi cô và Trình Mục Dương.

Lặn sâu dưới nước hơn tám mét thì tầm nhìn đã rất kém.

Mặc dù có mang kính lặn để nhìn trong bóng đêm, nhưng dưới đáy hồ này, ngoại trừ bầy cá bơi qua bơi lại không ngừng thì chẳng có gì đặc biệt cả.

Khi vượt qua mức ba mươi mét, Trình Mục Dương rõ ràng thể hiện khả năng giữ cân bằng dưới nước khiến cho người khác phải kinh ngạc, phần lớn thời gian đều là anh đợi cô điều chỉnh tư thế lặn. Cô quay đầu lại, nhìn Trình Mục Dương ở ngay phía sau, vẫn không nghĩ ra “cảnh trước đây chưa từng nhìn thấy” mà anh đã nói là cái gì.

Khoảng ba, bốn phút sau, cô rút cuộc thấy được câu trả lời hoàn mỹ.

Trong bóng đêm yên lặng ở đáy hồ có một toà thành cổ xưa.

Tại đây, khung cảnh trong nước dường như tồn tại sự kỳ dị. Hơn nữa, nhờ tác dụng của kính lặn, bên ngoài toà thành cổ xưa nhìn có vẻ đơn điệu này tựa như “ảo ảnh”.

Lúc trước, khi học lặn, giáo viên từng nói đùa rằng, cảm giác mất trọng lượng có thể làm người ta vừa hưng phấn vừa sợ hãi.

Mà muốn biết được cảm giác này một cách chân chính, ngoại trừ đi trong vũ trụ thì chỉ có lặn xuống nước. Khi đó, cô lặn xuống đáy biển, chạm vào đủ loại sinh vật nhưng cũng không cảm nhận được sự hưng phấn mà giáo viên đã nói.

Nhưng chính là trong vài giây này.

Cô im lặng trôi nổi trong nước, từ “trên không” nhìn toà thành cổ xưa, ánh mắt cô lướt qua con đường, phòng ốc, thậm chí còn có bức tường bị phá hủy, từ đáy lòng trào ra loại cảm giác hưng phấn này. Dưới mặt nước mấy chục mét lại có toà thành cũ kỹ như vậy, gạch vẫn còn đó, kiến trúc vẫn giữ nguyên. Nó rõ ràng còn đang tồn tại nhưng lặng lẽ, yên tĩnh nhìn thế giới này.

Mặc dù nước sâu như vậy nhưng cô vẫn cố sức bơi đến bốn năm tầng lầu của đền thờ “Hiếu lễ” bên trên. Nam Bắc lấy tay chạm vào bức tượng sư tử bằng đá trang trí hoa văn ở trên đền thờ, mặc dù cách lớp bao tay thật dày nhưng cô vẫn có thể cảm giác được góc cạnh gồ ghề tinh tế.

Bỗng nhiên một bàn tay vươn ra, nắm lấy tay cô đang đặt trên đá.

Cô biết là Trình Mục Dương, không biết anh lại muốn làm gì. Anh mang bao tay màu đen, mở lòng bàn tay cô ra, chậm rãi viết lên: “Like?”

Cô hô hấp khó khăn, quả thực đã bị phong cảnh nơi này hấp dẫn, nhanh chóng cầm tay anh, dùng cách thức như anh. Cô vươn ngón trỏ nhẹ nhàng viết một chữ hoa “A” rồi đến một chữ thường “a”.

Cô bạn cùng phòng người Nga từng dạy cô một ít tiếng Nga đơn giản. Nam Bắc đã quên gần hết, nhưng chỉ có những từ thú vị thì vẫn nhớ. Từ này tiếng Nga có nghĩa là “Yes”, viết là “да” quả thật cực kỳ giống “Aa”.

Trình Mục Dương nếu thông thạo tiếng Nga, cho dù cô viết không chuẩn, anh nhất định có thể đoán ra.

Vì tránh cho anh xem không hiểu, Nam Bắc còn cố ý lập lại hai lần.

Bọn họ cách hai cái kính lặn đối diện nhau, cô cố gắng biểu hiện mình thật sự vui vẻ. Đáng tiếc ở nơi này hình như không thể làm, nhưng mà Trình Mục Dương dường như có thể cảm giác được.

Anh nhanh chóng buông tay cô ra, lấy bàn tay phải đặt ngay trước ngực trái, rất nho nhã mà làm động tác cúi người.

Bởi vì áp lực nước nên động tác không được chuẩn cho lắm, nhưng vẫn làm cho cô cười rộ lên.

Hai người từ ngã tư đường đi qua một bảng hiệu bằng đá, theo người dẫn đường dạo quanh mọi nơi trong thành cổ. Khi họ lên khỏi mặt nước, toàn thân Nam Bắc đều mệt mỏi, cánh tay và đùi bắt đầu bủn rủn. Trước khi xuống nước chỉ có một chiếc thuyền máy, bây giờ lại biến thành hai chiếc.

Cho đến khi cậu thiếu niên lái một chiếc thuyền máy tới rồi chở bọn họ rời khỏi hai chiếc thuyền kia.

Bởi vì mặc đồ giữ ấm và ở dưới nước trong thời gian dài cho nên hơn mười phút sau Trình Mục Dương mới cởi quần áo lặn ra, trên gương mặt có chút mồ hôi. Cậu thiếu niên bên cạnh đưa cho anh một chai nước khoáng, anh trực tiếp đứng ở mép thuyền dùng nước rưới lên đầu tóc.

Từng giọt nước rơi trên mặt hồ, bọt nước bắn tung toé khắp nơi.

“Anh làm sao biết dưới nước có thành cổ?” Cô không ngừng xoa bóp đùi mình để tránh ngày mai sẽ bị đau, “Với tôi mà nói, nơi này chính là bắt nguồn của 'Nông phu sơn tuyền thật ngọt'*.”

(*) 农夫山泉有点甜: Câu này là một câu slogan của Nongfu Spring. Hồ Vạn Đảo, vốn nổi tiếng với nguồn nước siêu sạch, thường được sử dụng để sản xuất nước khoáng cho thương hiệu Nongfu Spring.

“Toà thành vừa nãy em thấy là Su thành, đi xa hơn một chút còn có Hạ thành.” Anh đem chai nước đưa lại cho cậu thiếu niên đang lái thuyền máy: “Tiểu Phong, thật ngại quá, đã dùng hết nước của cậu rồi.”

Cậu thiếu niên vẫy vẫy tay, từ trong túi lấy ra một miếng plastic, dùng hai ngón tay ấn xuống tạo thành cái ly, đem nước còn lại đổ ra rồi uống sạch.

“Trước giải phóng, nơi này là núi Ngàn Hương, sau đó vì muốn xây đập chứa nước, tất cả người dân ở đây phải chuyển đi nơi khác, xả nước nhấn chìm cả hai tòa thành cổ ngàn năm này.” Trình Mục Dương thấy ánh mặt trời chiếu thẳng vào Nam Bắc thì đem mũ đánh cá của mình đội trên đầu cô: “Hai bà lão tiếp đãi em chính là người nơi này.”

“Thành cổ ngàn năm?” Cô bắt đầu tính toán triệu đại, “Chẳng phải là cổ xưa hơn các thành trên đất liền sao?”

“Không sai.”

“Đáng tiếc.” Cô duỗi hai chân ra, không còn thấy mặt trời chói chang, chỉ cảm thấy ngồi như vậy là chuyện đáng hưởng thụ nhất trên đời. “Hay là ngày mai chúng ta xuống nước lần nữa? Tôi muốn lấy vài viên gạch làm kỷ niệm.”

Anh cười rộ lên: “Không thành vấn đề. Em không sợ gặp phải quỷ nước sao?”

“Nếu anh không nói tôi cũng không sợ.” Cô chun mũi có chút tiếc nuối: “Nếu nơi này là Scotland thì tôi tình nguyện gặp quỷ nước. Anh có biết trong truyền thuyết của Trung Quốc quỷ nước luôn có hình dạng xấu xí, nếu ở Scotland, quỷ nước rất đẹp, có thể là thiếu niên anh tuấn, sẽ làm người ta yêu thương anh, sau đó cam tâm tình nguyện theo anh xuống nước.”

Trên đầu Trình Mục Dương vẫn còn nước, dưới chiết xạ của ánh mặt trời mà phát ra tia sáng rất nhỏ.

Nam Bắc ngẩng đầu nhìn dáng vẻ của anh, khẽ mỉm cười nói: “Trong truyền thuyết cũng có lời nhắc nhở với các cô gái. Nếu muốn phân biệt người đàn ông bình thường với quỷ nước thì hãy nhìn mái tóc, tóc quỷ nước luôn ẩm ướt.”

Trình Mục Dương dường như không để ý câu nói này của cô.

Ngược lại, anh ngồi xổm xuống vươn tay phải về phía cô: “Như vậy, vị tiểu thư xinh đẹp này, em có bằng lòng đi cùng tôi không?”

“Rất sẵn lòng.” Cô cười tùm tùm vỗ vào lòng bàn tay anh, sau đó thu tay lại: “Bao ăn bao ở miễn phí, có nước uống là được. Trình Mục Dương, anh đừng nói với tôi là trên thuyền này không có một giọt nước?”

Cậu thiếu niên gọi là Tiểu Phong miệng còn đang cắn cái ly plastic, nghe nói vậy liền cảm thấy vui vẻ.

Nơi này sông nước mênh mông, phạm vi gần một trăm kilomet vuông, hơn ngàn đảo lớn nhỏ dày đặc. Đáng tiếc, bên cạnh không có nước uống.

Trình Mục Dương nhìn cô rồi xoay người nhìn về phía xa, bảo Tiểu Phong đi qua hai hòn đảo, đến chỗ thuyền đánh cá gần nhất.

Thuyền máy trên mặt nước nhanh chóng tăng tốc độ, làm cho sóng nước bắn tung toé. Nơi này có nhiều người, tầm nhìn dưới hồ rõ ràng, ít nhất có thể nhìn được bảy tám mét.

Năm sáu chiếc thuyền đánh cá phân tán rải rác trên mặt hồ.

Nam Bắc nhìn thấy cảnh tượng chân thật trong chớp mắt, bỗng nhiên cảm thấy thật huyền diệu. Dưới đáy hồ này có tòa thành cổ ngàn năm, con cháu nhiều thế hệ đã tàn mất khắp nơi. Mà nay đứng trên mặt hồ này lại là không phải con dân ở đây.

Lúc đó là núi Ngàn Hương, bây giờ là hồ Vạn Đảo.

Thuyền máy đến gần một thuyền đánh cá, Tiểu Phong quẹo một cái thật mạnh, khó khăn lắm mới cách thuyền kia khoảng một mét thì dừng lại.

Nước bắn tung toé ước chừng ba bốn mét, dọa đến đôi nam nữ trung niên đang ngồi trên thuyền đánh cá, hai người vì nể mà đổ cả mặt, họ trơ mắt nhìn Trình Mục Dương từ thuyền máy nhảy lên thuyền gỗ của mình.

Người đàn ông liền găm nhẹ hai câu, thái độ có vẻ kháng cự.

Trình Mục Dương đưa lưng về phía này, dùng tiếng địa phương đáp lại, nhanh chóng giải tỏa hiểu lầm vừa rồi. Người phụ nữ trên thuyền mang sang chén nước, đưa cho Trình Mục Dương, giọng nói nhẹ nhàng mềm mại.

Nam Bắc nhận lấy chén nước trong tay anh, liền uống một hớp lớn, hưởng thụ thờ dài: “Quả nhiên thật ngọt.”

Bởi vì phơi nắng, mũi cô đã có mồ hôi.

Trình Mục Dương nhìn Nam Bắc tiếp tục uống nước, xem ra cô thật sự rất khát. Bên tai truyền đến tiếng nói cười trầm thấp của người phụ nữ đánh cá: Quả nhiên là vì cô gái kia muốn uống nước.

Buổi chiều họ ăn cơm thủy sản tại bờ sông. Đến lúc trở về chỗ ở, vào phòng tắm, Nam Bắc phát hiện sau lưng vì phơi nắng đã bị tổn thương. Chính vì làn da yếu ớt như vậy, khi cô đi học, thường bị các bạn học Âu Mỹ ghen tị. Người châu Á da rất nhăn nhui, trong mắt bọn họ là vô cùng mịn màng.

Nhưng cô vô cùng oán hận làn da như vậy. Lúc còn nhỏ, chỉ cần cô ngủ trên giường gỗ một giờ thì khẳng định sẽ bị côn trùng cắn. Cho dù anh trai có hái bao nhiêu thảo dược đắp vào cũng chẳng ăn thua gì. Đến lúc tệ nhất, anh cô đã dùng dao nhỏ cắt nơi bị sưng tấy làm mủ để chất độc có thể thoát ra ngoài.

Bây giờ nhớ lại, cô vẫn thấy đau đớn.

Lúc đầu cô còn khóc, cho đến khi nhìn thấy anh trai xử lý vết thương bị rấn cắn của mình, vì muốn không chế nọc độc lan tràn, anh cô đã trực tiếp dùng con dao hơ trên lửa mà cắt vết thương trên cánh tay, dao nóng đến mức thiêu cháy da thịt, khi đó cô thật sự sợ đến mức choáng váng.

Từ sau lần đó, cô không còn khóc nữa.

Hình như cũng không đúng, khi trúng đạn tại Bỉ, cô lại khóc gần như muốn đứt hơi.

Hai bà lão thấy lưng cô vì phơi nắng mà bị thương thì lấy ra thuốc mỡ nghe nói là loại thuốc bí mật, bà lão cẩn thận bôi vào lưng, dặn dò cô khi ngủ phải nằm sấp. Nam Bắc không muốn bị đau, cũng không có lý do gì không nghe theo, tự nhiên đúng mười một giờ ngoan ngoãn chạy vào phòng nằm sấp mà ngủ.

Trình Mục Dương hình như rất thích đồ tre và mây đan, tất cả đồ dùng trong nhà đều dùng chất liệu này.

Ánh sáng đèn tường hơi u ám, cô có thể nhìn thấy mọi thứ, không phải xanh biếc, mà là màu vàng xanh.

Thậm chí lúc nửa mơ nửa tỉnh, cô cũng có loại ảo giác ày, nơi đây chính là hương vị của rừng sâu.

Lúc tỉnh lại, trời vẫn tối đen, thuốc trị thương thật có hiệu quả, sau lưng trở nên ngứa ngáy. Bởi vì cô không có thói quen mở điều hoà khi ngủ, cho nên ngoại trừ lưng bị ngứa, trên người đã sớm ướt đầm mồ hôi.

Nam Bắc lấy áo khoác mặc vào, đi chân không ra khỏi phòng. Cửa vừa mở ra, trong nháy mắt, gió lạnh của điều hoà trộn lẫn với mùi thuốc súng phả vào mặt cô.

Bỗng nhiên có một tiếng vang nhỏ. Âm thanh của vỏ đạn rơi xuống đất.

Thông tin về hai thành phố cổ được nói đến trong chương này.

Trước khi thung lũng bị ngập nước, hai thành phố cổ tồn tại ở chân núi Wu Shi (Năm con sư tử), thành phố Shi Cheng và He Cheng. Shi Cheng được xây dựng cách đây hơn 1.300 năm, vào năm 621 sau Công nguyên, vào thời kỳ nhà Đường và từng là trung tâm chính trị, kinh tế và văn hóa.

Trong khi đó, thành phố He Cheng còn cổ kính hơn, xuất hiện từ năm 208 sau Công nguyên, trong triều đại nhà Hán như một khu thương mại trên sông sầm uất. Cả He Cheng và Shi Cheng đều bị chìm trong nước vào tháng 9/1959, khi chính phủ Trung Quốc quyết định việc xây một nhà máy thủy điện là cần thiết và một hồ chứa nước. Cùng với hai thành phố cổ, 27 thị trấn và 1.377 ngôi làng, 50.000 ha đất nông nghiệp và hàng nghìn nhà dân bị ngập nước. Khoảng 290.000 người đã di dời vì dự án này.

Hai thành phố cổ bị lãng quên hơn 40 cho đến năm 2001, khi Qiu Feng, một quan chức địa phương, muốn tìm cách thức để thu hút khách du lịch cho hồ Vạn Đảo. Ông đã thảo luận với câu lạc bộ Lặn Bắc Kinh để đưa ra phương án phù hợp. Vào tháng 9/2001, những nỗ lực ban đầu được thực hiện để con người có thể tiếp cận thành phố cổ đã được thực hiện. “Chúng tôi thật may mắn. Ngay khi lặn xuống đáy hồ, chúng tôi đã tìm thấy bức tường bên ngoài thành phố”, ông Qiu nói. Ông nhanh chóng thông báo với ban quản lý địa phương. Một số nghiên cứu đã được tiến hành và họ phát hiện ra đường dẫn vào thành phố. Thậm chí, những đầm gỗ và cầu thang vẫn được bảo tồn.

Chương 5: Nam thị Nam Bắc (2)

Mọi động tác của cô đều ngưng lại.

Nhưng sau tiếng vang nhỏ này lại là khoảng không im lặng khiến người ta hít thở không thông.

Không còn nghe tiếng động nào nữa, tay cô lần theo vách tường, dùng ánh mắt tìm kiếm nơi phát ra tiếng vang. Chỉ ở qua một ngày đêm ngắn ngủi, cô không quen thuộc đồ đạc trong phòng, cho nên đối với cô mà nói đây là một nơi xa lạ và nguy hiểm.

Lòng bàn tay kề sát vách tường.

Thậm chí có thể cảm nhận được những hoa văn trang trí bằng gỗ lồi lõm phía trên.

Bỗng nhiên, lại một tiếng lách cách.

Là tiếng súng lên đạn?

Trong khoảnh khắc đầu cô nảy lên ý nghĩ này thì tay đã bị một người đặt trên tường, cùng lúc đó một thân thể cao lớn áp sát, ép chặt cô vào tường.

“Nơi này là tầm bắn chết,” là Trình Mục Dương đang nói chuyện, hơi thở ấm áp của anh lướt qua tai cô, “Bắc Bắc, đừng nhúc nhích.”

Cho dù muốn động đây cũng không có cơ hội.

Hai người dán dính vào nhau chặt chẽ, cánh tay, hai chân cùng các đốt ngón tay của cô đều bị anh khống chế. Cô thậm chí cảm thấy được mạch đập của mình đang bị đè ép mà đập dồn dập.

Nam Bắc chưa bao giờ biết, nếu muốn khống chế một người mà không gây ra tổn thương....thì có thể dùng cách này.

Mặc dù súng đã có ống giảm thanh nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng rít của đầu đạn với tốc độ siêu âm bay trong không khí.

Sau đó là tiếng lui vỏ đạn, lại lên nòng.

Hắn là một tay súng bắn tỉa xuất thân từ trong quân đội, hoặc có thể chỉ là hai ba con mèo hoang đột kích?

Cô không thể ngẩng đầu, cũng không thể cúi đầu.

Chóp mũi cọ vào áo sơmi của anh, bị kẹp giữa anh và bức tường, không thể động đây.

Lưng bị thương, lại áp vào vách tường gỗ, tưởng rằng sẽ ngứa ngáy khó chịu, tuy có chút đau nhưng lại bất ngờ thấy chút dễ chịu. Từ nhỏ đến lớn, trong những cuộc bắn súng thể này, dùng thân thể che chắn nguy hiểm cho cô chỉ có hai người.

Mà tối hôm nay, Trình Mục Dương trở thành người thứ ba.

Không có thời gian để so sánh tiêu chuẩn, cô không đoán được trận giằng co này sẽ duy trì bao lâu.

“Được rồi.” Cuối cùng, Trình Mục Dương cũng buông ra cho cô một chút không gian: “Đã xong.”

Âm thanh dịu dàng, có ma lực khiến lòng người trấn tĩnh.

Cô nghe được âm thanh va chạm của kim loại, theo ánh sáng nhìn thấy Tiểu Phong một tay cầm súng ngắm, một tay đem vỏ đạn đặt trên bàn kính, giống như đứa bé nhỏ ngoan ngoãn chơi đùa với quả cầu thủy tinh rồi đưa lại cho cha mẹ.

Đôi mắt trong suốt kia liếc qua đây rồi thu hồi lại, cậu ta yên lặng cầm súng rồi lặng lẽ quay ra ngoài.

Tiểu Phong đóng cửa sổ, ngã vào ghế, cuộn người tiếp tục ngủ.

“Đồ mờ hôi sao?” Trình Mục Dương nhẹ nhàng đưa tay lau đi nước trên trán cô: “Điều hòa trong phòng bị hỏng ư?”

Tay anh có mùi hương thật đặc biệt, cô không thể phân biệt đây là mùi gì.

Tiếng vỗ đạn rơi xuống đất vừa rồi hẳn là do anh lui đạn chứ không phải Tiểu Phong.

“Tôi không chịu được gió lạnh của điều hòa.” Cô nói: “Nhất là khi ngủ.”

Nam Bắc nói đến đây thì ngoài cửa sổ đột nhiên có một tia sáng chiếu qua làm loá mắt.

Trình Mục Dương quay đầu nhìn thứ ánh sáng màu đỏ đỏ, kết hợp cùng với khuôn mặt khiến người ta cảm thấy anh đang nghỉ ngơi thư giãn lại bị quấy rầy, thường thức khói lửa ngoài cửa sổ.

Ánh sáng kia chiếu vào làm cô phải nheo mắt lại: “Anh làm ông chủ cũng không được thanh thản, nếu đã đoán trước việc này sao vẫn còn ở đây?”

“Nơi này rất an toàn, toàn bộ kiến trúc đều là hệ thống chống nổ tối cao.” Trình Mục Dương nói: “Nếu không phải em đột nhiên tỉnh lại, có lẽ sẽ ngủ thẳng đến sáng mà không hề biết chuyện gì đã xảy ra.”

Cô ngẩng mặt, đối diện với anh gần trong gang tấc: “Vậy anh đang làm gì? Đánh mèo hoang sao?”

“Tôi? Đang đóng vai yếu thế.” Anh đưa ra một giả thuyết đơn giản: “Em xem, Trình Mục Dương dẫn theo nhiều người như vậy nhưng lúc nào cũng đề phòng, người bên cạnh hẳn là có vấn đề phải không? Có lẽ sẽ có cơ hội dấn vào chỗ chết?”

Cô nở nụ cười giễu cợt: “Đã gặp nguy hiểm mà còn vênh váo vậy sao.”

Hai người lúc này mới rời khỏi nhau, anh đến bên bàn đem viên đạn Tiểu Phong để lại ném vào sọt rác.

“Anh làm tôi nghĩ đến chuyện tôi bắt khi lúc còn nhỏ. Anh biết loại khi đuôi dài không? Khi Macaque nằm trong loại đó, một loài động vật cực kỳ thông minh.” Cô bỗng nhớ tới chuyện thú vị trước đây. “Trước kia tôi ở Vân Nam, lúc còn nhỏ luôn muốn bắt được con khi nhỏ rất hay trộm đồ của mình. Tôi dùng rất nhiều phương pháp, thậm chí học theo cách giao tiếp của chúng nó, nheo mắt, bĩu môi, thậm chí đùa với chúng nhưng chưa bao giờ thành công.”

Trình Mục Dương nghe thấy thú vị, mở tủ trên tường lấy ra khăn ướt lạnh.

Đèn từ tủ lạnh trở thành nguồn sáng duy nhất của căn phòng, đem hình dáng anh in trên mặt tường. Trình Mục Dương lau khô tay, cũng không thấy cô tiếp tục nói: “Sau đó thế nào?”

“Sau đó, chính là dùng phương thức yếu thế mà bắt được nó.” Bây giờ nhớ lại chú khi nhỏ kia cô cảm thấy nhớ nhung: “Nhưng mà, tôi bắt nó chỉ để đùa giỡn mà thôi, không giống anh, là vì đuôi tận giết tuyệt.”

Đôi tay này trong trí nhớ của cô rất sạch sẽ. Móng tay cho tới bây giờ luôn được cắt tỉa tỉ mỉ, thích cầm lấy bút lông màu đen viết xuống những dòng công thức làm cho người ta phải đau đầu.

Trong cuộc sống của cô, thời thơ ấu là khu rừng ẩm ướt với vô số côn trùng, sau này lại sống dưới sự bảo hộ của súng ống. Cuộc sống bình thản chỉ có vài năm nhưng đối với cô thật sự rất quý báu.

Mà anh cũng là một phần không thể thiếu đã chôn sâu vào trong trí nhớ của Nam Bắc.

Giờ đây, chàng trai trẻ nằm đó lại với thân phận sâu không lường được xuất hiện trước mặt cô, để cho hành trình bất ngờ đến Đài Châu lần này ngày càng nằm ngoài sự kiểm soát của cô...

Trở lại phòng, vùng da sau lưng lại ngứa ngáy khó chịu, Nam Bắc không biết xoay sở như thế nào thì bà lão lại tính toán như thần cầm thuốc mỡ xuất hiện. Cô nằm sấp trên giường, tùy ý để bà bôi thuốc, nghe bà nói là Trình Trình xuống lầu nhờ bà lên xem cô, sợ rằng thuốc mỡ sẽ bị lãng phí vì tư thế ngủ không nê nếp của cô.

Cô đem mặt chôn trong gối, cười mà không nói gì.

Khó trách Tiểu Phong lại ngoan ngoãn thu dọn vô đạn, như thế mới không kinh động người ngoài cuộc đã ngủ say.

“Trình Trình của chúng tôi thật đau lòng vì cô nhưng không nói ra.” Tay bà lão xoa bóp rất thoải mái, mềm mại lại dịu dàng thoa thuốc mỡ lên lưng cô, chậm rãi dùng đốt ngón tay giúp cô xoa bóp. Ngón tay luôn là cách thoa thuốc tốt nhất, chỉ có độ ấm làn da của con người mới có thể làm cho thuốc mỡ hoàn toàn mềm nhũn thấm vào nơi bị thương.

Hình như bà lão hỏi cô điều gì đó.

Cô bắt buộc mình tỉnh táo lại: “Gì ạ?”

“Tôi nói là, nhà cô bé ở nơi nào?”

“Vân Nam.” Giọng nói của cô có chút không rõ ràng, thật là mệt mỏi: “Xã Thụy Lệ, trấn Uyển Đình.”

Bà lão dường như cảm thấy hứng thú: “Nơi đó cũng là thánh địa du lịch sao?”

“Du khách cũng không nhiều.” Nam Bắc lười biếng trả lời, nửa mơ nửa tỉnh nói: “Xã Thụy Lệ ba mặt đều giáp với Myanmar, xem như là biên giới phía tây nam của Uyển Đình. Có núi có sông, có rừng mưa nhiệt đới, là nơi có ít trạm biên phòng của quốc gia nhất, người Đông Nam Á rất nhiều, là một thị trường phân phối rất lớn.”

“Rất nhiều người Đông Nam Á?”

“Rất nhiều, đôi khi một thôn có năm mươi sáu mươi hộ, hơn một nửa đều là hôn nhân xuyên quốc gia.”

“Như vậy, bé của chúng ta cũng là con lai sao?”

“Không hẳn là vậy.” Vấn đề này thật ra cô cũng không dám chắc, ai biết lão tổ tông có cưới mấy mỹ nữ Đông Nam Á xinh đẹp hay không.

Bà lão càng nghe càng thấy thú vị, hỏi rất nhiều vấn đề.

Cô cuối cùng cũng không biết chính mình nói bao nhiêu.

Chỉ có thể nói một ít, không thể nói hết toàn bộ được.

Ví dụ như Uyển Đình là vùng đất kết nối với nội địa Trung Quốc, là đường thông chính của Myanmar, Trung Quốc và Ấn Độ. Nơi đó không phải nổi tiếng nhất về thị trường phân phối mà là chợ đen ngầm lớn nhất của Đông Nam Á.

Buôn bán chủ yếu là súng ống, ngọc quý, gỗ lim, động vật hoang dã cùng với độc phẩm.

Tất cả mọi người đều nghĩ Nam gia là gia tộc không thể động đến ở biên giới phía Nam này. Nhưng chỉ khi đặt chân đến đây mới biết, Nam gia không chỉ bao trùm nơi đây mà còn có Myanmar và Lào, thậm chí là Ấn Độ.

Trên danh nghĩa, bọn họ cũng là người làm ăn. Chẳng qua với đặc tính chính trị mạnh hơn.

Lấy ví dụ, gỗ lim, gỗ Hoàng hoa lê Hải Nam, gỗ tử đàn Đông Nam Á, trong quá trình lưu thông đều phải qua tay Nam gia. Mà Hoàng hoa lê Hải Nam lâu nay đã không còn nghe nhắc đến, gần như mất dấu vết, gia sản còn lưu lại hiện nay số lượng chưa đến một vạn cái.

Mà hiện giờ những cây gỗ Hoàng hoa lê đang ở thời kỳ sinh trưởng, còn phải đợi mấy trăm năm nữa mới có thể sử dụng được.

Mấy trăm năm? Ai có thể chờ đợi mấy trăm năm?

Nhưng vẫn còn hơn việc bị mười mấy quốc gia liên thủ chui vào huyết mạch kinh tế này, đây mới là “hàng hóa vô giá” chân chính.

Những người có gan sục tằm thứ này, phần lớn là muốn bỏ thêm vào bộ sưu tập cá nhân của chính mình. Vì số lượng hạn chế, không phải có tiền là được, mà phải nói đến thân phận. Cho nên, cùng Nam gia bàn việc làm ăn, chỉ bằng nói họ đang làm chính trị.

Mặc dù vậy, cô cũng từng có thời gian sống ở đầu đường xó chợ.

Khi một gia tộc rung chuyển, những vẻ vang đang tiếng đều vô dụng. Muốn được bình an thật sự, cần xuất hiện một nhân tài hùng mạnh, đứng đầu gia tộc, thủ đoạn mạnh mẽ cứng rắn thống trị.

Nam Hoài làm được. Nếu không, cô vĩnh viễn phải rời khỏi Uyển Đình, không thể trở về cố hương.

Vì vậy, cô mới có thể như du khách, lẻ loi một mình đến Đài Châu. Chỉ cần cái họ này cũng đủ đảm bảo cô bình an vô sự.

Chuyện đêm nay làm cô nhớ đến anh trai.

Đến tận cùng là ai có can đảm khiêu khích Trình Mục Dương?

Nam Bắc thức dậy lúc sáng sớm là vì anh trai gọi điện đến.

Chủ yếu hỏi về hành trình của cô, khi nào trở lại Vân Nam. Cô nhẹ nhàng bằng quơ nói sơ qua ông Thẩm bỗng nhiên thay đổi hành trình muốn theo đường biển trở về. Nam Hoài bất ngờ trầm mặc vài giây, đột nhiên hỏi cô: “Có việc gì đặc biệt không?”

Cô suy nghĩ một chút, cố ý không nhắc đến Trình Mục Dương.

Nhưng lại nhớ đến chiếc vòng ngọc của Thẩm gia, âm thanh cô êm dịu, nũng nịu nói: “Anh, gần đây có chiếc vòng phi thúy nào tốt không?”

Nam Hoài khẽ cười: “Sao bỗng nhiên em lại giống như một bà lão thế?”

Trước đây cô đã từng coi nhẹ chuyện này, Nam Hoài cố ý mời thầy về dạy cho cô cách phân biệt ngọc phi thúy, cô học rất mệt mỗi liên oán giận vài câu. Không nghĩ tới, Nam Hoài xưa nay rộng lượng lại nhớ đến việc nhỏ nhặt này.

Cô bất đắc dĩ thẳng thắn: “Em đem một chiếc vòng ngọc đáng giá của Thẩm gia tặng người khác, muốn đền bù để thay lời xin lỗi.”

Nam Hoài đáp ứng thay cô hoàn trả món nợ này.

Trước khi chấm dứt cuộc gọi, Nam Hoài nhắc nhở: “Hành trình lần này của Thẩm gia thực chất là một vụ làm ăn. Nhớ rõ lời anh nói, chỉ cần em an toàn trở về, những việc khác không được tham dự.”

Chương 6: Nam thị Nam Bắc (3)

Chấm dứt cuộc điện thoại đã là năm giờ mười bảy phút.

Trời sắp sáng, cô đẩy cửa phòng ngủ của mình đi ra ngoài.

Xa xa trên mặt hồ rải rác những đóm đèn nhỏ của thuyền chài, không khí còn chút hương vị ẩm ướt, như là vừa rồi đã có mưa. May mắn ở đây có sân để tránh mưa không tời, không có giọt nước nào làm dơ quần áo.

Bình minh phía trước còn tối om càng làm nổi bật ánh sáng của đèn tường.

Trình Mục Dương chỉ mặc quần áo đơn giản thoải mái, chân mang dép lê màu trắng, ngồi trên một chiếc ghế mây cao mà xem báo. Trên bàn gỗ thấp có một ấm trà.

Anh nghe thấy tiếng bước chân, không ngẩng đầu lên, ngược lại xoay một tiếng mở trang báo: “Trời còn chưa sáng sao lại thức dậy?”

“Bị điện thoại của anh tôi đánh thức.” Cô cùng anh ngồi cách nhau: “Anh vẫn không ngủ? Đang đọc báo gì vậy?”

“《tin tức tân báo》 của Nga ngày hôm qua.”

Cô ờ một tiếng: “Báo chí chính phủ, đừng nói với tôi hôm nay sẽ có một cuộc giao dịch sủng ông.”

“Thật ra không có.” Anh liếc mắt nhìn cô một cái, cười như một con cáo xảo quyệt: “Chỉ là đọc giải trí thôi. Ví dụ như thị trường Moscow tranh cử, bỏ phiếu, trong mắt của em chỉ là một màn kịch, đơn giản mà nói, một người đột nhiên mất đi sự tín nhiệm của tổng thống, có lẽ là thế lực hắc bang sau lưng anh làm? Hoặc là ở thị trường đầu tư thất bại? Giống như em biết lịch sử là như vậy, sách giáo khoa cũng là kể lại câu chuyện bằng chữ, không phải rất thú vị sao?”

Cô nghĩ nghĩ, cười rộ lên.

Trình Mục Dương nói cũng rất có lý, vị thị trường Moscow trước kia xui xẻo vì lưỡng lự giữa hai vị tân và cựu tổng thống, cuối cùng không có được chỗ dựa, ngược lại trở thành vật hy sinh bị các thế lực treo cổ.

Lúc ở trên thuyền trước khi đi lặn, đúng lúc nghe được ba người trên khoang thuyền cùng nhau thảo luận, không ngờ Trình Mục Dương đã chú ý chuyện này.

Hai người nói chuyện một lát thì Tiểu Phong lão đảo từ xích đu đứng lên, xoa nhẹ đôi mắt rồi khoa tay múa chân với Trình Mục Dương vài cái. Trình Mục Dương nhỏ giọng dùng tiếng Nga nói gì đó với cậu ta, Tiểu Phong hé miệng nhìn về phía Nam Bắc.

Cuối cùng Trình Mục Dương gập ngón tay hung hăng bắn xuống cái trán của Tiểu Phong rồi trầm giọng nói một câu.

Nam Bắc hoàn toàn không hiểu gì, chỉ có thể đứng ở lan can chờ anh giải thích cho mình.

“Tiểu Phong nói em đánh thức giấc ngủ của cậu ta.” Trình Mục Dương đem báo đặt trên bàn đi tới: “Cậu ta nói, phụ nữ bình thường muốn xin lỗi đàn ông, cách tốt nhất chính là hiến thân.”

Nam Bắc nghe được dở khóc dở cười: “Đây là loại tư tưởng gì vậy?”

“Tiểu Phong từ nhỏ lớn lên ở Nga. Em có biết nơi đó tỷ lệ nam nữ chỉ là một phần ba. Đàn ông rất khan hiếm, đương nhiên chủ nghĩa đàn ông ở đây rất lớn.” Anh cười một cái, đưa tay cho cô: “Nhảy qua đây.”

Nam Bắc cầm tay anh, trực tiếp nhảy qua lan can. Đối với người từ nhỏ sống trong rừng rậm quen với cây cối, chướng ngại vật cùng khoảng cách thật sự không đáng nhắc tới.

“Đàn ông Nga không có trách nhiệm, thích uống rượu, tính tình táo bạo.” Anh đỡ tay cô, để cô bước xuống an toàn. “Mà phụ nữ đều là vu vật (*người phụ nữ đẹp*), số lượng tràn đầy, có thể nói đây là thiên đường của đàn ông.”

“Cho nên vì thế mà cậu ta bị nuông chiều hư hỏng?” Cô nghe cảm thấy thú vị.

“Không sai.” Trình Mục Dương cười như không cười mà nói: “Em có biết, đa số thời gian cậu ta ở Moscow cùng tôi đều có siêu mẫu vây quanh, hiển thân cũng là việc hết sức bình thường.”

Cô mím môi cười rộ lên: “Sau đó thì sao? Anh lại nói gì đó?”

“Tôi?” Trình Mục Dương lặp lại một câu tiếng Nga mà cô nghe không hiểu, sau đó thấp giọng phiên dịch, “Này cô gái, trước tiên nên nói xin lỗi tôi đã.”

Cô ờ một tiếng.

Bầu trời xa xa một chút ánh sáng cũng không có, vẫn u ám như cũ. Từ nơi này nhìn mặt hồ, sương khói lượn lờ không rõ ràng lắm.

Bỗng nhiên có một tiếng sấm vang lên, dường như là từ giữa các đám mây, âm sắc trầm thấp.

Giữa tiếng sấm, cô nói: “Thật xin lỗi.”

“Không sao.”

“Lúc đó có rất nhiều nguyên nhân, tôi không thể không rời đi.”

Nếu biết khi đó anh cũng giống cô, cùng sinh ra trong một loại gia tộc, có lẽ cô đã có lựa chọn khác. Ít nhất, sẽ nói cho anh vì sao cô phải trở về Uyển Đình.

“Không sao.” Anh lặp lại.

Cô nhìn anh.

Anh cũng nhìn cô, bàn tay đem qua thành thạo lui đạn, nạp đạn, bóp cò súng lúc này đang đập nhẹ trên lan can bằng gỗ.

Âm thanh gõ nhẹ lên mặt gỗ, thông thả mà không mất tiết tấu.

Trình Mục Dương bỗng nhiên nói một câu, là ngôn ngữ mà cô không hiểu.

Cô hỏi anh: “Anh nói gì vậy?”

“Không có gì.” Khuỷu tay anh chống trên hàng rào chắn bên cạnh và dựa vào đó: “Tôi nói chuyện với Tiểu Phong.”

Lời còn chưa dứt, Tiểu Phong đã từ xích đu bằng gỗ mây đứng lên, kéo cửa kính đi ra ngoài sân. Gió ẩm ướt từ mặt hồ thổi đến, lúc cửa được mở ra, gió thổi qua hai bên rèm cửa làm phát ra tiếng lách cách.

Nam Bắc nhìn bóng dáng Tiểu Phong, đoán xem vừa rồi cậu ta nói gì.

Trình Mục Dương dường như cảm giác được sự tò mò của cô: “Có muốn biết tôi vừa nói gì không?”

Cô cười một cái, từ chối cho ý kiến.

“Tôi nói,” anh vén mái tóc trên trán cô, nhìn đôi mắt màu đen đang tỏa sáng, nói: “Tiểu Phong, cậu tốt nhất nên tìm chỗ khác để ngủ, bây giờ tôi muốn hôn cô bé này.”

Anh nói xong, tay đã đưa đến sườn mặt của cô, dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve làn da cô. Mà đôi mắt kia, không phải là màu nâu đậm trong đêm, ngược lại có một nửa trong suốt sáng bóng, xinh đẹp khiến người ta phải chú ý.

Cô cười tránh đi tay anh, cố gắng phá vỡ bầu không khí mờ hồ này: “Cho nên, ở Moscow, anh đều mời phụ nữ như vậy sao?”

“Tôi.” Anh cũng cười, thu tay lại: “Ở Moscow, bình thường đều là người khác mời tôi.”

Nam Bắc nhếch khoé miệng, đẩy đẩy anh: “Tỉnh lại đi, ông chủ Trình, nơi đây là tỉnh Chiết Giang.”

Trình Mục Dương lui người, trở lại ghế mây ngồi xuống, đem báo chí vứt vào sọt rác bằng tre.

Tiếng sấm càng lúc càng lớn.

Nam Bắc vẫn dựa vào lan can, che dấu đi nhịp tim đang đập không ổn định của mình.

“Nơi này gần đây đang trong mùa mưa, ở đây đã lâu nhưng vẫn chưa thấy mặt trời mọc,” cô co dãn tay chân, “Anh có biết trong ngày có một thời điểm anh có thể nhìn thẳng vào mặt trời mà không làm tổn thương đôi mắt, ngược lại còn có thể tăng cường thị lực.”

Trình Mục Dương từ chiếc đĩa sứ trên bàn, cầm lấy một lá bạc hà: “Em đang nói đến ‘Vọng nhật công’?”

Cô cười: “Anh biết thái cực quyền?”

“Biết một ít.” Anh cắn chiếc lá để lại dấu răng, nhìn giống như nụ cười.

“Tôi cũng biết một chút, là anh trai tôi dạy,” mỗi khi nhắc đến Nam Hoài, cô đều cười rất dịu dàng, giống như một cô bé được nuông chiều, “anh ấy bắt đầu học lúc bảy tám tuổi, mỗi ngày đều nhìn chăm chăm mặt trời để luyện ‘vọng nhật công’.”

“Người luyện lâu dài như vậy, thị lực nhất định sẽ rất tốt,” anh tiếp lời của cô rồi tiếp tục nói, “Không chỉ thích hợp cho việc đánh nhau mà còn cho kỹ năng bắn súng. Đúng không?” Anh hào hứng hỏi lại cô, bởi vì nhai lá bạc hà mà lời nói không rõ ràng, giống như lần đó nói chuyện qua điện thoại vậy.

Sự lười nhác trong lời nói, không quan tâm nhưng nội dung lại làm người ta khó có thể bỏ qua.

Nam Bắc xoay người, nhìn anh từ trên xuống dưới. Trình Mục Dương tùy ý để cô quan sát, chân anh rất dài, ngồi trên ghế, tay khoát lên đầu gối của mình nhìn cô, như thế cũng đủ làm cho sự tồn tại của anh trở nên mạnh mẽ.

Nhưng thứ cô muốn xem thực ra là tay anh.

Lưng các đốt ngón tay cực trơn nhẵn, gấp khúc, độ cong cực kỳ xinh đẹp. Đây là do luyện quyền mà lưu lại dấu vết, nếu không có hơn mười năm luyện tập chắc chắn không được như vậy. Nếu lúc trước cô có chút hoài nghi thân phận của anh, nhất định sẽ không lơ là dấu vết này.

Nhưng mà việc này cũng không cần phải so đo.

Dùng lời của Nam Hoài mà nói: bị lừa? Không nên trách người khác, là do chính mình ngu ngốc.

Bảy giờ rưỡi thì kết thúc bữa ăn sáng, Nam Bắc nghĩ Trình Mục Dương thế nào cũng biến mất giống hai ngày trước. Không nghĩ đến anh rất nhàn rỗi, cùng cô ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm với hai bà lão, anh dựa sát cửa kính chơi đùa với những con mèo.

Hai bà lão đều không kết hôn ngược lại nuôi dưỡng bảy tám con mèo.

Thời tiết tốt thì không thấy bóng dáng chúng đâu, nhưng đến những ngày mưa dầm thì những con mèo này rất lười nhác, hoặc ngồi, hoặc nằm, hay là chỉ nằm trên đùi Trình Mục Dương, cực kỳ im lặng.

“Trình Trình nói hai người từng là bạn học khi ở Bỉ?” Bà lão mặc sườn xám đen cười, gãi ngứa con mèo trắng trong lòng, thuận miệng hỏi cô: “Lúc trước cô học gì?”

“Toán học,” Nam Bắc nhắc tới chuyên ngành đã bỏ nửa chừng của mình thì thái dương nhanh chóng nhẵn lại, “Học không tốt, rất không tốt.”

“Toán học? Trình Trình hình như là học vật lý?” Bà lão cảm thấy thú vị, nghĩ một chút rồi gật đầu: “Vậy thật tốt, thật là tốt, giỏi toán lý hoá, đi khắp thế giới cũng không sợ.”

Khẩu hiệu này là của thế kỷ mười tám, từ trong miệng bà lão nói ra thật sự làm người ta không cười cũng khó. Cô phát hiện ra hai bà lão này cũng thật đáng yêu, chẳng qua luôn thích hỏi về cuộc sống của cô cùng Trình Mục Dương khi ở Bỉ. Cô tránh đi việc hai người quen biết chân chính là vì cuộc bắn nhau kia, tìm những chuyện thú vị khác để nói.

Đợi đến khi hai bà lão chịu buông tha cô, Nam Bắc phát hiện Trình Mục Dương vẫn còn chơi đùa với con mèo.

Tâm trạng anh thật sự rất tốt.

Cô kéo cửa kính, tiếng mưa rơi trong nháy mắt truyền đến: “Vừa rồi bà có nói với tôi, anh vì họ mới mua căn nhà này rồi cho sửa sang lại?” Lúc cô hỏi anh, có một con mèo lặng lẽ đến cạ vào chân cô không ngừng lăn lộn làm nũng.

Động vật rất đáng yêu ngây thơ, cô xưa nay đều không có khả năng chống lại.

Cô liền ngồi xuống sờ đầu nó, với vẻ cưng chiều.

“Lúc tôi còn nhỏ, các bà nói muốn về núi Ngàn Hương,” Trình Mục Dương đưa tay ra, con mèo nhỏ liền há mồm gặm cắn ngón trỏ của anh, “Đáng tiếc nơi này đã chìm ngập trong nước hơn năm mươi chín năm, không nhà để về, không đất mai táng. Cuối cùng chỉ có thể mua cho hai bà ấy ngôi nhà bên hồ Vạn Đảo. Đến khi các bà qua đời, sẽ chôn cất trên núi nơi này, xem như lá rụng về cội.”

Con mèo nhỏ cắn rất thích ý, anh muốn rút tay về, lại không ngờ con mèo dùng hai chân trước ôm lấy tay anh, hai người nhìn thấy con mèo ngoan cố, họ liếc nhau, nhịn không được đều cười rộ lên.

“Trình Mục Dương?”

“Hửm?”

“Có thể hỏi anh một vấn đề nhỏ không?”

Anh ừ một tiếng, tiếp tục thông thả cùng con mèo ngoan cổ kia đùa giỡn âm ỉ.

“Hành trình của Thẩm gia lần này, có mục đích gì khác không?”

Giọng nói của cô rất thoải mái, giống như đang hỏi cơn mưa này đến bao giờ mới ngừng.

“Em muốn biết?” Anh trầm mặc một lát, bỗng nhiên thấp giọng nói, “Không bằng chúng ta đánh cược, nếu em thắng tôi sẽ cho em biết đáp án. Nếu em thua... sẽ học theo tôi một câu tiếng Nga.”

Cô không nghĩ tới anh có thể vui vẻ đồng ý như vậy: “Được, nhưng mà phải nói trước cho tôi biết anh muốn tôi nói câu gì?”

Trình Mục Dương chậm rãi nói câu đó cho cô nghe, bởi vì nói chậm, làm nổi bật giọng điệu lạnh như băng nhưng cũng thật mềm mại.

Nam Bắc nhớ lại lúc nhàm chán trước đây, hỏi Kachiusa những loại câu linh tinh như ‘Em yêu anh’, lời của Trình Mục Dương hoàn toàn không giống những câu này. Đương nhiên cô cũng tin tưởng Trình Mục Dương không có vô vị như vậy, do đó xem như là một trò chơi liên đồng ý.

Hai người đánh cược xem con mèo này kiên trì gặm được bao nhiêu giấy.

Cô nhìn thấy con mèo vẫn kiên cố, chắc chắn nói: “Nó có thể kiên trì một phút.”

Trình Mục Dương nhìn về đồng hồ mình, nói: “Trong vòng ba mươi giây.”

“Khẳng định như vậy sao?”

Anh cười bí hiểm, rất nhanh giật tay mình ra, con mèo oán hận kêu một tiếng, từ trên cánh tay anh trượt xuống dưới: “Hai mươi ba giây.”

...

Nam Bắc đầu tiên là sững sốt, sau lại dờ khóc dờ cười oán giận: “Anh có thể vô sỉ như vậy sao?”

Nhưng lần đánh cược này có trăm ngàn sơ hở, chỉ có thể đổ lỗi cho cô dễ dàng chấp nhận, chẳng trách anh được. Tự nguyện đánh cược đương nhiên sẽ chịu thua, Nam Bắc ngoan ngoãn học câu tiếng Nga của Trình Mục Dương, lặp lại ba bốn lần, rốt cục cũng nhớ kỹ cách phát âm.

Sau đó cô đối diện anh nói ra một cách chính xác.

Đến khi nói xong, Nam Bắc mới nhớ tới hỏi anh: “Câu vừa rồi anh dạy tôi có nghĩa gì?”

“Từ thứ nhất Солнце là tên của tôi.”

Cô ờ một tiếng, thật ngắn gọn, dễ dàng ghi nhớ.

“Ý nghĩa đầy đủ của câu này là,” anh cười, bên trong có vài phần trêu chọc, “Trình Mục Dương là người đàn ông tốt.”

Chương 7: Vụ làm ăn hấp dẫn (1)

“Thật sao?” Cô vẫn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

“Thật sự.” Trình Mục Dương cười như một vật nuôi vô hại.

Nhìn bộ dạng của anh bây giờ, mặc dù có cái gì đó không đúng, nhưng cũng không hỏi ra nguyên nhân. Nam Bắc chỉ biết cho qua, tiếp tục chơi đùa với con mèo. Trên ngón giữa và ngón áp út của cô có hình xăm đặc biệt, con mèo không biết đó là cái gì chỉ tò mò nhìn chăm chú vào đó một lúc lâu rồi mới vươn đầu lưỡi màu hồng phấn nhẹ nhàng liếm vài cái.

Cô thấy ngứa liền rút tay về, nhin cười không được.

Cả buổi chiều hai người không có việc gì làm, ngồi nói chuyện với nhau. Nếu không phải trên người cô vẫn còn vết thương bởi súng đạn năm đó, cô thật nghi ngờ mình có thật sự quen biết người đàn ông này không. Khi nói chuyện, người đàn ông lai này có thói quen dựa vào lưng ghế, con ngươi khi thì mát lạnh khi thì sâu xa.

Người Nam gia, nói sống lâu cũng không lâu lắm.

Trong ấn tượng của cô, khuôn mặt của cha mẹ đều mơ hồ, cho nên khi Trình Mục Dương nói đến chuyện trước kia cùng ở chung với ông ngoại, cô vô cùng chăm chú lắng nghe.

“Đại khái là khi tôi từ Bỉ trở về, ông ngoại vẫn chưa mất nhưng đã chín mươi bốn tuổi,” anh cười một cái, chính mình cũng thấy thú vị, “Vậy mà vào một buổi tối đã vụng trộm kéo tay tôi, muốn tôi đi chọn quà tặng cho bạn gái nhỏ của ông.”

Nam Bắc nở nụ cười: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Tôi đặc biệt đến nhà thăm hỏi, đem quà tặng cho ‘bạn gái nhỏ’ mà ông nói, thế nhưng cô gái đó chỉ mới mười bảy tuổi.”

“Mười bảy tuổi?” Cô nghĩ, “Đối với ông ngoại anh mà nói thì rất nhỏ. Nhưng đã già như vậy còn muốn quen bạn gái, bọn họ có thể làm cái gì?”

Trình Mục Dương nghe ra ý tứ trong lời nói của cô, muốn cười nhưng không cười mà chỉ liếc cô một cái: “Hắn là cái gì cũng không thể làm, có lẽ là muốn tìm một người rảnh rỗi đến nói chuyện, cùng nghe nhạc, tán gẫu chuyện xưa khi ở Thượng Hải.”

Cô lên tiếng đáp lại, tỏ vẻ đồng ý: “Nếu ông ngoại anh còn sống thì tốt rồi, tôi có thể có cơ hội trông thấy bên Thượng Hải mà người ta vẫn hay nhắc đến.” Hai ngày này, hai bà lão nói không ít về ông ngoại của Trình Mục Dương cho cô nghe, ngày xưa là ông chủ ngân hàng tại Thượng Hải, bởi vì hứng thú mà mở một nhà hàng cơm Tây thượng đẳng. Sau đó thì sao? Già như vậy nhưng vẫn nhớ tặng quà cho cô bạn gái nhỏ để lại một sự lãng mạn bất ngờ.

Thật sự rất thú vị.

“Còn có người thú vị hơn ở Cáp Nhĩ Tân.” Trình Mục Dương dường như cố ý gợi lên hứng thú của cô, “Năm Quang Tự (*niên hiệu của vua Thanh Đức Tông, đời Thanh, Trung Quốc*), một người Nga trong nước đã xây dựng một nhà ga, rồi sau đó mới được gọi là Cáp Nhĩ Tân. Cho nên nơi đó cùng Thượng Hải giống nhau, có một nhóm người Nga tại Trung Quốc.”

Nam Bắc sống ở biên giới phía Nam, đối với trời đông tuyết phủ tại miền Bắc, từ trước đến nay không có khái niệm gì.

Nhưng nghe Trình Mục Dương nói vậy, cô lại liên tưởng đến sự bắt đầu của gia tộc anh, nhiều thế kỷ trước đây Trình gia đã tồn tại: “Vì vậy, có phải từ lúc đó, khi Nga còn gọi là Liên Xô, gia tộc anh đã tồn tại?”

“Là gia tộc của cha tôi.” Anh sửa lời cô.

“Đáng tiếc, tôi không chịu được sự lạnh lẽo của nơi đó, nếu không nhất định tôi sẽ gặp mặt những người mà anh vừa nói đến.”

Cô ngồi chồm hổm nên chân đã mỏi nhừ, đứng dậy duỗi thân thể, nhìn màn mưa phía trước nhà.

Sau đó chợt nghe thanh âm của Trình Mục Dương: “Sớm hay muộn sẽ có một ngày em đến đó.”

Thật sự là...

Cô vẫn tiếp tục nhìn mưa từ mái hiên cũ xưa rơi xuống đất, lười nhác đáp lại lời anh.

Mưa rơi mãi không ngừng cho đến gần tối, ao trước nhà đã chứa đầy nước.

Bữa cơm chiều, hai người ở trong sân ăn một ít đồ ăn. Trình Mục Dương muốn cô nếm thử rượu lâu năm ở đây. Ban đầu cô còn từ chối, nhưng sau khi nếm qua hương vị liền vui vẻ uống một ly đầy. Quả nhiên chất lượng nước khác biệt, thực sự xứng đáng để xem xét cẩn thận.

Đợi đến khi buông đũa, Trình Mục Dương bỗng nhiên nói tối nay sẽ lên thuyền.

Theo sự sắp xếp của anh, chỉ cho cô nửa giờ để thu dọn mọi thứ. Nam Bắc trở lại phòng ngủ, nhìn thấy chiếc hộp màu ngà đặt trên giường.

Bên trong cái hộp, một tấm thiệp mời im lặng nằm đó.

Cô cầm lên mới phát hiện thiệp mời này rất đặc biệt.

Xem chữ viết cùng hoa văn, hẳn là con dấu được khắc gỗ màu. Thật là có tâm tư, đặc biệt lấy bản khắc gỗ làm thiệp mời.

Cô mơ hồ có dự cảm, anh trai nói việc này cùng với “hành trình của Thảm gia” có liên quan.

Mở ra xem, bên trong thiệp đều là các dòng họ.

Đọc thẳng một hàng, một số dòng họ quen thuộc, có một số chưa bao giờ nghe qua. Nhưng hiển nhiên, tầm mắt nhìn đến bốn dòng họ lớn nhất trong thiệp mời này lại là cộng đồng gia tộc nắm trong tay đường biên giới Trung Quốc lâu dài đều nằm trong danh sách, có lẽ những cái tên chưa nghe qua là những gia tộc mới nổi lên.

Chu, Thảm, Trình, Nam.

Quan trọng nhất là họ Nam ở cuối cùng này.

Nghe giọng điệu của anh trai, anh ấy cũng không có dự định tham gia việc lần này, nhưng sao lại có thiệp mời cho Nam gia? Cô cầm tấm thiệp nhẹ nhàng quạt gió trong tay, không đoán ra chuyện lần này sẽ đi đến đâu. Nhưng nếu ông Thảm đã tự mình cho cô đi theo Trình Mục Dương lên thuyền chắc là không có gì bất trắc.

Khi rời hồ Vạn Đảo đã là hoàng hôn, những con sóng vài trăm dặm nổi lênh đêngh trên mặt nước tạo thành màn sương mù dày đặc.

Trình Mục Dương thấy cô lưu luyến phong cảnh ở đây không muốn rời, nhấn mở cửa xe: “Lần này đến quá vội, lần sau sẽ nói bà dẫn em đi dạo, nơi này có rất nhiều cổ mộ thời Xuân Thu và tàn tích của thời nhà Tấn.”

Nam Bắc thân nhiên ừ một tiếng: “Thiệp mời kia, có phải anh đã sớm thay tôi chuẩn bị?”

“Là đưa tới sáng hôm nay,” anh nói nhẹ, “Không chừng là ông Thẩm ở đó truyền ra tin tức nên mấy ngày nay có người làm lại danh sách khách mời cố ý thêm Nam gia vào.”

“Rốt cuộc là vụ làm ăn hấp dẫn thế nào lại khiến người ta xem trọng như vậy?”

“Vì tiền mà chết, điều vi thực vong (*chim chết vì ăn*),” anh cố ý trì hoãn, “Quả thật rất hấp dẫn.”

Cô nghe anh nói xong càng thấy tò mò hơn, dùng chân mang giày cao gót nhẹ nhàng gõ lên chân anh: “Tôi cảnh cáo anh, không được liên lụy tới tôi. Trước kia không biết anh là ai nên tôi không thấy kỳ lạ, bây giờ nhớ lại trận bắn nhau ở Bỉ, có lẽ chính là bị anh liên lụy.”

Trình Mục Dương cười một cái, cô trộm nhìn anh, nụ cười vẫn bắt mắt như vậy.

Tiến vào phạm vi bến tàu tư nhân, Trình Mục Dương rốt cục nói cho cô biết, lúc này đang ở biên giới Chiết Giang. Bọn họ sẽ từ bến tàu lên du thuyền, sau đó ngồi thuyền ra biển.

Cô cho rằng Trình Mục Dương sẽ ở lại vào mà xuống xe, lại không ngờ rằng 40 chiếc Mercedes S600 liền đi thẳng một mạch, theo bờ nước sông chạy vào con đê dài. Cô nhìn xuyên qua cửa kính xe, xa xa có thể nhìn thấy hơn bốn mươi mấy bến đỗ đều có du thuyền.

Xe từ từ dừng lại, có người mở cửa cho Trình Mục Dương.

Mà Trình Mục Dương sau khi xuống xe lại cố ý đi đến cửa bên cô, giúp cô mở cửa. Cô từ trong xe ngẩng đầu nhìn thấy trong đôi mắt anh đang cười, bỗng nhiên cảm thấy như đang trở về năm tháng xanh tươi tại Bỉ, mỗi lần ngồi taxi, anh luôn có thói quen tốt mở cửa xe cho các cô gái.

Khi cô cầm tay anh, cổ ý nắm thật chặt, mỉm cười nói: “Cảm ơn.”

Tầm ván gỗ lát di động trên bến tàu, thật không thích hợp cho việc đi giày cao gót, cho nên động tác của Trình Mục Dương đối với cô mà nói là sự giúp đỡ không nhỏ. Cô bình tĩnh đứng phía sau, tầm nhìn trong nháy mắt trở nên rộng rãi hơn, nhưng cũng đồng thời khiến cô chú ý đến một hình ảnh kỳ lạ.

Cuối con đường chính có hai mươi mấy người bị bịt mắt, quỳ gối hai bên đường, tất cả đều đối diện với mặt biển. Mà bên cạnh mỗi người đều có một người đang đứng cầm súng. Không phải cô chưa từng gặp qua trường hợp như thế này, chẳng qua không biết ai có thể làm như vậy, vì cái gì và tại sao lại là ngày hôm nay?

Đèn đuốc trong bóng đêm làm cho những chiếc du thuyền đang lẳng lặng bỏ neo bịt kín một tầng sáng di động.

Cũng làm cho hai mươi mấy người quỳ dưới đất trở nên mờ ảo.

Mà trên những chiếc du thuyền hoặc hai bên đường, đều có không ít người đang nhìn. Dường như tất cả đều có vẻ mặt thờ ơ, cô để ý phía bên phải của chiếc thuyền có một người trung niên mặc áo khoác kiểu cũ hứng thú nhìn nơi này. Người trung niên kia hai bên tóc mai đã bạc trắng, phần còn lại vẫn đen không có tạp chất, đặc biệt làm người khác chú ý.

Đi theo sau người trung niên là phụ nữ.

Có hai ba người đẹp hết thời, cũng có cô gái với đôi mắt hiền lành, còn có hai đứa bé.

Nam Bắc nhếch môi, từ ánh sáng hai bên nhìn đến chỗ xa nhất của chiếc thuyền, rõ ràng là Thẩm Gia Minh, hình như đang tươi cười vẫy tay với cô. Cô chưa kịp phản ứng thì có tiếng vang ra hiệu thuyền khởi động, Thẩm Gia Minh trên chiếc thuyền kia dĩ nhiên cũng bắt đầu rời bờ.

“Em và Tiểu Phong đến du thuyền của tôi trước.” Trình Mục Dương cúi đầu nói bên tai cô, hơi thở ấm áp, thì thầm lướt qua: “Tôi sẽ theo sau.” Không biết vì sao, anh dường như cố ý kề sát cô với vẻ hết sức thân mật.

Cô chau mày, không nói chuyện.

Ngay lúc cô theo Tiểu Phong rời đi thì người trung niên đã quay sang nói chuyện với những người phụ nữ phía sau. Rất nhanh, có hai cô gái ôm lấy hai đứa bé cùng quay trở vào khoang thuyền.

Con đường chính trôi nổi như vậy, Nam Bắc khó có thể đi nhanh. Tiểu Phong đầu tiên đi nhanh vài chục bước, rồi dừng lại đợi cô, lặp lại hai lần như thế liền bắt đầu xoay người đưa tay cho cô.

Ý tứ thực rõ ràng, vị đại tiểu thư này, cô thật sự quá chậm.

Bỗng nhiên, có âm thanh gì rơi xuống nước. Sau đó, liên tục có tiếng vật nặng rơi xuống nước.

Nam Bắc vừa mới lên du thuyền, chưa kịp đi vào khoang, vẫn nhìn không được mà quay đầu lại.

Hai hàng người quỳ gối bên cạnh đường chính, chỉ còn lại ba bốn người, những người kia hẳn là đều bị quăng thẳng xuống sông.

Đèn hai bên đường, ánh sáng óng ánh như sao.

Không lưu tình chút nào chiếu lên những người còn sót lại, làm cho cô nghĩ tới một từ: Ngày phán quyết.

Không chỉ mình cô nhìn, khách quý trên thuyền từ bốn phía hình như cũng không muốn bỏ qua cảnh tượng như vậy, có người nhẹ giọng nói chuyện, có người thậm chí đang cười. Mà Trình Mục Dương vẫn đứng bên cạnh xe như cũ, ánh đèn sáng trong đêm càng làm nổi bật làn da trắng của anh. Anh dường như cảm giác được Nam Bắc dừng chân, hướng nơi này nhìn qua, sau đó dùng tay ra hiệu với cô đi vào trong.

Đến bây giờ cô mới hiểu, sự kiện trên bến tàu này là do Trình Mục Dương sắp xếp.

Anh đem ánh mắt đặt trên người Nam Bắc dời đi, rút cục rời khỏi chiếc xe, đến sau lưng người quỳ gần anh nhất, thân mình hơi ngồi xồm xuống: “Trình Mục Vân ở đâu? Há?” Người nọ vẫn trầm mặc như cũ, im lặng bất động.

Trình Mục Dương cười cười, tay đề lên vai người kia, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Chương 8: Vụ làm ăn hấp dẫn (2)

Người quỳ trên đất vì động tác này của anh mà thân mình bắt đầu căng thẳng.

Trình Mục Dương thở dài: “Giang sơn đổi chủ, đáng thương chính là các người.” Anh đứng thẳng dậy, tựa hồ không định hỏi lại, cười lắc đầu.

Bốn tay súng đồng thời lên đạn, nhắm ngay gáy của những người còn lại.

Ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, bỗng nhiên có người kêu một tiếng: “Ông chủ.”

Trình Mục Dương dừng lại.

Một người dáng nhỏ gầy gò muốn đứng lên, nhưng vì quỳ quá lâu nên mạch máu không thông, cố gắng mấy lần nhưng vẫn uổng công. Cuối cùng chỉ có thể đoán phương hướng đối mặt với sợ hãi lớn tiếng nói: “Trình Mục Vân ở Moscow!”

Người kia hết xong những lời này, thân mình hoàn toàn lạnh giá.

Lại không nghĩ rằng, bốn phía rơi vào một sự im lặng trong đêm.

“Những lời này, đối với tôi đã vô dụng.” Trình Mục Dương dứt một tay vào túi quần, xoay người rời đi.

Đi ra vài chục bước, rút cuộc đưa lưng về phía người cầm súng súng nhẹ nhàng vẫy tay phải ra hiệu.

Anh im lặng mà nói với mọi người, đây chính là phán quyết cuối cùng:

Tuyệt đối không khoan thứ.

Nam Bắc không xem màn cuối cùng kia, cô xoay người xuống khoang thuyền.

Khi du thuyền sắp sửa cùng những chiếc khác kết nối với nhau, họ đã không còn ở phạm vi hải phận của Trung Quốc.

Hai người từ khoang thuyền đi ra, váy của cô bị gió thổi lay động.

Trình Mục Dương đặt tay lên lan can, vẫn nói chuyện điện thoại.

Là tiếng Pháp, vài năm học ở Bỉ cô nghe cũng có thể hiểu được.

“Đội du kích này rất nhiều tiền, hãy nâng lên mười,” anh ngoắc tay với cô, ý bảo cô đứng bên cạnh mình, “Đối với bạn làm ăn của chúng ta phải thân thiện một chút. Nói cho bọn họ, nếu không chấp nhận giá này, ngày mai sẽ có người nhảy dù đưa vũ khí cho đối thủ của họ. Đúng, ngày mai mười hai giờ trưa, sau mười hai giờ, chúng ta sẽ nâng giá lên ba mươi lần.”

Thật sự là gian thương.

Nam Bắc đi qua, nhin không được cười rộ lên.

Trình Mục Dương dùng tay vỗ vào trán của cô, ý bảo cô không được lên tiếng: “Chúng ta nơi này có 80 tên lửa đạn đạo, hỏa tiễn bọc thép, 5000 AK-47 cùng C4, 4 triệu viên đạn, hôm nay công bố giá là 7 triệu đô la Mỹ, có hiệu lực đến trước 12 giờ trưa mai.” Anh nói xong lại thần nhiên bổ sung một câu: “Nói với bọn họ, tôi nói chính là giờ Bắc Kinh. Cùng Trình Mục Dương buôn bán bất cứ lúc nào cũng phải chuẩn bị một cái đồng hồ.”

Câu nói tiếp theo là bằng tiếng Nga.

Cô nghe không hiểu.

Trình Mục Dương ngắn gọn vài câu giao nhiệm vụ, cuối cùng cũng ngắt điện thoại.

“Người khác không mua vũ khí của anh, anh liền miễn phí đưa cho đối thủ của họ sao?” Cô đứng bên cạnh người anh để tránh gió, “Đúng là gian thương.”

“Không phải miễn phí, sau khi tôi tiếp tế vũ khí, tất cả liền nâng giá lên ba mươi lần,” anh nói với cô cách tính toán, “Nói cách khác, phần vũ khí tiếp tế này chi phí do bọn họ thanh toán, bao gồm hao tổn xăng dầu cho máy bay.”

Nam Bắc nghe được không biết nên khóc hay cười: “Thật sự là người không chịu thua thiệt.”

Trình Mục Dương khoe miệng vừa động, giống như đang cười: “Quả thật không thể làm ăn lỗ vốn. Nhân viên muốn chi phí khi bắt đầu sản xuất, cuối năm phải nhận được phúc lợi. Chủ yếu là tất cả nhân viên của chúng tôi đều có bảo hiểm trọn đời, nếu gặp bất trắc thì con cái họ vẫn được nuôi dưỡng đến mười tám tuổi.”

Cô nghĩ, cảm thấy có chút đạo lý.

Nghề này, bước chân vào chính là vạn kiếp bất phục, bán mạng vì tiền, há có thể chịu thiệt.

Huống chi Trình gia cung cấp vũ khí, đã sớm trở thành đại gia trong lĩnh vực súng ống đạn dược, chưa bao giờ lo lắng về người mua.

Khác với biên giới phía Nam, Nga chính là một nước rất mạnh về buôn bán vũ khí toàn quốc. Hoàn cảnh quyết định tất cả, trên thế giới vũ khí tốt nhất đều ở Nga, mà hiện nay, Nga là vòng tròn giao dịch vũ khí, người lãnh đạo thật sự chỉ có Trình gia.

Ngay cả Nam Hoài cũng không thể không thừa nhận, bọn họ xứng đáng với cái tên “Vua chiến tranh.”

Xa xa trên thuyền là đèn đuốc huy hoàng, những bóng người di chuyển không rõ ràng lắm.

Những chiếc thuyền sắp kết nối với nhau.

“Anh có nghĩ tới việc rời khỏi cuộc sống này không?” Cô đột nhiên hỏi anh.

Trình Mục Dương lấy ra bình rượu nhỏ của mình, uống rượu từ cái bình đó với cái miệng nhỏ, tựa hồ với anh mà nói đây chính là nước giải khát. Anh vẫn nhìn chiếc thuyền xa xa, tự hỏi gì đó, qua hồi lâu mới nói cho cô: “Em có biết, có không ít người Trung Quốc đến Nga đãi vàng, chỉ có thị trường người Hoa, mấy vạn quầy hàng, hàng năm có gần trăm triệu đô lô Mỹ ‘tiền đen’ giao cho hắc bang.”

Nam Bắc gật đầu.

Cô rất thích nhìn Trình Mục Dương lúc này.

Dáng vẻ không đứng đắn nhưng lời nói lại nghiêm túc để tâm.

“Thế nhưng cuộc sống của bọn họ rất kém, vợ chồng chỉ ở trong một gian phòng bình thường, mạng sống không có gì bảo đảm, sẽ bị người ta mưu sát vứt bỏ thi thể bất cứ lúc này.” Anh cười một cái tiếp tục nói với cô, “Ở Nga có một đám người đầu trọc chuyên sát hại người Hoa, đối với chuyện này, họ không thể dùng chính trị can thiệp để giải quyết, người chân chính có thể bảo vệ họ chỉ có thể là chúng tôi.”

Nam Bắc khẽ nhướn mày, không dám tin nhìn anh.

Mà trong đôi mắt tối đen của cô đã có gì đó chậm rãi hòa tan ra, lan tràn đến mặt biển trong bóng đêm.

Giờ này khắc này, lời anh nói, rất quen thuộc.

Bốn năm trước, Nam Hoài dùng thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn thống trị thị trường ngầm cũng từng nói qua.

Anh nói: “Bắc Bắc, chúng ta sinh ra trong gia tộc này, bởi vì chúng ta phải bảo vệ người thân cùng quê hương, bất luận chiến loạn hay bần cùng, cho dù triều đại thay đổi, nhất định phải bảo vệ người dân sống trên mảnh đất và ruộng vườn này.”

Gió biển càng lúc càng lớn, đem tóc cô thổi tung bay trước mặt.

Từ góc độ này nhìn anh, có thể thấy biển mênh mông phía sau, sóng biển ngày càng rõ ràng. Mà anh cứ như thế tựa vào lan can bằng kim loại nhìn chính mình. Tóc anh cũng bị thổi rối loạn, che đi gương mặt, nhưng ánh mắt lại rõ rệt và sáng ngời.

“Lý do rất đường hoàng, có phải hay không?” Trình Mục Dương khẽ mỉm cười, đem mái tóc dài rối loạn của cô vén ra sau tai.

“Phải,” giọng cô rất thấp, “Hơn nữa, vô cùng thuyết phục người khác.”

Trong trận bão tuyết hơn 900 km kia, trái tim Nam Bắc vẫn chưa dao động. Trong những cơn mưa ở Bỉ, thường xuyên ngồi trong thư viện cùng nhau tiếp xúc, cô cũng hiểu được giữa họ còn thiếu chút gì đó. Nhưng hiện tại, khi đang ở trên cùng một chiếc thuyền, cô bỗng nhiên phát hiện, cái tên Trình Mục Dương này thật sự đã khác.

Người đàn ông như vậy, sự tồn tại của bản thân là một sự cám dỗ, mà cô, đã bị mê hoặc rồi.

Khi hai người lên du thuyền, hầu như đã khiến cho mọi người chú ý.

Bất luận là từ góc độ nào đều có người thấp giọng nhỏ nhẹ thảo luận. Cô thấy ông Thẩm ở cách đó không xa, quay qua nhìn Trình Mục Dương, Trình Mục Dương cười khẽ gật đầu với cô: “Đi thôi, cũng nên Châu về hợp Phố (của về chủ cũ).”

Những lời này cũng là những lời cuối cùng Trình Mục Dương nói với cô trong ba ngày kế tiếp.

Cô nghĩ đây là cuộc tụ hội của những thế lực lớn, nhưng hình như ngoại trừ thân phận đặc biệt của những người trên thuyền thì chiếc du thuyền này không có gì khác biệt. Ban ngày, đa số thời gian cô đều đi theo bên cạnh ông Thẩm, cùng ông xem hát uống trà, buổi tối thỉnh thoảng mới đến bể bơi ở tầng năm.

Bể bơi gọn sóng màu xanh biếc, chỉ có cô và Thẩm Gia Minh.

Cả tầng này đều thuộc về Thẩm gia, hiển nhiên nơi này vẫn duy trì sự yên lặng.

Nam Bắc mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nhạc ở tầng dưới, còn cả tiếng trai gái vui cười tức giận, giống như một thế giới khác.

Cô bơi một vòng trở về, Thẩm Gia Minh đã lên bờ hút thuốc.

“Anh biết những gì về Trình Mục Dương?”

Cô vịn tay cạnh hồ hỏi người trên bờ.

“Em muốn nghe cái gì?” Thẩm Gia Minh nhớ lại một chút, “Anh cũng không biết rõ việc ở Nga, nhưng khi hắn xuất hiện thì có điều tra một ít tư liệu.”

“Nói cái gì?” Cô nổi trên mặt nước, ngửa đầu nhìn người đang ngồi xỏm bên hồ.

“Tư liệu có hơn bốn trăm trang, để lại ấn tượng sâu sắc với anh chỉ có ba điểm. Thứ nhất, người này có chỉ số thông minh rất cao, là một thiên tài về ngôn ngữ, thông thạo sáu thứ tiếng, nếu ở một chỗ nửa năm có thể nắm vững ngôn ngữ địa phương,” Thẩm Gia Minh cười cười, “Thứ hai, hắn là một gian thương khó nắm bắt, câu thường nói là ‘chỉ cần anh lên giá, muốn mua vũ khí nào, miễn là có trên đời, tôi có thể bán cho anh’.”

Nam Bắc nhớ tới cuộc nói chuyện vài ngày trước ở trên du thuyền với anh, không khỏi mỉm cười.

Quả thật là gian thương.

Thẩm Gia Minh lách cách một tiếng, châm cái bật lửa: “Nói đến việc buôn bán, tài năng của hấn quả thật là trời cho. Trình gia có đội máy bay vận chuyển lớn nhất toàn cầu. Tại những cuộc xung đột đẫm máu ở châu Phi, Nam Mỹ thậm chí là Trung Đông, cả hai bên đều mua vũ khí của hấn, tài nguyên như nước a.”

Cô ừ một tiếng: “Còn một điểm nữa đâu?”

“Còn có một điểm tuyệt đối em sẽ không tưởng tượng đến,” Thẩm Gia Minh ngậm khói mơ hồ nói, “Hấn thường xuyên tham gia những cuộc cứu viện nhân đạo của liên hiệp quốc, từng ở tại mấy cuộc chiến tranh, trợ giúp gìn giữ hoà bình, cùng quân đội vận chuyển vật liệu để dùng trong chiến tranh, thậm chí còn là binh lính.”

Cô nuốt nữa thì sắc nước.

Một giây sau, Nam Bắc nhìn thấy có người từ cầu thang đi xuống.

Dĩ nhiên là Trình Mục Dương đã biến mất ba ngày nay, anh chỉ mặc một cái quần trắng đơn giản, ánh sáng chiếu rọi trên nửa thân người, rõ ràng là đến đây bơi lội. Cô nhìn anh cùng lúc anh cũng nhìn cô.

Chính xác mà nói, nhìn thấy cô rất dễ, bởi vì bể bơi xanh biếc này chỉ có cô trong nước.

Thẩm Gia Minh thấy ánh mắt của cô thay đổi, quay đầu lại nhìn mắt cô, thì thầm cười nói: “Bắc Bắc, em phải chuẩn bị tư tưởng, hấn mang em du lịch hồ Vạn Đảo, trước mặt mọi người ở bến tàu trưng trị nội gian, lại tự mình đưa em lên thuyền. Tất cả chuyện này đều có chút khoa trương, anh cảm thấy có cái gì đó không đúng.”

Cô nhẹ nhàng đập nước, cười cười: “Thật vậy sao? Đừng quên là ông Thẩm muốn em đi cùng anh ta.”

“Về chuyện này, anh cũng thấy rất kỳ lạ, nhưng ông nội anh quả thật thương thức hấn.”

Thẩm Gia Minh đứng lên, miệng hút thuốc, cười với Trình Mục Dương, gật đầu xem như chào hỏi. Hai người gặp thoáng qua, một người càng chạy càng xa, một người ở lại bên bờ.

Trình Mục Dương bắt đầu cởi chiếc quần trắng trên người, đem nó ném qua một bên nằm trên chiếc ghế dựa, trên người chỉ còn lại chiếc quần bơi màu đen. Anh rèn luyện thân thể rất tốt, ánh đèn của bể bơi chiếu xuống làm lộ ra vài vết thương nhọt nhọt trên bụng.

Trái tim Nam Bắc đập không ổn định, muốn bỏ chạy lại bị anh nắm lấy thắt lưng, vững vàng khoá cổ tay của cô: “Sao mặt em lại đỏ như vậy? Có phải do ở trong nước quá lâu không, thiếu oxy?”

Cô ngước mắt lên, ngón tay Trình Mục Dương vừa vặn chạm đến mạch đập của cô, nhẹ giọng nói: “Tim đập cũng rất nhanh.”

Bỗng nhiên từ tầng bốn truyền đến tiếng thét chói tai cùng tiếng cười của rất nhiều cô gái.

Sự xa hoa lãng phí ồn ào như thế khiến cho sự yên tĩnh ở đây càng rõ ràng hơn.

“Nên lên bờ rồi.” Cô muốn rút tay về.

Trình Mục Dương không buông cô ra, cả người cũng đã ở dưới nước, tay phải chậm rãi luồn vào mái tóc dài của cô, đem đầu cô nâng lên.

Anh nhìn ánh mắt cô như muốn xem cái gì đó. Đêm nay anh có chút khó hiểu. Ở trước mặt anh là đôi mắt kia, đặc biệt màu đen sáng bóng của một cô gái đông phương, khoé mắt có độ cong nhỏ hiếm thấy, vô cùng xinh đẹp.

“Trước đây, những người lớn tuổi trong nhà thường nói rằng tôi có duyên với Phật, nên giảng giải một chút chuyện Phật tổ cho tôi nghe. Khi đó tôi không tin lắm, nhưng vẫn nhớ rõ một câu chuyện: Con người nếu muốn thành Phật, cần phải trải qua một trăm lẻ tám kiếp nạn,” anh cúi đầu, hôn một đường từ khóe mắt đến bên tai cô, “Cả đời này của tôi không thể hướng thiện là bởi vì em. Chỉ có em đối với Trình Mục Dương mà nói, đã là một trăm lẻ tám kiếp.”

Lời nói của anh có chỗ hiểu chỗ không, thật mơ hồ.

Mà trái tim của cô cũng đã mềm nhũn.

Những lời còn lại đều bị anh đặt trong miệng.

Hôn như vậy, là độc nhất vô nhị, mà lại hết sức chuyên chú. Như là mối tình đầu của một chàng trai trẻ, được hôn cô gái mà mình đã yêu mến từ lâu.

Không có người phụ nữ nào có thể tránh được một người đàn ông như vậy, dùng sự dịu dàng của mình mà đối xử với người mình yêu.

Chương 9: Vụ làm ăn hấp dẫn (3)

Trình Mục Dương đưa cô về phòng.

Cửa phòng vừa mở ra, Nam Bắc xoay người lùi về sau hai bước, đem anh ngăn ngoài cửa.

“Em muốn tắm nước nóng.” Cô nhẹ giọng nói.

“Đi thôi,” Trình Mục Dương có chút buồn cười, cánh tay chống trên cửa, “Anh chờ em.”

“Đừng chờ ở đây,” cô đẩy anh, “Ảnh hưởng không tốt.”

“Được,” âm thanh của anh cũng nhẹ dần, “Anh đến phòng của Thẩm gia chờ em.”

Khoảng cách giữa bọn họ rất gần, cô thậm chí cảm thấy, nếu nói thêm một từ nữa, môi hai người sẽ chạm vào nhau. Nam Bắc không nhanh chóng trả lời, chỉ đặt tay lên bờ vai trần của anh, giọng êm dịu nói: “Đến quán bar tầng ba chờ em, tắm xong em sẽ đến tìm anh.”

Anh đưa lưng về ánh đèn của hành lang, gương mặt vì thế mà bị che khuất, nhưng vẫn thấy rõ cặp mắt màu nâu kia giống như bị hơi nước che phủ, tựa như hồ phách: “Được, anh chờ em.”

Cửa phòng khép lại nhanh chóng, từ ánh sáng qua khe cửa có thể thấy anh nhìn cô không chớp mắt.

Kha tháp (*tiếng đóng cửa*) một tiếng, rốt cuộc ngăn cách với bên ngoài.

Trong phòng không có bật đèn, cô xoay người, từ phòng tắm lấy ra một cái khăn sạch vừa lau tóc vừa gọi điện thoại.

“Xin chào.” Âm thanh bên kia không hề gợn sóng.

“Ba Đông Cáp.”

“Tư Nhân?”

“Không, tôi là Nam Bắc.”

Người tiếp điện thoại liền thay đổi giọng điệu, rất lễ độ nói cho cô biết Ba Đông Cáp tiên sinh đang nghe điện thoại, trong vòng mười giây sẽ tiếp điện thoại của cô. Thực tế, chưa đến mười giây, người bên kia đã trả lời cô.

“Đại tiểu thư, nghe nói cô đang ở trên biển.” Bên kia cười vui cười mở.

“Đúng vậy, ở vùng biển quốc tế, tới gần eo biển Ba Sĩ,” cô thấp giọng nói rồi lấy một cái gối ôm trong tay, “Giúp tôi một việc nhỏ, tôi cần điều tra chút tư liệu, nhưng không thể cho Nam Hoài biết.”

Đối phương trầm mặc một lát, sau đó đồng ý với cô.

Nam Bắc chỉ nói ra hai vấn đề, một là mục đích chuyến đi lần này của Thẩm gia, hai là những gì Trình Mục Dương đã trải qua, chính xác từng năm từng tháng.

“Sáng mai bây giờ, tôi chờ tin tức của anh.”

Ngắt điện thoại, đã là 10 giờ rồi.

Cô dùng 5 phút vọt vào tắm nước nóng. Đứng dưới vòi sen, trong đầu cô tầng tầng lớp lớp ký ức của trước kia hiện ra. Từ lúc quen biết, đến lần gặp lại này, còn có nụ hôn không thể trốn tránh lúc này. Tay cô đè lên môi, nhớ lại cử chỉ ôn nhu vừa rồi của Trình Mục Dương đối với mình.

Bởi vì một phút bàng hoàng, tay phải vô ý tăng nước nóng.

Nước tăng nhiệt độ nhanh chóng làm cho cô suýt nữa bị phỏng.

Từ khi Nam Hoài ổn định gia tộc đã rung chuyển hơn nửa thế kỷ, từ khi cô quyết định từ Bỉ trở về Uyển Đình, cô đã không còn một mình nữa.

Trình Mục Dương là loại người nào, cùng anh ở một chỗ phải hy sinh những gì, cô hoàn toàn phải có sự chuẩn bị.

Nam Bắc thay một chiếc váy màu xanh sẫm rồi đi đến quán bar.

Quán bar ở tầng ba đều là người trẻ tuổi, phần lớn là tiểu bối. Ngoại trừ những người trẻ tuổi địa vị thấp, những người khác sẽ không xuất hiện trong này, cho nên cô cùng anh ở đây giống như đang hẹn hò.

Cô không có ý định đi tìm anh, chỉ ngồi trong góc phòng, bắt đầu lật xem thực đơn rượu vang.

Chỉ chốc lát sau, có hai cánh tay áp sát hai bên sườn của cô: “Anh nghĩ phải đợi đến trời sáng.”

Trong giọng nói của Trình Mục Dương có chút phóng túng gợi cảm.

Nam Bắc cúi đầu cười, tiếp tục nhìn lướt qua hàng chữ, hai ngón tay đưa xuống dưới, giống như đang chăm chú nhìn cái gì đó trong thực đơn. Mãi đến khi Trình Mục Dương cầm hai ngón tay kia của cô, cô mới ngẩng đầu lên.

Anh nắm tay cô đặt lên môi mình, nhẹ nhàng chạm vào: “Còn nhớ anh dạy cho em câu nói kia không?”

Nam Bắc đầu tiên là sửng sốt, chợt nhớ đến cuộc đánh cược không công bằng kia.

Cô không có khả năng ngôn ngữ trời cho như anh, nhưng trí nhớ từ trước đến nay cũng không tồi.

Lúc ấy lặp lại theo Trình Mục Dương câu tiếng Nga kia ba bốn lần, cơ bản đã nhớ rõ cách phát âm. Cho nên khi anh hỏi lại, cô có thể nhẹ nhàng nói ra ngay.

Nhưng ở đây quá ồn ào.

Nam Bắc đành phải giữ chặt vạt áo sơ mi anh, ghé sát vào tai nói cho anh nghe.

Phát âm không được chuẩn lắm, cũng không dễ nghe.

Đợi đến khi nói xong, cô rốt cục hỏi lại anh: “Hiện tại anh có thể nói cho em biết ý nghĩa thật sự chứ?”

“Từ thứ nhất Солнце là tên của anh.” Anh cố ý lặp lại lời nói lúc đó.

Cô phối hợp, ờ một tiếng.

Солнце, Солнце. Lúc này nhớ lại mới thấy có sự khác biệt.

“Những lời này có ý nghĩa chính xác là,” anh cũng đến gần tai cô nói, “Trình Mục Dương là người đàn ông của tôi.”

Nam Bắc há hốc miệng, không nói ra lời, ngược lại ở dưới bàn hung hăng bấm thật sâu vào cánh tay anh. Lúc đầu chỉ vì để trút giận, không ngờ anh không để ý đến, cuối cùng cô cảm thấy mình hơi quá đáng, buông tay ra. Cánh tay trắng như tuyết ấy đã nổi lên một mảng xanh tím.

“Đau không?” Cô không hiểu vì sao thấy đau lòng, vươn tay xoa cánh tay anh.

Anh ừ một tiếng, nắm bả vai cô, ngoắc nhân viên phục vụ gọi rượu.

Hai người ngồi uống một chút rượu vang đỏ. Nơi này không ai quen biết họ, tầng tầng lớp lớp những ngọn đèn hư ảo u ám, đêm khuya âm nhạc không còn kinh động lòng người mà dần trở nên thông thả nhẹ nhàng. Cô cùng anh bước lên sàn nhảy với đám người bên cạnh, bắt đầu chậm rãi khiêu vũ, ở phía sau bỗng có người đi qua, anh kịp thời kéo cô vào lòng.

“Nam Bắc?”

“Hử?” Bởi vì ngọn đèn, cô hơi nheo mắt lại nhìn anh.

Hai người vì điệu nhạc mà thân thể càng ngày càng gần nhau, làn da nơi cánh tay thỉnh thoảng đụng chạm, giống như một đôi tình nhân trên sàn nhảy. Trình Mục Dương lặng yên cúi xuống nhìn cô: “Em có tin rằng anh nghiêm túc đối với em không?”

Cô đặt tay trên thắt lưng anh, kề sát vào người anh, không trả lời vấn đề này.

Bọn họ nhảy thật lâu, lâu đến mức sàn nhảy hầu như không còn người, lâu đến khi có người đến nhắc họ là trời đã sáng. Trình Mục Dương khẽ nói với nhân viên phục vụ kia vài câu, người đó rất nhanh liền khom người đi ra ngoài, hoàn toàn không còn ai trên sàn nhảy.

Không gian chỉ có hai người.

Mọi thứ đều khiến người ta say đắm. Tráng đêm không ngủ, mệt mỏi rã rời, hơi rượu tích tụ lại, ánh mắt Nam Bắc trở nên mê ly. Trình Mục Dương vẫn nhìn cô, mỗi một động tác, mỗi một nét mặt. Thậm chí không bỏ qua cả dáng vẻ mệt mỏi.

Âm nhạc bỗng nhiên thay đổi, là một giai điệu mà chỉ họ mới biết.

Cô bỗng nhiên cười rộ lên, nhẹ giọng hỏi anh: “Anh còn nhớ sao?”

“Trí nhớ của anh rất tốt, nhất là những chuyện về em.”

Cô cười không tiếng động, dùng mặt vuốt ve áo sơ mi của anh, bởi vì trắng đêm không ngủ nên cô mệt mỏi, cảm thấy tinh thần có chút ngán ngời. Không thể không thừa nhận, có những lúc, Trình Mục Dương là một người đàn ông cực kỳ dịu dàng.

Lần đầu tiên nghe bài hát này,

Là vào tết âm lịch, bọn họ ăn cơm tại quảng trường chính phủ, cách Brussels (*thủ đô Bỉ*) khoảng 80 km về phía đông nam. Bởi vì đây không phải là lễ tết địa phương nên người ở đây cũng không nhiều, hai người mang theo Kachiusa, cô bạn người Nga, cuối cùng chọn một nhà hàng Trung Quốc gọi là Hồng Cao Lương.

Nhà hàng có ba bốn bàn người Trung Quốc.

Cả ba người ghé vào, ăn uống cười nói đến nửa đêm.

Lúc đóng cửa, chủ nhà hàng đang hát bài hát này. Thậm chí Nam Bắc có cảm giác muốn ngâm nga theo, cô mặc áo khoác dày vào, nghe bài hát Tây Ban Nha phong tình nồng đậm.

Khi đó cô thầm hỏi Trình Mục là ai hát, vì sao cho tới bây giờ cô chưa từng nghe qua.

Trình Mục Dương nói với cô, đây là do Madonna hát vào những năm 86.

Cô cứ đứng ở ngoài cửa nhà hàng mà nghe cho đến khi chủ quán hát xong.

Cô hỏi anh tên bài hát, anh nói một câu Tây Ban Nha “La Isla Bonita” cũng phiên dịch cho cô là “Hòn đảo xinh đẹp”. Đối với từ “đảo” này, Kachiusa vô cùng thích thú, trên taxi cô ta không ngừng nói về giấc mơ của mình, chính là gã cho chủ nhân của một hòn đảo.

Nam Bắc nghe thấy không biết nên khóc hay nên cười, không ngờ Kachiusa vuốt ve mắt cô nói, cậu có ước mơ gì, sau này sẽ trở thành người như thế nào. Nam Bắc nói đùa: “Tốt, giấc mơ phải cao xa một chút, tôi muốn gã cho chủ nhân của hòn đảo trong bài hát.”

Kachiusa sau khi nghe xong, lập tức kéo cánh tay của Trình Mục Dương: “Có nghe chưa, phần đầu đi chàng trai trẻ.”

Nam Bắc nhớ rõ, khi đó tầm mắt của Trình Mục Dương đang dừng trên người cô, như giả như thật nói: “Hòn đảo này không có cư dân, cấm khách du lịch lai vãng, bờ biển có hệ thống bảo vệ để phòng người bên ngoài tiến vào. Kiến trúc nhà ở trên đảo màu phấn hồng, đồng thời có biệt thự, sân tennis cùng vườn hoa trắng lệt. Hơn nữa,” anh tạm dừng một lát, hình như nhớ tới điều gì lại nói: “Hòn đảo này quả thật tồn tại, giá thị trường ở Hy Lạp khoảng hai triệu bảng Anh, chủ sở hữu nó là Athina Onassis.”

Kachiusa nghe vậy thì tâm tư nhộn nhạo, liên tiếp che miệng thét chói tai.

Nam Bắc cũng cúi đầu cười rộ lên, chỉ cho rằng Trình Mục Dương nói giỡn. Khi đó, cô đang sống lưu vong, câu nói đó, hòn đảo này trị giá hàng trăm triệu bảng Anh, chỉ xem như là một trò đùa giữa các sinh viên du học nghèo khó ...

Nam Bắc nhớ lại câu chuyện năm đó, mệt mỏi dựa vào người anh, bước từng bước khiêu vũ.

Trình Mục Dương ôm cô nhìn đồng hồ của mình: “Muốn trở về phòng ngủ một lát không?”

Cô ừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn anh.

Tay Trình Mục Dương từ lưng cô trượt xuống dưới, nâng thất lưng cô lên, làm cô đứng gần bằng anh. Chóp mũi hai người chạm vào nhau, môi chạm môi vô cùng thân mật, nhưng không có thêm hành động nào khác.

Qua một lát, cô mới nhẹ giọng hỏi anh: “Hòn đảo mà anh từng nói, có phải chỉ là lời hứa suông?”

Anh cười: “Bất cứ lúc nào cũng có thể thực hiện.”

Chương 10: Hầm mỏ Tứ Xuyên (1)

Nam Bắc không nói tiếp.

Cho đến khi âm nhạc kết thúc, hai người mới rời khỏi sàn nhảy.

Chân của cô gần như sung lên, Nam Bắc trực tiếp cởi giày xách trong tay, cùng anh đi lên boong tàu.

“Em muốn hỏi anh một vấn đề.”

Anh lơ đãng: “Được.”

“Mục đích chuyến đi lần này của Thẩm gia là gì?”

“Vì việc buôn bán.”

Cô hát cảm lên ý bảo anh tiếp tục nói.

“Vài thập niên trước, có người ở Tứ Xuyên phát hiện một hầm mỏ nguyên sinh (*hầm mỏ chưa hề được khai thác*) độc lập, toàn thế giới chỉ có một chỗ này ở Trung Quốc,” anh giải thích ngọn nguồn, “Lúc ấy bởi vì một số nguyên nhân, không ai có thể nhúng tay vào. Hầm mỏ bị những công ty nước ngoài dùng giá thấp mua lại để dành quyền khai thác độc lập. Đến năm nay có lẽ sẽ bị sang tay qua nước khác.”

Nam Bắc nghe một cách chăm chú: “Sau đó thì sao?”

“Tài nguyên của Trung Quốc, đương nhiên phải nằm trong tay người Trung Quốc.” Anh cười một cái, nói vô cùng bình thản. “Nhưng mà có rất nhiều người muốn trong khi quyền khai thác thì chỉ có một. Cho nên Chu gia buông tha vụ làm ăn độc nhất này, triệu tập các gia tộc quyết định xem ai sẽ có quyền khai thác hầm mỏ này.”

Cô không hiểu rõ về địa chất hay hầm mỏ, nhưng nghe được “toàn thế giới chỉ có ở chỗ này” thì cũng biết được tầm quan trọng của nó. Khác với Hoàng hoa lê Hải Nam, chỉ cần chờ hai ba trăm năm là được, chỉ cần đất liền vẫn còn thì vẫn có cơ hội.

Hầm mỏ?

Không chừng phải đợi đến một vòng tuần hoàn của nhân loại tuyệt chủng mới có thể có một hầm mỏ như vậy?

Lúc này nếu có người nói toàn bộ thế giới chỉ có một hầm mỏ kim cương, như vậy một trận chiến đẫm máu là điều không thể tránh khỏi.

“Sự cám dỗ kỳ thật rất lớn.” Cô cảm thán.

“Nguy hiểm cũng rất lớn, đây là chất liệu cần thiết cho các cường quốc du hành vũ trụ, em hẳn có thể đoán được, ai khát khao muốn chiếm lấy thứ này?”

Cường quốc du hành vũ trụ, đoán chừng chỉ có Mỹ.

Nam Bắc nhìn anh, mà anh cũng mỉm cười nhìn lại cô.

“Năm 1976, nước Mỹ bắt đầu cấm CIA [1] ám sát ngoài biên giới,” Nam Bắc bỗng nhiên nói, “Mà từ sau vụ 911 [2] CIA bỗng nhiên có được một danh sách. Trên danh sách có hai mươi thủ lãnh phần tử khủng bố, mục tiêu chính của bọn họ là thu thập chứng cứ để bắt giữ những phần tử đó. Nếu có tình huống bất ngờ, có thể thực hiện ám sát những người này để giảm bớt thương vong cho dân thường”

Trình Mục Dương không nói gì.

“Đây là kế hoạch ám sát nổi tiếng, có hiệu quả lâu dài,” cô vươn cánh tay, khoát lên bờ vai anh, chậm rãi suy đoán, “Công tác chủ yếu của CIA là Trung Âu, Đông Nam Á cùng Bắc Phi. Mà Trình gia nhiều năm như vậy cung cấp vũ khí cho chiến tranh ở từng nơi trên thế giới, nhất định sẽ nằm trong danh sách. Hiện tại, Trình Mục Dương, khẳng định anh trốn cũng không thoát, bọn họ như hổ rình mồi, anh vẫn muốn đoạt lấy hầm mỏ này sao?”

Trình Mục Dương vẫn như trước không nói gì, thay cô che chắn gió biển.

Hai người đi thẳng đến hành lang tầng năm, Nam Bắc nắm tay anh, nhẹ giọng nói: “Em đi đây.”

Nói xong, cô chân không chạy về phòng mình.

Lúc này đã là 6 giờ rưỡi, cô đóng cửa phòng thì đã thấy mặt trời mọc.

Nam Bắc cúi đầu nhìn ngón chân bị đau vì cọ sát, lặng lẽ cười...

6 giờ 50 phút, tiếng chuông điện thoại reo lên.

Cô sững sốt cầm lấy điện thoại.

“Còn chưa ngủ?” Giọng nói của Trình Mục Dương nhàn nhạt, mệt mỏi.

“Ừ,” cô cũng rất mệt mỏi, “Em đang đợi điện thoại.”

Anh cười rộ lên: “Là liên quan tới anh sao?”

“Có vẻ là vậy,” Nam Bắc cũng cười, đứng lên, “Em muốn xem anh có nói thật với em hay không.”

“Anh sẽ không lừa em,” thanh âm Trình Mục Dương có chút dỗi dằn an ủi, “Đợi nghe xong cú điện thoại kia, phải đi ngủ một chút.”

Cô ừ một tiếng rồi ngắt điện thoại.

Ba Đông Cáp gọi điện rất đúng giờ.

Nam Bắc biết Trình Mục Dương sẽ không lừa cô, chẳng qua từ lời của Ba Đông Cáp mà cô biết thêm một số việc, ngoài vụ làm ăn ở hầm mỏ này, còn nhiều việc cô thật không ngờ.

“Trình Mục Dương rất kiên cường, ba năm trước bắt tất cả những người hấn muốn bắt đến hồ Vạn Đảo giam giữ.” Ba Đông Cáp tựa hồ với Trình Mục Dương rất có hứng thú. “Theo tài liệu thu thập được, những vụ làm ăn thì Trình gia thay phiên nhau làm, nếu ba năm trước đã làm ở hồ Vạn Đảo thì hiện nay nên buông tha cho hầm mỏ. Đáng tiếc, lòng ham muốn của hấn rất lớn.”

“Tôi đã biết.” Cô dựa lưng vào sofa, nhẹ nhàng xoa chân mình.

Ba Đông Cáp tiếp tục nêu những vấn đề trước kia, mỗi vấn đề đều cho cô đáp án vừa lòng.

Chỉ là những việc trước mười tuổi, bởi vì Trình Mục Dương còn quá nhỏ lại thường sống ở Thượng Hải cho nên không có nhiều hồ sơ về lúc đó.

Ba Đông Cáp nhắc đến đoạn thời gian tại Bỉ thì dừng lại: “Hắn cũng từng ở Bỉ.”

“Tôi biết anh muốn nói cái gì,” hơn hai mươi phút nghe điện thoại Nam Bắc đã mệt mỏi, cô chỉ nằm ở sô pha, ngửa mặt nhắm mắt, nói với người bên kia điện thoại, “Tôi đã sớm quen biết anh ta.”

Nhưng có một điều cô cũng không biết, trước khi anh đến Bỉ đã bắt đầu toàn bộ sự nghiệp tại Đông Âu.

Những tư liệu về sau không khác gì truyền kỳ.

Trình Mục Dương.

Tên này đối với hắc bang Nga mà nói, hoàn toàn ngang hàng với “Trung Quốc”. Anh không khởi xướng chiến tranh, lại có thể dễ dàng làm cho chính khách Đông Âu cùng thế lực hắc đạo xảy ra xung đột nội bộ, do đó trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi. Mà tại Moscow anh thậm chí có một “nguyên tắc im lặng”, những chuyện liên quan đến Trình gia, bất luận là buôn lậu hay giết người, đều không có một hồ sơ nào của chính phủ hay bị truy nã.

Đây là chuyện xưa nay chưa từng có.

Các phần tử đẫm máu cùng bạo lực ở Đông Âu đối với Trình Mục Dương cũng tỏ ra thỏa hiệp cùng kính trọng.

Nhưng đối với những người Trung Quốc vất vả kiếm tiền tại Moscow mà nói, anh chính là “đáng cứu thế”. Mà trong mắt cộng đồng gia tộc nắm trong tay đường biên giới lâu dài, người này, chính là kẻ buôn bán vũ khí lớn nhất Đông Nam Á.

Xảo quyệt, giả dối, tàn khốc, vô tình.

Ba Đông Cáp đưa ra đánh giá như vậy.

Nam Bắc nghe đến đó, nhẹ nhàng nói ra một hơi: “Có phải người Nga hận anh ấy đến chết hay không?”

“Là yêu hắn đến chết, hắn từng nhận được nhiều lời tán thưởng, là bạn bè của nhân dân Nga, là nhà từ thiện.” Giọng Ba Đông Cáp rõ ràng có sự thích thú cùng thán phục. “Là người buôn bán vũ khí lớn nhất, duy trì tài lực mạnh nhất, không phân biệt quốc tịch hay màu da, hắn đều là người khách tôn quý nhất ở Moscow.”

“Người khách tôn quý nhất?” Nam Bắc cảm thấy vui vẻ, những người Đông Âu này cũng thật thú vị.

Sau khi chấm dứt trò chuyện cô ngủ ngay trên sô pha.

Nhà hạ hai ngày, đêm nay lại có hoạt động riêng, ông Thẩm mở tiệc chiêu đãi mọi người nghe ca tử hỉ (một loại kịch địa phương ở Đài Loan và Phúc Kiến). Tối nay sẽ diễn hai bộ kịch, thứ nhất là “Tiết Bình Quý cùng Vương Bảo Xuyên”, bộ còn lại là “Hoàng Phủ Thiếu Hoa cùng Mạnh Lệ Quân.”

Bởi vì đến muộn nên khi Nam Bắc tới nơi thì buổi diễn đã bắt đầu.

Tại phòng lớn ở lầu một của rạp hát này phân chia ba người một bàn, toàn bộ có khoảng ba mươi, bốn mươi bàn, quả nhiên tất cả đều ngồi đầy. Lầu hai là kiểu ghế lô mở ra, từ lầu một ngẩng đầu lên có thể thấy lò mờ phía sau bức rèm che, lầu ba là kiểu ghế lô khép kín.

Cô dọc theo thang lên lầu ba, âm thầm cảm thán, ông Thẩm lại cho biểu diễn những nhạc kịch này đãi tân khách hầu hết là sống ở thế kỷ hai mươi mốt, ở đây thật giống không gian xã hội cũ. Nhìn những nhóm hắc bang này, vô luận già trẻ, đàn ông thì mặc trang phục Trung Quốc những năm dân quốc, phụ nữ thì mặc sườn xám, đáng đáp hết sức khuê các.

Hai vở diễn cũ.

Không chỉ dạy dỗ thế hệ sau biết phép tắc, còn vô tình tạo nên uy phong cho Thẩm gia.

Tầng dưới quả nhiên náo nhiệt, nhưng tầng ba thì trống không, sáu phòng, chỉ có ba phòng sáng đèn.

Trên mỗi bóng đèn đều viết tên các dòng họ, Nam Bắc tìm đến căn phòng của Thẩm gia lập tức tiến vào. Bên cạnh ông Thẩm có một cô gái nhỏ đang cẩn thận tỉ mỉ pha trà, thấy cô thì cúi người cười cười.

Căn phòng này rất lớn, nhưng người thì rất ít.

Chỉ có bốn, năm người ít ỏi.

Ông Thẩm ngồi bó gối chơi cờ, vẫn nắm một quân cờ màu trắng không nhúc nhích, mà đối diện với ông ta thì không có ai. Nhưng điều làm cô bất ngờ chính là Trình Mục Dương cùng người chị họ kia của anh đều ở đây, đang nhìn xuống sân khấu dưới lầu. Đêm nay anh mặc một bộ âu phục bằng nhung màu xám bạc, áo somi trắng đơn cùng với cái nơ hình kim cương cũng màu trắng.

Nhìn giống những ông chủ ngân hàng Thượng Hải ngày xưa.

Cô ung dung nhìn bóng lưng anh, chỉ vài giây anh như cảm giác được gì. Quay đầu nhìn thoáng qua, ôn hoà lạnh nhạt như người xa lạ.

Nam Bắc cũng chỉ là nhếch khóe miệng, nhẹ nhàng gật đầu.

“Bắc Bắc, đến, ngồi ở đây.” Ông Thẩm cười ha hả chỉ cái ghế không đối diện ông ta.

Cô theo lời ngồi xuống.

Bổ cục hai quân đen trắng trên bàn cờ, cô rất quen thuộc, rất nhẹ nhàng tiếp nhận quân đen cùng ông Thẩm chơi cờ.

Thỉnh thoảng phân tâm, theo ánh sáng nhìn về phía Trình Mục Dương, sau đó nhanh chóng dời tầm mắt.

Sau khi “Tiết Bình Quý cùng Vương Bảo Xuyên” kết thúc, ông Thẩm có vẻ thiên vị “Hoàng Phủ Thiệu Hoa cùng Mạnh Lệ Quân”, không chơi cờ với cô nữa, dời đi đến bức rèm che phía trước, ngồi vào chỗ xem diễn.

Nam Bắc nâng cằm, tiếp tục ván cờ này một mình.

Mãi cho đến khi Trình Mục Dương ngồi vào chiếc ghế mây bên cạnh cô, im lặng nhìn cô chơi cờ một mình.

“Sao lại không nghe?” Cô nhẹ giọng hỏi anh.

Trình Mục Dương khẽ nói cho cô: “Nghe không hiểu.”

Nam Bắc nhin không được nở nụ cười nhẹ: “Em thấy anh xem rất chăm chú, còn nghĩ anh rất thích ca tử hí. Trước kia mỗi lần em theo ông Thẩm xem diễn, cũng thường xuyên ngủ gật.”

Anh ung dung thân nhiên cười, bộ âu phục này quả thật đặt may theo kiểu ngày xưa.

“Ca tử hí, còn kêu là Hương kịch,” cô nói khẽ giải thích cho anh, “Không chỉ tại Đài Loan, mà ở Tân Giang, Hạ Môn cùng khu Hoa kiều ở khắp Đông Nam Á, những người lớn tuổi đều rất thích nghe.”

Anh thân nhiên đáp lời: “Tất cả hí khúc* này anh nghe không thấy gì đặc biệt.”

(*) các loại hí kịch truyền thống của Trung Quốc và các loại kịch hát địa phương, kết hợp múa hát để diễn một cốt truyện

Nam Bắc kẹp một quân cờ màu trắng giữa hai ngón tay, ánh mắt xem nước cờ trên bàn: “Bình thường thôi, thế giới của anh là tại Đông Âu.”

Âm thanh nói chuyện của hai người thủy chung chỉ thì thầm bên tai.

Trong gian phòng đó, mọi người đều chuyên tâm nhìn sân khấu kịch, chỉ có bọn họ là không đếm xỉa đến.

Trình Mục Dương lặng yên, vươn tay chỉ vào một vị trí trên bàn cờ.

Nam Bắc ngạc nhiên quay đầu nhìn anh: “Anh cũng biết chơi cờ vậy?”

“Cờ vây được xưng là ‘một nghệ thuật chiến đấu’, rất thích hợp bồi dưỡng tính kiên nhẫn cho những người nắm toàn cục trong tay.” Âm thanh của Trình Mục Dương vẫn thấp như cũ, nói rành mạch: “Đây là ‘ván cờ mười bước’, hai đại danh thủ cờ vây thời Thanh là Phạm Tây Bình cùng Thi Tương Hạ đã chơi một ván duy nhất, chỉ mười nước, nhưng lưu danh kim cổ. Học qua cờ vây, hẳn là quen thuộc với mười bước cờ này.”

Đáp án của anh vĩnh viễn luôn nằm ngoài dự kiến của cô.

Nam Bắc nhẹ nhàng dùng mũi giày cao gót chạm nhẹ vào chân anh: “Ông chủ Trình, em thật sự quen biết anh sao?”

Anh xoay một quân cờ đen giữa hai ngón tay thưởng thức: “Em còn rất nhiều thời gian, có thể từ từ tìm hiểu về anh.”

Trong lời nói đơn giản như thế đã tỏa ra hơi thở nguy hiểm khiến người ta khó lòng chống cự.

[1] Cơ quan Tình báo Trung ương (tiếng Anh: Central Intelligence Agency; viết tắt: CIA) là cơ quan tình báo trung ương của Hoa Kỳ. Chức năng chính của cơ quan này là thu thập và phân tích thông tin về chính phủ các nước, các tập đoàn kinh tế, các tổ chức hay về bất cứ ai để cung cấp cho chính phủ Hoa Kỳ những thông tin quan trọng và cần thiết phục vụ việc hoạch định chính sách, đề ra các biện pháp ứng phó thích hợp. Chức năng thứ hai là tuyên truyền, phổ biến những thông tin ngầm hoặc công khai và gây ảnh hưởng đến các tổ chức và cá nhân nhằm thu hút sự ủng hộ cho Chính quyền Mỹ. Chức năng thứ ba của tổ chức này là thực hiện các hoạt động ngầm dưới sự chỉ huy trực tiếp của Tổng thống Mỹ. Chức năng này của CIA đã gây nên rất nhiều tranh cãi và làm dấy lên các câu hỏi về tính hợp pháp, giá trị đạo đức và sự hiệu quả của những hoạt động đó.

Trụ sở chính của cơ quan này nằm ở Langley, Virginia, vài dặm từ phía Tây Bắc đến thủ đô Washington, D.C., dọc theo sông Potomac. [nguồn: Wikipedia]

[2] Sự kiện 11 tháng 9, thường được viết tắt 9/11 hoặc sự kiện 911 theo lối viết ngày tháng tại Mỹ, là một loạt tấn công khủng bố cầm đầu có phối hợp tại Hoa Kỳ diễn ra vào thứ Ba, ngày 11 tháng 9 năm 2001, khi một nhóm không tặc gần như cùng một lúc cướp bốn máy bay hành khách hiệu Boeing đang trên đường bay nội địa trong nước Mỹ. Nhóm không tặc lái hai phi cơ lao thẳng vào Tòa Tháp Đôi của Trung tâm Thương mại Thế giới tại Manhattan, Thành phố New York – mỗi chiếc đâm vào một trong hai tòa tháp cao nhất, cách nhau khoảng 18 phút. Trong vòng hai tiếng đồng hồ, cả hai tòa tháp bị sụp đổ. Một nhóm không tặc khác lái chiếc phi cơ thứ ba đâm vào tổng hành dinh của Bộ Quốc phòng Hoa Kỳ tại Lầu Năm Góc ở Quận Arlington, Virginia. Chiếc máy bay thứ tư rơi xuống một cánh đồng gần Shanksville thuộc Quận Somerset, Pennsylvania, cách Pittsburgh 129 km (80 dặm) về phía Đông, sau khi hành khách trên máy bay chống cự lại nhóm không tặc này. Nếu không tính 19 không tặc, có cả thấy 2.974 người thiệt mạng trong vụ tấn công, và 24 người liệt kê mất tích xem như đã chết.

Theo phúc trình của Ủy ban 11/9, các không tặc đã biến những chiếc máy bay thành những quả bom tự sát lớn nhất trong lịch sử. Vụ khủng bố ngày 11 tháng 9 là một trong những sự kiện quan trọng đáng chú ý nhất trong thế kỷ 21, và là một trong những vụ khủng bố gây thiệt hại nhiều nhất về tất cả các mặt kinh tế, xã hội, chính trị, văn hóa, và quân sự của lịch sử Hoa Kỳ cũng như những nơi khác trên thế giới. [nguồn: Wikipedia]

Chương 11: Hàm mỏ Tứ Xuyên (2)

Xảo quyệt, giả dối, tàn khốc, vô tình.

Nam Bắc bỗng nhiên nhớ lại những lời đánh giá của Ba Đông Cáp về anh.

Nhưng cô tưởng tượng không ra, Trình Mục Dương trước mắt, có thể tàn khốc vô tình đến mức nào, giả dối ngược lại thì có một chút.

Lạch cạch một tiếng, Trình Mục Dương thả quân cờ xuống.

“Em nghe nói, anh đối với vụ làm ăn này, rất có ưu thế.” Nam Bắc cầm lấy quân trắng.

Anh nói: “Cũng được.”

“Người Trung Quốc rất coi trọng thể diện, kiếm bao nhiêu tiền cũng không quan trọng,” cô nói khẽ, “Cẩn thận khiến cho nhiều người tức giận.”

Cô nói xong mới bắt đầu xem bàn cờ. Bởi vì lâu rồi không đụng đến cờ vây nên cô chỉ nhớ một chút, mỗi bước đi đều phải dừng lại suy nghĩ.

Ngay khi Nam Bắc đang mê mẩn nhìn bàn cờ, Trình Mục Dương bỗng nắm tay cô khiến cho quân cờ cô đang cầm rơi xuống.

Tay anh rất ấm, bởi vì phòng này nhiệt độ rất thấp, mà cô chỉ mặc chiếc áo sườn xám nhỏ sát người nên tay chân sớm đã lạnh lẽo. Da thịt đột nhiên tiếp xúc như vậy anh mới phát hiện cô rất lạnh, anh liền nắm chặt tay cô một chút: “Muốn trở về thay một cái áo dài tay hay không?”

Nam Bắc theo ánh sáng liếc mắt nhìn đến người con lớn nhất của Thẩm gia, cha của Thẩm Gia Minh, từ phía sau bức rèm đứng dậy đi ra.

“Phạm Tây Bình cùng Thi Tương Hạ, thành danh cả đời chỉ nhờ ván cờ này.” Cô lặng lẽ rút tay về, nhìn Trình Mục Dương nói: “Kỳ thật lúc ấy bọn họ đánh đến mười ba bước, nhưng lưu truyền đến bây giờ chỉ có “ván cờ mười bước,” chẳng qua là một phần của ván cờ mà thôi.”

Bên cạnh có bóng dáng một người cao lớn đang đứng.

Cô ngửa đầu nhìn, ngoan ngoãn nở nụ cười: “Có phải hay không, bác Thẩm?”

Cha của Thẩm Gia Minh cười cười: “Ván cờ mười bước”, tuy rằng thắng 5 điểm, nhưng Tây Bình lại chấp quân trắng đi trước sáu bước, đây là không hợp quy củ. Cho nên mới có mười ba nước cờ, nhưng ngoại trừ hai người đó ra, chỉ sợ không ai biết ba bước kia là thắng hay thua.”

Cô thuận miệng nói: “Hai danh thủ lớn này đều là đồng hương, có lẽ quan hệ rất tốt, không muốn tranh thắng thua.”

Trình Mục Dương khoát tay lên đầu gối, nhận chén trà từ cô gái nhỏ kia đưa tới, nghe Nam Bắc cùng trưởng bối nói chuyện về ván cờ nhà Thanh này, ánh mắt anh chưa bao giờ rời khỏi gương mặt cô.

Buổi diễn gần kết thúc thì có khách mới đến.

Là người đàn ông trung niên trên bến tàu nhìn Trình Mục Dương trừng trị nội gian ngày hôm đó. Phía sau ông ta ngoại trừ hai tùy tùng, vẫn là hai người phụ nữ, còn đang ôm một đứa bé trai.

Khi mọi người nói chuyện, cô chỉ lễ phép gật đầu rồi tiếp tục xem bàn cờ của mình.

Nhìn cũng có thể đoán ra, người đàn ông trung niên hai bên tóc mai bạc trắng này là người của Chu gia, Chu Sinh. Đáng tiếc trong việc buôn bán tranh đấu gay gắt này, cô không có quan hệ gì, đương nhiên cũng không cần phải trò chuyện.

Bốn dòng họ, vốn là sinh sống ở vùng đất khác nhau.

Bởi vì quy mô cùng sức ảnh hưởng mà cả bốn đều nổi danh, ngoại trừ Nam gia cùng Thẩm gia vì giao tình nhiều năm trước mà có tình hữu nghị, các dòng họ còn lại thực ra là không liên quan gì với nhau.

Cô không ăn cơm chiều mà chỉ uống một ly sữa nóng, ngồi đến giờ đã thấy đói bụng.

Nam Bắc tùy tiện tìm một cái cớ để rời khỏi phòng, nhưng cuối cùng, người đàn ông trung niên Chu Sinh kia rốt cuộc cũng cười và nói với cô câu đầu tiên: “Nghe nói Nam Hoài gần đây đã bán một lô gỗ tử đàn Đông Nam Á, đều là gỗ quý lâu năm. Tôi nghe tin tức này hơi chậm, không biết lần sau có còn cơ hội hay không?”

Nam Bắc bắt ngờ.

Khách hàng mua gỗ tử đàn lần này thân phận rất kiêng kỵ, chỉ mua để bỏ thêm vào bộ sưu tập cá nhân. Vụ làm ăn này, Nam Hoài còn tặng thêm cho người đó một bậc thầy điêu khắc gỗ, nghe nói là vì muốn đem vật liệu này dựa theo Cổ Cung (*Từ Cẩm Thành*) điêu khắc ra hoàng thành cỡ nhỏ.

“Tin tức của bác Chu thật nhanh,” Nam Bắc vẻ mặt nghiêm túc, suy nghĩ một chút mới nói, “Lô gỗ này cất chứa đã lâu. Bác cũng biết là những lô này chỉ cần có người chịu mua sẽ lập tức bán. Nhưng mà gần đây quả thực cũng có một khách hàng muốn bán một lô hoàng hoa lê Hải Nam.”

Người đàn ông trung niên vuốt cằm cười: “Hoàng hoa lê Hải Nam? Tôi cầu còn không được.”

“Đúng vậy,” cô mỉm cười, “Hoàng hoa lê Hải Nam qua tay Nam gia, cho dù độ dày của gỗ hay hình dạng có đốm lấm chấm, đều thuộc loại trân phẩm cao cấp, đáng giá để cất giữ. Nhưng mà khách hàng lần này muốn đổi chính là được chính phủ cho phép gia nhập vào thị trường ô tô ở Iran.”

Người đàn ông trung niên vỗ tay cười: “Thật là ý tưởng táo bạo, đây không phải là muốn đến Triều Tiên bán vật phẩm xa xỉ sao?” Ông ta vừa cười, vừa quay đầu nhìn người phụ nữ trung niên phía sau, “Uyển Nương, như thế nào? Có cơ hội hay không?”

Người phụ nữ khẽ nhếch khóe miệng, dịu dàng nói: “Thị trường Trung Đông có một chút khó khăn, nhưng có thể hùn vốn thử. Tôi nhớ rõ, tập đoàn ô tô lớn nhất ở Iran chính là Iran Khodro, bất kể là kỹ thuật hay lượng tiêu thụ đều rất thấp. Nếu lựa chọn hùn vốn với chính phủ để phát triển tập đoàn ô tô này, hẳn là có cơ hội từ từ gia nhập.”

Người đàn ông trung niên nghe đến đó liền vỗ nhẹ lên mu bàn tay của người phụ nữ, quay đầu nhìn Nam Bắc cười: “Không biết Nam Hoài có hứng thú cùng tôi tiến hành cuộc làm ăn này hay không? Nhưng mà thị trường Trung Đông lớn như vậy, nếu hùn vốn thành công, tôi cũng muốn nhập cổ phần.”

“Được,” Nam Bắc cong ánh mắt lên, “Cháu sẽ nhớ rõ chuyện này.”

Cô đưa tay xoa bụng của mình, vô tội nói: “Tôi thật sự rất đói bụng, các vị, ông Thẩm, còn có ông chủ Trình, tạm biệt.”

Từ đầu tới cuối, Trình Mục Dương đều hứng thú nghe cuộc nói chuyện này, trong ánh mắt có ý cười nhưng không lộ ra trên mặt. Đến lúc này, anh mới nhẹ nhàng dùng hai ngón tay chạm vào môi mình, yên lặng tạm biệt cô.

Thật sự là...

Nam Bắc ra khỏi căn phòng, nhớ tới động tác vừa rồi của Trình Mục Dương có chút buồn cười.

Tầng này toilet đều nằm trong phòng, cô đã đi ra rồi cũng không thể vào lại. Cho nên đi dọc cầu thang xuống lầu, mở cửa phòng lầu hai để tìm toilet.

Đẩy cửa đi vào, có ba gian phòng nhỏ, cửa đều mở, không có ai.

Cô để tay sau lưng muốn đóng cửa lại, nhưng bất ngờ lại có lực ngăn cản.

Giây tiếp theo, có người ôm lấy thắt lưng cô, trái tim cô đập mạnh, muốn quay lại đánh trả, lỡ tai lại bị cản nhẹ nhàng: “Bắc Bắc.”

Là Trình Mục Dương.

Âm thanh như vậy, còn bất ngờ thân mật làm cánh tay cô lập tức mềm nhũn.

Chậm rãi, Nam Bắc thu hồi động tác đánh trả.

Trình Mục Dương yên lặng giữ chặt cổ tay cô, đem cô nửa ôm nửa đẩy mạnh vào căn phòng thứ nhất, khóa cửa lại. Không đợi Nam Bắc mở miệng, anh đã đặt cô trên tấm cửa gỗ, trực tiếp ngăn chặn môi.

Một bên khủy tay của anh chống trên cửa, giống động tác đêm hôm đó, dùng thân thể của mình ngăn chặn tay cô, không cho cô chỗ trống, không cho cô cơ hội phản ứng.

Nụ hôn thật sâu và dài.

Đến cuối cùng, hai người đều bắt đầu thở không nổi, anh rút cục dùng tay khác ôm cả người Nam Bắc, làm cô có thể nhìn thẳng vào anh: “Chuyện này chấm dứt cùng anh trở về Moscow được không?”

Khi Trình Mục Dương nói chuyện, đứt quãng như cũ, hôn lấy khoe miệng cô.

Cô nhìn ánh mắt anh, nhẹ nhàng cắn bờ môi anh, than thở nói: “Em sợ lạnh.”

“Trong phòng, nhiệt độ lúc nào cũng là 24 độ.”

Cô hô hấp không xong: “Anh muốn mang em theo thật sao?”

“Cầu còn không được.”

Lúc nói chuyện, họ vẫn hôn nhau. Cô loáng thoáng nghe được có người đẩy cửa lớn của toilet, không khỏi bật cười nheo cánh tay anh.

Trình Mục Dương chau mày, tựa hồ không vui vẻ khi bị người khác phá đám.

Cho dù là phụ nữ xuất thân thế nào thì khi trang điểm ở toilet cũng rất thích bàn chuyện. Giọng nói của mấy cô gái mang theo chút oán giận vì buổi diễn quá buồn tẻ, sau đó lại bàn luận về những gia tộc trên lầu ba, cuối cùng là nói đến một vài người trẻ tuổi nổi bật trong gia tộc.

“Những gia tộc trên lầu cũng chỉ có Trình Mục Dương là có phong độ một chút. Thật không biết mấy ông già đó nghĩ thế nào, thế kỷ hai mươi mốt rồi còn xem hí khúc nữa.”

“Nghĩ xem, nếu cùng người Thẩm gia nói chuyện cũng không biết câu đầu tiên nên nói gì.”

“Vậy nếu nói chuyện với Trình Mục Dương, chẳng phải là nên thông thạo về vũ khí sao?”

Có người cười: “Nếu anh ta bằng lòng cùng tôi nói chuyện, học một ít về súng ống đạn dược cũng không tính là cái gì?”

Nam Bắc nghe được bật cười.

Rõ ràng ngay giữa cuộc nói chuyện của các cô gái, tay Trình Mục Dương đã đặt trên đùi cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lòng bàn tay ấm áp, có dấu vết do sử dụng súng trong thời gian dài, nhưng không quá thô ráp, làm cho lòng cô càng thêm rối loạn.

Cô bắt lấy tay anh, không tiếng động dùng khẩu hình nói: lưu manh.

Trình Mục Dương cười rất mơ hồ, chậm rãi hôn môi cô, nhắm nháp hương vị của cô, tay vẫn không dừng lại. Động tác lặp đi lặp lại, lưu luyến trên làn da cô, giống như đang vuốt ve viên ngọc quý vô giá.

Tiếng cười nói dần dần bị cửa ngăn cách, trong toilet khôi phục sự im lặng.

Cuối cùng Nam Bắc cũng có thể mở miệng: “Anh muốn ở trong này đến khi nào?”

Anh nhẹ giọng nói với cô: “Không biết.”

“Ông chủ Trình,” cô lại bắt lấy tay anh rồi khỏi đùi mình, “Anh đến là vì việc buôn bán hay vì một đêm phong lưu vậy?”

“Không phải một đêm phong lưu,” Trình Mục Dương cách lớp quần áo mỏng manh dùng lòng bàn tay sờ soạng eo cô, “Là hàng đêm phong lưu.”

Lời anh thật sự là**.

Trong lòng cô mềm mại, lần thứ ba kéo tay anh ra, khẽ nói: “Nơi này không thích hợp.”

Nam Bắc không phải đơn giản ám chỉ toilet này mà là chiếc du thuyền này.

Sáng sớm, Ba Đông Cáp đã từng ngâm nhắc nhở cô.

Mà cô, sau khi biết sự thật cũng đang tìm một con đường cho mình. Ở đây, bản thân Nam Bắc không phải chỉ là mình cô, mà còn có lập trường của Nam Hoài. Cô nghĩ, Trình Mục Dương hẳn là hiểu được ý của mình.

Chương 12: Hàm mỗ Tứ Xuyên (3)

Nam Bắc thật sự ăn mặc quá phong phanh quả nhiên nhanh chóng phát bệnh.

Lúc Thẩm Gia Minh gọi đến, Trình Mục Dương còn ở trong phòng cô. Nam Bắc đang cầm một ly trà sữa trong tay, khan giọng nói chuyện: “Ván bài tối nay em sẽ không đi, xem không hiểu, cũng không có quan hệ gì với em.”

Cô tựa vào giường, bởi vì lười cầm phone nên điện thoại vẫn đặt ở trên bàn.

“Bắc Bắc,” Thẩm Gia Minh khẽ cười, giọng điệu chế nhạo, “Trước kia anh đã dạy em.”

“Anh cũng nói là trước kia. Lâu lắm rồi, bây giờ thấy bài cửu [1] thì em chẳng còn nhớ gì về luật chơi cả.”

Nam Bắc bĩu môi với Trình Mục Dương, chỉ tấm chắn mỏng sau lưng anh, Trình Mục Dương hiểu được ý Nam Bắc, với tay lấy tấm chắn mỏng màu trắng đắp lên đùi cô.

“Không sao,” Thẩm Gia Minh thích nhất là đối chọi với cô, dùng giọng điệu rất mờ ám nói: “Bây giờ anh sẽ lập tức, lập tức đến phòng dạy em.”

“Anh cứ tới đi,” Nam Bắc biết Thẩm Gia Minh đùa giỡn nên cũng mặc kệ, “Cẩn thận kéo em lấy cảm cho anh, mấy ngày sau đối với người đẹp anh chỉ có thể có tâm nhưng không có lực, một mình mất ngủ đấy.”

Cô nói xong thì nở nụ cười.

Trình Mục Dương nghe cũng hiểu được ý của cô, gập ngón tay không nặng không nhẹ bắn xuống trán cô.

“Sao có thể lây cho anh được?” Thẩm Gia Minh tiếp tục cố ý nói, “Giống như trước đây, em một ngụm anh một ngụm sao?”

Nam Bắc sững sốt, nhanh chóng đưa tay ngắt điện thoại.

Đáng tiếc, vẫn là chậm một bước.

Tay Trình Mục Dương đã đến bên mặt Nam Bắc, cười như không cười, dùng ngón cái vuốt nhẹ môi của cô: “Cái gì là em một ngụm anh một ngụm?” Dưới ánh đèn tường trong phòng, đôi mắt màu nâu đậm kia hiện rõ giữa đêm khuya, nguy hiểm mà mê người.

“Không có gì.” Nam Bắc dùng tấm chắn mỏng che nửa khuôn mặt, khẽ nói: “Còn 20 phút nữa ván bài sẽ bắt đầu.”

“Trả lời vấn đề của anh,” Trình Mục Dương nhìn ánh mắt cô, “Những cái khác đều không quan trọng.”

“Rất quan trọng, ván bài liên tiếp trong ba ngày này sẽ quyết định người nào có quyền khai thác hầm mỏ.”

“Đó chỉ là trò chơi, giao dịch thật sự không phải là những quân bài trên bàn.”

“Nhưng mà, anh không xuất hiện cũng không tốt đâu,” cô cười tránh né tay anh, “chỉ còn 18 phút.”

“Cái gì là em một ngụm anh một ngụm?”

Anh đem vấn đề kia hỏi trở lại, nụ cười giống như một con cáo xinh đẹp đang thềm thường con mồi của mình.

Nam Bắc nhìn anh.

Trình Mục Dương cũng nhìn cô, đưa tay kéo tấm chắn đang che nửa khuôn mặt của cô xuống: “Bị cảm còn che như vậy, không ngột ngạt sao? Nói cho anh biết, em và Thẩm Gia Minh có quan hệ gì?”

Nam Bắc nhin không được nở nụ cười, nộ vũ khí đầu hàng: “Khoảng mười tuổi em bắt đầu sống tại Thẩm gia, ở đó được sáu năm, chỉ có em và Thẩm Gia Minh là xấp xỉ tuổi nên quan hệ tốt nhất.” Khi cô nói chuyện, tay của Trình Mục Dương bắt đầu không nghiêm túc, từ cánh tay của cô trượt vào bên trong tay áo: “Tiếp tục nói.”

“Anh ấy là bạn trai đầu tiên của em,” cô thở dài, “Đến khi em đi Bỉ thì chia tay. Lúc ấy em cho rằng anh ấy không thích hợp với em, bởi vì khi đó gia tộc của em đang bị loại trừ trong phạm vi lớn.”

Nam Bắc nhớ rõ lúc mình nói chia tay, Thẩm Gia Minh trầm mặc qua điện thoại khoảng bốn, năm phút, cô lại nói với anh ta lý do muốn chia tay, Thẩm Gia Minh thậm chí xin cô đừng ngắt điện thoại. Khi đó, trái tim cô rất yếu đuối, đúng là còn trẻ tùy ý quyết định, chỉ cảm thấy anh ta không thích hợp với cô.

Cậu thiếu niên tên là Thẩm Gia Minh kia hoàn toàn khác với cô.

Năm đó, nếu không phải Thẩm gia từ đại lục rút xuống Đài Loan gặp phải tổ chức ám sát, được cha mẹ của Nam Bắc cứu một lần, cũng sẽ không cùng Nam gia có giao tình như bây giờ. Cũng vì giao tình này, mà họ đã sáng khoái thu nhận cô khi còn nhỏ.

Nam Bắc biết rất rõ ràng, mặc dù nổi danh hơn vài thập niên, nhưng trong dòng họ Thẩm gia, giữ được chỗ đứng duy nhất đến ngày hôm nay, là không giao thiệp với các gia tộc buôn bán vũ khí cùng thuốc phiện. Điểm mấu chốt là bảo vệ chính mình, họ vì con cháu đời sau mà mở ra một con đường bằng phẳng.

Cho nên, khi Nam Hoài biến mất một thời gian, cô bàng hoàng không biết xoay sở, cảm thấy mình như đang sống lưu lạc nơi đất khách.

Mà Thẩm Gia Minh cũng không nên cùng ở một chỗ với cô.

Lúc đó, Nam Bắc suy nghĩ như thế.

May mắn, khi gặp lại, Thẩm Gia Minh trong bộ quân phục đeo quân hàm, trở thành một thiếu tá phong lưu phóng khoáng, thời gian sáu năm cùng nhau trưởng thành cũng đủ để hóa giải những tổn thương mà cô đã gây ra cho anh ta.

Thật may mắn, Nam Bắc không mất đi người bạn này.

“Tiếp tục nói.”

“Không còn gì để nói,” cô nâng khuôn mặt anh, hôn nhẹ vào bờ môi, “Lúc đó mới mười tuổi, rất đơn thuần, vừa mới bắt đầu, em thậm chí nghĩ đến hôn môi cũng sẽ mang thai, nên thật sự rất đơn thuần.”

Trình Mục Dương nâng khuôn mặt cô, muốn cô nhìn anh.

Cô cười né tránh: “Cẩn thận coi chừng em lây cảm cho anh ——”

Đáng tiếc Trình Mục Dương thật sự rất kiên trì, không chút do dự hôn cô, xâm lược dây dưa đầu lưỡi của cô. Nam Bắc không thể dùng mũi hô hấp, hôn lưỡi cũng là một loại tra tấn.

Cuối cùng ngực cũng bắt đầu đau.

Cô dùng hết sức lực toàn thân, đẩy anh ra một chút, há to miệng thở dốc, không ngừng ho khan: “Em không thể, hô hấp.”

Bởi vì kịch liệt ho khan, gương mặt cô rất nóng, trong ánh mắt còn có dấu vết của những giọt nước mắt.

“Anh thật là,” Nam Bắc oán hận cúi đầu, cách lớp áo somi cần bờ vai anh, “Đồ hẹp hòi, ở Nga, có bao nhiêu phụ nữ đã từng ngủ trong phòng anh hả, về sau em sẽ từ từ thanh toán với anh.”

Trình Mục Dương lắc đầu.

Nam Bắc buông bờ vai anh ra, ngẩng đầu nhìn anh. Trình Mục Dương cười cười, hôn nhẹ lên trán cô: “Không có, chưa từng có, anh không thích họ.”

“Miệng lưỡi trơn tru.” Cô cười.

“Ở Nga, muốn tìm phụ nữ để ngủ tựa như đi siêu thị mua bánh mì, tùy ý lựa chọn. Văn hóa bọn họ rất khác chúng ta, cho rằng phụ nữ chỉ cần chưa kết hôn, chuyện tình dục hoàn toàn tự do cởi mở. Các cô ấy gien rất tốt, chân dài, tóc mượt, rất mê người.”

Nam Bắc trầm mặc cười, ý bảo anh tiếp tục nói.

“Nhưng anh không thích. Những phụ nữ mà anh đã nói, anh cũng không thích.” Mỗi Trình Mục Dương dừng trên môi cô, triền miên hôn, thanh âm mang theo ý cười: “Cho nên chưa bao giờ có người khác.”

Tay anh luồn vào mái tóc đen, nghiêng người áp sát trên cơ thể cô. Nam Bắc hầu như không có gì để tránh né, giường này căn bản là vì một đêm điên loạn đảo phượng mà chuẩn bị, to lớn, nhưng rất mềm mại.

“Vui vẻ không?” Anh hỏi cô, ngón tay linh hoạt cởi bỏ cúc áo.

Cúc áo bằng gỗ, không giống loại plastic bóng loáng, muốn mở ra phải tốn chút công sức.

“Nghe qua thật là giả, nhưng anh nói lại khiến người ta có phần tin tưởng.” Cô nhẹ giọng cười, không chỉ muốn dùng miệng hô hấp, còn muốn ứng phó với động tác càng ngày càng quá đáng của anh: “Ô, Trình Mục Dương——” Tay anh thuận lợi luồn vào trong áo somi, nắm lấy ngực của cô.

Lòng bàn tay thô ráp vuốt ve ngực cô, Nam Bắc thở hổn hển, muốn né tránh.

“Anh muốn em.” Âm thanh anh cọ xát bên tai cô.

Lòng bàn tay mơn trớn vẫn không dừng lại.

“Không được...” Nam Bắc bị anh làm cho hỗn loạn, thanh âm càng ngày càng thấp: “Anh vừa rồi đồng ý với em...”

Trình Mục Dương nhẹ nhàng ngắt lời cô: “Anh muốn em, ngay bây giờ, ở chỗ này.”

Tầm mắt Nam Bắc đã không thể nhìn tới mặt anh.

Trình Mục Dương dùng tay phải nâng thân thể của cô lên, nhìn chăm chú vào làn da phỉm hồng dưới ngón tay, hơi hé miệng ngậm lấy ngực cô, như là con mèo bắt được mồi, dùng đầu lưỡi và răng chậm rãi liếm mát.

“Gọi tên anh.”

“...”

“Bắc Bắc?” Tay kia của anh nhẹ nhàng vuốt nhẹ lưng cô.

Nam Bắc cúi đầu mà đáp lại, cô rên rỉ nhẹ nhàng, ý thức hỗn loạn.

Tay Trình Mục Dương âu yếm những nơi mẫn cảm trên người Nam Bắc, thậm chí lưu luyến ở phía trong đùi. Cô đè nén không được, ở dưới người anh trần trọc, cam chịu kêu tên anh. Nam Bắc muốn nói, Trình Mục Dương, anh từ đầu đến đuôi đều là đồ khốn, nhưng cổ họng bị tắc lại, căn bản không nói nên lời.

Cô chưa bao giờ biết, thân thể hai người lại có thể hấp dẫn nhau đến như vậy.

Là trí mạng, thu hút lẫn nhau.

Điện thoại bỗng nhiên vang lên, đình tai nhức óc. Như là điện thoại truy đuổi của Thẩm Gia Minh.

Cô mông lung suy nghĩ, nếu tên kia đầu óc không rõ ràng chạy tới đây, không chừng sẽ bị Trình Mục Dương một phát bắn trúng. Trình Mục Dương rút cuộc ngẩng đầu lên, hôn môi cô, trên đầu lưỡi anh có mùi vị mặn chát nhàn nhạt, hẳn là do mồ hôi trên người cô. Nam Bắc nhú mi, bị anh ngăn chặn nơi duy nhất có thể hấp thu dưỡng khí.

Không ngừng hôn môi, anh cởi bỏ quần áo của Nam Bắc, dùng đầu gối mạnh mẽ tách hai chân đang gắt gao khép chặt của cô, cách lớp vải quần mềm mại mà cọ xát bên trong đùi của cô.

Cảm nhận được dị vật của anh, Nam Bắc nhin không được mà run rẩy, đồng thời trong nháy mắt cũng khiến cô lầy lại lý trí.

Nam Bắc đẩy mạnh anh ra, bởi vì động tác rất bất ngờ nên cả hai người cùng ngã xuống thảm. Bàn tay Trình Mục Dương lót sau đầu Nam Bắc nhưng cô vẫn cảm nhận được sự chấn động mạnh.

Cô bị ngã có chút mông lung, chỉ biết nhìn ánh mắt của anh.

“Ngã có đau không?” Là tiếng Trình Mục Dương đang hỏi.

Nam Bắc lắc đầu, ngực phập phồng thở mạnh, dưới ánh đèn đã thấy làn da đầy mồ hôi.

Không phải không muốn nói chuyện mà do thiếu dưỡng khí nên cô gần như hít thở không thông.

Kháng cự kịch liệt này, anh không phải không biết.

“Được rồi, được rồi,” Trình Mục Dương ôm lấy Nam Bắc, nhẹ nhàng mà vỗ sau lưng cô, thậm chí nói: “Em đang bệnh, là anh không đúng, anh hơi quá đáng. Chờ chuyện này kết thúc anh sẽ dẫn em trở về Moscow.”

Lần này không phải là câu hỏi, cũng không có ý muốn trưng cầu ý kiến.

Anh chính là nói cho cô biết: Trình Mục Dương sẽ làm gì tiếp theo.

Đợi đến lúc Trình Mục Dương rời đi, Nam Bắc bước vào toilet, nhìn thấy trên người mình toàn là dấu vết anh vừa lưu lại, thậm chí trên cánh tay cũng có hương vị của anh. Cô nhìn gương đến bàng hoàng, không biết bản thân mình đang suy nghĩ cái gì.

Từ toilet đi ra, cả phòng đều hỗn loạn, trên giường quần áo tán loạn, tấm chăn mỏng cùng khăn trải giường đã nhăn nhúm, bởi vì vừa rồi hai người ngã xuống giường, mấy cái gối, thậm chí cả điện thoại cũng rơi trên thảm.

Người này, quả thật rất đáng sợ.

Đáng sợ nhất là, cô ở trước mặt anh lại dễ dàng khuất phục.

Nam Bắc đi qua, nhặt điện thoại trên mặt đất lên, gọi một dãy số rất dài.

Sau mấy hồi chuông, cô nghe được tiếng của Nam Hoài: “Bắc Bắc?”

Cô ừ một tiếng.

“Em bệnh sao?” Nam Hoài hỏi cô.

“Vâng, buổi chiều cùng ông Thẩm xem hát, mặc không đủ ấm,” giọng mũi của cô quá nặng, nghe rất rõ ràng, “Em đại khái cũng biết được vì sao anh bỏ qua vụ làm ăn này.”

Nam Hoài nở nụ cười: “Nhớ rõ những lời anh nói với em không? Em gái của anh.”

Nam Bắc đương nhiên nhớ rõ.

Khi cô một lần nữa trở về Uyển Đình, Nam Hoài từng nói, nơi này là quê cha đất tổ của cô. Từ nay, cô không cần phải trôi dạt khắp nơi, trốn tránh những cuộc ám sát bắn nhau, chỉ cần vui vẻ chọn một người mình thích, không cần giàu có, thậm chí là đấu đá lung tung, chỉ cần sống một cuộc sống đơn giản, không phải lo lắng về điều gì.

“Chúng ta luôn hợp tác với quân nổi dậy của Myanmar, mà CIA nhiều năm qua luôn xúi giục các tổ chức phi chính phủ ở Đông Nam Á cùng Trung Đông,” Nam Bắc chậm rãi nhớ lại vài chuyện, “CIA đối với Iran, Guatemala cùng Chile lật đổ chính quyền, đủ làm cho bọn họ có tự tin, có thể lặp lại điều đó với Myanmar. Cho nên, anh trai, sự hợp tác của chúng ta với CIA chưa chấm dứt đúng không? Cho nên anh mới không muốn tham dự vụ làm ăn trên du thuyền lần này.”

“Sự việc không có phức tạp như vậy,” Nam Hoài không phản bác cũng không tán thành, “Chúng ta sẽ không làm bạn với bất cứ ai, lại càng không có kẻ thù cố định. Nhưng mà, nếu có khả năng, trong mười năm tới, anh hy vọng CIA không phải là kẻ thù của chúng ta.”

“Em biết.” Cô thấp giọng nói.

Đây cũng là nguyên nhân mà bốn năm trước khi từ Bỉ trở về, cô không bước chân ra khỏi phạm vi thể lực của gia tộc.

Khi đó, Nam Hoài cùng CIA hợp tác tẩy trừ các tổ chức phi chính phủ ở khu Tam Giác Vàng [2]. Hai bên hợp tác rất thân thiết khăng khít, nhưng không ai biết có bao nhiêu thể lực rình mò sau lưng mình, bao gồm cả đồng minh CIA, bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành kẻ thù.

Mà cô, chính là uy hiếp duy nhất của Nam Hoài.

Cho nên, Nam Bắc chấp nhận sự hạn chế này, tận lực hoạt động trong phạm vi không chế của Nam Hoài.

Những vụ làm ăn trong tay Nam Hoài cô chỉ biết chút ít. Mới đầu cũng chỉ là suy đoán, nhưng bây giờ nghe được câu trả lời của anh, chuyện mà Nam Bắc đã nghĩ tới nay được chứng thực: theo một góc độ mà nói, đồng minh của Nam Hoài, chính là kẻ thù của Trình Mục Dương.

[1] Pai Gow Tiles là game dùng 32 Chinese dominoes. The house không có phần trong trò chơi, trừ khi cung cấp house dealer. Mỗi người chơi được làm dealer một vòng. Người chơi có quyền chọn lựa làm dealer hay không.

Player/dealer bắt đầu bằng lắc 3 con xúc sắc. Tổng số điểm của xúc sắc sẽ chỉ định người nhận com dominoe đầu tiên tính từ player/dealer, sau đó theo chiều kim đồng hồ.

Mỗi người chơi nhận được 4 dominoes và sắp thành hai cặp cùng lúc high hand và low hand. Để thắng 2 cặp của người chơi phải có

số điểm cao hơn hai cặp của player/dealer. Nếu một cặp cao hơn và cặp kia thấp hơn, thì gọi là push. Nếu hai cặp đều thấp hơn thì người chơi thua dealer. Hệ thống tính điểm sẽ quyết định số điểm của mỗi cặp. Pai Gow Tiles cũng giống như chơi hai tay cùng lúc của bài Baccarat, 9 là điểm cao nhất; trừ khi có sự kết hợp giữa 20 dominoes khác nhau mà cao hơn 9. Có 16 sự kết hợp này giữa các con dominoe này tạo thành đôi; 4 kết hợp còn lại mà cao hơn 9 gọi là 'wong' và 'gong'.

[2] Tam giác Vàng: là khu vực rừng núi hiểm trở nằm giữa biên giới ba nước Lào, Thái Lan, Myanma, nổi tiếng là nơi sản xuất thuốc phiện lớn nhất thế giới. Nằm trên bờ sông Mê Kông thuộc địa phận thành phố Chiang Rai- một tỉnh biên giới miền Bắc Thái Lan, nơi đây những năm 70 đã từng là đại bản doanh của trùm thuốc phiện Khun Sa khét tiếng, nhưng ngày nay không còn trồng thuốc phiện nữa mà trở thành khu du lịch sinh thái lý tưởng, theo đó, những cánh đồng anh túc năm xưa được thay bằng những thửa ruộng hoa màu, cây trái quanh năm xanh tốt. [nguồn: Wikipedia]

Chương 13: Sông bạc Myanmar (1)

Xuyên qua tấm kính, Nam Bắc có thể nhìn thấy những chiếc thuyền khác trên mặt biển, không xa không gần theo sau.

Cô vừa ăn bữa sáng, vừa âm thầm cảm thán sự cẩn thận của Chu gia, ngay cả nhiều thuyền như vậy nhưng vẫn chuẩn bị riêng hai chiến thuyền.

Bên cạnh có mấy người, có nam có nữ luôn luôn nói chuyện với nhau.

“Những vụ giao dịch gần đây đã nhanh chóng bắt kịp tổng số giao dịch trong năm năm qua,” một người thanh niên đang uống rượu nói, “Chẳng trách đều là những người đứng đầu mũi nhọn sắc bén. Trên chiếc thuyền này có ba đại gia tộc, bình thường che giấu giá cả, hàm mô dường như đã bán như là cải trắng vậy. Nếu có ai đó nằm vùng, tuyệt đối có thể tận diệt bọn tai họa này.”

Nam Bắc nghe được sự vui mừng trong đó.

Người như thế này ghét ác như thù, thực nên đi làm tình nguyện viên ở vùng không biên giới, dính dáng vào giới hắc đạo thật là lãng phí.

“Biết người tham gia sau cùng là ai không?” Người thanh niên bỗng nhiên nói.

Một người đàn ông khác, tay phải chỉ còn có ba ngón nhưng vẫn có thể dùng dao cắt miếng thịt bò một cách lưu loát: “Ai cũng rõ ràng, đêm đó xem diễn, những người ngồi chung một phòng trên lầu ba, chính là những người tham gia đến cuối cùng.”

“Vì sao mỗi lần có gì tốt đều chỉ có mấy dòng họ kia đến phân chia?”

Người đàn ông kia lại nở nụ cười: “Bởi vì bọn họ có tư sản. Bốn dòng họ này, của cải nắm trong tay tuyệt đối không dùng tiền để so sánh, phạm vi thế lực cũng không phải dùng bản đồ để đánh giá. Từ từ cậu sẽ hiểu được.

Người đàn ông kia bỗng nhiên dùng thanh âm.

Nam Bắc nhận thấy được sự khác thường, ngoảnh đầu lại nhìn.

Trong tầm mắt, Thẩm Gia Minh đang cùng một vài cô gái mặc bikini đi vào nhà ăn. Anh ta quét mắt xung quanh thì nhìn thấy Nam Bắc ngồi trong góc phòng, lập tức đi tới ngồi xuống cạnh cô: “Tối hôm qua tại sao đột nhiên cúp điện thoại?”

Người ở bàn bên cạnh vì anh ta đến đã nhanh chóng đứng dậy rời đi.

“Lúc ấy mệt mỏi, mơ mơ màng màng liền cúp máy,” cô thuận miệng ứng phó, “Anh cũng biết, mỗi khi bị cảm thì em thích đi ngủ.”

Thẩm Gia Minh nở nụ cười: “Anh biết, em có tật xấu gì, anh đều rất rõ ràng.”

Cô cười cười uống ly sữa.

Sau đó, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, Nam Bắc nhìn anh ta: “Thẩm Gia Minh, anh có phải rất dễ dàng, uhm... lên giường với phụ nữ?”

Thẩm Gia Minh sững sốt, đúng là sững sốt.

“Cũng có thể. Em muốn chứng minh cái gì?” Thẩm Gia Minh lấy ra điều thuốc, “Chứng minh anh không hề thích em?”

“Không phải,” cô nghĩ “Em chỉ là tò mò. Giống như anh trai em, anh ấy không muốn người khác trở thành sự uy hiếp của mình, cho nên chưa từng nghiêm túc với người phụ nữ nào cả. Anh thì sao?”

“Anh?” Thẩm Gia Minh suy nghĩ một chút, “Không xem là dễ dàng, cũng không hẳn là khó khăn. Mấu chốt là phải xem lúc ấy anh có cần hay không.”

Nam Bắc khẽ nhướn mày: “Quả nhiên, người với người không ai giống ai.”

Thẩm Gia Minh nhìn cô: “Nhưng mà, có một người phụ nữ, anh đối với cô ấy không có yêu cầu gì, lại không muốn cô ấy chịu cực khổ.”

“Tốt lắm, đã biết,” Nam Bắc lười đáp lại anh ta, “Ngoại trừ anh trai em, anh đối với em tốt nhất. Thật sự anh tốt với em như vậy, nếu cho em làm lại lần nữa, em nhất định sẽ không xung động như vậy mà nói lời chia tay với anh. Nhưng mà Thẩm Gia Minh, anh xem chúng ta đã chia tay lâu như vậy, anh cũng đừng giả bộ làm tình thánh nữa.”

Hai người nhìn nhau, đều nhin không được cười rộ lên.

Tình cảm khi đó là ngây ngô đơn thuần nhất.

Lúc vừa đến Thẩm gia, cô rất nhớ anh trai, khóc từ đêm này qua đêm khác. Thẩm Gia Minh bắt đầu dĩ chỉ có thể ngủ cùng cô mỗi đêm. Hai đứa nhỏ mười tuổi, nắm tay nhau ngủ, thật là tốt đẹp.

Sau đó bắt đầu cũng chẳng biết tại sao, anh ta đột nhiên hỏi cô: Bắc Bắc, hôn nhẹ đi?

Khi đó Nam Bắc cũng không biết nghĩ thế nào, đồng ý hôn nhẹ. Thật đúng là đơn thuần, khi hai người chạm môi nhau, tay Thẩm Gia Minh nắm tay cô đã có chút run rẩy.

Nam Bắc tựa vào chiếc ghế gỗ, nghĩ đến những việc đã qua, cảm thấy rất ấm áp.

Cô mặc một chiếc áo somi trắng, cổ áo hơi rộng, loáng thoáng có thể nhìn thấy những dấu vết đỏ sậm. Thẩm Gia Minh vốn đang cười, thoáng thấy những dấu vết mờ ám kia, bỗng nhiên nhẹ nhàng ho khan.

Nam Bắc nghi hoặc nhìn anh ta.

“Vấn đề vừa rồi em hỏi anh là bởi vì Trình Mục Dương?”

Cô gật đầu.

“Bắc Bắc?”

Cô lại nghi hoặc nhìn anh.

“Em có biết, 3200 km biên giới của Mexico là do 6 đại gia tộc hắc bang cùng nhau quản lý. Mà Nga cùng với Trung Quốc có tổng cộng hơn 7000 km biên giới, nhưng chỉ có một mình Trình gia. Bọn họ tuyệt đối không đơn giản. Không đơn giản nhất là, toàn bộ phương Bắc đều là phạm vi của họ, chúng ta hoàn toàn không thể nhúng tay vào.”

Thẩm Gia Minh thường cùng cô vui cười, không có uy hiếp gì, hiếm khi nói chuyện nghiêm chỉnh như lúc này, khiến người ta phải nhìn thẳng vào vấn đề: “Nếu có một ngày em cùng Trình Mục Dương đi Moscow, xảy ra chuyện gì, dù là anh trai em hay là anh cũng không thể kịp thời ứng phó. Cho nên, em cần phải rõ ràng, hẳn thật là sự lựa chọn tốt nhất của em sao?”

Nam Bắc có chút bất ngờ, không biết vì sao Thẩm Gia Minh bỗng nhiên nói như vậy.

Thẩm Gia Minh đưa tay, đem cổ áo somi của cô kéo cao: “Ăn vụng nhớ phải chùi miệng.”

Cô lúc này mới hiểu được ý tứ của anh ta, cũng đưa tay cài nút áo somi của mình, rồi ung dung cùng Thẩm Gia Minh nói đùa: “Anh xem, anh lại ghen tị, mỗi lần ăn dặm chua đều nói đến đạo lý.”

Thẩm Gia Minh muốn nói lại thôi, nhưng thấy Nam Bắc nói đùa để chấm dứt cuộc đối thoại này thì không biết thế nào, chính mình cũng không hỏi thêm điều gì, chỉ giữ nguyên sự trầm mặc.

Nam Bắc vỗ vỗ cánh tay anh: “Theo em vào xem sông bạc.”

Chiếc thuyền này là gia sản của Chu gia, kết cấu so với những chiếc thuyền bình thường không giống nhau.

Tầng năm thuộc loại dành cho khách quý của Chu gia, rất yên tĩnh. Bốn tầng còn lại là sông bạc cùng rạp hát, còn có nhà ăn, nơi này chủ yếu là nội bộ của thế lực đen tối, là nơi duy nhất có cơ hội nhìn thấy cả bốn đại gia tộc.

Nơi này trang hoàng rất đặc biệt, cửa vào đại sảnh thông qua một hành lang treo có tính chất riêng biệt.

Phù điêu khắc thơ ca rồng bay phượng múa, khắp mọi hướng đều có, đi qua một hành lang, men theo cầu thang gỗ đi qua ba chỗ rẽ chật hẹp mới có thể đến được đại sảnh.

Lối đi này vừa đủ cho hai người đi, chỉ có thể ít hơn một người, không thể thêm người khác.

Đi ra khỏi cửa là một phía khác của đại sảnh.

“Như vậy không tồi, ai muốn gây rối trong này, phỏng chừng muốn trốn cũng không thoát,” Nam Bắc cười, thì thầm cùng Thẩm Gia Minh, bởi vì hai người phải đi xuống dưới, trên dưới đều có người canh gác, không gian trở nên yên tĩnh.

Thẩm Gia Minh từ chối cho ý kiến: “Gây rối? Anh nghĩ không ra là ai dám gây rối ở trong này.”

Cô vịn vào lan can, bước xuống bậc thang cuối cùng, trước mắt rộng mở trong sáng.

Cả không gian đều là những bức rèm ngăn cách thành các bàn đánh bạc. Có tiếng hét to, còn có tiếng của vô số xúc xắc đồ quay cuồng lên xuống trong một chiếc đĩa sứ với hoa văn màu xanh.

Bên trong bức rèm che, mờ mờ ảo ảo đều là người.

Ngoài bức rèm, có mấy chục cô gái phục vụ bung rượu nước cùng mùi nước hoa thơm mát đi khắp nơi.

Nam Hoài cho tới bây giờ là một người coi trọng thực chất, xem nhẹ hình thức bên ngoài, rất coi thường mấy thứ này.

Cho nên sự phô trương này, ở trong mắt Nam Bắc đều trở nên cực kỳ thú vị. Chu gia cũng thật có ý tứ, từ rạp hát cho đến sông bạc đều làm cho người ta có ấn tượng sâu sắc.

“Nơi này có hai loại phương thức, ngày thường có tranh chấp không thể giải quyết liền tự mình mở một bàn, do Chu gia làm nhà cái, thay hai bên giải quyết tranh chấp. Bất kể là phạm vi thể lực, vụ làm ăn, báo thù, hoặc là phụ nữ, chỉ cần em muốn giải quyết theo cách ít tổn thất nhất đều có thể lấy điều kiện để đánh cuộc.” Thảm Gia Minh cùng Nam Bắc đi bên ngoài các bức rèm, giải thích cho cô nghe. “Một loại khác, chính là đầu cơ trực lợi, thẻ đánh bạc nơi này chỉ có thể dùng hiện vật để đổi, chẳng hạn như, em có một lô kim cương hoặc thuốc phiện, hay là hạng mục kiến trúc nào đấy? Chỉ cần có thể định giá, đều có thể đi đổi lấy thẻ đánh bạc.”

“Định giá như thế nào?” Cô tò mò hỏi anh ta, “Người lên thuyền sao có thể mang nhiều thứ như vậy?”

Thảm Gia Minh chỉ tay vào một quầy nằm ở phía tây bắc: “Em chỉ cần đi vào đó thỏa thuận, xuống thuyền tự nhiên có người đến đổi.”

Nam Bắc ờ một tiếng, nghĩ nghĩ: “Nhanh giúp em đổi thẻ đánh bạc, em cũng muốn chơi.”

“Em có cái gì để đổi?” Thảm Gia Minh trái lại khó hiểu, giễu cợt cô, “Của hồi môn sao?”

Nam Bắc cười tủm tỉm nhìn anh ta: “Ở trung tâm Maija [1] tại Myanmar, Nam gia có ba sông bạc đều đứng tên em, có đủ hay không?”

[1] Trung tâm Maija là bang thứ 2 trong vùng phát triển kinh tế của Myanmar, dân tộc Cánh Pha là người kiểm soát các lực lượng vũ trang. Dân tộc Cánh Pha là người trong biên giới Trung Quốc, chiến đấu lâu dài với quân đội chính phủ Myanmar, sau khi ký kết thỏa thuận ngừng bắn, trở thành khu vực hành chính đặc biệt thứ 2 của Myanmar. Bên cạnh khu phát triển của trung tâm Maija, có 16 doanh trại đang đóng quân của dân tộc Cánh Pha. [nguồn: baike]

“Đủ, đương nhiên đủ.” Thảm Gia Minh liên tục gật đầu.

Trong phạm vi Tam Giác Vàng, nổi tiếng nhất chính là thánh địa đánh bạc, mỗi một phút trôi qua, chỉ ngẫm lại có thể khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

“Được rồi, không đùa với anh,” Nam Bắc bĩu môi, “Anh có quen người nào không, mang em vào xem.”

Thảm Gia Minh vẫy tay gọi một cô gái, hỏi hai câu, sau đó mang Nam Bắc đi vòng đến trong góc phòng phía đông nam.

Nhà cái là một cô gái khoảng hai mươi mấy tuổi, mặc sườn xám xanh thêu hoa, hai tay cầm sẵn một đôi đĩa bằng sứ màu xanh, nhẹ nhàng lắc lư lên xuống.

Tiếng xúc xắc va chạm nhỏ vun vang lên.

Cô đứng ở một góc của bàn đánh bạc, cẩn thận nghe một lát, nhưng không nghe ra được có điều gì bất thường. Xem ra nơi này quả là một sông bạc sạch sẽ hiếm thấy. Thảm Gia Minh đốt một điếu thuốc, Nam Bắc nhíu mày, nghiêng đầu tránh làn khói mà anh ta phun ra, trong lúc đó cô bị một cánh tay nắm giữ lại.

Tất cả mọi người đều im lặng, bàn đánh bạc này đều là người của Thảm gia đương nhiên biết thân phận của Nam Bắc, thỉnh thoảng cũng có nghe qua cháu ruột của Thảm gia cùng Nam Bắc có quan hệ. Lúc này chỉ có Thảm Gia Minh dùng vẻ mặt vô cùng kỳ lạ, hút thuốc mà nhìn hai người đứng sát nhau.

Trình Mục Dương không nói gì, ném thẻ đánh bạc vào chữ “Đại” trên bàn.

Một tay của anh nắm tay Nam Bắc, tay còn lại đặt trên bụng cô.

Nam Bắc cảm giác được độ ấm từ lòng bàn tay của Trình Mục Dương, lại nhớ đến tay anh đắm chìm bên trong thân thể cô, làm cô trần trọc khó mà giẫy dụa.

Cô gái mở chiếc đĩa sứ, anh thắng.

Mọi người reo hò, khôi phục lại hứng thú vào cuộc đánh bạc. Thẩm Gia Minh muốn cười nhưng không cười, lắc đầu, nhìn bàn đánh bạc.

“Tôi hôm qua ngủ ngon không?” Trình Mục Dương thấp giọng hỏi cô.

Nam Bắc quay đầu nhìn anh: “Không tốt lắm, anh thì sao?”

“Cũng không tốt lắm, lúc nào anh cũng nhớ em,” giọng Trình Mục Dương vẫn thấp như cũ, nói đâu vào đấy: “Nếu em cho anh một cơ hội nữa, anh sẽ không ra khỏi phòng em.”

Tiếng cô thở dài: “Nhỏ giọng chút.”

Trình Mục Dương lặng yên dùng tay đặt bên hông cô rồi ôm chặt hơn: “Vừa rồi thấy em, anh bỗng nhiên muốn biết, lúc ở sòng bạc trong trung tâm Maija tại Myanmar đáng vẻ của em thế nào?”

Nam Bắc kinh ngạc nhìn anh: “Anh từng đi qua trung tâm Maija?”

Trình Mục Dương nhẹ nhàng lắc đầu: “Chỉ là nghe nói sơ qua. Ngô thị ở trung tâm Maija đầu tư ba triệu xây dựng sòng bạc, không đến ba năm đã hoàn toàn đóng cửa, không thể thu lại vốn ban đầu. Nam gia đối với chuyện này hẳn là có không ít công lao.”

Giọng nói của anh bình thản, như là đang kể một câu chuyện không quan trọng.

Nhưng mà tất cả những điều này đều có liên quan đến cô. Nam Bắc thậm chí có ảo giác, người này và cô bốn năm qua không có xa nhau, anh với cô như hình với bóng, hiểu rõ mọi chuyện về cô.

Dưới bốn đại gia tộc, có chín gia tộc không thể khinh thường.

Ngô thị chính là một trong số đó.

Trải qua nhiều năm lột xác, bọn họ phần lớn tham gia vào tầng lớp chính trị quốc gia, đối với sòng bạc không có lợi ích lớn. Thế giới lớn như vậy, dù sao làm ăn có tiền cũng không thể chỉ có bọn họ.

Nhưng sòng bạc ở trung tâm Maija tại Myanmar là trường hợp đặc biệt.

“Hai, ba năm trước, trung tâm Maija mới có sòng bạc, anh có biết, những khách đánh bạc rất mê tín việc ‘gặp hồng’ [2].” Nam Bắc kể sát bên tai anh khẽ nói, “Bọn họ tin tưởng, chỉ cần gặp hồng là có vận may tràn đầy, đại sát tứ phương. Nếu lúc đó anh đến trung tâm Maija sẽ nhìn thấy tất cả ngã tư đường đèn neon lấp lánh, nơi nơi đều là bảng hiệu ‘xung hỉ’, trong gian phòng dơ bẩn sơ sài, sẽ có người chuẩn bị cho anh thuốc phiện chất lượng kém cùng với một cô gái nước da ngăm đen gầy yếu.”

[2] chỉ việc ngủ với phụ nữ trước khi đánh bạc để lấy may mắn.

Nam Bắc không thích những chỗ đó, bất cứ lúc nào cũng phong phanh nghe được những tiếng vang từ tấm vách tường bằng gỗ, còn có những tiếng khóc kháng cự.

Giữa những tiếng vang của xúc xắc, Trình Mục Dương cúi đầu trả lời cô: “Anh biết, em không thích.”

Tay Trình Mục Dương vẫn nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay cô, tựa như là một thứ mà anh rất yêu thích, cứ lặp đi lặp lại hành động như vậy để xác nhận điều đó thật sự tồn tại.

Tâm tư hai người sớm đã không còn ở nơi này.

Có một điều gì đó lặng yên lan tràn trong mạch máu, hết sức căng thẳng.

Phía khác của đại sảnh bỗng nhiên truyền đến tiếng reo hò, còn có tiếng nguyên rủa, hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Đồng thời, đi cùng với tiếng ồn ào đó, có một bóng người ngã nhào xuống từ cầu thang ở lối vào.

Sau phút chốc im lặng, Nam Bắc từ khe hở của bức rèm thấy rõ người đang nằm rạp dưới mặt đất.

Là một cô gái nhỏ làn da ngăm đen gầy yếu.

Chương 14: Sông bạc Myanmar (2)

Bốn phía càng lúc càng ồn ào, ai cũng không biết người nào đã để lại cô gái này ở đây. Nhưng tất cả đều biết rõ ở Đông Nam Á đã từng thịnh hành thói quen “gặp hồng”. Hôm nay, trên chiến thuyền này, tại sông bạc này, không ai có thể ngang nhiên làm chuyện như vậy, chỉ tưởng tượng thôi cũng khiến mọi người sôi máu.

Nam Bắc chau mày.

Cô đưa tay vén bức rèm che lên, chẳng qua muốn nhìn một chút trên chiếc thuyền này là ai có lá gan như vậy.

Rất nhanh từ lối vào của cầu thang, lộ ra một đôi chân, rồi từ từ cả người xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Có người nhận ra người tới, bắt đầu thì thầm bàn chuyện.

Nam Bắc cũng nhẹ nhàng mà nói ra một hơi, thấp giọng thì thào một câu.

“Cái gì?” Trình Mục Dương khẽ hỏi cô.

“Lúc trước bảo Ngô gia nhượng lại sông bạc, người này không chịu phối hợp nhất,” Nam Bắc cười cười, “Em có ấn tượng rất sâu với hắn.”

“Anh có nghe qua một chút. Cuối cùng, chính phủ phải dùng tội đánh bạc mà niêm phong gia sản của Ngô thị tại đại lục và trung tâm Maija, lệnh bắt buộc đình chỉ việc làm ăn của sông bạc ở Myanmar, phương pháp xử lý rất bất ngờ,” Trình Mục Dương nhìn cô, “Nhưng mà, cách xử lý rất thú vị.”

“Thú vị?” Nam Bắc cười mỉm nhìn anh.

Trình Mục Dương gật đầu: “Anh trai em cùng với quân nổi dậy quan hệ thân thiết, niêm phong sông bạc là chính phủ Myanmar.”

Nam Bắc ừ một tiếng: “Chính phủ cùng với quân nổi dậy cũng không hoàn toàn đối lập với nhau, tựa như” cô nhẹ giọng nói với anh, “Tựa như chính phủ Nga cùng với các thế lực hắc bang, thịt xương không thể tách rời.”

Khi bọn họ thâm trao đổi, Ngô thiếu gia kia đã đến trước mặt, rồi quay ra phía sau ôm lấy cô gái nhỏ. Thân hình nho nhỏ lại bị người khác ôm như kẹp nách, thật giống như một con búp bê vải mỏng manh.

Anh ta dùng hai ngón tay捏 gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch kia: “Đừng chạy, chốc nữa em sẽ thấy thoải mái,” nói chuyện rồi vẫy tay gọi nhân viên sông bạc, “Nơi này có thuê phòng không?”

Cô gái phục vụ không nghĩ tới sẽ có người đưa ra yêu cầu thế này: “Có, có phòng, nhưng nơi này không cho phép...”

“Không cho phép cái gì?”

Cô gái khẽ cười, dịu dàng nói: “Chu lão tiên sinh lần này có đặc biệt dặn dò, thuyền này có khách quý nên phải kiêng kị, không cho phép gặp hồng xung hi. Chúng tôi có quy tắc của mình, nếu tiên sinh không thể chấp nhận, chỉ có thể mời ngài rời thuyền.”

“Gặp hồng xung hi?” Ngô Thành Phẩm cười, dùng tay phải xé váy bằng vải bố của cô gái nhỏ kia, “Cô ấy là bạn gái của tôi, bạn gái nhỏ.” Sau đó tiếp tục xé áo.

Bởi vì vải bố rất cứng, phải xé hai ba lần, cuối cùng là âm thanh của vải bị xé rách, rồi hắn ta ném đi vải rách.

Ngô Thành Phẩm làm rất thản nhiên, lấy cớ cũng quá khéo léo.

Cô gái phục vụ trầm mặc không biết nói gì.

Lúc này, tất cả các bức rèm đều bị người vén lên, những cô gái bung rượu nước cũng dừng bước, tránh ra khỏi nơi rắc rối kia.

Cuối cùng, phía sau bức rèm che đang đi tới là Nam Bắc.

Cô lên thuyền này là việc ngoài ý muốn, tham dự chuyện lần này cũng là ngoài ý muốn, tất cả mọi người đều nghĩ người Nam gia sẽ không xuất hiện. Cho nên, khi cô cùng Trình Mục Dương xuất hiện ở bến tàu, ngoại trừ những người biết rõ, những người còn lại đều nghĩ cô là người phụ nữ của Trình Mục Dương. Là người phụ nữ của vua chiến tranh Moscow.

Nam Bắc xuyên qua từng bức rèm ngăn cách, ánh sáng mờ ảo dừng trên người cô, bước đến gần, người bên cạnh Ngô Thành Phẩm đều lui ra. Trong tay Ngô Thành Phẩm đã nắm một con dao màu bạc đang cắt từng nhát lên y phục của cô gái nhỏ.

Tiếng Myanmar rất nhỏ líu ríu từ cái miệng của cô gái kia.

Nam Bắc không biết ở nơi này có ai hiểu lời của cô bé kia, cô gái nhỏ ấy đang lẩm bẩm thánh kinh, gần như bị vạch trần trước mặt mọi người nhưng cô vẫn nhớ tới thánh kinh.

“Đã lâu không gặp, Nam đại tiểu thư.”

Ngô Thành Phẩm nhìn thấy Nam Bắc, động tác trong tay cuối cùng cũng ngừng lại. Hắn ta không chút ngạc nhiên.

Xung hô kính cẩn dữ dội như vậy nhưng động tác thế này, rõ ràng là muốn nói cho cô biết. Nam Bắc, tôi vì cô, vì bị quân chính phủ Myanmar thôn tính tiêu diệt mấy triệu đô la Mỹ mà đến.

“Đã mấy năm rồi?” Nam Bắc đem tầm mắt chuyển qua trên người hắn ta, “Hai năm? Hai năm trước, chúng ta có gặp qua ở trung tâm Maija.”

“Đại tiểu thư còn nhớ rõ?”

Cổ tay Ngô Thành Phẩm dừng một chút, con dao màu bạc trong tay liền phản xạ ánh sáng.

Mũi dao nhọn của hắn ta hướng về người Nam Bắc, vươn cánh tay là có thể đâm vào.

Trình Mục Dương cùng Thảm Gia Minh đồng thời đứng dậy, Thảm Gia Minh vẫy tay với người bên cạnh, mà Trình Mục Dương đã từ trong người anh lấy ra một khẩu súng màu bạc, nhắm ngay mi tâm của Ngô Thành Phẩm.

Đồng thời có âm thanh lên đạn, xung quanh vài chục bước có hơn hai mươi người của Trình Mục Dương cùng một lúc giơ súng lên.

Không ai biết những người này xuất hiện thế nào, lại tiếp cận gần đến như vậy.

Bọn họ chỉ yên lặng giơ súng, ngoài việc lên đạn cùng nhắm vào thì không có động tác khác.

Nam Bắc không nhìn đến con dao kia, giơ bàn tay lên tát một cái: “Ở trung tâm Maija, anh nên biết tôi là người như thế nào, kiêng kị thứ gì.”

“Được, ha ha, được! Đại tiểu thư hãy tiếp tục.”

Ngô Thành Phẩm liêm môi mình, cổ tay đã muốn đâm dao xuống.

Ánh mắt Nam Bắc tối đen, bình tĩnh không thể tin được: “Lúc trước ở biên giới có hơn mười mấy gia tộc, vì sao bây giờ chỉ còn có bốn?” Cô từng bước đến gần, dùng hai ngón tay nắm lưỡi dao của hắn ta, “Bởi vì người Trung Quốc luôn mê tín một vài con số, ví dụ như 4 hay là 9, cho nên chúng tôi tự mình loại bỏ, người thắng làm vua, thua thì bị tiêu diệt, cuối cùng chỉ còn lại bốn dòng họ. Chỉ đơn giản như vậy,” chưa nói xong, má phải của Ngô Thành Phẩm lại bị một bạt tai thật mạnh, “Cho nên, đừng tưởng rằng, anh có thể khiêu khích chúng tôi.”

Lần đầu tiên là do mọi người không cảnh giác, ngay cả người bị đánh là Ngô Thành Phẩm cũng chuẩn bị không kịp.

Lần thứ hai khiến cho hàng trăm sông bạc đều yên lặng.

Trình Mục Dương mỉm cười, ngón tay đã chế trụ cò súng.

“Bắc Bắc,” Thảm Gia Minh trong lúc nói với cô điều thuốc đã cháy gần hết, liền bỏ vào gạt tàn, “Trên thuyền này không nên giết người.” Nếu có thể, tận lực không gây tai nạn chết người trên thuyền của Chu gia, đây là lễ nghi của người làm khách.

Hơn nữa Thảm Gia Minh biết, Nam Bắc có thể làm đến cái gì.

Nam Bắc quay lại, tuy rằng là trả lời vấn đề của Thảm Gia Minh nhưng ánh mắt đang nhìn Trình Mục Dương: “Không cần nổ súng.”

Thảm Gia Minh vốn đang cười, thấy cô quay lại thì sắc mặt anh ta chợt thay đổi.

Thân thể của cô gái kia cùng hai người đang giữ chặt cô ấy vừa vặn che đi toàn bộ điểm yếu của Ngô Thành Phẩm. Lúc Thảm Gia Minh lao ra, Ngô Thành Phẩm đã muốn động thủ.

Lưỡi dao lạnh lẽo thẳng đến lưng của Nam Bắc.

Ngay khi hắn ta định đâm xuống thì trong nháy mắt bị một người nắm lấy yết hầu. Nam Bắc dùng một tư thế kỳ lạ, ngửa người về phía sau, hai ngón tay dài nhỏ chặt chẽ nắm lấy yết hầu của hắn ta, móng tay hồng phấn đâm vào cổ họng.

Con dao kia nằm ngay trước bụng cô, tiến thêm một tấc đủ để gây chết người.

Một luồng sáng trắng xẹt qua mắt Ngô Thành Phẩm, cổ họng bị người ta siết chặt, chỉ dùng sức sẽ hít thở không thông.

Còn hơn sự áp chế của hai năm trước, lúc này hẳn ta mới biết được có bỏ mạng cũng không kỳ lạ.

Nam Bắc muốn làm cho hắn ta gần như ngạt thở, chính mắt trông thấy bộ dạng tuyệt vọng của hắn ta. Ngón tay cô vừa xiết chặt, dùng sức, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân Ngô Thành Phẩm cứng nhắc, yết hầu trượt xuống một cách vô thức ở giữa hai ngón tay cô.

Nam Bắc nhẹ nhàng chau mày, rất nhanh lại giãn ra.

Là Trình Mục Dương.

Lúc cô buông tay, Ngô Thành Phẩm đã ngã trên mặt đất.

Viên đạn ở giữa mi tâm, không sai chút nào.

Cũng bởi vì là mi tâm nên trên người cô không dính vết máu nào cả.

Khi Trình Mục Dương nổ súng, tất cả những người cầm súng đều cùng một giây đồng thời ra tay, súng có ống giảm thanh, hai mươi phát bắn ra cũng không có tiếng vang. Ngoại trừ cô gái nhỏ kia, tất cả người Ngô gia đều ngã xuống đất, nhúc nhích thân thể đau đớn rên rỉ.

Xa xa, Trình Mục Dương thu hồi khẩu súng, gương mặt dưới ngọn đèn màu cam trông rất bình tĩnh, chỉ có ánh mắt nhìn về phía Nam Bắc, vỗ vỗ vai Thẩm Gia Minh rồi đi đến bên người cô.

Nam Bắc xoay người, vuốt xương cốt khắp nơi của cô gái kia.

May mắn, không có gãy xương.

Cô nhẹ giọng dùng tiếng Myanmar nói: “Không phải sợ, tôi là Nam Bắc.”

Ánh mắt cô gái nhỏ kia bỗng nhiên sáng ngời, vươn tay, có chút run rẩy, đặt trên tay Nam Bắc nắm bầm một câu. Không ai có thể hiểu được, ngoại trừ Nam Bắc, chính là lời cầu nguyện của người Myanmar.

Đó là một quốc gia cần cỗi nội loạn tột cùng, nhưng cũng lạc quan vui vẻ.

Bọn họ tin tưởng Phật tổ có thể phù hộ con người, ngay cả giờ khắc này, trải qua bạo ngược cùng tử vong, đáng vẻ tiêu tụy như vậy vẫn tin tưởng như cũ.

Nhanh chóng có người đến mang thi thể cùng những người bị thương đi, vài cô gái mặc sườn xám nghiêng người khéo léo lau vết máu trên sàn nhà. Một việc nho nhỏ thế này, ngược lại làm cho những người đánh bạc càng hưng phấn hơn.

Không thể không thừa nhận, đối với dân cờ bạc mà nói, nhìn thấy máu tuyệt đối có thể làm cho họ quên đi nhân tính, đắm chìm trong thiên đường, trong địa ngục trên bàn đánh bạc, đắm chìm theo tiếng xúc xắc lắc lư bên trong chiếc đĩa sứ.

Mấy triệu đô la Mỹ mặc dù không phải là con số lớn, nhưng riêng một tội đánh bạc cũng khiến Ngô thị bị hai quốc gia bóc lột mấy phần gia sản, Nam Bắc cũng có nghe thấy. Ngô Thành Phẩm có oán hận với cô như vậy cũng là bình thường.

Nhưng cuối cùng, Trình Mục Dương lại đem toàn bộ ân oán này nắm trong tay anh.

Tự tay bắn chết tiêu thiếu gia của Ngô gia, lại làm trò trước mặt mọi người, hung hăng cho Chu gia ‘một cái tát vào mặt’ như vậy. Người Trung Quốc coi trọng nhất là thể diện, nhất là đối với gia tộc chú trọng hình thức này, Nam Bắc ngấm lại, cảm thấy lần này có chút phiền phức.

Cô và Trình Mục Dương đang mở một bàn, hai người bên trong bức rèm, cô nhìn anh, anh lại nhìn cô.

Cuối cùng, cả hai đều cười.

Trình Mục Dương ra hiệu nhà cái bắt đầu lắc xúc xắc, thuận miệng nói: “Anh vẫn cho rằng anh rất hiểu em.”

Nam Bắc từ trong tay anh lấy ra một thẻ đánh bạc ném xuống: “Cuối cùng cũng phát hiện anh căn bản là không hiểu em sao? Nhớ rõ em đã từng nói trước đây thường xuyên đi bắt khi không? Để có thẻ bắt khi, thất lung phải dẻo dai. Kỳ thật, em cũng không giỏi tới mức đó, thật sự không nhiều lắm,” cô nhếch miệng cười, “Anh trai em mới lợi hại, anh ấy chỉ cần đánh một quyền vào mũi anh, sẽ đem những mảnh xương ấy đẩy vào đầu anh, phương thức hoàn toàn giống như một nghệ thuật gia.”

Trình Mục Dương cười một cái, nhẹ nhàng lấy tay gõ vào mép bàn đánh bạc: “Cô bé kia nói với em điều gì?”

“Cảm ơn em, cầu nguyện Phật tổ sẽ phù hộ em.”

“Vì sao?”

“Myanmar,” Nam Bắc tập trung nhìn đĩa sứ nhẹ nhàng chuyển động, phán đoán thắng thua của mình, “Bọn họ là quốc gia rất tôn thờ Phật giáo, nếu anh có dịp ghé qua sẽ thấy rõ, đây là lời chúc phúc thành tâm nhất của bọn họ.”

Trình Mục Dương nhớ lại một lát, học lại lời nói của cô gái kia rồi nói ra một lần.

Quả nhiên là thiên tài ngôn ngữ, nghe một lần liền nhớ kỹ.

Lời nói này dùng giọng của anh nói ra, gợi cảm mê hoặc lòng người.

Đĩa sứ mở ra, là Trình Mục Dương thắng.

Nam Bắc vốn định dùng tiền của anh để kiếm một ít cho mình, cũng không lường trước anh lại thắng.

Trình Mục Dương đưa tay đè tay cô đặt ở trên bàn đánh bạc, bí hiểm cười cười: “Thiếu nợ càng nhiều, làm sao bây giờ?”

“Khoản nợ đánh bạc thì dùng người để đền bù vậy,” Nam Bắc cố ý lảng lơ nói, vẫy tay với nhà cái nói, “Để chúng tôi nghỉ ngơi một chút.”

Nhà cái rất thức thời rời khỏi bức rèm che.

“Anh không nên nổ súng ở sông bạc, hơn nữa là tự tay nổ súng. Việc này không đáng, vứt cho người khác xử lý, anh không nên ra tay.”

Trình Mục Dương cười: “Lo lắng cho anh?”

“Em sợ anh sẽ gặp phiền toái,” giọng nói Nam Bắc mềm mại, nhẹ nhàng lấy tay chỉ vào mi tâm anh: “Anh suy nghĩ cái gì? Trình Mục Dương, nói cho em biết, trong đầu anh đến tận cùng là đang nghĩ cái gì?”

Anh nắm tay cô dời ra khỏi mi tâm của mình, khẽ nói: “Anh rất ít khi nổ súng, vừa rồi chỉ sợ em gặp nguy hiểm.”

Chỉ khi hai người một mình ở cùng nhau, anh mới có dáng vẻ này, nói những lời này.

Nam Bắc bỗng nhiên nhớ lại đêm đó tại Bỉ, cô ngồi xõm trên mặt đất bên cạnh đóm lửa, chúc mừng mình khi có được tin tức của Nam Hoài. Khi đó, Trình Mục Dương cũng không biết vì sao cô vui vẻ như vậy, chỉ là ngồi trông chừng cô, sợ cô bị phỏng tay.

Anh càng không biết, một tuần sau, cô sẽ rời khỏi anh, trở về Uyển Đình.

Chương 15: Sông bạc Myanmar (3)

Bọn họ đang nói chuyện.

Một cô gái trẻ tuổi của Chu gia ôm một cậu bé đi vào sông bạc.

Mấy ngày nay cậu bé kia thấy Nam Bắc vài lần, đặc biệt thích cô, vén bức rèm che bước vào, vỗ vỗ chân Nam Bắc. Cô cười ôm cậu bé đặt trên bàn.

“Cha em nói, vừa rồi chị vì một cô gái Myanmar mà náo loạn?”

Cậu bé trai bốn năm tuổi, nói chuyện với dáng vẻ rất chững chạc.

“Đúng vậy,” Nam Bắc mơ hồ cười nhìn Trình Mục Dương, nhéo cái mũi của đứa bé, “Cha em còn nói gì?” Cậu bé nhún vai: “Cha nói, tiểu bối bây giờ thật không biết quy củ.”

Nam Bắc cười lên tiếng: “Một chữ không sai?”

“Một chữ không sai,” cậu bé nói, “Em chú ý nhớ kỹ để nói cho chị nghe.”

Nam Bắc nắm tay cậu bé trong tay mình, nói: “Chị nói với em chút chuyện thú vị.” Cậu bé gật đầu, mang khuôn mặt nhỏ nhắn của mình nhìn cô. “Ở đất liền có rất nhiều nhà giam, bên trong có rất nhiều người xấu, nhưng em có biết, người xấu cũng chia ra ba, bảy loại,” Nam Bắc nhỏ giọng dỗ cậu bé, “Ở nơi đó, kẻ xấu thấp nhất phải hầu hạ người khác hoặc bị người ta làm chỗ trút giận.”

“Như vậy,” cậu bé cau mày, “Bọn họ phân chia cấp bậc như thế nào?”

“Bắt nạt phụ nữ, loại thấp nhất là bị hình phạt bỏ tù, những người đàn ông bắt nạt phụ nữ chính là kẻ yếu.”

“Bắt nạt phụ nữ?”

Nam Bắc chỉ chỉ Trình Mục Dương: “Ví dụ như, anh ấy rất thích chị, muốn hôn chị, nhưng chị không đồng ý, nhưng anh ấy nhất định muốn hôn. Như vậy chính là bắt nạt phụ nữ.”

Trình Mục Dương khẽ nhướn mày, im lặng nở nụ cười.

“Cho nên, nhớ rõ lời chị nói,” Nam Bắc lấy tay nhẹ nhàng nắm mũi cậu bé, “Vĩnh viễn không được bắt nạt kẻ yếu, không được ức hiếp phụ nữ. Nếu có người vi phạm nguyên tắc của em, không cần nương tay, bởi vì những người đó đều là những kẻ xấu xa.”

Lời này nói xong, ngay cả mẹ cậu bé cũng cười rộ lên, liên tục khen Nam Bắc dạy dỗ rất khéo léo.

Cô gái kia thoát nhìn rất trẻ, Nam Bắc và cô ta tùy tiện nói hai câu, lại phát hiện tuổi của cô ta không bằng cô, chỉ mới mười chín tuổi. Chẳng qua vì mặc đồ truyền thống, lại ôm con trai, đương nhiên nhìn có vẻ già dặn một chút.

Hai người nhanh chóng rời sòng bạc.

Phòng Trình Mục Dương nằm ở cuối hành lang tầng năm. Tay anh lớn hơn tay Nam Bắc nhiều, gắt gao giữ chặt lấy cô. Hai người từ lúc vào thang máy không ngừng hôn nhau. Tay anh đêm nay vì cô mà giết người, thậm chí vì cô có thể gặp phải phiền toái không cần thiết.

Nam Bắc nghĩ, cô dường như nợ Trình Mục Dương rất nhiều.

Anh xoay mở cửa phòng, cô bước vào trong trước.

Trình Mục Dương đưa tay ra sau lưng đóng cửa lại, ấn công tắc mở đèn, rồi lần mò tay cô.

Bức màn trong phòng đã ngăn cách ánh sáng bên ngoài, cho dù đang giữa trưa, trong phòng vẫn tối đen. Tất cả giác quan đều nhạy cảm gấp đôi, một tay anh kéo cô vào trong lòng: “Bắc Bắc.”

“Suýt...” Nam Bắc khẽ nói, “Không được nói, để em nói.”

Trình Mục Dương bình tĩnh lại.

“Em là ai?”

“Nam Bắc.”

“Chúng ta quen nhau như thế nào?”

“Ở Bỉ, trên quốc lộ E40, chúng ta cùng ngồi ở ghế sau của ô tô, sau đó,” Trình Mục Dương thì thầm trả lời vấn đề của cô, “Em vì né tránh anh, một mình xuống xe, lại gặp bạn nhau. Sau đó thì, anh cứu em.”

“Ai né tránh anh?” Nam Bắc dờ khóc dờ cười.

“Không phải sao?” Tay Trình Mục Dương từ lưng cô trượt xuống dưới, nâng thắt lưng của cô lên: “Nghĩ lại xem?”

Anh thật sự rất thông minh.

Từ lúc bắt đầu, mỗi một lần né tránh, mỗi một lần từ chối, anh đều hiểu rõ ràng.

“Được, được,” Nam Bắc đến gần nhìn vào ánh mắt anh, “Nhớ rõ, em là Nam Bắc, chúng ta quen nhau ở Bỉ. Cùng ở với anh không phải là Nam Bắc của Uyển Đình, vĩnh viễn cũng không phải.”

Lời nói cô rất mơ hồ, nhưng ý tứ lại rõ ràng.

Em thích anh, em và anh ở cùng nhau, nhưng bản thân em không bao gồm toàn bộ lợi ích của gia tộc em.

“Em đối với anh mà nói, cho đến bây giờ cũng không liên quan đến Uyển Đình,” Trình Mục Dương cúi đầu: “Anh chỉ biết Nam Bắc vừa rồi thiếu nợ anh, Nam Bắc bị bắn vào cánh tay khóc đến rối loạn.”

“Trình Mục Dương ——”

Nam Bắc đưa tay muốn chạm vào anh, nhưng không lường trước tay anh nắm lấy khuỷu tay mình. Độ mạnh yếu rất chính xác, triệt tiêu sức lực của cô nhưng không làm cô bị thương.

Thậm chí có thể cảm giác được độ ấm nóng bỏng của lòng bàn tay anh.

“Hồi nhỏ em đã chịu bao nhiêu gian khổ? Mới có thể tự tin như vậy né tránh con dao kia?” Tay Trình Mục Dương trượt xuống, nắm lấy tay cô, năm ngón tay đan vào nhau, cầm lấy cánh tay cô dán lên vách tường, bắt đầu hôn trán, hai má cô rồi xuống dưới một chút, nhẹ giọng nói: “Em ngay cả phôi nắn trên mặt hồ mấy giờ đã bị thương, trúng đạn liền khóc, nếu anh là anh trai em, anh sẽ không để em chịu những tổn thương này.”

“Đó là lần đầu tiên,” Nam Bắc khẽ nói, “Em không biết là đau như vậy, hơn nữa khi đó anh trai em vẫn không có tin tức, em tưởng là anh ấy đã chết.”

Rất kỳ quái.

Lần đó cô thật sự khóc rất to, có lẽ ở Bỉ khi đó, cô cũng không phải là Nam Bắc chân chính. Có lẽ, nếu không còn Nam Hoài, cô cũng không còn là chính mình.

“Bắc Bắc?”

“Vâng.”

Trình Mục Dương gián đoạn hôn môi cô, châm lửa bên trong cơ thể hai người: “Bắc Bắc?”

Cô lại ừ, hai má nóng lên.

“Bắc Bắc?”

Trình Mục Dương lần thứ ba kêu tên cô.

Âm thanh lưỡng lự.

Nam Bắc nhắm mắt lại, cúi đầu, ừ một tiếng.

Từ lúc ban đầu khi Trình Mục Dương gọi tên cô, đều có thói quen được cô đáp lại. Mặc kệ là ánh mắt hay tiếng trả lời của cô, giống như anh muốn lặp đi lặp lại để chứng thực.

Rất kỳ quái.

Lại làm cho người ta có cảm giác thỏa mãn.

Trong bóng đêm, bọn họ dựa vào vách tường hôn nhau.

Tay anh làm cô không thể tránh thoát, đôi tay kia vì cô mà nổ súng, nhưng lúc này dịu dàng tiến vào trong áo somi, lưu luyến trên ngực và bụng của cô. Trình Mục Dương nhẹ nhàng dùng một chân để ở vách tường, để cô vũng vàng ngồi trên đùi mình, ngón tay chôn vùi thật sâu vào trong cơ thể cô.

Nam Bắc hỗn loạn, đau đớn. Nhưng loại đau đớn này không dữ dội, giống như cơ thể bị thiêu cháy. Cô cắn chặt bả vai Trình Mục Dương để bản thân không phát ra âm thanh rên rỉ, nhưng anh lại biết tất cả ý nghĩ trong đầu cô, chậm rãi liếm lỗ tai cô: “Đau?”

Nam Bắc cúi đầu đáp lời.

Bỗng nhiên có âm thanh rất nhỏ của kim loại.

Tay Trình Mục Dương rời khỏi thân thể cô, từ trong túi quần lấy ra bình rượu nhỏ màu bạc, dùng răng mở nắp bình, tự mình uống một ngụm lớn. Nam Bắc mơ màng nhìn anh, cho đến khi anh dùng ngón tay ẩm ướt nâng cằm cô lên, đem rượu trong miệng anh đưa sang miệng cô.

Mùi vị còn đậm đặc, Nam Bắc bị sắc đến chảy nước mắt.

“Khốn kiếp.”

“Tiếp tục mắng.” Anh cười, lại tiếp tục mớm rượu cho cô, dùng đầu lưỡi mình dây dưa với cô, khiến cô không thể thở.

“Trình Mục Dương, anh là đồ khốn, từ đầu đến chân đều là đồ khốn ——”

Âm thanh xé rách, nút áo trước ngực cô đã bị mở ra, bàn tay anh giống như lần trước, không còn ôn nhu nữa. Mùi vị còn đậm đặc lan tràn trong miệng của hai người: “Tiếp tục mắng.”

Trong thanh âm, ý cười tràn đầy.

Trình Mục Dương rõ ràng là đồ khốn. Nhưng cô hoàn toàn không thể kháng cự.

Chỉ là thân người bên trên dán chặt như vậy, kín kẽ cọ xát vào nhau, Nam Bắc đã bị tra tấn đến thần trí không tỉnh táo.

Cuối cùng Trình Mục Dương cũng cởi bỏ quần áo của Nam Bắc, một tay ôm lấy cả người cô, rồi cởi quần dài của mình, đồng thời mở rèm cửa sổ, nụ hôn không hề bị gián đoạn.

Nam Bắc nhắm mắt, cảm giác được ánh sáng chiếu vào cả căn phòng.

Cô mơ mơ màng màng cắn bờ môi anh: “Đừng mở, bật đèn đi.” Phòng anh đối diện bể bơi, nếu có người xuất hiện bây giờ, nhất định sẽ chứng kiến cảnh tượng hương diễm này.

“Không có ai, có người canh giữ ở bên ngoài,” Trình Mục Dương nhẹ giọng lừa gạt cô, “Bắc Bắc, mở to mắt.”

Là ánh nắng, không phải ánh đèn.

Cho nên có độ ẩm chân thực, độ ẩm nóng rực.

Nam Bắc nheo mắt, mơ hồ nhìn mắt Trình Mục Dương, đôi mắt nâu kia tràn đầy tình dục, xinh đẹp đến không thực. Cô chưa hề nói cho anh biết, lần đầu tiên nhìn ánh mắt anh, cô cảm thấy anh chính là một chàng trai trẻ trong sạch.

Lạnh lùng, lại lương thiện.

Mồ hôi không ngừng chảy xuống dính vào làn da hai người.

Trình Mục Dương đưa lưng về phía ánh mặt trời, đem hai tay Nam Bắc đặt trên vai mình, nâng chân cô lên, trước khi tiến vào dùng môi ngăn chặn tiếng rên rỉ của cô.

“Ôm chặt anh,” giọng anh khàn đục, thì thầm cầu xin cô, “Bắc Bắc, ôm chặt anh.”

Trong khoảng thời gian dài, anh ôm chặt cô, im lặng chờ đợi cô quen thuộc với thân thể mình.

Thân thể Trình Mục Dương bao vây mọi tư duy của cô. Nam Bắc giãy dụa không được, chỉ đành từ từ thích ứng.

Thích ứng với động tác xé rách của anh, một lần lại một lần nữa cơ thể cùng ý thức bị xuyên qua. Đau đớn lan tràn trong mạch máu, độ cồn hơn sáu mươi độ khiến Nam Bắc không còn sức lực giãy dụa, thân thể bởi vì anh không ngừng chiếm giữ mà trở nên mềm mại.

Trong cả quá trình, Trình Mục Dương đều im lặng một mực nhìn Nam Bắc, tay chưa bao giờ rời khỏi thân thể cô. Mồ hôi trên người không ngừng chảy xuống, nhỏ giọt trên mặt đất. Hai người từ hành lang đến trên giường, thân thể anh vẫn ở trong cô, thắt lưng cô gấp khúc thừa nhận sự ra vào của anh.

“Anh rất nhớ em.”

Trình Mục Dương nặng nề mà thở hổn hển, cuối cùng, dùng môi hôn lên ánh mắt nhắm chặt của cô, “Vẫn luôn nhớ em.”

Ánh mặt trời chói chang đốt cháy cô. Hai người nằm trên giường hỗn loạn, đồng thời đạt đến cao trào.

Nam Bắc thật sự bị rượu của anh làm say khướt.

Cuối cùng, trong cảm giác mộng lung, Trình Mục Dương mang cô vào phòng tắm, dưới vào hoa sen giúp cô tắm rửa. Ngón tay thon dài cẩn thận tỉ mỉ tắm gội toàn thân cô.

“Khát nước...” Nam Bắc cọ cọ thân thể anh.

Tay Trình Mục Dương đang nâng thắt lưng cô, bởi vì động tác của cô mà thân thể anh lại có phản ứng.

“Khát...”

“Muốn uống nước?”

“Vâng.”

“Tắm xong rồi uống, được không?”

“Khát.”

Rượu quá mạnh khiến cô khát nước nghiêm trọng.

Hơn nữa lại đang đứng dưới dòng nước, nghe tiếng nước chảy, lại càng khát hơn.

Nam Bắc chưa bao giờ biết, ở trạng thái này, nhẹ giọng ní non làm nũng, đối với Trình Mục Dương hấp dẫn đến bao nhiêu. Anh đặt cô trong bồn tắm lớn, nửa thân quỳ xuống ngâm lấy ngực cô.

“Trình Mục Dương, khát,” Nam Bắc vỗ vỗ lưng của anh, bởi vì anh chợt dùng sức, giọng nói khẽ kéo dài, “Em muốn uống nước... Uống nước trước, uống nước xong.... Lại làm...”

Cô thật sự đã khát muốn chết.

Mái tóc dài nằm rải rác trước ngực và lưng, tay anh quần lấy tóc cô, không để ý đến kháng nghị của Nam Bắc, tách hai chân cô ra lại đem chính mình đẩy mạnh vào cơ thể cô.

Nam Bắc cúi đầu rên rỉ, miệng lưỡi khô khan, lại bị anh châm lửa lần nữa.

Không gian nhỏ hẹp như vậy, cô bị anh dồn vào một góc của bồn tắm, không ngừng thở hổn hển, rốt cuộc nhịn không được nghiêng đầu dùng lưỡi hứng lấy nước từ vòi sen.

“Ngoan, Bắc Bắc, ngoan,” Trình Mục Dương không ngừng ra vào, âm thanh khàn khàn dụ dỗ cô, “Không được uống.”

Anh dùng tay xoay mặt cô lại, dùng môi mình làm dịu môi cô, thân thể vẫn không ngừng lại.

Đợi đến khi tắm rửa xong mang cô đến giường, Nam Bắc đã say khướt ngủ trong lòng anh. Trong mơ hồ, thời gian Trình Mục Dương ngủ cùng cô rất ngắn, anh đã cho cô uống ba bốn ly nước đá. Nhưng lúc Nam Bắc tỉnh lại, miệng lưỡi vẫn khô khan như trước.

Trong phòng không có ai.

Đã là hoàng hôn. Cô kê mặt vào vải bông mềm mại của ga giường, trên đường biên giới biển rộng trời xanh, không thấy mặt trời lặn. Trong mũi tràn ngập hương vị thân thể của hai người, trải qua ba, bốn giờ vẫn nồng đậm như cũ.

Từ lúc sinh ra, Nam Bắc đã biết có một số chuyện là không thể thay đổi.

Chẳng hạn như nếu sinh ra trong một gia đình đặc biệt, sẽ biết, có một số việc không thể thay đổi được. Đen tức là đen, vĩnh viễn không thể tẩy thành màu trắng, khi bước vào thế giới này, cái tên sẽ khiến mọi người e ngại. Vì thế, chỉ một cái nhú mày, chỉ một câu ngắn ngủi, sẽ liên lụy đến thù hận mấy đời, vòng tròn bất diệt.

Có lẽ trước mặt đơn giản chỉ là một ly nước.

Mà nguồn gốc của nó có thể là máu của ai đó.

Thời khắc gặp Trình Mục Dương, tuyệt đối sẽ nghĩ anh là một chàng trai dịu dàng trong sạch. Nam Bắc đã từng nghĩ anh chỉ phù hợp với quốc gia nhiều mưa kia, thuộc về phòng thí nghiệm, hay thuộc về các hạng mục nghiên cứu khoa học. Chưa bao giờ cô nghĩ đến anh thuộc về thế giới hắc đạo này.

Trên biển, mặt trời đã lặn, đã gần tám giờ.

Đêm nay là ván bài thứ hai. Ban ngày đều là đồ ăn khai vị, Trình Mục Dương hẳn là đã ngồi vào một bên của bàn đánh bạc, đối mặt với con trướng của Thẩm gia? Hoặc là người nào của Chu gia?

Trình Mục Dương.

Trình Mục Dương.

Khi mặt trời lặn xuống, trong đầu Nam Bắc vẫn có chút mờ mịt, chậm rãi ngồi xuống.

Màn đêm buông xuống, ván bài bắt đầu, có lẽ cô nên đi xem. Dáng vẻ ngồi trên bàn đánh bạc của Trình Mục Dương.

Chương 16: Ván bài thắng thua (1)

Ván bài tối nay được tổ chức bên trong rạp hát đã được sơ tán.

Bởi vì trò khôi hài ban ngày, khi Nam Bắc xuất hiện, đã sớm thu hút sự chú ý của một vài người.

Trình Mục Dương vừa mới từ bàn đánh bạc đứng dậy, anh ăn mặc đơn giản, quần tây màu nâu ấm áp, áo sơ mi trắng cùng nơ màu nâu, gương mặt cực kỳ anh tuấn dưới ánh đèn vàng mơ hồ, như là một nhà quân phiệt đi ra từ trong tranh thủy mặc (được vẽ bằng mực nước, hay còn gọi là mực tàu trên giấy hoặc lụa).

Nam Bắc dựa vào cầu thang gỗ, ánh mắt mềm mại nhìn anh.

Mãi đến khi Trình Mục Dương đến bên cạnh, lấy tay chạm vào mặt cô: “Vẫn còn khát sao?”

“Khát,” cô nhẹ nhàng chau mày, “Còn đau đầu.”

“Chỉ có đau đầu?” Trình Mục Dương tâm tình hình như rất tốt, cánh tay chống lên lan can cầu thang, vẫn không quên cùng cô vui đùa.

Nam Bắc không để ý tới anh: “Anh thắng sao?”

“Thắng,” Trình Mục Dương nhẹ giọng nói, “Đại sát tứ phương.”

Cô trộm liếc anh một cái, gương mặt nóng bừng.

Hai người dọc theo cầu thang gỗ uốn lượn đi đến lầu ba, vào phòng khép kín lớn nhất.

Hai người ăn ý với nhau, vẫn duy trì khoảng cách thích hợp như trước, cho dù mọi người đã nhận thấy mối quan hệ không bình thường giữa họ.

Thật đáng ngạc nhiên, đêm nay không có ông Thẩm ở đây.

Lúc này ngồi khoanh chân chơi cờ là người đàn ông trung niên của Chu gia, Chu Sinh. Ông ta ngẩng đầu nhìn Nam Bắc, mời cô ngồi trước mặt mình: “Đến đây, cùng chơi một ván với tôi.”

Nam Bắc nhìn lướt qua, cầm lên một quân cờ trắng đặt lên bàn cờ.

“Nghe nói gần đây quân nổi dậy Myanmar liên minh cùng Nam gia, tuyên bố muốn ngăn cấm ma túy trên toàn thế giới?” Chu Sinh thuận miệng hỏi cô, nhanh chóng mà vững vàng đặt xuống một quân cờ màu đen.

Nam Bắc thừa vâng, nâng cằm nhìn bàn cờ: “Đây là vì muốn tốt cho bọn họ. Người đứng đầu của quân nổi dậy này nằm đầu tiên trong danh sách truy nã của phòng chống ma túy quốc tế, nếu không làm vậy, chỉ có hai kết cục, không có lợi ích gì.”

“Hai kết cục?”

“Bị nước Mỹ tuyên án trao trả về nước hoặc là bị chính phủ Myanmar giam giữ đến chết,” Nam Bắc thản nhiên nói, “Hai trùm ma túy lớn nhất Myanmar là Khun Sa (1) cùng Bành tướng quân, bọn họ từng có chính quyền của riêng mình, thậm chí hoà thuận vui vẻ với nước Mỹ. Đáng tiếc, buôn bán ma túy cuối cùng vẫn là việc rất nhạy cảm, không được chấp nhận.”

(1) Khun Sa tên thật là Chang Chi Fu (Trương Kỳ Phu; (1933-2007), biệt danh “Hoàng tử Chết”, là trùm ma túy, là vua buôn thuốc phiện trên một địa bàn rộng lớn ở vùng Tam Giác Vàng, nơi đây cung cấp đến 60% nhu cầu thuốc phiện của thị trường Hoa Kỳ.[Wikipedia]

Chu Sinh gật đầu: “Myanmar quá nhỏ, tuy có khả năng kinh tế, nhưng không đủ phạm vi để bồi dưỡng thế lực.”

“Đúng vậy,” Nam Bắc tiếp nhận ly trà từ cô gái nhỏ, liếc mắt nhìn Trình Mục Dương, người đang hết sức chăm chú nhìn ván bài sau bức rèm, “Thời điểm lớn mạnh nhất của bọn họ, quân đội cũng chỉ có mấy vạn, người ít, bản địa lại nhỏ.”

Nam Bắc đối với Myanmar rất quen thuộc, càng nói càng rõ ràng.

Vài người của Chu gia đều chăm chú lắng nghe.

Cậu bé bốn năm tuổi kia vẫn tựa vào người cô.

Nam Bắc không biết vì sao Chu Sinh lại nhắc đến chuyện của Nam Hoài.

Thậm chí trong tiềm thức, cô không muốn nói quá nhiều về chuyện này, nói càng sâu, ít hay nhiều cũng sẽ liên quan đến CIA. Cô tin tưởng đối với sự hợp tác của Nam gia với CIA, Trình Mục Dương không phải là hoàn toàn không biết gì.

Nhưng nếu anh vẫn giữ im lặng thì cô cũng sẽ không nói trước.

Nam Bắc uống trà, sờ sờ cái trán cậu bé: “Kỳ thật, trong nội bộ của những ông trùm thuốc phiện này chống ma túy rất dứt khoát, kẻ nghiện thuốc đều bị xử bắn như nhau. Nếu chính quyền Âu Mỹ đối với nhân dân của mình có sự quyết đoán này, cần gì phải sợ Tam Giác Vàng?” Nói xong câu này, cô bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, cười rộ lên: “Đôi khi nghĩ lại, người Nga cùng người Mỹ hợp tác chế tạo bom nơ-tron (2), cũng không khác với thuốc phiện bao nhiêu. Vũ khí cùng thuốc phiện, một là bị bức bách mà chết, một là tự tìm đường chết, khác biệt không lớn lắm.”

(2) một loại vũ khí hạt nhân, khi nổ phóng ra một lượng lớn nơ-tron, nhờ vào khả năng bức xạ của nơ-tron mà nó có tác dụng sát thương, lực xuyên qua tương đối mạnh, sóng xung kích, bức xạ nhiệt và tính phóng xạ nhỏ hơn so với các loại vũ khí hạt nhân khác. Có khả năng sát thương người trong công sự hoặc xe tăng trong phạm vi hữu hiệu. Có thể sử dụng bom nơ-tron trong chiến đấu.

Trình Mục Dương nghe cô nói đến “Nga”, nhẹ nhàng quay đầu, như có như không cười với cô.

Anh biết cô chỉ mạnh mẽ, cảm thấy thú vị.

“Cho nên,” Chu Sinh hạ xuống quân cờ đen, rốt cuộc chuyển tới đề tài chính, “Nam gia có thể đối xử tử tế từ kẻ địch trở thành đồng minh, không giống loại người đuổi tận giết tuyệt. Một chút ân oán, không cần phải giải quyết triệt để. Chuyện của Ngô tiêu thiếu gia sáng nay, tôi cũng nghe mọi người nói qua. Đêm nay ông chủ Trình ‘không ngại đại khai sát giới, đuổi tận giết tuyệt’ Ngô gia, có phải không cần lo lắng nữa không?”

Thì ra, Chu Sinh đi một vòng lớn như vậy, chính là muốn nhắc lại chuyện sáng nay.

Nam Bắc có chút ngạc nhiên. Bất ngờ nhất chính là việc Trình Mục Dương diệt sạch Ngô gia.

Cô và anh đồng thời nhìn nhau.

Vừa lúc có người thắng ván bài bên dưới được tất cả người xem hoan hô.

Về mặt Trình Mục Dương tán thưởng, nhẹ nhàng vỗ tay, phát ra âm thanh nhịp nhàng. Qua một lát, anh mới đưa lưng về phía này nói: “Từ lúc tôi nổ súng, chuyện này cùng với người khác không có quan hệ gì. Ngô gia nếu có nợ máu với tôi, giữ lại, đối với tôi không có lợi ích.” Giọng điệu anh thực bình thản nhưng cũng rất cứng rắn.

Trình Mục Dương làm việc này, chính là muốn vĩnh viễn giải quyết tai hoạ về sau. Mà mở lời cầu xin dù sao cũng là chủ nhân của chiếc thuyền này.

Ly trà trong tay Chu Sinh khẽ rung động, phát ra âm thanh ma sát rất nhỏ.

Nam Bắc cầm lấy mấy quân cờ trắng ném vào hộp đựng cờ, bỗng nhiên oán trách vài câu: “Lúc trước cháu có nói qua với Ngô gia, Myanmar là nơi khỉ ho cò gáy, không thích hợp với bọn họ, nhưng họ lại cố tình không nghe, cuối cùng bị chính phủ niêm phong thì trách cháu. Có đôi khi thật muốn nói, ai muốn giữ lấy thứ tốt, mỗi ngày đều phải súng đến đạn đi, tiền nào có dễ kiếm như vậy.”

Con trai của Chu Sinh vẫn ở trong lòng cô.

Cậu bé nghe Nam Bắc nói rất thú vị, cũng học theo lời cô: “Súng đến, đạn đi, tiền nào có dễ kiếm như vậy.”

“Không được bắt chước chị.” Nam Bắc vỗ vỗ cái trán của cậu bé, cười rộ lên.

Âm thanh nhẹ nhàng của cậu bé làm giảm bớt đi bầu không khí căng thẳng.

“Đất liền khí hậu tốt, trị an cũng tốt,” ngay cả Trình Mục Dương cũng nói đùa, giúp cô làm thoáng bầu không khí này: “Nếu có người bằng lòng tiếp nhận Moscow, Trình Mục Dương cũng cam tâm tình nguyện chấp tay nhường cho.”

Cậu bé nghĩ nghĩ, lại nghiêm chỉnh học vẹt: “Nếu có người bằng lòng tiếp nhận Moscow, Trình gia cũng cam tâm tình nguyện chấp tay nhường cho.”

Câu này, tất cả mọi người đều bị chọc cười.

Trong lời nói của Nam Bắc và Trình Mục Dương đều tỏ rõ thái độ.

Bọn họ sở dĩ tồn tại lâu dài theo năm tháng, bình an vô sự, là vì không ai có thể thay thế được.

Không ai có thể thay thế địa vị của Trình gia tại Moscow, cũng không ai có thể thay thế sự ảnh hưởng của Nam gia trong phạm vi tài chính ngầm ở Đông Nam Á. Mà Chu gia cùng Thẩm gia đều là danh môn vọng tộc có lịch sử lâu đời, gốc rễ vững chắc.

Việc này giống như sự tồn tại của Mafia trong từng thời đại, một gia tộc cho dù lớn mạnh thế nào cũng tuyệt đối không có khả năng thôn tính tiêu diệt triệt để các gia tộc còn lại.

Tầm quan trọng tất nhiên là bốn gia tộc bọn họ là một cộng đồng cùng chung lợi ích.

Không cần vì một gia tộc khác mà trở mặt với nhau.

“Tốt lắm,” Chu Sinh rót cuộc cười, nhấp một ngụm trà: “Dù cho các người muốn tặng, cũng sẽ không có ai dám nhận. Chỉ riêng sông bạc ở trung tâm Maija cũng đủ khiến cho Ngô gia biến mất, ai còn dám động đến các vụ làm ăn ở biên giới?”

Có một số từ, nhắm vào điểm quan trọng.

Chuyện “Ngô gia biến mất”, Chu Sinh sẽ không nhúng tay vào nữa.

Cả ván bài chỉ có ba trận.

Nam Bắc đem những quân cờ trắng thu dọn, đi đến một bên khán đài trong phòng thì thấy Tiểu Phong ở dưới, hiển nhiên có vẻ như người mới chơi, mà đối diện cậu ta đều là những gương mặt thuần thục. Trình Mục Dương ngồi phía sau Nam Bắc dường như đoán được nghi hoặc của cô liền nói: “Anh có chút mệt mỏi, để Tiểu Phong ngồi thay một lát.”

Nam Bắc nghe được không biết nên khóc hay cười: “Cậu ta thoát nhìn, chỉ sợ ngay cả bài cử cũng không biết là cái gì nữa.”

“Nó từ nhỏ đã lớn lên ở Nga, làm sao có thể không biết bài cử,” Trình Mục Dương cười một cái, nhìn Tiểu Phong đã mất đi phương hướng, chỉ cảm thấy thú vị, “Nó muốn thử, anh để cho nó thử, ba trận thắng hai, ván này thua cũng còn cơ hội.”

Giọng điệu thoải mái, giống như đang thảo luận đêm nay nên ăn cái gì.

Cô xoay người: “Em nghe nói tối qua anh cũng không thắng. Ván bài chỉ có ba ngày, nếu đêm nay anh lại thua, vậy cơ hội trở mình cũng không còn,” Nam Bắc không thể nhìn thấu Trình Mục Dương, “Nếu thua, anh sẽ làm sao?”

“Em muốn biết?” Anh trầm mặc một lát, bỗng nhiên dè dặt âm thanh nói, “Chúng ta đánh cuộc, nếu em thắng anh sẽ nói đáp án cho em. Nếu em thua... Phải học một câu tiếng Nga.”

“Lại nữa?”

Trình Mục Dương cười: “Đoán xem, trận này là ai thắng?”

Nam Bắc nhìn dáng vẻ đầy tự tin của anh, xoay người nhìn dưới lầu, có bốn người đang ngồi. Cô biết Thẩm Gia Minh rất am hiểu bài cừu, vốn định đánh cá Thẩm Gia Minh thắng, nhưng nghĩ lại, tùy tiện chỉ một người khác.

Kết quả không cần nói cũng biết.

Là Thẩm Gia Minh thắng.

Trình Mục Dương từ chiếc ghế dựa đứng lên, đi đến phía sau Nam Bắc, hai tay chống bên người cô nói: “Cố ý để anh thắng?”

Thật sự là thành công.

Nam Bắc từ chối cho ý kiến, câu nói lần này anh dạy cô rất ngắn gọn. Cô chỉ nghe hai lần đã hoàn toàn nhớ kỹ, không đợi Nam Bắc hỏi ý nghĩa, Trình Mục Dương đã nói với cô: “Là ‘Tôi bằng lòng’, nhớ kỹ nó, về sau em nhất định sẽ dùng đến.”

Tôi bằng lòng.

Trường hợp có thể sử dụng câu này cũng không nhiều.

Những mặt hiệu của anh luôn có năng lực khiến cô mềm lòng.

Nam Bắc im lặng mỉm cười, nhìn anh đến gần mình, nhắc nhở: “Đến phiên anh, trận cuối cùng.”

Trình Mục Dương đặt cằm lên đỉnh đầu cô, khẽ nói đùa: “Xem như bỏ cuộc, chúng ta trở về phòng.”

“Tốt, bây giờ đi.”

“Được, bây giờ đi.”

Anh đưa tay bẻ cổ tay áo somi của mình, quả nhiên giống như bộ dạng bỏ cuộc.

Nam Bắc nhịn không được cười, liếc anh một cái: “Anh có biết ‘bài cừu khuynh thành’ nói rằng,” cô vươn tay, giúp anh chỉnh lại cổ áo somi, ngón tay dừng lại trên xương quai xanh của anh, nơi đó có vết thâm của dấu răng, “Ở giữa cánh cửa sổ chết của bài cừu, một đêm có thể khiến anh mất cả một toà thành. Thẩm Gia Minh từ nhỏ đã thích chơi trò này, làm không tốt, anh sẽ thảm bại dưới tay anh ấy.”

Nam Bắc đang suy nghĩ có nên cài lại nút áo bên trên không, Trình Mục Dương đã dùng lòng bàn tay vỗ vào trán cô: “Phép khích tướng này đối với anh rất có hiệu quả.” Anh ra hiệu cô cùng mình xuống lầu, đứng ở gần nhất xem cuộc chiến.

Nam Bắc không cự tuyệt, dù sao hôm nay cô đến đây chính là vì muốn xem dáng vẻ trên bàn đánh bạc của anh.

Hai người xuống lầu, cô ngồi ở vị trí gần bàn đánh bạc nhất, nhìn Trình Mục Dương ngồi vào bàn.

Anh đi đến bên cạnh bàn đánh bạc, không biết nói cái gì, Thẩm Gia Minh liền phát tay với nhà cái, người đó hơi khom người rồi rời đi.

Chẳng lẽ bốn người sẽ thay phiên nhau làm nhà cái?

Cô thấy được bọn họ đang chơi bài cừ lớn. Mỗi người có bốn quân bài trong tay, mỗi lần tự do lựa chọn hai quân bài, cùng nhà cái so điểm. Hai cơ hội, hai lần đầu phải thắng mới tính là thắng cuộc.

Rất đơn giản, nhưng cũng không đơn giản.

Mấu chốt là phải biết phân phối bốn quân bài này như thế nào.

Mà rõ ràng, Trình Mục Dương càng thông thạo mưu kế trong đó. Chỉ có nhà cái mới có thể phụ trách việc ném xúc xắc, theo trình tự phân phát bài cho người chơi.

Bài cừ khuynh thành, huyền cơ của nó ngay tại con xúc xắc và cách phân phối quân bài.

Tất cả những điều liên quan đến đánh bạc, Nam Bắc đều học từ Thẩm Gia Minh.

Từ cách đổ xúc xắc thế nào, đến phân biệt cửa sống chết của bài cừ.

Nam Bắc nhớ rõ, cái cô chơi đầu tiên là đổ xúc xắc, Thẩm Gia Minh nắm tay cô dạy cách đổ. Hai người thường ngồi trên bãi cỏ chơi, lúc bắt đầu là vì lừa gạt cô để cùng mình thân mật, Thẩm Gia Minh luôn thắng cô.

Sau đó Nam Bắc tức giận, Thẩm Gia Minh cũng không dám ức hiếp cô nữa, từ từ đem cách khổng chế xúc xắc, âm thanh khác nhau đều một chút dạy cho cô. Về sau, anh ta không còn thắng cô nữa.

Không biết có phải là cố ý nhường cô hay là vì cái khác.

Từ nơi này, Nam Bắc có thể nhìn thấy hai người bọn họ rất rõ ràng.

Diện mạo của Thẩm Gia Minh hôm nay rất nhã nhặn, mang kính gọng vàng, dùng tay phải lắc nhẹ con xúc xắc: “Thật ngại quá, trận trước là tôi thắng, cho nên trận này chỉ có thể làm nhà cái trước.”

“Không sao,” Trình Mục Dương vẫn ngồi dựa vào ghế, im lặng nhìn Thẩm Gia Minh và xúc xắc trong tay anh ta, “Thời gian còn sớm, thẻ đánh bạc của chúng ta cũng đủ để chơi cả đêm.”

Chương 17: Ván bài thắng thua (2)

Thẻ đánh bạc của chúng ta cũng đủ để chơi cả đêm.

Câu này có nghĩa gì?

Người ngồi ngoài sòng bạc hâm mộ cúi đầu thảo luận. Mọi người đều biết rằng những thẻ đánh bạc trên chiếc thuyền này dùng cái gì để đổi, e rằng chỉ sau ván bài đêm nay mới có thể chứng kiến giá trị của thẻ đánh bạc.

Màn hình lớn đồng thời kéo đến cận cảnh của bàn đánh bạc.

Bởi vì ván bài này là lớn nhất trong hành trình, mọi người có rất nhiều hứng thú.

Trên màn ảnh, khuôn mặt Trình Mục Dương trong màn hình lập thể trông rất mạnh mẽ đối lập với khí khái tao nhã của Thẩm Gia Minh, Trình Mục Dương chưa hề cho người khác cảm giác như vậy, anh là mặt biển tĩnh lặng trước cơn giông bão. Biết rõ nguy hiểm, nhưng lại muốn đến gần.

Bất luận giây tiếp theo có sóng lớn cuộn trào thế nào, một khắc trước luôn luôn là tĩnh lặng.

Làm cho người ta thấp thỏm không yên.

Ván đầu tiên, nhà cái diệt toàn bộ.

Thẩm Gia Minh thắng.

Vẫn không lo lắng, Nam Bắc tin tưởng, chỉ cần Thẩm Gia Minh làm nhà cái thì nhất định sẽ thắng.

Lúc này đến phiên người của Chu gia làm nhà cái, bên cạnh Nam Bắc bỗng nhiên có người, một bộ quân phục: “Còn nhớ luật chơi của bài cừu không?” Là cha của Thẩm Gia Minh, Nam Bắc hạ giọng gọi chú Thẩm: “Còn nhớ một ít, nhưng cũng quên rất nhiều,” cô nhẹ nhàng nói ra dưới đầu lưỡi, “Cũng chỉ có thể xem nào nhiệt.”

Cha Thẩm Gia Minh là Thẩm Anh, sinh ra trong doanh trại của dân chạy nạn miền Nam, sau đó mới nhập cư trái phép đến Đài Loan, gia nhập quân đội đã nhiều năm.

Trên người mang thân thể cường tráng đặc thù của quân nhân, chịu nhiều đau khổ thời niên thiếu, khó có thể che giấu sự âm đậm.

Nam Bắc mặc dù sống ở Thẩm gia sáu năm nhưng không gặp qua ông nhiều lắm, chẳng qua lúc trước cô và Thẩm Gia Minh là mối quan hệ kia nên Thẩm Anh vẫn đối xử tốt với cô.

Ông nghe Nam Bắc nói xong, thoáng trầm mặc một lát, trầm giọng nói: “Nếu có thể, không nên quá thân thiết với Trình Mục Dương. Anh là người rất nguy hiểm, ta không hy vọng cháu theo chúng ta đi tể tử lại gặp phải điều bất trắc.”

Nam Bắc rất kinh ngạc.

Phải nói là vô cùng bất ngờ.

Ông Thẩm đối với Trình Mục Dương có điểm thương thức, nhưng tại sao Thẩm Anh lại nói như vậy?

“Ông Thẩm của cháu cũng có ý này.” Thẩm Anh rất nhanh bổ sung thêm một câu.

Trên màn hình lớn, có thể nhìn thấy rất nhiều thẻ đánh bạc đã được ném trên bàn. Giống như mọi người xem đêm nay là đêm cuối cùng, nhất là Thẩm Gia Minh và Trình Mục Dương. Cô nghe nói tối hôm qua, Thẩm gia tạm thời đang dẫn đầu.

Chỉ cần đêm nay Thẩm Gia Minh thắng, không còn nghi ngờ gì nữa hàm mỏ kia nhất định sẽ thuộc về Thẩm gia.

Mà Trình Mục Dương nếu thua đêm nay, cũng chỉ có thể bỏ cuộc.

Nam Bắc nhớ tới câu nói của Trình Mục Dương “Đây chỉ là hình thức”, lại nhớ đến khi cả hai người ở trong phòng trên lầu ba, chính cô đã hỏi anh nếu thua thì sao, nhìn ánh mắt và nụ cười của anh.

Mà mơ hồ có dự cảm không tốt.

Nếu Thẩm gia thật sự thắng, chẳng lẽ anh muốn dùng sức mạnh để đoạt lại?

Nam Bắc bỗng nhiên nghe được âm thanh ong ong ở phía sau, là tiếng thở dài, suy nghĩ của cô quay trở về, nhìn lại tình thế trên bàn đánh bạc. Đã có hai người đứng lên nhận thua.

Hai người của Chu gia, đồng thời chịu thua.

Chiều bạc rất lớn, nhưng không ai dự đoán được nhanh như vậy chỉ còn lại hai người.

Thẻ đánh bạc của hai người đã chất thành đồng, có hai cô gái đến giúp họ sắp xếp lại một chút. Sau khi các thẻ đánh bạc đã được sắp xếp ngay ngắn, mọi người quan sát không nhìn được mà thần phục. Hàm mỉm cười với họ mà nói cũng chỉ là một “khái niệm,” nhưng giờ khắc này, nùi thẻ đánh bạc đang nằm trên bàn đều là tiền thật.

Thẩm Gia Minh từ trong tay cầm hộp thuốc lá, rút ra một điếu thuốc: “Muốn nghỉ ngơi hay không?”

Trình Mục Dương cười một cái: “Tốc chiến tốc thắng thì thế nào?”

“Được,” Thẩm Gia Minh không đốt thuốc, bỏ lại vào trong hộp, “Năm trận thắng ba.”

Đã hơn hai giờ sáng, bất luận là hai người trên bàn đánh bạc hay người đứng bên ngoài quan sát.

Vẫn không cảm thấy mệt mỏi.

Ván bài đêm nay đối với đa số mọi người, chỉ có thể đứng ngoài quan sát râm rộ. Chu gia vẫn luôn chu đáo, từ bàn đánh bạc đến bên ngoài đều là những ngọn đèn chiếu sáng nhất, dưỡng khí cung cấp cũng cố định cao hơn bên ngoài 60%, đây là điều kiện tiêu chuẩn của sòng bạc thương mại.

Mà tài phú khuynh thành trên chiếu bạc cũng là hiếm thấy.

Toàn bộ đều làm cho người ta vô cùng phấn khởi.

Vận may của hai người dường như không tệ, thắng cũng rất sát nút, từ đầu đến đuôi chưa có ai bỏ bài.

Ván cuối cùng, đến phiên Thẩm Gia Minh làm nhà cái.

Anh ta cầm ba mươi hai quân bài, trở mặt bài, bắt đầu từ từ bày ra. Quân bài bằng ngà voi màu vàng óng ánh trơn bóng được xếp bốn quân cùng một hàng, xếp thành tám hàng.

Động tác rất chậm. Sau khi xếp xong bốn quân cuối cùng, lấy tay lướt trên tám hàng quân bài, Thẩm Gia Minh cười nói: “Để cho công bằng, ván cuối này, tôi xếp bài, anh đồ xúc xắc.”

Cử chỉ đẹp này lại khiến cho Nam Bắc nhìn không được mà cười lên.

Thẩm Gia Minh từ nhỏ rất thích chơi ba mươi hai quân bài này, anh ta có trăm ngàn cách để ký hiệu trên quân bài khiến bản thân luôn thắng không bao giờ thua. Động tác rất khéo léo.

Nhưng mà trên chiếu bạc này, nếu không có năng lực vạch trần thì đành chịu thua.

Nam Bắc tin tưởng Trình Mục Dương nếu dám chơi cùng Thẩm Gia Minh nhất định cũng có thủ đoạn hơn người.

Trình Mục Dương cũng không cự tuyệt, cầm lấy chén xúc xắc.

“Anh có từng nghe qua ‘bài cứu khuynh thành’ chưa?” Trình Mục Dương hứng thú dạt dào nhìn Thẩm Gia Minh, trong ánh mắt như đang cười, “Ồ giữa cánh cửa sống chết của bài cứu, một đêm có thể khiến anh mất cả một toà thành.” Những lời này là Nam Bắc vừa mới nói với Trình Mục Dương.

Mà người nói với cô, chính là Thẩm Gia Minh.

Nam Bắc không nghĩ tới, Trình Mục Dương bỗng nhiên nói như vậy.

“Có chút quen tai.” Thẩm Gia Minh có chút dăm chiêu rồi nhìn lại Trình Mục Dương, “Hình như đã có người nói qua.” Tầm mắt anh ta dừng trên cổ áo sơ mi của Trình Mục Dương, vài giây sau dời đi một cách tự nhiên.

Sau đó, Thẩm Gia Minh lấy ra một que diêm muốn đốt điều thuốc, nhưng ngoài ý muốn lại cầm que diêm bẻ gãy trong lòng bàn tay.

Không thể buông tha. Thắng và thua, chỉ là một khái niệm.

Trình Mục Dương cười cười, không nói gì nữa, nhẹ nhàng lắc chén xúc xắc trong tay.

Mở ra đếm số, mỗi người cầm lấy bốn quân bài.

Trở mặt hai quân bài trước, Trình Mục Dương thắng.

Nam Bắc chậm rãi thở ra một hơi, nhìn thấy mỗi người đều còn sót lại hai quân bài trước mặt, có chút mâu thuẫn không biết hy vọng ai thắng. Cha của Thẩm Gia Minh bỗng nhiên nhìn cô rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Trái tim cô không hiểu sao lại nhảy loạn một cái.

Đồng thời, màn hình lớn phóng to bàn đánh bạc.

Tất cả mọi người im lặng, rất nhanh, tiếng vỗ tay từ một góc truyền đến, từ nhỏ đến lớn, từ xa đến gần.

Trình Mục Dương mở hai quân bài còn lại: 1-2, 2-4

Ai cũng không ngờ rằng trong ván bài này có thể nhìn thấy sự phối hợp cao nhất của bài cừu: hầu vương đối*.

() cái này mình giữ nguyên từ Hán Việt vì ko biết edit như thế nào, tiếng Anh gọi là Gee Joon.*

Trình Mục Dương thắng. Giành được chiến thắng hoàn toàn.

Ván bài đại sát tứ phương này khiến cả chiếc thuyền phải nín thở theo dõi. Nam Bắc nhanh chóng ra khỏi sòng bạc, trên boong tàu ở cả bốn tầng đều đầy người, có lẽ vừa rồi trong phòng hàm lượng dưỡng khí rất cao, đứng ở bên ngoài ngược lại cảm thấy khó thở, cô đi dọc theo ánh sáng cũng không rõ ràng lắm, đi đến cuối boong tàu.

Xa xa bầu trời không chút ánh sáng, ngay cả ánh trăng cũng không có, trời vẫn u ám. Từ nơi này nhìn mặt biển chỉ là một màu đen nồng đậm, còn có từng trận sóng biển nổi lên cuồn cuộn, đập vào mạn thuyền.

“Trình Mục Dương vận may thật tốt.” Có người cảm thán.

Còn có người khinh thường: “Người ta chỉ coi là trò chơi để giải trí. Nói không chừng đã sớm giao dịch riêng, vậy ván bài mới có ‘hầu vương đối’.”

“Mặc kệ là giao dịch gì, Chu gia đã bị knockout. Thẩm gia và Trình Mục Dương, mỗi người đều có một thắng, ngày mai mới có kịch hay để xem.”

Đêm mai.

Qua đêm mai, sẽ trở về điểm xuất phát.

Nam Bắc nhìn bóng dáng những con chim biển đang lượn vòng trên mặt biển, nghĩ đến những ngày ngắn ngủi trên thuyền. Có cảnh cáo, có quyết đấu, có giết người, còn có sự hấp dẫn khó mà chống cự của Trình Mục Dương.

Cô có hỏi qua Thẩm Gia Minh, thuyền này bây giờ đang ở giữa đảo Đài Loan và eo biển Luzon của Philippines. Ván bài ba ngày kết thúc, thuyền sẽ từ eo biển Ba Sĩ rời đi, rồi thẳng đến Đài Loan.

Đây là một hành trình rất ngắn, từ lúc lên thuyền đến khi xuống thuyền, không đủ bảy ngày.

Bỗng nhiên, thuyền đến một tiếng ồn rất lớn.

Nam Bắc quay lại nhìn, trong bể bơi có một đám sủi bọt, nhanh chóng liền thấy Thẩm Gia Minh từ trong nước nổi lên: “Các vị, tối nay không say không về.”

Bóng đêm hoàn toàn bị xua tan.

Tuy rằng anh ta thua, nhưng vẫn là khách quý của ván bài ngày mai.

Mặc kệ là cố ý lôi kéo, hay là thông cảm với Thẩm Gia Minh, hoặc ngưỡng mộ, thậm chí dù là người phụ nữ đã có tình yêu, bởi vì lời nói của anh ta mà thân thiện đứng lên chấp nhận lời mời.

Lúc Thẩm Gia Minh ra khỏi bể bơi, toàn thân đều ướt đẫm, áo somi dính sát trên người làm nổi bật thân hình cao gầy. Gầy, so với trước đây còn gầy hơn nhiều, nhưng không hề yếu ớt mỏng manh.

Có lẽ từ sau khi đi quân đội, đã lịch lãm hơn, mặc dù có hút thuốc nhưng bước đi vẫn vững vàng.

Anh ta như đoán được Nam Bắc đứng ở đâu, nhanh chóng nhìn đến cô, không nói chuyện cùng những người xung quanh mà đi xuyên qua họ đến bên cạnh cô, nhìn cô cũng không nói lời nào.

“Làm sao vậy?” Nam Bắc cười rộ lên.

“Không có gì,” Thẩm Gia Minh nhẹ nhàng thờ dài một hơi, “Sợ em xảy ra chuyện.”

“Sẽ không đâu,” cô khẽ nói, “Khi rời thuyền, cặp bến chính là thiên hạ của anh, em còn có thể xảy ra chuyện gì.”

Thẩm Gia Minh từ chối cho ý kiến cười cười: “Nếu em đồng ý ở lại Đài Loan, anh nhất định sẽ không lo lắng.”

“Không được,” Nam Bắc nghiêm trang lắc đầu, “Em rất thích ăn lá bạc hà, nhất định phải quay về Vân Nam, ở chỗ anh không có.”

Thẩm Gia Minh luôn im lặng khi cô nói.

Gió đêm trên biển rất lớn, cả người Thẩm Gia Minh lại ẩm ướt. Hai người nói chuyện một lát, cô liền khuyên anh ta trở về thay quần áo rồi nói tiếp. Hai người không đi thang máy mà đi cầu thang ở phía đuôi thuyền, ngay lúc đẩy cửa cầu thang, bỗng nhiên nghe thấy tiếng thờ dốc ồ ồ. Nam Bắc dừng bước, đối diện với Thẩm Gia Minh, tất nhiên anh ta cũng nghe được.

Tiếng thờ dốc rất nhanh, dồn nén đau đớn, hơn nữa không chỉ là một người.

Bốn phía một mảnh tối đen, đèn tường đã tắt.

Chỉ có ánh sáng từ boong tàu xuyên qua cánh cửa đang mở chiếu vào, tiếng thờ dốc càng ngày càng rõ ràng.

Thẩm Gia Minh đưa tay che cô ở phía sau anh, chậm rãi đi lên mấy bậc thang.

Rất nhanh liền thấy vài bóng đen đang co rúm lại, một số bất động, một số vẫn nhúc nhích, tư thế không có chút nào phòng bị. Mà bốn phía xung quanh cũng không có người. Nam Bắc trong lòng không khỏi hồi hộp một chút, đi qua dò xét, phát hiện có người còn sống, có người đã chết.

“Có thể nói không?” Thẩm Gia Minh ngồi xổm xuống trước một người còn thờ.

Người nọ giật mạnh thân thể rồi co rút lại.

Nam Bắc đưa tay để lên cổ họng của anh ta, người bị đâm vào cổ họng, trong hai ba ngày tuyệt đối không thể nói ra tiếng.

Thẩm Gia Minh đến kiểm tra người chết bên cạnh, mới vừa đưa tay nắm cầm người nọ, một dòng máu từ mũi lập tức chảy ra dính đầy tay anh ta, nhớp nháp mà còn hơi ấm.

Anh ta rút tay về, cúi nhìn gần hơn, mới phát hiện mũi đã bị đập vỡ.

Miệng lưỡi sạch sẽ, không tổn hại đến các cơ quan nội tạng.

Chẳng lẽ là ứ máu bên trong? Trong đầu Thẩm Gia Minh hiện lên ý nghĩ này, vội vàng đưa tay sờ xương mũi của xác chết, hai ngón tay捏 vài cái, mới chậm rãi thở hắt ra: “Thủ đoạn rất khá, may mắn là anh biết Nam Hoài không ở trên thuyền này.”

Thẩm Gia Minh bản thân là quân nhân, đương nhiên am hiểu cận chiến.

Loại thủ pháp giống như nghệ thuật này cũng là sở trường của anh ta.

Đánh nhau trên phố đập bể mũi là chuyện bình thường, nhưng nếu là thủ pháp độc đáo, đập vỡ xương mũi sẽ như lưỡi dao đâm vào trong đầu, đâm thủng cơ quan não, làm cho người ta chết bất đắc kỳ tử trong chớp mắt. Chỉ riêng sức mạnh nhất định không làm được, góc độ và chiều sâu mới là trọng điểm.

Mà trong sự hiểu biết của Thẩm Gia Minh, am hiểu nhất về loại thủ pháp này chính là Nam Hoài.

Nam Bắc nghe anh nói như vậy cũng ngồi xổm xuống nhìn, quả nhiên rất giống thủ pháp của Nam Hoài. Chẳng qua vị trí những mảnh xương mũi bị vỡ nát không phải là nơi ưa thích của anh trai. Vị trí này, nói theo cách của Nam Hoài là: nhìn không đẹp.

Nam Bắc cẩn thận sờ dưới mũi, phát hiện một chỗ thú vị.

Lực đánh trên mặt rất chặt vật.

Cô thử với nắm đấm của mình, khẽ nói: “Trên thuyền này, có một người phụ nữ khác so với nắm đấm của em còn cứng rắn hơn.”

Chương 18: Ván bài thắng thua (3)

Thẩm Gia Minh cũng không muốn lan rộng chuyện này, anh ta đi ra cửa cầu thang gọi hai người đến, phân phó dọn dẹp sạch sẽ nơi này. Thiết bị ánh sáng được lấy đến, Nam Bắc thấy trên mặt đất có dấu giày cao gót màu đỏ.

Những người bị tập kích ở đây hẳn là liều lĩnh để lại vết máu trên người cô ta.

Nhưng chỉ có ở chỗ này.

Nói cách khác, có lẽ cô ta đã cởi giày rời đi.

Tầng bốn của du thuyền là sông bạc, rạp hát, nhà ăn cùng bể bơi, đều là nơi công cộng. Người hỗn loạn như vậy, cô ta đi chân trần, trên người lại có vết máu hẳn là sẽ không chọn nơi đông người, đương nhiên sẽ đi từ đường dành cho nhân viên mà rời khỏi.

Nam Bắc nhìn mắt Thẩm Gia Minh.

Những người xử lý thi thể và người bị thương ở đây hẳn là nhanh chóng quay về truyền lời đến Chu Sinh. Mà cô muốn đi trước Chu gia một bước, tìm ra manh mối, muốn làm sáng tỏ chuyện này. Dù sao cũng xảy ra chuyện bất ngờ liên quan đến mạng người, rất nhiều trường bối ở nơi này, cô không muốn nguy hiểm đến gần họ.

Thẩm Gia Minh nhìn Nam Bắc, ngẫm hiểu nói: “Chờ anh một phút, anh đã cho người đi lấy một cái áo somi sạch sẽ tới đây.”

Cô cười rộ lên: “Lạnh?”

“Có một chút.”

Lúc hai người đang nói thì đã có người đi vào, Thẩm Gia Minh cởi bỏ áo somi ướt đầm, trong khi mặc áo somi mới, người kia bên cạnh đưa cho anh ta một khẩu súng lục, rồi cùng Nam Bắc đi qua cửa ngăn cách dành cho nhân viên, đi thẳng xuống dưới.

Thẩm Gia Minh trước khi lên thuyền đã xem qua bản vẽ của chiếc thuyền. Để tránh các nhân viên nhìn thấy, hai người trực tiếp bỏ qua nhà ăn cùng phòng giải trí, đi vào cabin. Trong phòng giặt quần áo có tiếng nói của nhân viên thuyền ra, tới gần phòng bơm nước và phòng điện thì đều bị khóa. Thẩm Gia Minh khom người đi trước mười mét, tìm ra nắm cửa của buồng đốt số 1, mở ra.

Có tiếng động vang lên, Thẩm Gia Minh đối mặt Nam Bắc dùng tay ra hiệu.

Cửa phòng giặt đồ bỗng nhiên mở ra, Nam Bắc vội vàng khép cửa, rồi lui về con đường dành cho nhân viên.

Trong bóng đêm, tiếng bước chân từ từ đến gần.

Cô nhẹ nhàng nín thở.

Rất nhanh, tiếng bước chân lại dần dần xa.

Nam Bắc thở nhẹ một hơi, im lặng dựa vào vách tường của khoang thuyền, đợi cho nhân viên hoàn toàn rời đi mới lặng lẽ trở về cabin, nhìn thấy Thẩm Gia Minh cũng từ buồng đốt số 1 đi tới.

Cả khoang thuyền có 6 buồng đốt, chỉ có căn buồng kia mở cửa, hai người đi dọc theo đường này nhưng không tìm thấy chút manh mối nào. Theo lý thuyết, chỉ cần cô gái kia đi qua chỗ này thì nhất định sẽ để lại dấu vết.

Hai người không ngừng chạm vào khoá cửa, khi qua tới phòng số 5, Nam Bắc bỗng nhiên ngừng lại.

Dọc theo tất cả các phòng đều có ánh sáng, chỉ có phòng này là không có một chút ánh sáng, nếu là chuyện bình thường, Nam Bắc tuyệt đối không nghi ngờ, nhưng vừa rồi lúc lui về con đường dành cho nhân viên, rõ ràng nhìn qua các khe cửa, không có gì đặc biệt.

Nói cách khác, phòng này vừa mới tắt đèn.

Nam Bắc từ trong người lấy ra một lưỡi dao mỏng manh tinh tế, giấu trong lòng bàn tay. Thẩm Gia Minh thấy động tác của cô cũng lấy súng ra. Hai người nhìn nhau vài giây, tranh luận xem ai vào trước.

Về điểm ấy, cô vĩnh viễn không tranh giành được với anh ta.

Thẩm Gia Minh vặn mở tay vịn, hai người một trái một phải xông vào, ngay khi Nam Bắc muốn xoay người đóng cửa thì cánh cửa lại bị đẩy mạnh. Nhờ chút ánh sáng cuối cùng, cô thấy được một họng súng đen tối trực tiếp để ở trán Thẩm Gia Minh, đồng thời súng anh cũng chĩa vào người kia.

Mà lưỡi dao trong tay cô, nhờ vị trí thuận lợi của cánh tay mà dễ dàng đặt lên cổ người đó.

Trong phòng không có ánh sáng, Nam Bắc chẳng thấy gì cả.

Đến khi chạm vào làn da của người kia, ngón tay run rẩy. Thẩm Gia Minh bị họng súng chĩa vào, còn người kia bản thân bị dao kề cổ, còn có cô. Trong ba người, hô hấp của cô dĩ nhiên là nặng nề nhất.

“Trình Mục Dương,” Nam Bắc khẽ nói.

Cô không biết.

Có phải da thịt tiếp xúc quá gần hay không, ngay tại thời điểm chạm đến đối phương, cô nhanh nhạy có giác quan thứ sáu. Đúng là cô cảm giác đây là anh, ngay cả khi không thấy được năm ngón tay, chỉ có ánh sáng nhạt của hành lang xuyên qua khe cửa dưới chân....

Lúc Nam Bắc lên tiếng, có thể cảm giác được người kia thả tay xuống.

Cô không rút dao về nhưng anh đã thu hồi súng.

“Đừng cử động,” là âm thanh của Trình Mục Dương, “Chúng tôi đang gỡ bom, vừa rồi đèn vỡ, không biết trên mặt đất còn cái gì không.” Nam Bắc ừ một tiếng, thu hồi lưỡi dao, mu bàn tay cọ xát qua cánh tay anh.

Ánh mắt bắt đầu thích ứng với bóng tối, dần dần có thể nhìn thấy hình dáng anh.

Trình Mục Dương lặng yên vươn tay, nhẹ nhàng ôm thắt lưng Nam Bắc.

Cô mở khuỷu tay anh ra.

Bên cạnh buồng đốt truyền đến âm thanh, là giọng nói của một người đàn ông xa lạ: “Ông chủ, đây là thứ tốt, có thể lấy lại sử dụng được không?”

Giọng nói nhỏ dần, có hai người từ buồng đốt đi tới.

Nhờ chút ánh sáng kia, Nam Bắc thấy rõ bên cạnh người đàn ông là một người phụ nữ.

Nhìn qua cảm thấy quen thuộc.

Nhờ ánh sáng của đồng hồ, cô thấy một người quơ quơ cái hộp màu đen trong tay. Sau đó buồng thứ gì đó trong tay ra, từ trên người không biết lại lấy ra thứ gì nữa, bật lên, cũng đủ chiếu sáng hơn nửa buồng đốt. “Thật ngại quá, vừa rồi vội vàng gỡ bom, không chú ý để lại ánh sáng cho các vị.” Người đàn ông đang nói chuyện, mang mắt kính rất nhã nhặn.

Bốn phía đều là tiếng vang của buồng đốt đang hoạt động.

Nam Bắc rút cuộc cũng nhìn thấy rõ người xung quanh. Thẩm Gia Minh vẫn chĩa súng vào đầu Trình Mục Dương như cũ, mà ở phía sau anh, người đang ôm một khẩu súng ngòi trong góc phòng, nhắm vào Thẩm Gia Minh chính là Tiểu Phong. Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ lại rình phía sau.

Cô thậm chí không dám tưởng tượng, nếu người ở đây không phải là Trình Mục Dương.

Kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

Trình Mục Dương ngược lại không thèm để ý đến hòng súng của Thẩm Gia Minh, vẫy tay với Tiểu Phong ý bảo đã xong chuyện, người phía sau có chút do dự nhưng vẫn tuân theo.

“Chúng tôi đuổi theo một người phụ nữ,” Trình Mục Dương vươn hai ngón tay nhẹ nhàng đẩy hòng súng của Thẩm Gia Minh ra, “Hai người sao lại đến đây?” Thẩm Gia Minh nhìn mặt anh: “Chúng tôi cũng đuổi theo một người phụ nữ.”

Hai người, lúc này vừa chơi xong một ván bài.

Rồi lại có duyên cùng nhau chĩa súng vào đối phương, đương nhiên là không quá thân thiện.

Nam Bắc nhìn bốn phía, không thấy một thi thể nào: “Anh vừa nói có người đập vỡ đèn, người đâu?”

Người đàn ông gỡ bom về mặt không còn chút máu, gương mặt nhìn xuống đất.

Bị ném vào lò? Cô không thể tin được.

“Ở phía trên.” Trình Mục Dương trả lời cô.

Theo tầm mắt của anh nhìn qua, quả nhiên là trên đỉnh lò hơi. Bên trên tuyệt đối không được mở ra, độ nóng có thể nướng chín da thịt của bất kỳ kẻ nào, Nam Bắc không thể tin được, quay đầu nhìn Trình Mục Dương liếc một cái.

Trình Mục Dương tựa hồ hiểu được cô suy nghĩ cái gì, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Hắn là đã chết.”

“Anh ném lên đó?”

“Chính cô ta tự mình leo lên.”

.....

Chị họ A Mạn của Trình Mục Dương, dường như không chịu nổi hai người đứng đây nói chuyện phiếm, cất giọng nói: “Cô ta vào phòng thấy chúng tôi thì tự tay đập vỡ bóng đèn rồi chính mình leo lên đó,” A Mạn nghĩ lại nói, “Cô ta hẳn là sợ chúng tôi phá hỏng thiết bị nổ, đập vỡ bóng đèn vì để kéo dài thời gian, về việc vì sao leo lên trên...” A Mạn nhún vai, tỏ vẻ khó mà giải thích.

Trình Mục Dương nở nụ cười nhẹ: “Kịp nổ chỉ có 3 phút, đập vỡ bóng đèn là phương pháp tốt nhất. Đáng tiếc, bên cạnh chúng tôi còn một cao thủ gỡ bom.”

3 phút?

Nam Bắc có chút kinh ngạc, nhìn người đàn ông nhả nhận kia.

Cô không nghi ngờ lời nói của họ. Ngang đầu đánh giá đỉnh lò hơi cùng bốn vách tường trong buồng đốt, nếu bây giờ leo lên trên chắc cũng bị nướng chín như người kia, mà xung quanh lại không có khe hở nào.

Ngay khi cô đang sững sờ, bỗng nhiên trước mắt tối sầm, dễ dàng phát hiện một đôi găng tay màu đen.

“Phòng cháy, chịu nhiệt.” Người đàn ông nhả nhận nhìn cô nóng lòng muốn thử, cười tủm tỉm giải thích.

Nam Bắc không khách khí nhanh chóng mang gang tay vào, đi đến bên cạnh buồng đốt, đối mặt với cái thang, bắt tay trèo lên.

Bởi vì cô mặc váy nên mọi người tự giác nhìn đi chỗ khác, kể cả Thẩm Gia Minh.

Chỉ có Trình Mục Dương vẫn nhìn cô.

Nam Bắc nhanh chóng trèo lên, chân đạp ở đỉnh khoang thuyền, lộn ngược trên đỉnh buồng đốt.

Một mùi kỳ quái bay vào trong mũi... Nam Bắc nhẹ nhàng chau mày, tập trung nhìn người trước mặt.

Người phụ nữ trước mắt nằm cuộn người, trong lòng ôm quần áo của bản thân, làm da dính vào lò hơi bị cháy đen.

Nam Bắc đưa tay, vén tóc của cô ta lên, là vợ nhỏ của Chu Sinh. Nam Bắc một tay chống đỡ, dùng miệng rút gang tay ra, nhẹ nhàng lấy tay mở mí mắt của người phụ nữ, nghệt thở do hít quá nhiều độc. Thật là may.

Uống thuốc độc mà chết, so với bị nướng chết thì tốt hơn nhiều.

Cô cẩn thận kiểm tra lần nữa, phát hiện không thu hoạch thêm gì, xoay người nhảy xuống.

“Thấy cái gì?” Thẩm Gia Minh nhìn sắc mặt của cô, tựa hồ có chút khác thường.

Nam Bắc lắc đầu: “Là vợ nhỏ của Chu Sinh, hơn nữa sau khi lên đó thì đã đem quần áo cởi hết.”

“Nơi này có còi báo cháy, cô ta hẳn là sợ mọi người chú ý,” Trình Mục Dương đưa tay nhẹ nhàng giúp Nam Bắc lau đi mồ hôi trên trán, “Bom kia là một quả bom nhỏ, sức mạnh không lớn nhưng đủ để làm tê liệt cả buồng đốt này.”

“Cô ta vì sao muốn nổ tung nơi này?”

Nam Bắc không nghĩ là có người dùng thủ đoạn tập kích để khủng bố, nhưng muốn nổ, tại sao không trực tiếp một chút?

“Nơi này vừa khéo là động lực của buồng đốt,” Thẩm Gia Minh rất quen thuộc với bố trí trong này, “Có lẽ sau khi bị phát hiện, cô ta muốn nhanh chóng làm nổ bom, phá hư động lực của chiếc thuyền.”

“Hẳn là vậy,” Người đàn ông nhả nhặn bĩu môi với Trình Mục Dương, “Vừa rồi cô ta bước vào liền cầm cái hộp ném vào lửa, nhưng may mắn là ông chủ nhanh tay, nếu không cũng chẳng đến phiên tôi gỡ bom.”

Nam Bắc nghe nói như vậy mới chú ý đến vết bọng trên tay Trình Mục Dương.

Người chết này, thân phận quá đặc biệt.

Trình Mục Dương phân phó người đi báo cho Chu Sinh, nhanh chóng có quản gia của Chu gia đến, truyền lời của lão gia: đã biết.

Thi thể được hạ xuống, cẩn thận che phủ bằng tấm vải đen.

Nam Bắc bỗng nhiên nhớ đến cậu bé kia.

Người phụ nữ chết rất thê thảm, có lẽ cô ta có chút kỳ vọng rằng sau khi chết căn phòng này sẽ bị hủy diệt toàn bộ, như vậy đáng về chết thảm của cô ta sẽ không có ai nhìn thấy.

Đáng tiếc, cô ta đã chết, động lực buồng đốt vẫn hoàn hảo như trước.

Mà mục đích cuối cùng của cô ta là gì? Vì sao đột nhiên liều chết, phải làm cho chiếc thuyền này ngừng hoạt động?

Làm khách, khi chủ nhân đứng ra giải quyết, cũng chỉ có thể yên lặng chờ kết quả.

Có lẽ, Chu Sinh cũng không muốn cho họ biết chân tướng.

“Các vị,” sau khi di chuyển thi thể, người quản gia của Chu gia khom người đưa bọn họ thiệp mời, “Lão gia nhà chúng tôi muốn mời các vị, ngày mai cùng nhau dùng cơm trưa, xem như là tiệc chia tay.”

Thẩm Gia Minh nhận trước: “Quá khách khí, mặc dù rời thuyền, nhưng sau này vẫn còn cơ hội qua lại.”

“Tối nay, trễ một chút, đại thiếu gia sẽ lên thuyền,” quản gia bình thản giải thích, “Ý của lão gia là, đại thiếu gia là người trẻ tuổi, hẳn là nên kết giao với nhiều bạn bè có thân phận ngang nhau.”

Điều này thực sự là đáng ngạc nhiên.

Nam Bắc phát hiện, càng ngày càng có nhiều việc ngoài ý muốn, tất cả mọi việc từ đầu đến giờ dần dần trở thành việc không phải là ngoài ý muốn.

Chu gia vừa mới rút khỏi ván bài, người được gọi là “đại thiếu gia” kia lại lên thuyền trước đêm diễn ra ván bài cuối. Vì cái gì? Muốn làm gì? Có thể làm cái gì?

Thiệp mời, vẫn là in màu khắc gỗ như trước.

Cẩn thận tỉ mỉ. Vì lời mời này đến bất ngờ nhưng vẫn là thiệp khắc gỗ như trước.

Nam Bắc theo Trình Mục Dương trở về phòng, thấy chị họ anh lấy ra hộp thuốc trị thương, bôi lên miệng vết thương của anh. Cả người anh ngồi trên sofa nhìn cô, chỉ như thế thôi, cũng làm cô có cảm giác áp bức mạnh mẽ.

“A Mạn,” Trình Mục Dương bỗng nhiên nói, “Chị ra ngoài đi, để tôi tự làm.”

Tầm mắt A Mạn từ trên người anh chuyển sang người Nam Bắc.

Nhanh chóng nở nụ cười, lấy miếng vải băng bó đưa cho Nam Bắc. Khi nhận lấy, Nam Bắc nhìn đến mu bàn tay của A Mạn, giống với Trình Mục Dương, lưng các đốt ngón tay cực kỳ trơn nhẵn, gập khúc, độ cong xinh đẹp.

Phải luyện quyền hơn mười năm mới có dấu vết này.

Nhiều suy nghĩ lướt qua trong đầu, cô nhớ lại tay của vợ nhỏ Chu Sinh, rất tinh tế, các đốt ngón tay nhô lên, không giống như cao thủ luyện quyền. A Mạn chú ý đến sự khác thường của Nam Bắc, rút tay về, cười nhẹ nói: “Em họ tôi, cậu ấy thích cô, thích đến mức không còn nguyên tắc.”

A Mạn nói xong, xoay người mà đi.

Khi cửa phòng đóng lại, Nam Bắc mới xoay người, đi đến trước người Trình Mục Dương ngồi xồm xuống. Cô dùng ngón tay nhẹ nhàng thoa thuốc, bôi đều khắp nơi, giống như khi bà lão ở hồ Vạn Đảo bôi thuốc cho cô vậy, kiên nhẫn mà cẩn thận. Sau đó dùng một miếng vải trắng băng lại. Làm xong cô mới ngẩng đầu nhìn anh.

“Em muốn nói gì?” Trình Mục Dương thực tự nhiên cúi đầu nhìn cô.

“Vừa rồi ở sông bạc, sao anh lại nói đến ‘bài cửu khuynh thành’?”

“Em cho rằng anh lợi dụng để thắng hẳn?” Trình Mục Dương trực tiếp hỏi lại cô, mảnh vải trắng trên tay phải chạm vào má cô: “Anh không cần thắng hẳn, chỉ muốn hẳn ghen tị, làm cho hẳn không thoải mái.”

Nam Bắc cười một cái: “Nguy hiểm.”

“Anh không lừa em.”

Trình Mục Dương dùng tay trái không bị thương vòng qua sau lưng Nam Bắc rồi kéo cô vào lòng mình. Anh vén tóc cùng áo của cô lên, đem cô đặt lên sô pha, hôn dọc theo lưng của Nam Bắc. Thân thể cô dần dần nóng lên, ý nghĩ vừa rồi cô dùng dao đặt ở cổ anh, cảm xúc bỗng nhảy loạn một cái.

Mà khi đó, anh lại dùng súng chĩa vào đầu Thẩm Gia Minh.

Hồi tưởng như vậy thật không tốt.

Thân thể Nam Bắc không biết nói dối, tựa như trong bóng đêm, có thể dựa vào cảm giác mà biết đó là anh. Không thể trốn tránh sự hấp dẫn, khiến cho bọn họ căn bản không cần trao đổi nhưng vẫn có thể nhận ra nhau.

Trình Mục Dương dùng sức bao vây cô, hai người từ trên sô pha trượt xuống dưới, đầu gối của cô quỳ trên thảm, một bàn tay anh xâm nhập vào trong váy. Ngay cả khi có lớp vải ngăn cách, nơi thân mật nhất của hai người sớm đã gắt gao dán chặt vào nhau, anh muốn cô, mà cô cũng muốn anh.

Nam Bắc còn nhiều nghi vấn, cổ họng nghẹn ngào hỏi: “Vừa rồi, em nhìn thấy những người đó, có phải hay không là chị của anh——” Trình Mục Dương nắm lấy thắt lưng cô, từ phía sau tiến vào mạnh mẽ.

Động tác xảy ra bất ngờ khiến cổ họng cô thoát ra tiếng rên rỉ.

“Có đau không?” Trình Mục Dương nhẹ giọng hỏi Nam Bắc.

Cô ừ một tiếng.

Bụng cô để trên sô pha, nắm chặt áo sơ mi của anh, ngay cả động tác như vậy cũng bị anh phát hiện.

Trình Mục Dương mạnh mẽ tách hai tay Nam Bắc ra rồi nắm trong lòng bàn tay mình: “Là A Mạn ra tay,” anh bắt đầu thông thả lướt động bên trong thân thể cô, “Người phụ nữ kia muốn giết anh, anh đuổi theo cô ta một tầng. Việc còn lại đều là ngoài ý muốn.”

Sườn mặt cô dán trên sô pha, nhìn không tới phía sau.

Chỉ có ánh sáng mới bắt được gương mặt của Trình Mục Dương.

Anh gần như mê muội nhìn cô, cúi người xuống, chóp mũi chạm vào mặt cô: “Tin những lời anh nói không?”

Chương 19: Ván bài cuối cùng (1)

Cô không trả lời anh.

Trình Mục Dương rũ mắt nhìn mọi vẻ mặt của cô, một lần lại một lần xâm nhập, như là dùng toàn lực. Mồ hôi từ người anh chảy xuống dừng trên lưng cô. Nam Bắc không chịu nổi, rốt cuộc mở miệng gọi tên Trình Mục Dương, lại bị anh nắm lấy cằm cô, đầu lưỡi xâm nhập vào bên trong miệng, khiến cho hai người hôn nhau thắm thiết.

Trình Mục Dương rời khỏi môi cô, giọng nói khàn đục: “Không sao chứ?”

Nam Bắc bị anh tra tấn đến không còn khí lực, chỉ nghiêng đầu, dịu dàng dùng mặt mình cọ vào bên mặt anh.

Từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, dường như khi không có ván bài cùng vụ giết người kia, hai người làm từ ban ngày đến lúc hoàng hôn, rồi lại lần nữa vào đêm khuya. Một ngày ngắn ngủi, cô trần trọc hầu hạ dưới thân thể anh, chưa hề ngừng nghỉ.

Nam Bắc không biết vì sao Trình Mục Dương lại cố chấp với cô như vậy.

Sự cố chấp khiến người ta không thể thoát khỏi.

Sau nửa đêm, Trình Mục Dương mặc quần dài vào, để thân trần đi đến kéo rèm cửa sổ xuống, trong phòng không còn ánh sáng. Nam Bắc nằm ở trên giường, cảm giác được giường hơi rung động một chút, sau đó anh đã lao vào lòng cô: “Khó chịu sao?” Tay anh dọc theo đùi cô, trượt vào bên trong, nhẹ nhàng vuốt ve cô.

“Khó chịu.” Giống như bị hỏa thiêu, đau, sự đau đớn không hề giảm bớt.

Nam Bắc xoay người lại nhìn ánh mắt anh: “Trình Mục Dương, em thiếu nợ anh cái gì hay sao?”

Trong bóng đêm, phân biệt không rõ màu mắt của nhau, chỉ là nhìn sơ qua mắt anh có vẻ nhàn nhạt hơn cô.

“Là anh nợ em. Chưa từng có người nào dùng dao đặt ở cổ anh, hơn nữa là vì một người đàn ông khác,” Trình Mục Dương cười cười, trầm mặc một lát mới tiếp tục nói, “Lúc còn nhỏ, anh thường nghe các bậc trưởng bối nói, con người sa đọa chỉ vì dục vọng trong lòng quá mãnh liệt. Bọn họ rất thích dùng một câu,” thanh âm anh tạm dừng, “Tâm niệm thành ma.”

“Tâm niệm thành ma,” cô thì thào, “Câu này rất có ý nghĩa.”

Trình Mục Dương luôn nói ra lời khiến cho mọi người cảm thấy anh kỳ lạ, nhưng con người anh không phải như thế. Người đàn ông này, tay cầm dao mổ vẫn có thể nói chuyện nhà Phật.

“Có ý nghĩa sao?” Anh cười, “Có nghe chuyện xưa của Phật tổ chưa? Khi Thích Ca Mâu Ni làm người, từng ngồi dưới cây bồ đề, ngồi xếp bằng hướng về phía đông, tuyên thệ với người đời nếu không ngộ đạo, vĩnh viễn sẽ không đứng dậy.” Trình Mục Dương kéo qua một tấm chăn tơ tằm mỏng, che lại nửa thân người của cô, “Đến ngày thứ bốn mươi tám, xung quanh ông ta xuất hiện vòng ánh sáng, ác quỷ sợ ông ta thật sự thành Phật, nên để ba người phụ nữ đến mê hoặc ông ta. Ba người này đại diện cho nhục dục, tham dục và ái dục. Sau đó đều bị Thích Ca Mâu Ni nhìn thấu, hóa ra chân thân.”

“Chân thân là cái gì?”

“Một bộ xương khô, tất cả dục niệm chỉ là một bộ xương khô không có máu thịt.”

Nam Bắc dùng chân cuốn lấy chân Trình Mục Dương, nhắm mắt lắng nghe anh nói. Giọng anh trong bóng đêm như là bờ biển trong đêm khuya, hạt cát nhỏ nhấn mềm mại, lạnh lẽo, khiến cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng, dễ chịu.

“Anh vốn có thể làm người tốt, đáng tiếc, người mê hoặc anh lại là em.” Trình Mục Dương nửa thật nửa đùa, dùng môi chạm vào hai má cô.

So sánh như vậy, thật sự là **.

“Theo lời anh nói như vậy. Nếu anh nhìn thấu em, em sẽ hóa thành bộ xương khô sao?” Nam Bắc nhếch khóe miệng, dùng chóp mũi cọ vào xương quai xanh của anh, “Ông ngoại anh có phải đặc biệt không muốn anh dính líu với thế giới hắc đạo hay không? Thường xuyên giáo huấn anh về lòng từ bi, đặc biệt siêu thoát gì đó.”

“Gần như là vậy,” anh không phủ nhận, “Nhưng lại không như mong muốn. Ngủ đi, anh ngủ với em.”

Cô ừ, giống như thật sự đang ngủ.

Qua thật lâu, bỗng nhiên lại khẽ nói: “Vừa rồi đã quên nói, em tin anh.”

Khi tỉnh lại, mặt trời đã lên cao. Quần áo của Nam Bắc đã bị Trình Mục Dương làm cho nhăn nhúm không thể mặc lại, chỉ có thể để anh đến phòng cô lấy quần áo mới đến thay đổi. Trình Mục Dương chọn một chiếc váy hoa dài màu đỏ sậm, tay áo ngắn màu trắng, nhìn rất giản dị.

Cô khoả thân ngồi trên giường, phát hiện anh lại đang thản nhiên nhìn mình.

Ánh mặt trời xuyên qua một nửa rèm cửa sổ, chiếu vào trong phòng.

Nam Bắc bỗng nhiên cười cười, từ giường đứng lên, đi đến trước mặt anh, mặc quần áo vào.

Trình Mục Dương theo thói quen dựa vào sô pha, chân lười nhác gác lên chiếc bàn gỗ, ăn một miếng thịt xông khói cùng bánh sôcôla. Yên lặng nhìn cô.

Cuối cùng, Nam Bắc nhảy trên sàn nhà, đột nhiên cảm thán nói một câu: “Anh có biết, ở Vân Nam hàng năm đều có mưa rất nhiều, đặc biệt ẩm ướt, những lúc đó, em đặc biệt nhớ lại những ngày ở Bỉ, có người giúp em hong khô quần áo.”

“Cảm ơn Nam đại tiểu thư, còn nhớ rõ công sức vất vả của anh.”

“Em vẫn nhớ rõ,” Nam Bắc đi đến bên cạnh anh, ngồi xổm xuống, cắn một miếng bánh ngọt trong tay anh, “Chẳng qua, Trình Mục kia cùng với với ông chủ Trình bây giờ, khác nhau quá lớn, suýt nữa có thể cho rằng đó là hai người khác nhau.”

Lúc cô ngẩng đầu lên, Trình Mục Dương nhanh chóng tươi cười.

“Kỳ thật đều giống nhau.” Anh cúi đầu, dùng đầu lưỡi liếm phần sôcôla trên môi cô.

Cầm Nam Bắc để trên tay vịn sô pha, nhẹ giọng nói: “Thời gian chúng ta đến Bỉ gần giống nhau, lúc em mới học tiếng Pháp anh đã học xong, lúc em bắt đầu học thì anh đã vào học rồi. Khi đó em chỉ có hai bàn tay trắng, nhưng anh đã bắt đầu tiếp nhận việc làm ăn của gia tộc. Xem ra, thật sự là giống nhau, chẳng qua là em không biết.”

Trình Mục Dương không phản ứng nở nụ cười: “Xem ra em cần làm thêm bài tập ở nhà để hiểu thêm một số chuyện.”

Nam Bắc từ chối cho ý kiến.

Trình Mục Dương lấy quần áo ra từ trong tủ, bỗng nhiên nói: “Anh có một cuộc điện thoại quan trọng.”

Cô gật đầu: “Em về phòng trước.”

“Không cần đi,” Trình Mục Dương lấy áo somi mặc vào, chậm rãi cài nút áo: “Anh nói tiếng Nga, đừng quá để ý.”

Cô cười: “Trước mặt em, anh còn nói ít sao?”

Nam Bắc cầm đĩa thịt xông khói và bánh ngọt trên bàn, đi chân trần đến cửa sổ, đứng phía sau rèm ngắm mặt trời đang chiếu sáng ngoài kia.

Trình Mục Dương nhận điện thoại, bình tĩnh dùng tiếng Nga nói chuyện: “A Mạn?”

“Chu Sinh đã quyết định tuyến đường đến vùng biển khu vực phía Nam, thuyền sẽ khởi hành lúc sáu giờ,” giọng nói của A Mạn từ bên kia điện thoại truyền đến, tiếng Nga rất chuẩn, “Nhưng đêm nay khoảng tám giờ chúng ta sẽ thay đổi tuyến đường, quay trở về eo biển Ba Sĩ. Nhớ kỹ, từ tám giờ đến tám giờ mười lăm, du thuyền sẽ hoàn toàn ngừng chuyển động. Nhất định phải dùng mười lăm phút này nhảy xuống thuyền, hướng về phía đông nam 1000 mét để lên đảo nhỏ. Hòn đảo kia rất nhỏ, mặt biển lại tối đen, hẳn là không có người phát hiện.”

“Đã biết,” Trình Mục Dương nhìn cửa sổ sát đất, Nam Bắc dùng miệng in lên kính một dấu môi son bằng sôcôla, hình dạng xinh đẹp, khéo léo. Anh nhin không được nở nụ cười.

“Cùng thời gian, trực thăng của cậu từ Philippines cất cánh, tám giờ rưỡi sẽ đến phía bắc đối diện quần đảo Batan,” A Mạn nói tiếp, “Chỉ cần cậu thuận lợi lên trực thăng, chúng tôi sẽ tung ra tin đồn cậu đã chết.”

“Hiện tại là tháng mấy?” Trình Mục Dương đột nhiên hỏi.

“Cuối tháng bảy,” A Mạn theo bản năng trả lời xong mới thấy câu hỏi của anh kỳ lạ.

“Bây giờ là thời gian bão mạnh ở eo biển Ba Sĩ, hạm đội của Nga bình thường đều tránh đi hai tháng này,” Trình Mục Dương nói rất chậm, đồng thời như đang tự hỏi gì đó, “Đây là con đường biển rất nguy hiểm.”

Giọng A Mạn có chút bất đắc dĩ: “Không còn cách nào khác, trước khi lên thuyền ai cũng biết hành trình của Chu gia, nếu anh đến gần eo biển Ba Sĩ, chúng ta chỉ có thể tìm một nơi gần đây để cậu nhảy xuống thuyền rồi lên bờ,” cô ta dùng một chút, “Xuống một chút nữa chính là mũi Nga Loan ở vùng biển Đài Loan, nếu vào phạm vi Đài Loan, muốn tạo ra tiếng nổ mạnh, chỉ sợ sẽ có phiền toái. Nhưng mà không phải cậu nói trước ván bài đêm nay rồi đi là thời điểm tốt nhất sao? Hay là cậu muốn ở lại.”

“Không có khả năng,” anh quyết đoán nói cho A Mạn, “Khu vực biển kia đã ngầm dày đặc, gió thổi rất mạnh, tỷ lệ đắm tàu là 70%.”

Anh càng nói chậm, âm thanh lại càng nhẹ nhàng.

Dễ nghe cực kỳ.

A Mạn cười rộ lên: “Như vậy, bơi trong bão khoảng 1000 mét với va chạm đá ngầm đắm thuyền, cậu muốn chọn cách nào?” Cô ta hỏi xong, không đợi Trình Mục Dương trả lời, nhin không được lại trêu chọc anh một câu, “Hay là từ bỏ, để lần sau?”

“Bây giờ từ bỏ không khác nào rút dây động rừng,” Trình Mục Dương bình tĩnh trả lời A Mạn, “Con rắn đang ngủ đông, nếu lần này để nó phát hiện nguy hiểm, sẽ rất khó dụ nó ra khỏi hang lần nữa. Cứ làm theo kế hoạch, kỹ thuật bơi lội của tôi cũng không tồi, 1000 mét không thành vấn đề.”

Lời nói của Trình Mục Dương làm A Mạn yên tâm hơn, loại yên tâm này chính là do nhiều năm tín nhiệm mà tạo thành.

Bọn họ đã đối mặt qua nhiều tình huống còn nguy hiểm hơn.

Tại thế giới này, nhất là khu vực bạo lực đầm máu ở Đông Âu, tuyệt đối không có người yếu đuối làm lãnh đạo, càng không có những ngày tháng bình yên hưởng thụ. “Vua chiến tranh” của buôn bán vũ khí không chỉ là một danh từ trong sách giáo khoa. Mà thật sự là băng tuyết bao trùm Moscow, đôi giày tắm máu tươi từ trong gia tộc đi ra.

“Nam Bắc của cậu thì sao?” Trước khi ngắt điện thoại, A Mạn đột nhiên hỏi.

“Nam Bắc ——”

Nam Bắc vừa mới lấy tay lau sạch kính, nghe thấy tên mình thì quay đầu.

Đoạn đối thoại này không ngắn, cô chỉ nghe hiểu được cách phát âm. Kachiusa đã từng dạy Nam Bắc nói tên của mình bằng tiếng Nga. Cô nhìn ánh mắt Trình Mục Dương, muốn tìm ra điều gì nhưng vô ích. Anh vẫn cầm điện thoại không nói gì, Nam Bắc đi đến trước mặt anh.

Khoảng cách như vậy có thể ngửi được mùi bạc hà trên người anh.

Miệng Trình Mục Dương khẽ động, giống như đang cười: “Nghe hiểu sao?”

“Vâng.”

“Nghe hiểu bao nhiêu?”

“Nghe hiểu tên của em.”

Trình Mục Dương ra hiệu chớ lên tiếng, nhẹ giọng nói: “Chờ anh nói điện thoại xong.”

“Được,” Nam Bắc cũng hạ giọng, cánh tay đặt lên vai anh, nửa đùa nửa thật nói, “Nếu muốn bán em, nhớ rõ phải bán với giá tốt một chút.”

Anh cử động ngón tay, nhẹ nhàng gõ lên trán cô: “Anh không nữ.”

Nam Bắc nhẹ nhàng chun mũi, thể hiện sự không tin.

Trình Mục Dương cười một cái, dùng tiếng Nga một cách chậm chạp mà trả lời điện thoại với A Mạn: “Về Nam Bắc, làm theo sự sắp xếp mà tôi đã nói hôm qua.”

Chương 20: Ván bài cuối cùng (2)

Nam Bắc nhìn anh cúp điện thoại.

Qua trực giác, Nam Bắc cảm thấy dù có xảy ra chuyện gì, Trình Mục Dương cũng không nói cho cô biết.

Quần gia của Chu gia đã thông báo sẽ ăn cơm Tây, Nam Bắc cúi đầu nhìn bộ quần áo đang mặc của mình chỉ có thể dùng khi đi biển, cảm thấy không được thích hợp, vì tôn trọng chủ nhân nên cô thay một bộ đồ lịch sự hơn. Trình Mục Dương tự mình tháo băng gạc trên tay, Nam Bắc giúp anh thay thuốc lần nữa, anh lấy ra một cái bao tay màu trắng mang vào.

“Rất...” Nam Bắc nhìn tay anh, “Ừ, nhìn rất được.”

“Đây là sự tôn trọng đối với chủ nhân,” Trình Mục Dương nói, “Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, vết thương này, cùng với cái chết của người phụ nữ kia cũng có liên quan, nên kiêng dè một chút vẫn tốt hơn.”

“Anh thật sự không biết nguyên nhân sao?”

“Đoán được một ít,” Anh đưa cho cô một giả thuyết, “Cô ta có lẽ chính là một quả bom hẹn giờ, được người khác đặt bên cạnh Chu Sinh, chỉ cần đến thời điểm, sẽ cho cô ta thực thi nhiệm vụ. Chẳng hạn như giết chết anh.”

Nam Bắc nhớ tới đêm khuya đó ở hồ Vạn Đào.

Trình Mục Dương cầm một khẩu súng trường tự mình bắn trả, sau đó nói với cô.

Anh nói: Em xem, Trình Mục Dương dẫn theo nhiều người như vậy nhưng lúc nào cũng đề phòng, người bên cạnh hẳn là có vấn đề phải không? Có lẽ sẽ có cơ hội dồn vào chỗ chết?”

Khi đó cô không đếm xỉa đến, còn cười nhạo anh vênh váo tự đắc.

Trình Mục Dương đi đến cạnh bàn, cầm lấy 《tin tức tân báo》 của Nga ngày hôm qua, tùy tiện dùng tay trái lật xem. Nam Bắc nhìn đồng hồ, còn 10 phút: “Anh là cháu thứ tư của ông Trình, có rất nhiều anh em phải không?”

Trình Mục Dương ừ một tiếng, đọc một chuyên mục rất tường tận.

“Vậy anh làm sao thắng những người đó, trở thành người thừa kế?”

“Tò mò sao?” Anh cười, ngẩng đầu.

“Tò mò.”

“Bọn anh đều bắt đầu từ việc buôn bán vũ khí,” Trình Mục Dương giải thích ngắn gọn cho cô, “Anh nhớ rõ, vụ làm ăn đầu tiên của anh là ở Lebanon, chỉ có năm trăm ngàn đô la Mỹ. Lúc ấy, anh thấy rất dễ dàng, nhưng sau này lại không may, đụng phải xung đột trong phạm vi nhỏ giữa Israel và Lebanon, thiếu chút nữa mất mạng, nhưng trong cái họa có cái may, buôn bán lời gấp bốn lần.”

Anh nói vô cùng đơn giản.

Tựa như đang kể về lần đầu tiên anh xuất ngoại, thấp thỏm không yên sợ rằng không thể hòa nhập với văn hóa của đất nước khác.

Nam Bắc ồ một tiếng: “Làm sao kiếm được nhiều như vậy?”

“Nâng giá cả ào ào,” anh nói, “Vũ khí lúc chiến tranh, đương nhiên luôn có giá tốt.”

“Cho nên, các anh sẽ xem ai làm ăn giỏi nhất sao?”

“Không sai,” anh nói, “Dù sao, đây chính là con đường kiếm sống từ xưa đến giờ của gia tộc.”

“Trình Mục Vân kia đâu?”

“Trình Mục Vân?” Trình Mục Dương nghĩ nghĩ, “Anh ấy cũng không tệ.”

Nơi ăn cơm là một căn phòng kín.

Hai người dừng lại ở cửa, bỗng nhiên được yêu cầu bỏ lại tất cả vũ khí trên người, Nam Bắc có chút bất ngờ, Trình Mục Dương thì rất phối hợp, từ trên người lấy ra hai khẩu súng lục đưa cho người quản gia đang khom lưng mỉm cười.

Tuy rằng là ăn cơm Tây, đi qua hành lang có thể thấy những bức tranh tranh thêu, đều là thư pháp viết tay.

Nam Bắc đọc hai câu, cảm thấy không quen thuộc.

“Đây là thơ của thời đại nào?” Cô thật tò mò.

Quản gia đi trước hai người khoảng hai ba bước liền dừng lại: “Đây là do đại thiếu gia của chúng tôi sưu tầm được, là Ngô ca.”

Nam Bắc ồ một tiếng sau đó không hé răng hỏi nữa.

“Có phải không hiểu Ngô ca là gì không?” Trình Mục Dương khẽ hỏi cô.

Cô thầm nói: “Hoàn toàn không hiểu.”

Người của Chu gia, tuyệt đối đều là người mang theo hơi thở văn hóa của hơn ngàn năm. Nam Bắc đi theo ông Thẩm đã lâu, miễn cưỡng có thể biết một chút về ca kịch, cờ vây. Nhưng những điều thâm sâu bên trong thì hoàn toàn không hiểu được.

Trình Mục Dương bỗng nhiên cười đến vô cùng chế nhạo: “Đơn giản một chút mà nói, cũng không khác Kinh Thi (1) mấy, có nguồn gốc từ ca dao Giang Nam.”

Cô nhìn anh: “Anh làm sao mà biết được?”

“Ông ngoại anh đặc biệt thích sưu tầm những thứ kỳ quái đó, trong nhà có tranh phù thể gói (2) xuân đồ thời kỳ Edo (3) ở Nhật Bản, trước kia anh nhìn thấy bức tranh bị lệch, ông ngoại liền nói cho anh biết xuất xứ. Kỳ thật khái niệm trong tranh là dựa vào thơ Ngô ca Trung Quốc.”

Hai người đi đến cuối hành lang.

“Túc tích bất sơ đầu, ti phát bị lưỡng kiên, uyển thân lang tất thượng, hà xử bất khả liên, (4)” Trình Mục Dương chỉ vào một bức tranh gấm Tô Châu, “Câu này được dùng nhiều nhất trong tranh phù thể gói xuân đồ.”

Nam Bắc liếc Trình Mục Dương một cái: “Ông chủ Trình thật sự là học sâu hiểu rộng.”

Anh lắc đầu: “Chỉ cần là đàn ông thấy được thì sẽ có hứng thú.”

Nam Bắc thấy kỳ lạ: “Có liên quan đến nam nữ sao?”

“Phù thể gói xuân đồ này là tranh khiêu dâm nổi tiếng thời Edo,” Trình Mục Dương ôm vai cô, khẽ nói, “Ví dụ như mấy câu vừa rồi, chỉ việc chúng ta vừa mới làm.”

Nam Bắc nghe anh nói thì cười rộ lên, vẫn không tin được.

Trình Mục Dương vô cùng đứng đắn nhìn cô: “Anh không lừa em, Ngô ca phần lớn đều là dâm từ.”

Khi hai người nói chuyện, có một chàng trai trẻ đi tới. Tuổi không lớn lắm, nhiều nhất khoảng chừng hai mươi, ánh mắt phong độ của người trí thức, khuôn mặt bình thường không đến nỗi khó coi, nhưng nhìn qua thì sẽ dễ quên.

Chàng trai có lẽ nghe được lời nói cuối cùng của Trình Mục Dương, không nhanh không chậm cười nói: “Năm đó Ngô ca bị thất lạc trong dân gian, nhưng nhờ Thái Nguyên Bồi (5), Lỗ Tấn (6) cùng những người khác kêu gọi các văn nhân thu thập lại hay nói đúng hơn là giới văn học của chín mươi năm trước tốt hơn nhiều so với hiện tại.”

Nam Bắc buồn cười nhìn Trình Mục Dương.

Tốt lắm, đã bị chủ nhân nghe thấy, xem anh bây giờ phải làm sao.

Trình Mục Dương vẻ mặt chợt lãnh đạm, vươn tay: “Trình Mục Dương.”

“Chu Sinh Thân,” Chàng trai trẻ cũng vươn tay, thấy bao tay của Trình Mục Dương thì dừng một chút: “Ông chủ Trình bị thương sao?”

“Chỉ là vết thương nhẹ tối hôm qua, không có gì nghiêm trọng.”

Hai người bắt tay, rất nhanh lại tách ra.

Bọn họ đến tầng cao nhất của du thuyền, một nửa không gian là ngoài trời. Đi bên cạnh Chu Sinh là Uyển Nương, khách mời không ít, nữ chủ nhân vẫn luôn mỉm cười uyển chuyển chào hỏi xã giao với mọi người. Mặc kệ là bị ép buộc hay là tự nguyện, trên chiếc thuyền này không thể thiếu được một khuôn mặt để xã giao, không cần giữ bầu không khí cổ xưa. Đều là những đồ trang sức làm tăng thêm hình dáng sang trọng.

Lúc Trình Mục Dương trở về lấy rượu, Nam Bắc đang nhìn Thẩm Gia Minh nói chuyện với một người đàn ông người Hồng Kông.

“Rất lo lắng sao?” Trình Mục Dương đem sâm banh đưa cho cô.

Cô tiếp nhận: “Lo lắng gì?”

“Lo lắng việc thắng thua đêm nay?”

“Không có,” Nam Bắc cười một cái, “Hai người các anh, có được hầm mỏ này thì xem như dẹt hoa trên gấm, không có thì cũng chẳng tồn thất gì. Nhiều nhất chỉ là mất mặt mũi thôi.”

Trình Mục Dương uống một ngụm rượu nhỏ, cau mày.

“Không quen?”

Anh ừ một tiếng.

Đứng trong chốc lát, thức ăn bắt đầu được dọn lên bàn. Chỉ có một số ít trong bọn họ được quản gia Chu gia mời vào lều để che nắng. Trình Mục Dương vừa xốc lên tấm màn màu trắng, thì có một bóng dáng nhỏ nhắn bỏ nhào về phía anh. Trình Mục Dương tưởng đứa nhỏ sắp ngã xuống, không nghĩ tới khi đưa tay đỡ thì chạm vào một vật bóng loáng sắc lạnh.

Vải dẹt bị cắt, anh nắm lấy tay của cậu bé.

Cùng lúc đó, quản gia đứng sau tấm màn cũng rút súng ra.

Trên tầng này, chỉ có người của Chu gia là có súng. Nam Bắc chau mày, nhìn người kia liếc mắt một cái.

Trình Mục Dương ngồi chồm hồm xuống, lưỡi dao liền nằm ngay cổ họng anh.

“Muốn giết anh sao?” Anh mỉm cười nhẹ, một tay nắm lấy tay cậu bé, kéo con dao lên phía trước ngay tại cổ họng mình, “Rất muốn?”

Lúc anh nói chuyện, vô cùng bình tĩnh, thậm chí có chút áp lực.

“Tôi muốn giết anh.” Cậu bé có vung tay thế nào thì vẫn bị anh nắm lấy.

Đứa trẻ có đôi mắt rất giống mẹ. Nam Bắc không nghĩ tới, Chu Sinh lại có thể để đứa bé nhỏ thế này biết hết mọi việc. Ngoài dự kiến của cô chính là, đứa bé này mới bốn năm tuổi lại có sự hận thù kinh người đến không ngờ.

Hoặc là sinh ra trong loại gia đình thế này, vốn đã trưởng thành sớm.

Trình Mục Dương vỗ vỗ đỉnh đầu của cậu bé: “Tại sao?”

“Anh giết mẹ tôi.”

“Ai nói với em?”

Cậu bé nhếch môi, mặt có chút trắng bệch.

Nam Bắc cũng xoay người ngồi xuống, nhẹ nhàng đề lại bả vai của Trình Mục Dương, khẽ nói: “Được rồi, nó vẫn là con nít.”

“Bây giờ em không giết được anh,” Trình Mục Dương nhìn ánh mắt cậu bé, nhẹ giọng nói bên tai nó, mặc kệ có để lại bóng ma tàn nhẫn trong lòng cậu bé hay không, “Chờ em trưởng thành, đến Nga tìm anh. Nhớ rõ tên anh không?”

Cậu bé rất kiên cường nói: “Trình Mục Dương.”

“Tốt.” Trình Mục Dương cười rộ lên, ánh mắt vẫn lạnh như băng.

Trong khi Nam Bắc nói với Trình Mục Dương, Chu Sinh Thần cùng cha và mẹ anh đang hòa nhã đi đến, mọi người kinh ngạc khi nhìn thấy hoàn cảnh này: Trình Mục Dương ngồi chồm hổm nắm tay cậu bé, đặt con dao ngay tại yết hầu anh. Mà quần gia mang theo vài người, đều dùng súng chĩa vào Nam Bắc và Trình Mục Dương.

Gió rất lớn, tấm màn thổi bay phấp phới.

Trình Mục Dương ung dung buông cậu bé ra, những người phía sau dường như sợ việc trở nên nghiêm trọng, lưỡi dao vẫn đưa về phía Trình Mục Dương, nhưng cậu bé không hề thực hiện được ý đồ của mình.

“Chu Sinh Nhân,” Cha đứa trẻ mở miệng gọi thẳng tên, “Con đang làm cái gì vậy?”

Cậu bé vẫn đứng ngây ngốc, nhưng tầm mắt tự giác chuyển từ người Trình Mục Dương qua người cha nó. Không nói lời nào, cũng không buông dao. Uyển Nương cúi người, cười rất dịu dàng: “Đến đây, tiểu Nhân, mẹ ở đây.”

Cậu bé hình như rất sợ bà ta.

Cũng bởi vì sợ hãi nên rất nghe lời đi qua.

Chẳng qua trước khi đến bên bà ta, lại tựa lên người Chu Sinh Thần. Chu Sinh Thần cười cười, xoay người ôm cậu bé: “Đã lâu không gặp, tiểu Nhân của chúng ta đã có thể dùng dao rồi.” Cậu bé chôn mặt trên vai anh ta, cắn chặt môi, không hé răng.

“Thật vô cùng xin lỗi,” Chu Sinh Thần ôm em trai mình nhìn Trình Mục Dương, “Ông chủ Trình, vừa rồi anh xuyên tạc Ngô ca mà tôi sưu tầm, bây giờ em trai tôi lấy dao đùa với anh, hai chúng ta hòa, thế nào?”

Trình Mục Dương thật không để ý: “Trò đùa của con nít, không nên xem quá nghiêm túc.”

Chu Sinh Thần gật đầu, nói với quần gia: “Chu Tuần, gọi người trông nom tiểu thiếu gia đến đây.”

Quần gia lập tức khom người, yên lặng thu khẩu súng: “Dạ.”

Vừa mới bước đi hai bước, anh ta bị Trình Mục Dương dùng tay đề lại vai cố định một chỗ.

“Khoan đã.” Trình Mục Dương tay vỗ nhẹ vào người anh ta.

Giây tiếp theo, Trình Mục Dương đánh một quyền vào mặt người đàn ông trung niên, mạnh mẽ không lưu tình. Lúc thời điểm chạm vào da thịt, Nam Bắc rất rõ ràng nghe được tiếng gãy xương. Cô day thái dương, nhìn Trình Mục Dương bởi vì cảm xúc gần như biến hai mắt thành màu đen thẫm, miệng mím chặt, có chút tàn nhẫn.

Mọi việc diễn ra gần trong gang tấc.

Những người đang đứng xem đều bất động. Quân gia kia muốn chạy trốn, Trình Mục Dương nhanh chóng áp sát. Lại thêm một quyền mạnh mẽ đánh tới, người nọ kêu thét một tiếng, lão đảo ngã về phía sau, trở mình tới gần chiếc ghế.

Cậu bé ghé mặt vào vai Chu Sinh Thân, toàn thân run rẩy kịch liệt.

Đứa trẻ đương nhiên nghe rõ âm thanh lúc người kia bị đánh, nghĩ lại vừa rồi đối diện với Trình Mục Dương.

Tầm màn nhanh chóng yên tĩnh.

Tĩnh lặng đến đáng sợ.

Đây là lần đầu tiên Nam Bắc thấy Trình Mục Dương ra tay, dùng phương thức nguyên thủy nhất của người đàn ông, đã man đến kinh người.

Người quân gia rõ ràng đã muốn ngất đi, Trình Mục Dương đứng thẳng dậy, bỗng nhiên trở nên tức giận, như con báo mất đi con mồi để đùa giỡn. Ánh mắt anh khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Một khắc trước vẫn là bạo lực không ngừng, giờ phút này, lại bỗng nhiên bởi vì không có thách thức nên buông tha con mồi.

Anh tháo bao tay dính máu xuống: “Thật có lỗi, có một số việc phải tuân theo quy tắc.”

(1) Kinh Thi: là một bộ tổng tập thơ ca vô danh của Trung Quốc, một trong năm bộ sách kinh điển của Nho giáo. Các bài thơ trong Kinh Thi được sáng tác trong khoảng thời gian 500 năm, từ đầu thời Tây Chu đến giữa thời Xuân Thu, gồm 311 bài thơ. Kinh Thi chia làm ba bộ phận lớn là Phong, Nhã và Tung. Nguồn gốc các bài thơ trong Kinh Thi khá phức tạp, gồm cả ca dao, dân ca và nhã nhạc triều đình, với các tác giả thuộc mọi tầng lớp trong xã hội đương thời. Từ lĩnh vực dân gian, âm nhạc được chuyển sang lĩnh vực thành văn rồi thành kinh tịch, Kinh Thi đã trải qua quá trình sưu tầm, chỉnh lý, biên soạn công phu

(2) Ukiyo-e (浮世絵: Phù Thế Gối) "những bức tranh của thế giới nổi" là một loại tranh khắc gỗ của Nhật Bản được ra đời trong khoảng thế kỷ từ 17 đến 20, trong đó mô tả những chủ đề về phong cảnh, những câu chuyện trong lịch sử, về các nhà hát hay các khu vui chơi giải trí.

Phong cách nghệ thuật này nổi lên tại trung tâm nghệ thuật Edo (Tokyo) trong nửa sau của thế kỷ 17, bắt nguồn từ các tác phẩm đơn sắc của Hishikawa Moronobu vào khoảng thập niên 1670. Lúc đầu, chỉ có loại mực Ấn Độ được sử dụng, sau đó một vài tác phẩm in được vẽ màu bằng bút lông, nhưng đến thế kỷ 18 Suzuki Harunobu phát triển kỹ thuật sử dụng đa sắc để cho ra đời nishiki-e. Ukiyo-e là loại mặt hàng có giá cả bình dân bởi chúng được sản xuất với số lượng lớn. Các tác phẩm Ukiyo-e chủ yếu nhắm vào những người dân ở thành thị. Những chủ đề ban đầu của Ukiyo-e là về cuộc sống nơi đô thị, đặc biệt là những hoạt động và những khung cảnh từ các khu giải trí. Những cô gái mại dâm xinh đẹp, những võ sĩ Sumo hay những diễn viên nổi tiếng cũng thường được mô tả khi đang tham gia vào các hoạt động giải trí. Sau này, chủ đề phong cảnh trở nên nổi tiếng. Những chủ đề về chính trị và những cá nhân ở trên tầng lớp thấp nhất của xã hội (gái mại dâm, đồ vật và diễn viên) không còn được chấp nhận trong những tác phẩm in nữa và hiếm khi xuất hiện. Tình dục không phải là chủ đề được chấp nhận nhưng vẫn xuất hiện trong các tác phẩm. Một vài nghệ sĩ và nhà in vẫn bị phạt vì sản xuất những tác phẩm mang tính gợi dục shunga.

(3) Thời kỳ Edo, còn gọi là thời kỳ Tokugawa, là một giai đoạn trong lịch sử Nhật Bản từ năm 1603 đến năm 1868. Thời kỳ này đánh dấu bằng sự thống trị của Edo hay Mạc phủ Tokugawa, chính thức thành lập năm 1603 bởi Chinh di Đại Tướng quân Edo đầu tiên Tokugawa Ieyasu. Thời kỳ chấm dứt với cuộc Minh Trị Duy Tân, sự phục hồi của Đế quyền và Tướng quân thứ 15 và cuối cùng Tokugawa Yoshinobu thoái vị. Thời kỳ Edo cũng được coi là mở đầu cho thời kỳ cận đại ở Nhật Bản.

(4) Bài hát của nàng Tử Dạ kỳ 03 (Người dịch: Nguyễn Thị Bích Hải)

*Đêm xưa quên chẳng búi đầu,
Đôi bờ vai phủ kín màu tóc xanh.
Thân mềm là xuống gối anh,
Chỗ nào mà chẳng được tình đôi ta.*

Trong "Nhạc phủ thi tập" có 42 bài "Tử Dạ ca", thuộc chương "Ngô ca". Thiên "Nhạc chí" sách "Đường thư" chép rằng: "Tử Dạ ca" thuộc Tân khúc. Đời Tân có người con gái tên là Tử Dạ sáng tác ra khúc này, lời ca rất đau khổ.

(5) Thái Nguyên Bồi: nhà cách mạng dân chủ, nhà giáo dục, nhà tư tưởng Trung Quốc, ủng hộ phái Duy tân. Sau chính biến Mậu Tuất, làm giám đốc "Trung Tây học đường, đề xướng dân quyền, tuyên truyền cho các hoạt động cách mạng chống Mãn Thanh.

(6) Lỗ Tấn: là nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc. Ông được giới nghiên cứu văn chương coi là người đặt nền móng cho văn chương hiện đại Trung Quốc và là bậc thầy của thể loại truyện ngắn. Tác phẩm nổi tiếng nhất của ông là AQ chính truyện.

Chương 21: Ván bài cuối cùng (3)

Sắc mặt Chu Sinh trầm đi nhưng vẫn cười: “Quả thật phải tuân theo quy tắc. Chĩa súng vào khách không phải là quy tắc của Chu gia chúng tôi, ông chủ Trình đã thủ hạ lưu tình (1).” Chu Sinh phất tay, ra hiệu người tới xử lý quản gia, “Chuyện tối hôm qua cũng thật có lỗi, không nghĩ tới bên cạnh tôi lại có người ngoài, uy hiếp đến an nguy của ông chủ Trình.”

“Việc này cũng bình thường,” vết thương trên mu bàn tay của Trình Mục Dương rất rõ ràng, vừa rồi anh đã dùng chính tay bị thương ra tay cho nên toàn bộ mu bàn tay bắt đầu sưng đỏ, “Ngay cả tôi, cũng không dám bảo đảm mỗi người bên cạnh mình đều tuyệt đối trung thành.”

Trình Mục Dương cảm thấy không thoải mái liền cáo từ rời đi.

Nam Bắc do dự, nhìn cậu bé trong lòng Chu Sinh Thần, Chu Sinh Thần dường như đoán được cô suy nghĩ cái gì, cười cười để cô yên tâm. Cô nhanh mở tấm màn trắng, nhưng không thấy Trình Mục Dương.

Nghĩ đến những chuyện vừa rồi, trái tim lại nhảy lên kịch liệt.

Trên chiếc thuyền này, thật sự rất nguy hiểm.

Giờ khắc nào cũng có chuyện bất ngờ xảy ra.

Ván bài đêm nay có thể diễn ra thuận lợi hay không?

Nam Bắc nghỉ ngơi trong phòng mấy tiếng, đến bảy giờ, bỗng nhiên có người đưa tới một bữa tối phong phú. Người của Chu gia vì chú ý đến khẩu vị của người trong ba gia tộc lớn, đặc biệt mang theo các đầu bếp nấu đủ loại thức ăn. Ra ngoài hơn hai mươi mấy ngày, cô vẫn chưa ăn thức ăn nấu với bạc hà.

Người Vân Nam và Quý Châu đều rất ưa thích bạc hà.

Tại miền Nam, người địa phương cũng có thói quen ăn sống loại thực vật này. Ăn bạc hà, hương vị cay mát, thanh nồng.

Cô dùng đũa gắp một miếng cá nướng, bởi vì có tác dụng của bạc hà nên dầu mỡ đều ít đi. Cô bỗng nhớ trên người của Trình Mục Dương, luôn có hương vị này. Thậm chí ngay sáng sớm, cũng có thể thấy anh ăn lá bạc hà.

Chỉ là một đặc điểm nhỏ như thế, khiến cô cảm thấy khoảng cách giữa anh và mình cũng không xa.

Nam Bắc mê mẩn ngồi ăn, có người khẽ gõ cửa. Cô đi qua, mở ra xem, là Thẩm Gia Minh.

“Đang ăn cái gì đó?” Thẩm Gia Minh thấy cô chậm rãi nuốt gì đó trong miệng, không khỏi cười lên, “Ăn từ từ, coi chừng nghẹn.”

Cô nuốt xong, nói: “Cá nướng bạc hà, đến đây, cùng nhau ăn.”

Thẩm Gia Minh không khách khí đi qua cầm lấy đĩa của cô gấp đồ ăn khác mà ăn: “Anh không thích bạc hà, em không phải không biết.” Nam Bắc nghĩ nghĩ, “Hình như là vậy.”

“Ván bài đêm nay, em có đến xem không?” Thẩm Gia Minh vừa ăn vừa thuận miệng hỏi.

“Không đến,” Nam Bắc trực tiếp cự tuyệt, “Em sợ em sẽ khản trương. Em cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó, không bằng cứ ngủ thẳng một giấc yên tĩnh đến Đài Loan.”

Thẩm Gia Minh tiện tay cầm lấy điều khiển từ xa mở tivi, dựa vào sofa xem tin tức buổi chiều. Người dẫn chương trình tivi mặc áo một bộ quần áo hồng phấn nhạt, nở nụ cười chuẩn mực, tiếng Anh rất lưu loát.

“Sau đây là phần tin đặc biệt,” sau lời quảng cáo ngắn gọn, nữ dẫn chương trình cầm lấy một xấp tư liệu bình thân nói: “Sáng nay lúc 5 giờ, tàu bảo vệ của hải quân Philippines bỗng nhiên tiến vào hải phận của Trung Quốc. Sau giây phút giao chiến ngắn ngủi, tàu bảo vệ của Philippines đã bị tàu khu trục hạm (2) của ta đánh chìm, hiện đã rút khỏi hải phận Trung Quốc, tiến vào eo biển Ba Sĩ. Đây là lần đầu tiên sau năm 1994, Trung Quốc đánh chìm hai tàu chiến của Philippines...”

Khi cô đang chăm chú lắng nghe, Thẩm Gia Minh đã chuyển sang kênh khác.

“Sao lại không nghe?” Nam Bắc thấy kỳ lạ nhìn anh.

Thẩm Gia Minh không ngừng đổi kênh nói với cô: “Không nghe là đội tàu của Philippines đã rút về eo Ba Sĩ sao? Không có quan hệ gì tới chúng ta. Du thuyền này hẳn là đang ở vùng biển phía Nam, Chu gia đã sắp xếp mọi thứ tốt đẹp, sẽ không có gì ảnh hưởng đến chúng ta đâu.”

Đi xuống phía Nam chính là mũi Ngã Loan thuộc hải phận Đài Loan.

Nam Bắc ăn sạch sẽ cá nướng, uống một ly trà bạc hà, cùng Thẩm Gia Minh nói chuyện phiếm. Gian phòng này có hơn một nửa cửa sổ là sát đất, một nửa nhìn thấy biển, hai người ngồi không xa nhau, nhìn chân trời cùng những đám mây xa xa.

“Sắp có gió lốc.” Cô thì thào nói.

Thẩm Gia Minh nghe không rõ, vừa định mở miệng hỏi thì điện thoại đột nhiên vang lên, anh ta đi qua nhắc điện thoại lên, nghe khoảng hai câu rồi ngắt máy: “Ồ dưới có người nói, sắp đi vào khu vực bão mạnh.”

Nam Bắc ừ một tiếng: “Bão cũng được, chỉ cần không đụng đá ngầm.”

Cô đứng lên, đi đến bên cạnh cửa sổ nhìn cách đó không xa.

Trên biển, mặt trời đã lặn.

Vẫn có thể nhìn thấy màu sắc của biển.

Đang xuất thần lại phát hiện chuyện kia có điểm kỳ lạ. Theo những gì Thẩm Gia Minh nói, bây giờ hẳn là đang ở gần hải vực phía Nam, sao lại có thể xuất hiện “Hắc triều”? Loại nước biển màu đen này chỉ xuất hiện từ vùng biển Philippines đến phía đông biển Đài Loan, không thể xuất hiện ở hải phận phía Nam.

Philippines..... Đài Loan.

Trong tiềm thức của Nam Bắc vẽ ra một bản đồ.

Eo biển Ba Sĩ?

“Em nhớ rõ là lúc chạng vạng chúng ta đã rời khỏi eo biển Ba Sĩ rồi mà?”

Thẩm Gia Minh nhìn đồng hồ trên cổ tay: “Không sai, lúc này hẳn là đã cách rất xa.”

Nhưng bây giờ, chiếc thuyền này rõ ràng lại ở eo biển Ba Sĩ.

Nam Bắc không nói ngay với Thẩm Gia Minh, chỉ là sự nghi ngờ của chính mình, hay là chủ nhân đã nói dối, cố ý ở lại thêm một đêm trên vùng biên quốc tế này. Hay là có người khác, khống chế hành trình này?

“Anh nên đến sông bạc đi.” Cô xoay người, dựa vào kính nhắc nhở Thẩm Gia Minh.

“Ừ, cũng nên chuẩn bị,” Thẩm Gia Minh từ sofa đứng lên, bỗng nhiên tò mò hỏi cô, “Em thật sự không quan tâm đến việc thắng thua?” Nam Bắc không tỏ rõ ý kiến nhìn anh ta: “Việc này không quan trọng. Quan trọng là..., mọi người có thể bình an trở về.”

Thẩm Gia Minh nhanh chóng rời đi.

Màn đêm yên lặng, trong phòng đã tối, cô muốn đi bật đèn, khi tay đặt trên chốt đèn lại phát hiện tầm mắt mình bắt đầu mơ hồ. Đồng tử bắt giác chậm rãi giãn ra, cô đưa bàn tay ra trước mặt, kéo dần ra xa, phát hiện rất khó mới có thể nhìn thấy ngón giữa. Cô đứng yên lặng, không cảm thấy đau đớn.

Động tác của Nam Bắc từ từ ngừng lại.

Đây là phương pháp bức cung hay dùng ở Đông Nam Á, tuyến hoóc-môn trên thận làm giãn đồng tử (3), sau đó là ảo giác, tụ máu trong đầu.

Đồng tử có thể giãn ra tối đa là 9mm. Cô đã thấy qua một lần nhưng khi đó cũng không quan tâm lắm.

Cảm giác chóng mặt khi đồng tử đang giãn ra khiến cho cô phải dựa vào tường để đứng thẳng.

Không có âm thanh gì cả, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh. Cô dùng tay chống lên vách tường, đứng khoảng 10 phút, cuối cùng cũng có thể thích ứng với cảm giác bị choáng, nhưng ánh mắt không nhìn thấy đồ đạc trong phòng

Làn da trong lòng bàn tay kề sát vách tường.

Cô khiến mình phải tập trung tinh thần, phán đoán những chuyện đột ngột xảy ra.

Có lẽ là đồ ăn, có lẽ do thuốc, hay là sự yên lặng, khó có thể phát hiện ra khói độc. Có rất nhiều lý do, trên chiếc thuyền này, bất cứ kẻ nào cũng có khả năng làm chuyện như vậy. Giống như rất nhiều nơi trên thế giới, người đi trên đường, bất cứ lúc nào cũng có thể đột nhiên bị bắn chết.

Đôi khi bị người ta thù hận, cũng không biết chính mình đã làm sai chuyện gì.

Huống chi cô là Nam Bắc, em gái duy nhất của Nam Hoài.

Cô suy nghĩ hỗn loạn, muốn từ các phán đoán của mình tìm ra điểm kỳ lạ. Hành trình của con thuyền lặng yên thay đổi, ngay cả Thẩm Gia Minh cũng không biết, là có người muốn tiếp tục ở lại vùng biển quốc tế? Ở nơi an toàn nhất này, muốn làm việc gì?

Tối hôm qua, người phụ nữ kia cuối cùng liều mạng để làm thuyền dừng lại nơi này ——

Cô ta còn bỗng nhiên bị trúng độc.

Nam Bắc không ngừng thử chức năng cơ thể của mình.

Cho đến bây giờ, ngoại trừ đồng tử bị khuếch tán, không có phản ứng gì khác.

Không biết vì sao, cô bỗng nhiên nghĩ tới Trình Mục Dương. Bắt đầu từ hồ Vạn Đảo, mạng sống của anh liên tục bị đe dọa. Tuy rằng anh che giấu tốt, để cho cô tưởng rằng, chuyến đi này chỉ vì anh muốn cùng mình phong hoa tuyết nguyệt.

Nhưng mà,

Đêm đó cô bỗng nhiên tỉnh ngủ thì thấy bắn nhau. Lại vừa lúc cô cùng Thẩm Gia Minh đột nhiên quyết định từ cầu thang rời đi mới nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu. Nếu đêm đó cô ngủ thẳng đến sáng hay không đến cầu thang kia, có lẽ cô sẽ không biết gì cả. Chỉ là ngẫu nhiên nhưng lại đến hai lần.

Mà những lần cô không nhìn thấy thì sao?

Tên của anh xuất hiện trong phán đoán lúc này của Nam Bắc khiến tim cô bỗng nhiên đập không ổn định.

Nếu việc làm giết đồng tử chỉ vì ngăn cản hành động của cô, nguyên nhân như vậy, có thể là có người muốn hại Trình Mục Dương nhưng không muốn cô nhúng tay vào?

Nam Bắc vừa nghĩ vừa cởi đôi dép của mình.

Chân trần đứng ở trên sàn.

Sau đó mò mẫm thay đổi áo ngắn tay và quần cotton, tất cả những việc đó đều làm trong tình trạng không thể thấy được gì, đã tốn hơn năm phút. Cô cần phải tạo điều kiện thuận lợi cho việc hành động. Nam Bắc nắm tay vịn cửa, dùng lý trí còn lại thuyết phục mình, nếu mở cửa này, nguy hiểm khó có thể đoán trước.

Bây giờ, việc nên làm nhất chính là tìm Thẩm Gia Minh, bảo anh ta đến phòng mình.

Nhưng mà, cô lo lắng cho Trình Mục Dương, lo lắng trong thời gian mù tạm thời này bản thân sẽ gặp nguy hiểm. Dù cho tìm không thấy anh, cũng có cơ hội nhìn thấy Tiểu Phong hoặc là A Mạn, hoặc là bất cứ người nào khác.

Nam Bắc mở cửa, không nhẹ không nặng đối mặt với hàng lang hỏi: “Có người không?”

Không ai trả lời, cũng không có tiếng bước chân.

Lúc này, hẳn là tất cả mọi người đã đến sông bạc. Nhưng đáng lý ra phải có nhân viên phụ trách an ninh, nhưng lại không có một bóng người. Thế cũng tốt, phù hợp cho cô để chân trần đi ngang qua.

Phòng Nam Bắc là ở một bên của hành lang, mà phòng Trình Mục Dương là nằm ở cuối giữa hai hành lang.

Cô lần tay theo vách tường.

Bằng tốc độ nhanh nhất đi đến cuối hành lang.

Ngón trở lướt qua mặt tường, cửa thứ nhất, rồi đến mặt tường, cửa thứ hai..... Cho đến khi đụng cánh cửa phòng anh thì dừng lại, nhẹ nhàng gõ. Không có âm thanh nào.

Anh đến sòng bạc?

Nam Bắc lại nhẹ nhàng gõ cửa.

Trong im lặng, cô cảm giác được cửa phòng mở ra.

“Trình Mục Dương?” Cô gọi tên anh, tay yên lặng nắm thành quyền.

Nếu không phải Trình Mục Dương thì thật là rắc rối lớn.

Không có trả lời.

Toàn thân căng thẳng, chờ đợi đánh trả bất cứ lúc nào, nhưng lại bị kéo mạnh vào phòng. “Là anh.” Giọng Trình Mục Dương, ngắn gọn mà cấp bách. Nam Bắc cảm giác cả người đều bị anh ôm, di chuyển một cách nhanh chóng.

Bỗng nhiên có âm thanh vỡ vụn thật lớn xuyên qua cả căn phòng.

Gió thổi mạnh vào phòng, cô bị che miệng và mũi, thân thể không một chỗ trống bị anh ôm chặt vào trong ngực, từ trên cao rơi xuống. Nháy mắt đã chìm trong nước, đồng thời bên tai chợt nghe một tiếng nổ mạnh, nhưng ở dưới nước âm thanh này dần dần đi xa.

Chính là chìm sâu trong nước, chìm xuống không ngừng nghỉ.

Nam Bắc không nhìn thấy, chỉ biết bản thân đang ở trong biển. Trình Mục Dương nhảy xuống rất nhanh, không nói trước để cô chuẩn bị, phổi thiếu dưỡng khí, ngực bắt đầu thấy đau. May mắn, anh nhanh chóng ôm cô nổi lên mặt nước, đồng thời buông tay nắm lấy thắt lưng cô, nâng nửa người trên của cô lên khỏi mặt nước.

Nam Bắc trong trận mưa to, mở miệng thở hổn hển.

Môi và đầu lưỡi thấm mùi vị mặn chát, đậm đặc của nước biển, khiến người ta buồn nôn.

“Anh biết hiện giờ em không nhìn thấy,” là giọng của Trình Mục Dương, “Anh sẽ lập tức mang em bơi khoảng 1000 mét, bây giờ đang bão lớn, chờ lên bờ sẽ nói mọi việc với em.” Giọng của anh bị bão cùng sóng biển làm suy yếu, đứt quãng thổi vào tai cô.

Nam Bắc không nói nhiều lời vô nghĩa, chỉ nói một chữ được.

Không cần Trình Mục Dương nói, lúc hai người nhảy xuống nước, cô hiểu được hiện tại có bao nhiêu nguy hiểm.

Vì sao anh biết cô không nhìn thấy?

Tại sao anh bỗng nhiên nhảy thuyền?

Mà lại vì cái gì có tiếng nổ mạnh đó?

Lúc cơn chiều, nhìn thấy đám mây bão rõ ràng vẫn còn trong trí nhớ.

Bơi trong cơn bão dữ dội này, quả thật là liều mạng.

Mấy vấn đề này, chỉ có thể tạm thời để trong lòng, thoát khỏi vùng biển nguy hiểm này mới là việc làm trước mắt.

Trình Mục Dương nhanh chóng điều chỉnh tư thế, vòng tay từ sau lưng ra trước ngực cô, dùng cách thức cứu người tiêu chuẩn mà mang cô bơi về phía hòn đảo. Cách đó không xa, sóng biển kéo đến cao hơn mười mét, bí mật mang theo hơi ẩm có mùi tanh nồng đậm.

Nam Bắc cố gắng điều chỉnh cách hô hấp, nhưng vẫn không ngừng sắc nước. Cô không thể nhìn thấy con đường phía trước, ngoài việc không làm liên lụy tới anh, chỉ có thể ỷ lại anh đưa về phía trước.

Trình Mục Dương đem đồng hồ đến trước mắt, không ngừng điều chỉnh phương hướng, kinh độ và vĩ độ.

Quần đảo Batan, tại phía đông nam.

Đây là khu vực biển hắc triều, tốc độ dòng chảy rất mạnh. Bây giờ lại có gió lốc, dòng nước lại càng mạnh hơn, căn bản không thể nhìn thấy rõ cái gì ngoài một mét. Mưa to gió lớn, tầm mắt anh mờ hồ, hô hấp khó khăn.

Anh ra hiệu lấy tay đặt trên miệng Nam Bắc để cho cô biết tự mình che kín miệng.

Ý bảo cô nín thở.

Sau đó, chính anh cũng nhịn thở bơi trong biển, giữa bão to cùng sóng lớn, năng lực sinh tồn của bọn họ thậm chí còn kém hơn so với cá biển dưới nước. Trình Mục Dương tay kia bơi trong nước không ngừng trào máu ra, lan tràn trong nước biển.

Vốn anh có thời gian dùng dụng cụ để đập vỡ kính, nhưng Nam Bắc lại đột nhiên xuất hiện, khiến anh trì hoãn mười giây quan trọng nhất, dưới tình thế cấp bách chỉ có thể dùng nắm đấm đập kính, những mảnh kính vỡ đâm vào tay anh, trong nháy mắt kính chống đạn nứt ra. Do đó phải trả một giá rất đắt.

Nồng độ muối cao của “hắc triều” trong nước biển khiến tay phải của anh hoàn toàn tê liệt. Trình Mục Dương nhìn máu đang không ngừng trào ra, phán đoán cánh tay bị thương rất nặng, phải lên bờ xử lý. Ngọn sóng cao ngay trước mắt, anh ném bỏ mọi suy nghĩ trong đầu, tiếp tục bơi trong khi sóng biển càng lúc càng lớn, lại khó có thể thấy năm mét phía trước với sóng đang dâng cao.

Hai người bơi qua một ngàn mét, vắt cạn kiệt tất cả sức lực của anh.

Ngọn sóng mạnh mẽ dâng cao mười mét, tiếng gào thét gầm rú làm lu mờ tất cả mọi thứ.

Trong nháy mắt, Trình Mục Dương thấy được đá ngầm, kéo mạnh Nam Bắc vào lòng, ôm chặt lấy, hai người bị sóng nước cuốn lên, va chạm mạnh vào đá ngầm.

(1) giải quyết chuyện không quá hà khắc

(2) Tàu khu trục, hay còn gọi là khu trục hạm, (tiếng Anh: destroyer) là một tàu chiến chạy nhanh và cơ động, có khả năng hoạt động lâu dài bên bờ biển cho mục đích hộ tống các tàu chiến lớn hơn trong một hạm đội, đoàn tàu vận tải hoặc một chiến đoàn, và bảo vệ chúng chống lại những đối thủ nhỏ tầm gần nhưng mạnh mẽ, thoát tiên là những tàu phóng lôi, và sau này là tàu ngầm và máy bay. Khu (驅) và trục (逐) là các chữ Hán-Việt đều có nghĩa là "đuổi đi".

(3) Chứng đồng tử (con người) nở to bất thường, có kèm theo mống mắt bất động do cơ thắt bị liệt vì dùng các thuốc tiết colin (dùng tại chỗ hay toàn thân), hoặc mống mắt vẫn giữ được các phản xạ do cơ giãn đồng tử co thắt vì dùng các thuốc giống thần kinh giao cảm tại chỗ hay kích thích đường thần kinh giao cảm.

Chương 22: MILF tại Philippines (1)

(*) Mặt trận Giải phóng Hồi giáo Moro: Mặt trận Giải phóng Hồi giáo Moro (MILF): là một nhóm theo chủ nghĩa Hồi giáo ở miền nam Philippines. Các thành viên của nhóm này hầu hết hoạt động tại vùng Bangsamoro gồm một phần đảo Mindanao, quần đảo Sulu, Palawan, Basilan và các hòn đảo lân cận khác.

Nam Bắc căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ cảm thấy có một luồng lực nước thật lớn nâng cô và Trình Mục Dương lên, giống như không có trọng lực, rồi bị ném mạnh đến một chỗ không biết.

Trong chốc lát, cô cảm thấy may mắn vì Trình Mục Dương đã bảo cô nín thở trước.

Nếu không, nồng độ mặn của hắc triều nặng như thế này mà sặc vào khoang mũi thì không biết sẽ có ảnh hưởng nghiêm trọng như thế nào.

Cô chỉ có thời gian để nghĩ đến điều này, cả người được Trình Mục Dương ôm vào trong, đập mạnh vào thứ gì đó, bắp chân bị trầy xước truyền đến sự đau đớn. Nhưng cách một thân thể vẫn có thể khiến cô cảm nhận được lực va đập mãnh liệt rất sâu sắc.

Nam Bắc nắm lấy cổ tay Trình Mục Dương, có chút khản trương.

Rất sợ, sợ anh có vấn đề gì.

“Không có việc gì.” Giọng nói Trình Mục Dương rất bình tĩnh.

Anh nói xong, không lên tiếng nữa.

Làn sóng lớn đầu tiên đã đi qua, nhưng bão táp càng lúc càng lớn. Vừa rồi cũng thật không may, nếu không có sóng biển lớn như vậy, đá ngầm ở dưới nước căn bản sẽ không lộ ra, cũng sẽ không tạo thành sự đe dọa lớn như vậy. Trình Mục Dương cảm thấy thân thể mình không kiềm chế được cơn đau đớn, sự chịu đựng đã gần đến giới hạn.

May mắn, khi đập vào đá ngầm thì đã cách bờ biển không xa.

Anh không chế sự trôi nổi của thân thể, dùng nghị lực chống đỡ của mình mang Nam Bắc bơi vào đảo nhỏ.

Hai người sức cùng lực kiệt trú trong một khe hở của núi đá, né tránh gió lốc. Từ trong túi quần lấy ra một cái bật lửa không thấm nước, bật lên. Ngọn lửa nho nhỏ, chiếu sáng anh và cô, Trình Mục Dương khàn giọng hỏi: “Có sao không?”

Hai người đều chật vật.

Trên người đều có máu chảy xuống.

Chân Nam Bắc bị đá cắt mở một lỗ hồng lớn trên da, bởi vì nồng độ mặn cao của nước biển nên chân cô tê liệt không thể cảm nhận được điều gì. Cảm giác có chút ánh sáng xuất hiện trước mắt mình. Cô muốn mở miệng trả lời thì ánh sáng bỗng nhiên bị dập tắt.

Nam Bắc có chút hoảng sợ, đưa tay sờ cánh tay anh.

Sau đó dò tìm hơi thở và động mạch ở cổ anh.

Rất yếu ớt.

“Trình Mục Dương?”

Lần này, người rõ ràng đang ở trước mặt, nhưng không có trả lời.

Cô lại hoàn toàn chìm trong bóng đêm, cảm giác mưa to đang không ngừng xuyên qua khe núi, rơi xuống người.

Đảo nhỏ xa lạ, vùng biển xa lạ, Trình Mục Dương hôn mê, trên người mình lại bị thương. Tất cả đều làm thần kinh Nam Bắc căng thẳng, cô chưa từng đối mặt với tình trạng như thế này. Nam Bắc từ trên người lấy ra một con dao, bắt đầu chậm rãi cắt quần của mình, dựa vào cảm nhận tìm miệng vết thương ở chân, băng bó đơn giản rồi đứng lên đến chỗ Trình Mục Dương.

Sau đó nhẹ nhàng vươn tay vuốt ve dọc theo thân thể của anh tìm miệng vết thương. Lúc tay chạm đến chỗ đó, cảm giác được vết thương rất sâu. Nam Bắc nâng tay anh lên, dùng răng cắn đầu ngón tay anh, cẩn thận dùng vải quần lấy vết thương thật tốt, nhanh chóng thắt nút chặt lại để phòng ngừa máu chảy càng nhiều.

Đến lúc sờ đến phía sau lưng anh, Nam Bắc sợ ngây người.

Miệng vết thương quá dài, cô thậm chí không biết có thể sử dụng cái gì để băng bó.

Nam Bắc thấy mình rất bình tĩnh, nhưng tay đã không khống chế được mà phát run. Cuối cùng cô đem quần dài trên người cởi ra, trong bóng đêm, cắt thành một miếng vải dài, cô phải làm Trình Mục Dương ngừng chảy máu, nếu không anh nhất định sẽ mất mạng.

Chỉ có suy nghĩ này không ngừng gặm cắn sự bình tĩnh của cô.

May mắn là Trình Mục Dương lúc nào cũng mang theo rượu mạnh, có thể dùng để khử trùng.

Cuối cùng, lúc cô băng bó cho anh, cảm thấy hốc mắt có chút chua xót, như là muôn rơi nước mắt. Mãi đến khi nghe được anh vô ý thức rên rỉ một tiếng, nước mắt rốt cuộc cũng tràn mi. Chết tiệt, rõ ràng là anh ép mình nhảy thuyền, là anh tự tìm đến nguy hiểm.

Một đêm rất dài.

Ngoại trừ tiếng thét gào của bão táp, không còn một tiếng nào nữa.

Nam Bắc im lặng ngồi bên cạnh Trình Mục Dương, vẫn nắm chặt con dao trong tay, không biết đã trôi qua bao lâu. Thẳng cho đến khi mặt trời từ từ chiếu sáng, cơn bão đã yếu dần, cô bắt đầu có thể chậm rãi nhìn thấy xung quanh.

Mưa vẫn rơi, nhưng đã không còn gió.

Trước mắt là Trình Mục Dương, sắc mặt tái nhợt khiến người ta sợ hãi, môi hầu như đã trắng bệch. Cô sờ mặt anh, nóng bỏng, vô cùng nóng. Tới qua băng bó vết thương, tuy rằng máu đã ngừng chảy nhưng vì tới qua không thấy rõ gì cả nên chỗ băng bó có chút lộn xộn. Da thịt ở mu bàn tay lộ ra, bị nước biển rửa sạch mà trở nên trắng bệch.

Miệng vết thương ở sau lưng lại vô cùng thâm thẳm.

May mắn là thân thể anh cũng rất tốt.

Đến bây giờ chỉ còn hôn mê sốt cao.

Bên ngoài mưa gió nhỏ dần, cô có thể nhìn xung quanh, nhất định phải tìm chỗ thích hợp để nướng nấu.

Hoặc là có người nào đó sẽ đến đón anh?

Nam Bắc khẽ cắn môi, đem đồng hồ của anh cởi ra, đỡ lưng anh đi ra khe đá.

Nơi này thật đúng là hoang đảo, ngoại trừ những tảng đá lớn, không có thực vật gì. Nam Bắc đi qua giữa những dãy đá lớn nhỏ, nhanh chóng nhìn thấy phía bên kia của bờ biển, dựa vào quãng đường cùng thời gian vừa rồi đã đi qua, đường kính của đảo này tuyệt đối không vượt quá hai ngàn mét... Giữa đường đi, có một xác máy bay trực thăng rớt xuống mỏm đá, nhưng không có thứ gì khác nữa, phía bên này của bờ biển cũng không có thuyền cập bến.

Trình Mục Dương cao hơn rất nhiều so với Nam Bắc, chân chỉ có thể kéo trên mặt đất, mà cô lại đi chân trần nên không thể đi quá xa.

Đã không tìm thấy người, cô liền chọn một khe núi thích hợp để trú lại, đặt Trình Mục Dương dựa nghiêng trên tảng đá. Không thể nằm sấp, mưa sẽ dội lên miệng vết thương, cũng không thể nằm ngửa vì sẽ đè lên thương tích của anh.

Sốt cao không dứt, miệng vết thương lại sâu.

Không có ai, Nam Bắc cũng bó tay.

Cô lấy tay nếm thử nước mưa, muốn đưa nước vào miệng Trình Mục Dương. Nhưng anh vì đau đớn mà vô ý thức cắn chặt răng, hoàn toàn không để nước đi vào, dùng tay cũng không được. Nam Bắc không đành lòng dùng biện pháp mạnh, nhìn anh trong chốc lát, từ từ đến gần, lấy môi mình đặt trên môi anh, đầu lưỡi dùng sức muốn mở miệng anh ra.

Mặt anh nóng bỏng, nhưng môi lạnh như băng.

“Trình Mục Dương.” Nam Bắc khẽ gọi tên anh.

Chậm rãi, anh bắt đầu thả lỏng, tùy ý để lưỡi của cô xâm nhập vào trong miệng. Nam Bắc ngậm nước, móm một ngụm cho anh uống. Ngoại trừ việc này, cô không thể làm cái gì khác, trên hoang đảo này ngay cả thực vật cũng không có.

Nam Bắc vuốt trán Trình Mục Dương rồi nhìn mặt anh.

Đây là lần đầu tiên Trình Mục Dương ở trước mặt cô, nhắm mắt giống như đang ngủ say. Cho dù lần quen biết ban đầu ở Bỉ hay là chuyến đi lần này, cô gần như chưa bao giờ thấy anh thả lỏng như vậy. Gương mặt thật trắng, trong cơn sốt, cảm giác làn da có chút óng ánh trong sáng, lông mi trên đôi mắt, che bớt sự bình tĩnh và xinh đẹp trong đôi mắt kia.

Đây cũng là lần đầu tiên, Nam Bắc bị người khác làm liên lụy mà gặp nguy hiểm, nhưng không tức giận.

Thậm chí có khả năng, Trình Mục Dương chính là kẻ chủ mưu.

Cũng không biết trên thuyền lúc này đã loạn thành cái gì rồi. Nam Hoài hẳn là sẽ rất tức giận.

Nam Bắc cứ như vậy nhìn Trình Mục Dương, cách một giờ thì dứt cho anh một lượng nước mưa.

Chỉ hy vọng anh có đủ thể chất để chống cự.

Qua một ngày đêm, Trình Mục Dương sốt cao cuối cùng cũng giảm bớt một ít. Lúc cô cho anh uống nước, bỗng nhiên cảm giác được đầu lưỡi anh quấn quanh lưỡi mình, nhẹ nhàng mút vào. Tim Nam Bắc đập hơi nhanh, rồi khỏi nộ hôn rồi nhìn anh với hai mắt mở to.

Trình Mục Dương từ từ mở mắt ra: “Sao lại không tiếp tục?”

Âm thanh trêu chọc, nhưng thiếu sức lực.

Anh vừa nói, vừa điều chỉnh tư thế ngồi. Khả năng bình phục thật sự là kinh người.

“Tại sao lại nhảy thuyền?” Nam Bắc hỏi anh.

“Vài năm này, anh chỉ làm một chuyện,” anh nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói, “Bắt được kẻ phản bội trong Trình gia. Hắn che dấu rất giỏi, phải cần thủ đoạn đặc biệt. Cho nên những việc anh làm, bao gồm cả ván bài trên du thuyền lần này đều là một cái bẫy.”

Nam Bắc ừ một tiếng.

Trình Mục Dương cũng không nói thêm gì nữa: “Khát nước.”

Nam Bắc ngẩn người, anh cười rộ lên. Cô đưa tay hứng nước mưa đưa tới miệng anh.

Anh cười: “Không còn sức để uống.”

Tình trạng của Trình Mục Dương lúc này tựa như một con mèo đã được ăn no. Nằm bên cạnh bạn, mặc cho bạn có uy hiếp đe dọa thế nào cũng không muốn động đậy. Trong phút chốc anh tỉnh lại, lo lắng hai ngày nay của cô cũng đều tiêu tan.

Tuy rằng mưa vẫn rơi nhưng bọn họ cùng ở trên hoang đảo này thì cũng không có vấn đề gì lớn.

Nam Bắc cười ngậm một ngụm nước, cúi đầu chạm vào bờ môi anh. Khi hai đôi môi tiếp xúc, Trình Mục Dương vươn tay trái đè gáy của cô. Sau khi nuốt nước vào thì bắt đầu thông thả hôn môi cô. Nam Bắc chống tay trên tảng đá, không để thân thể mình gây áp lực cho anh.

Hai người hôn nhau thật lâu, vẫn dịu dàng, không hề kịch liệt.

Tay Trình Mục Dương từ lưng Nam Bắc trượt đến đùi cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Quần dài của cô đã sớm dùng để băng bó vết thương cho anh, mặc quần lót suốt hai đêm, chân cô đã lạnh băng đến đáng sợ. Lòng bàn tay anh, vẫn còn cảm giác sốt cao.

Cô cùng anh tách ra, đặt trán mình trên trán anh, nhẹ nhàng thở hổn hển: “Anh không muốn sống nữa sao?”

“Anh đã nói không chừng sẽ chết ở đây,” Trình Mục Dương nhìn cô, “Em nỡ từ chối anh sao?”

Nam Bắc nhúm mày, bị anh hỏi vậy thì đã mềm lòng: “Không nỡ, nhưng mà, anh có chết cũng đáng.”

Anh cười: “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.”

Nam Bắc không thể xác định nếu hai người làm như vậy có thể hại chết anh hay không. Nhưng cô lại không cự tuyệt.

Ngón tay Trình Mục Dương xâm nhập vào trong thân thể cô, có lẽ bởi vì không còn sức lực, mọi động tác đều bất ngờ trở nên dịu dàng. Thân thể hai người đã sớm quen thuộc với nhau, hô hấp của cô từ từ dần dập, nhìn ánh mắt anh không nói lời nào.

“Bắc Bắc?”

“Vâng.”

“Có phải thích anh một chút hay không?”

“Ừ,” cô cười, kẻ sát tai anh nói, “Một chút.”

Anh dường như muốn khởi động thân thể của chính mình.

Nam Bắc đem hai tay khoát lên vai Trình Mục Dương, đè lại động tác của anh: “Đề em.”

Cô cẩn thận cởi bỏ quần dài của Trình Mục Dương, ngồi vắt ngang trên người anh, để anh thông thả tiến vào.

Thân thể Nam Bắc ngửa về phía sau, hai tay chống trên tảng đá. Không dám tạo thêm áp lực cho thân thể anh, cô đành phải dùng sức của hai chân, vết thương trên bắp chân truyền đến sự đau đớn nhưng khoái cảm trong thân thể lại không ngừng trào ra.

Một loại cảm giác nói không nên lời.

Trình Mục Dương vẫn nhìn mặt cô, đôi mắt Nam Bắc hơi khép lại trong động tác của mình, không ngừng ra vào trong cơ thể của anh. Trong màn mưa, thất lưng và chân của cô lại hấp dẫn, xinh đẹp đến chết người.

“Có đau không?” Gương mặt Trình Mục Dương dán sát lên ngực cô mà hỏi.

“Đau,” Nam Bắc nhẹ nhàng thở hắt hắt, “Chân đau.”

Mưa rơi không ngừng trên cả hai người, cô cảm thấy họ cũng chưa mất hết lý trí, vết thương trên đùi đã mở toạc ra, máu đỏ tươi không ngừng chảy ra...

Đến cuối cùng, anh gắt gao nắm lấy thất lưng của cô.

Giữa lúc Nam Bắc đang cảm nhận sự đau đớn của vết thương cùng với sự chiếm giữ của anh, cô nghe Trình Mục Dương nói một câu gì đó.

Tiếng mưa rơi quá lớn, còn có sự kích thích của thân thể, cô không nghe rõ ràng lời anh nói.

Sau đó Nam Bắc để anh băng bó lại vết thương của mình đã bị bung ra.

Lúc cảm rượu còn sót lại, muốn đưa cho Trình Mục Dương giúp khử trùng, anh ngược lại cầm lấy mà uống sạch sẽ. Nam Bắc sờ trán anh, dường như lại nóng lên: “Nếu anh phát sốt rồi chết, không biết hai chúng ta có thể trở thành tình sử trong gia tộc.”

“Có lẽ phải,” Trình Mục Dương cười đến vô hại, nói chuyện rõ ràng có chút yếu ớt: “Anh nhất định nói với họ phải viết em thành vợ của anh, ghi lại chuyện này. Ngày này tháng này năm này, Trình Mục Dương ôm vợ là Trình Nam Bắc lưu lạc trên biển, một lần hương diễm cuối cùng trên hoang đảo.”

“Đảo này gọi là gì?” Cô bỗng nhiên chuyển đề tài.

“Một đảo trong quần đảo Batan.”

“Không có tên sao?”

“Đại tiểu thư,” Trình Mục Dương buồn cười nhìn cô, “Đông Nam Á không phải là thiên hạ của em sao? Philippines có hơn 7000 hòn đảo, làm sao tất cả đều có tên.”

“Được, được. Em thừa nhận, em không hiểu biết nhiều như anh,” Nam Bắc lười tranh chấp với anh, “Cho nên đảo này là hoang đảo mà anh đã tính toán từ trước sao?”

Trình Mục Dương ừ một tiếng, lông mày hơi nhếch lên.

“Có phải nghĩ vì sao không có ai đến tiếp ứng không?”

Anh khẽ cười ngồi dậy, đem cô ôm vào người: “Em làm sao biết?”

“Trực giác,” Nam Bắc nói, “Chẳng qua em có thể biết được nguyên nhân. Tàu bảo vệ của hải quân Philippines đột nhiên tiến vào vùng biển Trung Quốc, sau khi giao chiến thì bị khu trục hạm của Trung Quốc đánh chìm, liền rút khỏi hải vực Trung Quốc tiến vào eo biển Ba Sĩ. Cho nên bây giờ, hẳn là toàn bộ tuyến đường biển này đã bị quân đội phong tỏa.”

Trình Mục Dương giật mình: “Không sai, chắc là nguyên nhân này.”

“Nhưng người của anh muốn đàm phán, phái người tới đón anh, hẳn là không khó,” Nam Bắc có chút không hiểu, “Vì sao đến nay vẫn không có ai xuất hiện?”

“Bởi vì anh hạ tử lệnh,” Trình Mục Dương kiên nhẫn giải thích với cô, “Kẻ phản bội này, hẳn là nằm trong hệ chi nhánh của Trình gia, ả núp đã qua hai thế hệ. Lúc trước bởi vì bọn họ mà Trình Mục Vân mới đắc tội với quan chức Moscow, cho nên anh cùng Trình Mục Vân bố trí cạm bẫy này, anh dùng thời gian bốn năm đuổi giết Trình Mục Vân, nắm trong tay cả gia tộc, sau đó tìm cơ hội, giết chết.”

“Sau đó, người kia sẽ xuất hiện sao?”

“Anh không chết hẳn sẽ không xuất hiện nhanh như vậy. Trong bốn năm chạy trốn của Trình Mục Vân, người kia hẳn là sẽ tìm được Trình Mục Vân với ý đồ liên thủ, hoặc là giết chết anh ấy,” Trình Mục Dương cười cười, “Đó là lý do mà hiện tại anh phải chết, không còn bất cứ tin tức sống sót nào, ngoại trừ vài người nòng cốt, không ai có thể biết được sự thật. Khẳng định sẽ không kinh động đến chính phủ.”

Nam Bắc ờ một tiếng, cười nhạo anh: “Vậy anh thật sự chờ chết ở đây đi.”

“Anh sẽ tìm được A Mạn,” Trình Mục Dương nhìn qua có vẻ mệt mỏi, nhắm mắt lại nói: “Sau đó, sẽ chờ thu lưới.”

Khó trách anh đã nói, căn bản không cần thắng thua trong ván bài.

Hành trình này đối với Trình Mục Dương mà nói chính là cơ hội bốn năm mới xuất hiện một lần.

Hoặc là lúc trước khi ở hồ Vạn Đảo, anh đã sắp xếp tất cả, làm mọi người tức giận, không ngừng khiêu khích người trên thuyền. Cho nên cũng vì nguyên nhân đó mà mới có người muốn ám sát anh.

“Mọi sự sắp xếp của anh, có em trong đó hay không?”

“Hoàn toàn không có,” Trình Mục Dương nghiêng đầu nhìn cô, “Anh không thể để em gặp nguy hiểm.”

Nam Bắc than thở nói: “Vậy tại sao lại khiến em không thể nhìn thấy?”

Lúc vừa rơi xuống biển, anh đã nói, anh biết hiện tại em không nhìn thấy.

Ngoại trừ người hạ độc, còn ai có thể rõ ràng như vậy.

Anh nói: “Anh sợ khi căn phòng nổ mạnh, em sẽ đột nhiên xuất hiện, cho nên dùng ít quỷ kế.”

“Cũng không nghĩ đến em vẫn xuất hiện?”

Trình Mục Dương ừ một tiếng, dứt quãng hôn lên môi cô, không mang theo chút dục vọng nào: “Anh không ngờ trong lúc em bị nguy hiểm còn đến tìm anh.”

“Em cũng không ngờ.”

Nam Bắc căn môi dưới của anh trả thù.

Trình Mục Dương đưa tay vào túi áo somi trong đó có một cái túi không thấm nước, lấy ra một loại vô tuyến điện nhỏ đặt vào tai trái của cô: “Bọn họ hẳn là đang suy nghĩ biện pháp để tìm anh.” Nói xong thì không thèm nhắc lại, thể lực của anh đã cạn kiệt nghiêm trọng.

Cô cũng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vô tuyến điện vẫn im lặng. Ngay khi Nam Bắc gần như ngủ, bỗng nhiên phát ra tiếng vang rất nhỏ, âm thanh truyền đến rất rõ ràng, là giọng của một người đàn ông trẻ tuổi, đang thoải mái nói về điều gì đó.

Nam Bắc đang lắng nghe, bên kia lại không có âm thanh, qua vài giây thì mới có tiếng nói: “Phát sóng lặp lại, ông chủ, tôi là Ninh Hạo. Philippines đã cấm không phận trên vùng biển quốc tế, không còn biện pháp đón đón anh. Tôi đang mượn máy phát của pháo hạm Philippines để liên lạc, đã giúp anh phát tín hiệu cầu cứu, thuyền cứu viện trong một giờ sẽ tới chỗ anh,” bên kia truyền đến tiếng uống nước, dường như còn mang theo tiếng cười, “Nghe nói anh dẫn theo một cô gái nhảy xuống biển? Thật là lãng mạn. Chúc may mắn, hẹn gặp lại ở Moscow.”

Chương 23: MILF tại Philippines (2)

Vô tuyến điện im lặng lần nữa, qua vài giây tiếp tục lặp lại những lời lúc nãy. Nam Bắc tiện tay tắt tai nghe, mắt nhìn Trình Mục Dương.

Tình trạng của anh thật không tốt.

Từ trước đến nay cô không sợ chết, chỉ có đôi khi sợ đau.

Trình Mục Dương cũng là người như cô, người bên ngoài không thể tưởng tượng ra cuộc sống của bọn họ, chuẩn bị tinh thần bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi mạng sống.

Nếu người gọi là Ninh Hạo này không tìm được cách để liên lạc, có thể Trình Mục Dương sẽ chết ở đây. Cho nên vừa rồi anh dự đoán rằng có thể anh sẽ chết nên mới cùng mình triền miên sao?

Nam Bắc tìm không ra đáp án.

Tình cảm của cô trong quá khứ rất đơn thuần, chỉ có Thẩm Gia Minh. Khi đó Nam Bắc không có chỗ dựa, Thẩm Gia Minh lại có cuộc sống suôn sẻ, đã từng khiến cô khát khao có cuộc sống như vậy. Cho nên, sự hấp dẫn của Thẩm Gia Minh khi đó làm cho cô không thể kháng cự.

Mà Trình Mục Dương lại không giống như thế. Anh xuất hiện từ một thế giới không chút nào liên quan đến cô, vượt qua không gian lạnh nhạt mà đi thẳng vào thế giới của cô.

Không có do dự, cũng chưa từng cho cô cơ hội chọn lựa.

Cứ như vậy sau gần ba giờ đồng hồ, trên biển rớt cuộc có đèn tín hiệu của thuyền cứu viện.

Nam Bắc vỗ nhẹ vào Trình Mục Dương, đem những lời vừa rồi nghe được nói cho anh. Từ cái túi không thấm nước vừa rồi chứa vô tuyến điện, Trình Mục Dương lấy ra một cây bút phát tín hiệu giao cho Nam Bắc: “Cầm lấy cái này đến tảng đá phát tín hiệu. Có người đến thì không được dùng tiếng Trung Quốc nói chuyện.”

Nam Bắc gật đầu, hiện tại là thời điểm rất nhạy cảm, toàn bộ tuyến đường đều bị phong tỏa.

Cô mạnh mẽ chịu đựng vết thương trên bắp chân, đứng lên, leo lên trên tảng đá.

Lúc này, sóng gió đã không còn nhỏ, thuyền cứu viện không dễ dàng cập bờ, nên thả xuống một chiếc thuyền nhỏ cứu viện.

Trình Mục Dương trước khi thuyền đến đã cho Nam Bắc mặc quần dài của anh. Để cô đem mọi súng ống đạn dược và bom mini trong túi không thấm nước ném xuống biển, chỉ chừa hộ chiếu cùng một con dao bình thường, lúc đầu Nam Bắc không hiểu ý tứ của Trình Mục Dương, đợi đến khi có hai người Philippines lên bờ, cô mới hiểu tính toán của anh. Bọn họ một người cầm súng nhắm vào Nam Bắc và Trình Mục Dương, người còn lại thì bắt đầu nhanh nhẹn đi soát người.

Như là hoài nghi thân phận của họ.

Trình Mục Dương dựa trên tảng đá, phối hợp đưa con dao, dùng tiếng Philippines ngắn gọn giải thích vài câu. Tuy rằng tiếng Anh được xem là ngôn ngữ chủ yếu của người Philippines, nhưng dùng tiếng bản xứ sẽ làm cho người ta thấy thân thiết hơn.

Quả nhiên, hai người cứu viện không còn đề phòng, khom người nói chuyện với Trình Mục Dương. Nam Bắc đi theo bên cạnh, nghe không hiểu họ đang nói gì, chỉ thấy một người Philippines ngẩng đầu đánh giá cô rồi cười.

Trên thuyền còn có hai người nữa, nhìn thấy vết thương toàn thân của Trình Mục Dương đều là tự nhiên tạo thành, hai người lại chật vật như thế, cũng không hoài nghi nữa, giúp họ lên thuyền cứu viện.

“Vừa rồi anh nói cái gì?” Cô nhỏ giọng dùng tiếng Pháp hỏi anh.

May mắn là cả hai người đều ở Bỉ một thời gian cho nên có thể nói chuyện với nhau tránh cho người khác hiểu được.

“Anh nói anh là Hoa Kiều tại Pháp mang theo vợ là người Myanmar cùng đi nghỉ, đáng tiếc gặp phải bão táp.”

Hai người Philippines vẫn nhỏ giọng nói thăm cái gì đó. Nam Bắc không yên tâm, khẽ hỏi anh: “Bọn họ đang nói cái gì vậy?”

Anh cẩn thận nghe xong hai câu: “Đang mắng người. Thời tiết có bão, còn phải đi ra biển cứu viện người ngoại quốc.”

Sau đó hai người lên thuyền lớn, trên thuyền có bác sĩ riêng kiểm tra thương thế cho bọn họ, miệng vết thương trên chân Nam Bắc tuy dài nhưng không sâu. Vết thương sau lưng Trình Mục Dương cũng như thế, không có nguy hiểm quá lớn. Vị bác sĩ cứu viện kia nhìn đến tay Trình Mục Dương thì hoảng sợ, liên tục lắc đầu nói gì đó với anh. Trong lúc đó nhìn Nam Bắc vài lần, cô không hiểu, nhưng vẫn im lặng ngồi bên cạnh lắng nghe.

Cô hầu như dựa theo cảm xúc của bác sĩ trong lúc nói chuyện, đoán được vài phần.

Trên thuyền cứu viện bố trí không được tiện nghi, thậm chí chưa nói đến cách bài trí trong phòng thì hai người phải ngồi trên một cái khăn trải giường có dấu vết nhàn nhạt, không phân rõ đâu là vết máu đâu là vết bẩn.

Nhiệt độ cơ thể của Trình Mục Dương theo màn đêm buông xuống lại tăng cao.

Bác sĩ truyền cho anh một túi thuốc nước, không rõ là thuốc gì, treo ngay trên đầu giường. Trước khi đi, rút cuộc nhớ tới hỏi anh điều gì đó, Trình Mục Dương từ trong chiếc túi chống thấm nước màu đen lấy ra một cuốn hộ chiếu.

Bác sĩ lại chỉ chỉ Nam Bắc.

Trình Mục Dương giải thích hai câu, dù sao cũng là gặp thiên tai, nói như thế nào cũng được.

Đến đêm khuya, có người vội đến nói với Trình Mục Dương phải làm đăng ký theo thông lệ, thuận tiện nói cho anh biết, bảo quá lớn, tạm thời dừng ở đảo lân cận, chờ gió ngừng rồi lại đi tiếp.

Người kia đem hộ chiếu trả lại cho anh.

Khi đám người hoàn toàn rời đi, Nam Bắc rút cuộc vươn tay thử nhiệt độ của anh.

Vẫn sốt nhẹ.

“Không quen sao?” Anh dùng tay trái, đem đầu của cô dựa vào vai anh.

Nam Bắc thật sự mệt mỏi, thả lỏng dựa vào anh.

“Anh tưởng rằng em luôn có cuộc sống an nhàn sung sướng sao?” Cô nhẹ nhàng ngáp một cái, “Kỳ thật, lúc còn nhỏ em đi theo anh trai, chỗ nào cũng đã ở qua, là một đứa trẻ hoang dã.”

“Anh biết.” Anh gần như thì thầm, đùa với cô, “Vừa rồi ở trên đảo thì đã nhìn ra.”

Nam Bắc thè lưỡi, mặt có chút đỏ.

Bầu không khí này, rốt cuộc cũng có cơ hội nói chuyện với anh: “Tay anh thế nào?”

“Không tốt lắm,” Trình Mục Dương nghĩ nghĩ, “Hắn là về sau rèn luyện thật tốt thì có thể dùng thìa, cầm đũa sẽ có chút khó khăn. May mắn là tay trái và tay phải của anh hoạt động như nhau, sẽ không có ảnh hưởng quá lớn.”

Cô ờ một tiếng.

Qua một lát, lại hỏi anh: “Có thể mặc quần áo chứ?”

Trình Mục Dương buồn cười: “Có thể, cuộc sống hàng ngày có thể tự lo liệu, chỉ là khả năng tự vệ cùng độ nhanh nhạy sẽ giảm xuống.”

Tầm mắt của cô dừng lại trên cánh tay phải băng bó hoàn hảo của anh: “Nói không chừng Phật tổ thấy anh giết quá nhiều người, muốn anh buông dao mổ, lập địa thành Phật.”

“Dao mổ, cũng không có phải là con dao,” Trình Mục Dương nói tiếp lời cô, “là ý nghĩ xằng bậy, mê hoặc, hay là cố chấp. Có những thứ này mới có ác niệm, ác ngữ, thậm chí là tội ác.”

Nam Bắc cọ cọ đầu trên vai anh, tìm một tư thế thoải mái: “Thật là dài dòng, nói đơn giản một chút được không?”

“Khăng khăng một mực,” anh cười một cái, âm thanh mệt mỏi, “Đây mới là căn nguyên. Mặc kệ là thân phận, địa vị, tài phú, hay là mỹ nhân, muốn có đều phải trả giá, chẳng hạn như cánh tay này.”

Anh nói một cách thản nhiên.

Nam Bắc nhẹ đặt tay lên cánh tay kia của anh: “Làm sao lại bị thương sâu đến như vậy?”

“Không kịp dùng công cụ,” giọng của Trình Mục Dương rất thấp, “Chậm một bước chúng ta sẽ bị nổ chết, một cánh tay đổi lấy hai mạng, thật có lợi.” Cô nâng tầm mắt, ung dung nằm bên cạnh anh, không nói chuyện.

Qua một lát thì cô người lại, chui vào trong lòng anh.

Trình Mục Dương nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Nam Bắc tắt đèn, chỉ có ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ. Trình Mục Dương nằm bên cạnh cô, ôm cô vào lòng, lúc Nam Bắc nửa ngủ nửa tỉnh, có thể cảm giác được anh đôi khi nhấc ngón tay vuốt ve trên cánh tay cô, sau đó lại ngủ tiếp.

Động tác này, như là làm theo bản năng.

Cô tựa vào người anh, cả hai đang mặc quần áo cotton do người Philippines cung cấp, màu sắc tối, giống như là đồ tình nhân. Mặc dù trước khi thay quần áo, cô đã dùng nước ấm rửa sạch những vết bẩn trên người của cả hai, nhưng không rửa sạch hết được, có mùi không dễ chịu lắm.

Cô khịt khịt mũi, thật hâm mộ khi anh có thể ngủ ngon như vậy.

Nhìn túi thuốc nước sắp dùng xong, Nam Bắc nhẹ nhàng đề tay trái của anh lại, rút kim ra.

Từ sau khi về nước, có một thời gian dài cô ở Myanmar. Bọn họ bất kể là làm công hoặc làm ruộng đều thích mang dép lê, nhiều người nói nguyên nhân bởi vì trời nóng, mưa nhiều, hoặc là do quá nghèo.

Thực ra, chỉ vì thuận tiện cho việc bái Phật.

Giống như những người xuất gia cạo đầu đi chân trần, tin rằng người theo Phật, đều là “Trên là trời, dưới là đất”, tấm lòng thành khẩn với Phật tổ. Bên ngoài đền thờ, gạch men sứ thường là do ánh nắng mặt trời mà trở nên nóng bỏng, đi chân không sẽ không chịu được, nhưng không ai vi phạm tập tục này.

Đây là tín ngưỡng của bọn họ.

Mà lúc Nam Bắc ở nơi này, chưa từng bái Phật lần nào.

Không phải không tin, mà là rất tin. Lần đầu tiên nhìn cô nhìn thấy Ngô Thành Phẩm, đã nói qua với anh mặc dù hai tay đầm máu không sợ gì cả, nhưng việc gì cũng có giới hạn của nó. Cô còn nói qua, không nên xem thường quốc gia Myanmar này, bọn họ có Chùa Vàng (*) tại Yangon, đứng ở nơi đó hơn hai ngàn năm, khẳng định sẽ chăm sóc con dân của chính mình.

() được coi là ngôi chùa linh thiêng nhất tại Myanmar. Tại đây có lưu giữ 4 báu vật thiêng liêng đối với các tín đồ Phật giáo, gồm cây gậy của Phật Câu Lưu Tôn, cái lọc nước của Phật Câu Na Hàm, một mảnh áo của Phật Ca Diếp, và 8 sợi tóc của Phật Thích Ca. Stupa dát vàng của chùa cao tới 98 mét. Chùa lại nằm trên đồi Singuttara, từ đây có thể quan sát được cả thành phố Yangon. Nam Bắc vẫn tin tưởng, cái gọi là nhân duyên quả báo.*

Mà cô cũng nghe được, những lời Trình Mục Dương vừa nói, cũng là ý tứ này.

Chẳng qua là Trình Mục Dương đang nói chính anh.

Trình Mục Dương ngủ hơn hai giờ đồng hồ thì tỉnh lại. Anh nghĩ cô vẫn đang ngủ, không ngờ khi vừa động dậy thân mình thì Nam Bắc đột nhiên mở mắt: “Tỉnh?”

“Em không ngủ sao?”

“Anh ngủ, em làm sao dám ngủ,” cô che miệng, nhin không được nhẹ nhàng ngáp một cái, “Em không tin tưởng bọn họ lắm, người ở đây có thù hận nghiêm trọng với người Trung Quốc. Mặc kệ nói như thế nào, chúng ta vẫn là người ngoài lại là Hoa kiều.”

Nam Bắc nhớ rõ, trước đây Nam Hoài đã từng nói qua. Trước đây, những người đi tranh cử chính phủ ở Philippines, vì gom góp tiền bạc cho tranh cử, nên bắt cóc những người Hoa giàu có. Khi đó có người tìm Nam gia, muốn họ ra mặt giao tiền chuộc đổi con tin về.

Cô nghe anh trai nói vậy thì thấy rất kỳ lạ, nếu bắt cóc vì tiền, như vậy trực tiếp giao tiền là được rồi, tại sao còn muốn tìm người Nam gia làm người giao tiền chuộc?

“Những người tranh cử kia đều là ủy thác các tổ chức vũ trang đến bắt cóc,” Nam Hoài ngồi xổm trước mặt cô, dùng dao tước mía cho cô ăn, vừa cắt ra, nước bên trong rất ngọt, “Dân tộc kia thù hận với Trung Quốc rất sâu sắc, nhìn người Hoa chịu khổ, giống như người Trung Đông nhìn đến sự kiện 911 mà hưng phấn. Có nhiều người mang tiền chuộc, nhưng nếu con tin là người Hoa thì sẽ bị giết chết, không tìm chúng ta, còn có thể tìm ai?”

Cô hé miệng phun bã mía ra: “Nhưng tại sao muốn tìm chúng ta?”

Philippines là một quốc gia nhiều quần đảo, cũng không nằm trong phạm vi của Uyển Đình.

“Trừ khi những tổ chức này muốn bị chúng ta gạt bỏ về mặt kinh tế ở ngoài,” Nam Hoài lấy một cây mía, tiếp tục tước, đút cho cô, “Không có tiền? Sẽ không có vũ khí, không có cơm ăn, chẳng khác nào đi vào đường chết.”

Vì vậy cô cũng không thích quốc gia này.

Không nghĩ tới, bây giờ lại ở ngay tại mảnh đất này.

“Hiện tại có chính phủ giúp đỡ,” Trình Mục Dương chống tay trên giường ngồi dậy, “Nhưng mà nếu đụng đến các tổ chức nhạy cảm này thì sẽ có chút phiền toái. Đại đa số bọn họ đều sống độc lập trên đảo, địa hình rừng mưa nhiệt đới rất khó đi.”

Tuy rằng hai người trao đổi bằng tiếng Pháp. Nhưng dù sao vẫn đang ở trên thuyền cứu viện của Philippines, tốt nhất nên cẩn thận.

Lúc bình minh, người cứu viện kia tiến vào nói với Trình Mục Dương hai câu, ý tứ là sắp cập bờ. Hai người đều không có đồ dùng cá nhân, ngay cả quần áo do tình hữu nghị mà biếu tặng nên không cần chuẩn bị thứ gì, chỉ còn chờ rời thuyền.

Khi người kia trả hộ chiếu cho Trình Mục Dương, còn nói cho anh biết một số thông tin còn đang xác minh, cần hai người họ tạm thời ở trên đảo lân cận này vài ngày. Trình Mục Dương cười, vỗ vai đối phương, dùng tiếng Philippines nói: “Không thành vấn đề.”

Bão rớt cuộc cũng rời đi, trời trong nắng ấm.

Hai người đi lên boong tàu, Nam Bắc nhẹ nhàng hít vào một hơi. Bỗng nhiên có một tiếng nổ, người Philippines bên cạnh cúi đầu ngã xuống trên mặt đất. Cảnh tượng trước mắt khiến mọi người bất ngờ.

Trình Mục Dương khẽ nói: “Đừng nhúc nhích, có tay súng bắn tỉa.”

Anh nói xong, kẻ sát Nam Bắc tiến lên trước nửa bước, che khuất cô ra khỏi phạm vi ngắm bắn.

Trên bờ cát có hai người đàn ông trẻ tuổi, một người vẫn duy trì tư thế bắn, một người tháo kính ngắm, nói với người phía sau vài câu, trong rừng cây cách đó không xa đi ra bốn mươi mấy người Philippines. Súng trường được phun sơn ngụy trang cùng màu với cây cối, là trang bị tiêu chuẩn khi tác chiến.

“Trong nghề sao?” Người nói chuyện là người quần vải trắng che hơn nửa khuôn mặt và mắt phải, có thể nghe hiểu được ngôn ngữ mà họ thăm trao đổi với nhau, “Xung quanh có bốn tay súng bắn tỉa, phần thắng của hai người không lớn đâu.”

Người kia ra hiệu bọn họ hai tay ôm đầu đi xuống thuyền.

Trình Mục Dương không trả lời, bước qua thi thể của người Philippines, nhìn cổ người đó. Cùng lúc đó, Nam Bắc cũng chú ý tới cổ người kia có dấu vết khác thường, vị trí trúng đạn không phải viên đạn mà là một cây kim nhỏ, ánh sáng phản phát dưới ánh mặt trời chói chang.

“Là gây mê,” người mang súng dùng tiếng Anh giọng Philippines nói ngắn gọn, “Thuốc có công hiệu trong ba giờ đồng hồ.”

Chương 24: MILF tại Philippines (3)

Bắt cóc, báo thù?

Hay là hoạt động của các tổ chức vũ trang?

Bởi vì câu nói kia của Trình Mục Dương, rõ ràng anh đã bại lộ thân phận của mình, người khác ít nhất cũng sẽ biết anh không phải là người bình thường. Những nhân viên cứu hộ trên thuyền đều rất phối hợp, họ lập tức ném súng, hai tay ôm đầu đi xuống, chỉ có Trình Mục Dương và Nam Bắc thản nhiên xuống thuyền.

Mỗi bước đi cô đều suy nghĩ, sẽ xảy ra chuyện gì.

“Châu Á? Hoa kiều? Hay là giống những người này?” Người đàn ông cầm đầu đi tới, dùng tiếng Pháp vừa rồi hai người nói chuyện với nhau, hỏi Trình Mục Dương, ánh mắt có chút khiêu khích cùng thú vị: “Suy nghĩ rõ ràng, rồi hãy trả lời tôi.”

Nam Bắc nhìn anh.

Những người này hẳn là không ngờ tới sẽ đụng phải người cũng nguy hiểm như họ. Nếu dựa theo kế hoạch của Trình Mục Dương, anh là người đã chết, mà cô phối hợp với anh, cũng biến mất trong vụ nổ.

Cho nên, bây giờ anh là ai?

Mà cô, nên là ai?

“Hoa kiều,” Trình Mục Dương cười một cái, nói, “Hoa kiều Nga.”

Đáp án ngoài dự đoán của mọi người.

Người cầm đầu nhìn chằm chằm vào Trình Mục Dương, giơ tay lên, mọi người đang buông súng đồng thời lại giương lên. Toàn bộ hòng súng tối như mực đều nhắm vào hai người họ.

“Hoa kiều Nga?” Giọng nói của người cầm đầu có chút nhanh, sau đó nói ra từng chữ một: “Anh họ Trình?”

Trình Mục Dương không lập tức trả lời, đưa ra tay phải bị thương, trong ánh mắt của hơn chục người tùy ý đặt lên vai người kia, thân mình hơi nghiêng về phía trước: “Anh nói không sai, tôi họ Trình.”

Đồng tử mắt trái của người cầm đầu nhanh chóng co rút lại: “Trình Mục Dương?”

Nơi này, chỉ có Nam Bắc có thể hiểu được đoạn đối thoại của bọn họ.

Từ lúc Trình Mục Dương nói anh đến từ Nga, người cầm đầu này vẫn rất khản trương về thân phận của anh, có lẽ là có sự kiêng kỵ với Trình gia, nhưng trực giác nói cho cô biết, Trình Mục Dương cùng tổ chức này còn có quan hệ khác.

Thậm chí là quan hệ không tốt.

Trong giây phút im lặng ngán ngùi, mọi người gần xa đều đoán chuyện gì đã xảy ra, bao gồm hai tù binh đang ôm đầu cũng không thể tin mà đang nhìn bọn họ. Một người ngoại quốc có thể làm cho người cầm đầu của tổ chức vũ trang này có vẻ mặt như thế. Anh tốt cùng là ai?

“Không phải,” Trình Mục Dương rốt cục thấp giọng nói, “Tên của tôi là Trình Mục Vân.”

“Trình Mục Vân?”

Trình Mục Dương gật đầu, xác nhận lần nữa.

Trong ánh mắt người cầm đầu hiện lên sự kinh ngạc, nghi hoặc, rồi sau đó là vẻ mặt giật mình, anh ta liền cười rộ lên, vỗ vỗ cánh tay Trình Mục Dương: “Moro hoan nghênh anh, cự ông chủ Trình.”

Moro? (Mặt trận Giải phóng Hồi giáo Moro “MILF”)

Nam Bắc không nghĩ tới, tại phía Bắc của Philippines lại có thể gặp được mặt trận giải phóng hồi giáo Moro chỉ có ở phía Nam. Tổ chức này ở thời thực dân Tây Ban Nha, mưu cầu địa vị muốn lật đổ người Tây Ban Nha, vào thời thực dân Mỹ lại cố gắng lật đổ người Mỹ, cuối cùng khi Philippines độc lập, họ lại đem lửa đạn nhắm ngay vào chính phủ của mình với mục đích lập ra chính quyền riêng của họ.

Nhóm người này tuyệt đối khiến người ta phải kiêng kỵ, một tổ chức vũ trang điên cuồng.

Trình Mục Dương như là dự đoán trước: “Như thế nào? Hoan nghênh tôi như vậy không sợ ông chủ Trình đương nhiệm làm khó dễ các người sao?”

“Gây chuyện với chúng tôi?” Người cầm đầu nhếch miệng, cười quỷ dị: “Hắn thừa dịp chúng tôi tuyên chiến với chính phủ mà nâng giá vũ khí lên mười lần, tiền này đều là do anh em chúng tôi dùng máu đổ về, đừng thấy chúng tôi cùng hắn buôn bán, chỉ cần hắn dám đến Philippines, tuyệt đối sẽ bị quăng xuống biển làm mồi cho cá mập.”

“Làm mồi cho cá mập? Nghe qua cũng không tồi,” Trình Mục Dương mơ hồ cười, “Nếu bắt được hắn, nhất định phải nói cho tôi biết.”

“Nhất định!” Người cầm đầu nghiêm nhiên đã xem Trình Mục Dương là anh em, “Nhưng mà hắn như là một con cáo, nghe nói hàng năm đều ẩn nấp ở Moscow, căn bản chưa có ai gặp qua hắn.”

“Hắn rất xảo quyệt,” Trình Mục Dương cũng cảm thán, “Nếu không, tôi cũng không bị buộc đến bước đường này.”

Nam Bắc nghe được thì khẽ cười.

Anh thật đúng là đồ vô lại.

Người cầm đầu lại mắng thêm vài câu, hận không thể ăn thịt lột da anh. Nam Bắc thật sự rất muốn cười, tầm mắt chuyển qua khu vực bên cạnh, bắt đầu chậm rãi tìm những kẻ bắn tỉa gần đó.

Người cầm đầu kia quả nhiên không nói dối, rất nhanh cô tìm ra bốn tay súng bắn tỉa.

“Anh còn nhớ, em đã từng gặp hấn?” Trình Mục Dương bỗng nhiên ôm vai cô.

Nam Bắc nghi hoặc nhìn anh.

“Anh ta đang hỏi cô có phải đã từng gặp Trình Mục Dương hay không.”

“Từng gặp qua,” cô từ chối cho ý kiến, “Ở Moscow tôi đã gặp qua hấn. Trình Mục Dương là một tên khốn nạn, từ đầu đến đuôi đều là đồ khốn nạn.”

Trình Mục Dương nhẹ nhàng giương mày, trong mắt hiện lên ý cười.

Người cầm đầu nghe xong thì đắc ý cười to: “Chúng tôi đang trên đường trở về Medan (*thành phố ở phía Tây Indonesia*), có hứng thú đi cùng hay không?”

Hấn ta vừa nói vừa nghiêng người để lộ ra một con đường. Nói là mời, thật ra là giống bắt buộc hơn.

“Được,” Trình Mục Dương trái lại rất thản nhiên, “Đúng lúc tôi cũng có một vụ làm ăn muốn cùng các người nói chuyện.”

Cuối cùng, tất cả nhân viên cứu viện của chính phủ đều bị áp giải đến một con thuyền khác, chỉ có Trình Mục Dương và Nam Bắc là ngồi cùng thuyền với người cầm đầu. Nam Bắc ở trên thuyền ngủ đến mấy giờ đồng hồ.

Khi tỉnh lại, Trình Mục Dương cũng không có bên cạnh.

Mệt nhọc mấy ngày liền, Nam Bắc thật sự mệt muốn chết, mà tối hôm qua vì muốn chăm sóc anh gần như không có ngủ. Hai ngày ba đêm không ngủ khiến cho cô có cảm giác ngủ cũng là một loại thống khổ. Những giấc mơ gắn liền với nhau chưa bao giờ dứt đoạn.

Khi tỉnh lại, xương cốt như rã rời.

Thậm chí có chút hốt hoảng khi nhìn đầu khoang thuyền, trong vài giây không biết bản thân đang ở nơi nào.

Hương vị xa lạ ẩm ướt trên môi khiến Nam Bắc từ từ tỉnh táo lại.

Hai ngày ba đêm này, tình trạng của Trình Mục Dương vẫn không tốt, cô dĩ nhiên chỉ lo chăm sóc cho anh mà không lo lắng ảnh hưởng của chuyến đi lần này. Tối qua trên thuyền cứu viện, Trình Mục Dương từng nói với cô, hôm đó này ngay từ đầu chính là giao dịch giữa anh và Thẩm gia. Trình Mục Dương giúp đỡ Thẩm gia lấy quyền khai thác hầm mỏ, còn Thẩm gia phối hợp với anh diễn xuất vở kịch này.

Khó trách, trước ván bài, cha Thẩm Gia Minh đã đích thân dặn dò cô phải tránh xa Trình Mục Dương.

Chỉ có điều, Thẩm Gia Minh hẳn là không biết chuyện này.

Mà Nam Hoài, đương nhiên càng không biết chuyện này, biến mất ngoài ý muốn như vậy, cho dù Thẩm gia có giải thích, Nam Hoài cũng sẽ không tiếc gì mà đại khai sát giới để tìm được cô. Nam Bắc thờ dài một hơi, cô cần tìm cơ hội để truyền đạt tin tức cho anh trai.

Trình Mục Dương chỉ nói qua loa việc anh phải loại trừ kẻ phản bội trong gia tộc, nhưng nếu chỉ đơn giản là tìm kẻ phản bội, căn bản không cần anh và Trình Mục Vân đích thân ra tay, trước sau mạo hiểm để dẫn dụ kẻ này.

Anh còn che giấu việc gì nữa?

Trình Mục Dương, người này, cuối cùng còn có bao nhiêu bí mật mà cô vẫn chưa biết?

Khi Nam Bắc từ khoang thuyền đi ra, Trình Mục Dương đang cùng với người cầm đầu ăn trứng tôm nướng, con tôm còn lớn hơn cả khuỷu tay, hai người vừa ăn vừa uống bia. Trên boong tàu có mười mấy tay súng đứng xung quanh, nhìn lướt qua họ, ánh mắt dường như không có mục đích, nhưng Nam Bắc có thể thấy trong tầm mắt của ba bốn người, vẫn luôn ở trên hai người đang ăn uống kia.

Giam lỏng một cách khách khí.

Người họ Trình, bất luận là vẫn ở trong gia tộc hay là nghèo túng chạy nạn thì đối với tổ chức này đều là bảo bối. Nam Bắc lập tức bỏ đi ý nghĩ muốn liên lạc với Nam Hoài, nếu được, phải tận lực lặng lẽ mà rời đi. Truyền đạt tin tức trong lúc này sẽ có rủi ro, bây giờ cô chưa nghĩ ra biện pháp nào khéo léo hơn nên không hành động là cách tốt nhất.

Nam Bắc nhìn anh, Trình Mục Dương bỗng nhiên cảm giác được, đưa ánh mắt nhìn về phía cô.

Cô đi qua, bị anh ôm lấy thắt lưng đặt ngồi trên đùi: “Có đói bụng không?”

“Một chút.”

“Con tôm này em ăn hai miếng thì sẽ no.” Trình Mục Dương chỉ vào nửa con tôm, sau đó dứt một miếng vào miệng cô.

Cô cắn nhẹ, hương vị thịt vô cùng ngon.

“Ông chủ của Jollibee (*là thương hiệu nổi tiếng của chuỗi cửa hàng thức ăn nhanh ở Philippines*), chính là một Hoa Kiều,” người cầm đầu uống một ngụm bia, cười mơ hồ, “Anh biết không? Ở Philippines, chỉ cần nơi nào có McDonald nơi đó sẽ có đại lý của Jollibee, tôi tuyệt đối không khoa trương, người Hoa kiều kia là một người biết làm ăn có lời, kiếm tiền nhiều hơn mấy chục lần so với người thường. Mà những người phụ nữ trong nhà anh đều là khách quen của chúng tôi ở Medan, bởi vì anh có gia sản lớn, nên mỗi lần thiếu tiền chỉ cần vài ngày là mang đến trả.”

Trình Mục Dương cười mà không nói.

“Người Hoa, thật sự kiếm tiền rất giỏi,” trong giọng nói của người đàn ông kia có chút khen tặng, cũng có chút ghen tị, “Vì vậy, ở Đông Nam Á họ bị dân bản xứ ghen ghét. Ai mà không hận kẻ có tiền chứ? Có phải không, cũng giống như người Hoa ghét người Mỹ vậy.”

Anh nói xong, cười gượng hai tiếng.

Trình Mục Dương vẫn trầm mặc, bên miệng nở một nụ cười nhạt, làm cho người ta nhìn không được mà rét run.

Thuyền nhanh chóng đi qua những dãy đá ngầm lớn.

Phong cảnh càng ngày càng đẹp.

Nam Bắc đi đến đuôi thuyền, nhìn ra ngoài hải lý có một vài cậu bé da ngăm đen không mang theo công cụ gì mà lặn xuống nước du ngoạn. Thoạt đầu cô không chú ý lắm, nhưng sau đó lại phát hiện, những đứa trẻ kia đều vây quanh một con cá voi không lớn lắm. Và cách đó không xa có một cô bé ngồi trên thuyền độc mộc, tươi cười ném đồ ăn cho con cá voi.

Cô có gặp qua loại cá này, nhưng chưa thấy nhiều như vậy.

“Thú vị sao?”

Trình Mục Dương bỗng nhiên đưa tay, ôm ngang lấy cô, làm bộ như muốn ném cô xuống biển.

Nam Bắc nắm lấy áo của anh, không quan tâm: “Ném đi, em nhất định cũng kéo anh xuống. Đáng tiếc chúng nó không thích ăn thịt người, chỉ thích ăn vỏ sò.”

“Cũng đúng,” Trình Mục Dương cười đặt cô trên lan can, ôm lấy thắt lưng cô: “Không thích hợp để chết vì tình.”

Cô cười. Lan can bị phơi nắng nên có chút nóng, ngồi không thoải mái.

Vừa nhảy xuống, Trình Mục Dương đột nhiên nói: “Anh sẽ tìm một cơ hội đưa em về Uyển Đình.”

Nam Bắc giật mình, ôm cổ của anh, khẽ hỏi: “Trở về như thế nào?”

“Vừa rồi anh thông qua bọn họ, liên lạc với A Mạn. Chị ấy sẽ đích thân đưa đến một lô hàng vũ khí để chứng minh thân phận của anh,” tay anh khoát trên lưng cô, “Hy vọng có thể sử dụng danh nghĩa của Trình Mục Vân kết liên minh với nhóm người hồi giáo này, rồi đưa em trở về.”

Cô giật mình.

Cuối cùng hiểu được dụng ý của anh khi “thừa nhận” mình là Trình Mục Vân.

Trong hoàn cảnh này, nếu nói bản thân mình là bộ đội đặc chủng đã xuất ngũ, là người buôn bán vũ khí hay buôn bán độc dược đều có thể che giấu thân phận, nhưng không biết được sẽ bị xử trí như thế nào. Chỉ có cái tên Trình Mục Vân mới có thể khiến cho người cầm đầu này có hứng thú.

Trong mắt người bên ngoài, anh là “Trình Mục Vân”, có thể đối kháng gia tộc trong bốn năm, tài sản khiến người ta chảy nước miếng.

Chẳng hạn như súng ống đạn dược.

Thật sự là một người đàn ông quý kế đa đoan.

Mới sáng sớm mà đã gặp nguy hiểm như vậy, Trình Mục Dương lại nhanh chóng nghĩ ra phương pháp giải quyết.

Nếu nói việc gặp Moro là ngoài ý muốn, Trình Mục Dương hiển nhiên lợi dụng việc ngoài ý muốn này. Nếu không, hai người bây giờ khẳng định bị nhốt trên thuyền tù binh, tuyệt đối không thể liên lạc với A Mạn, tiếp tục hoàn thành kế hoạch của anh.

Nam Bắc âm thầm cảm thán, tiếp tục hỏi anh: “A Mạn đến đây thì tương đối an toàn, vì sao còn muốn em đi?”

“Nơi này không phải rất bình yên, bọn họ,” tầm mắt Trình Mục Dương đảo qua người cầm đầu kia đang ở xa xa, “Không chỉ là mặt trận giải phóng hồi giáo Moro, mà là phe phái đã tách ra được hai năm nay, là tổ chức vũ trang tự do. Đây là nhóm vũ trang nguy hiểm nhất ở Philippines, bởi vì mặt trận giải phóng muốn hòa giải cùng chính phủ, cho nên bọn họ tách ra, tiếp tục đối nghịch với chính phủ, là phần tử cực đoan.”

Nam Bắc ừ một tiếng.

Trình Mục Dương khẽ cười, bàn tay từ vạt áo bên ngoài của cô, lần vào trong, nhẹ nhàng vuốt ve làn da mịn màng bên hông cô, hai người giống như đang nói chuyện yêu đương, hưởng thụ chuyến du lịch.

Nhưng trong lời nói của anh cùng những lời kiêu diễm đó, không có chút tương quan nào.

“Anh cho rằng kế hoạch nhảy xuống biển rất hoàn mỹ, nhưng em lại bất ngờ xuất hiện, tuyến đường rời đi Philippines cũng rất hoàn mỹ, không dự đoán được sẽ xảy ra giao chiến giữa Trung Quốc và Philippines. Rồi

ngồi trên thuyền cứu viện lại đụng đến nhóm hồi giáo Moro này,” Trình Mục Dương cảm thấy bất đắc dĩ, “Anh có dự cảm xấu, tương lai sẽ càng ngày càng nguy hiểm.”

“Đúng vậy,” Nam Bắc nhẹ giọng nói, “Anh là khắc tinh của em, có anh ở bên cạnh, ngay cả kẹt xe cũng có thể bị bắt. Trình Mục Dương? Kết thúc chuyện lần này, nếu anh còn sống, có nên cân nhắc tính đến chuyện ăn chay trường không? Để tích đức?”

“Được, ăn chay trường,” anh cười một cái, “Nhưng vẫn phải uống rượu.”

“Sâu rượu.”

Cô cười rộ lên.

“Nghe lời,” Trình Mục Dương quay lại đề tài lúc nãy, “Em ở đây, sẽ chỉ làm anh phân tâm.”

Lời nói rất bình thản, nhưng từ trong miệng anh nói ra lại có một sức hấp dẫn.

“A Mạn khi nào đến?” Cầm cô đặt trên vai anh, thưởng thức cảnh biển ở sau lưng anh, những con cá voi lớn nhỏ đang phơi nắng trên mặt biển. “Phải tránh né chính phủ Philippines, nhanh nhất là nửa tháng.” Trình Mục Dương nói.

Tay cô ở trên lưng anh, dường như không có vuốt ve, cảm nhận được lớp băng vải của vết thương.

Giữa dãy đá ngầm, những đứa bé vui đùa cùng cá voi, phát ra những tiếng cười thực ngây thơ chất phác. Nam Bắc không đồng ý với anh, nhưng theo cá tính của Trình Mục Dương, anh cũng không cần cô đồng ý. Không chừng đến lúc đó, anh sẽ có biện pháp bức cô rời đi.

Người đàn ông này tâm tư sâu nặng như thế, thủ đoạn cực đoan, thật sự rất nguy hiểm.

Nhưng cô lại hết lần này tới lần khác tin tưởng anh.

Tâm niệm thành ma.

Tâm niệm thành ma.

Rõ ràng là anh đã trở thành ma trong lòng của cô.

Chương 25: Tổng tuyển cử tại Philippines (1)

Bởi vì xung đột tiếp tục diễn ra đến tỉnh Maguindanao (là một tỉnh của Philippines nằm ở Khu tự trị Hồi giáo Mindanao) cho nên bọn họ phải bỏ qua con đường đó và đi đường vòng.

Trình Mục Dương và Nam Bắc được sắp xếp ở trên một hòn đảo chưa bị ảnh hưởng. Tuy rằng hai người được tự do đi lại, nhưng trong khi Philippines vẫn còn nội loạn, mặc dù có thể thoát khỏi đảo này nhưng cũng khó tránh được quân đội đang tuyên chiến trong phạm vi lớn.

Nơi này thật yên bình.

Nếu không biết là đang trong thời chiến, căn bản không thể tưởng tượng được Philippines đang có một cuộc xung đột đẫm máu trong phạm vi rộng lớn.

Gian phòng của bọn họ tuy nhỏ nhưng bên trong thì đầy đủ. Có phòng khách nhỏ, toilet và phòng ngủ. Có một đêm, Trình Mục Dương ra ngoài trong một thời gian dài, chịu trách nhiệm giúp việc nhà là một cô gái nhỏ,

thoạt nhìn khoảng mười bốn mười lăm tuổi. Dường như biết đêm nay Trình Mục Dương không có ở đây, cô gái cố ý đến thăm Nam Bắc thuận tiện mang theo bữa tối.

Bình thường, khi Trình Mục Dương ở đây, cô gái này không nói lời nào.

Nhưng đêm nay lại nói nhiều hơn một chút.

Mới đầu, Nam Bắc dùng tiếng Anh nói chuyện phiếm với cô gái, mãi đến khi nghe được cô ta đã có chồng, Nam Bắc mới giật mình không ngờ cô ta thật đã kết hôn.

“Pháp luật nơi này cho phép hai người kết hôn sớm như vậy sao?”

“Mười sáu tuổi, pháp luật đã cho phép lấy nhau,” cô gái cười, “Nhưng đối với nhiều người mà nói, con gái mười ba mười bốn tuổi mà chưa kết hôn, sẽ tổn hại đến danh dự của gia tộc.”

Nam Bắc ồ một tiếng.

Nghĩ lại, lúc mình mười ba mười bốn tuổi vẫn còn ở Đài Loan.

Khi đó, dù tình cảm với Thẩm Gia Minh tốt đẹp như thế nào cũng tuyệt đối không nghĩ đến hai chữ “kết hôn”. Mười ba mười bốn tuổi, cô vẫn bị thầy cô tra tấn, ngay cả trốn học cũng không dám.

Cô gái nhỏ đi rồi, Nam Bắc thấy một mình nhàm chán nhưng lại không có gì để giải trí, nên quay về giường ngủ bù cho những ngày thiếu ngủ của mấy hôm trước. Đến đêm khuya, cảm thấy có chút khó thở, cô từ từ tỉnh lại, mới phát hiện Trình Mục Dương đang nhẹ nhàng hôn mình: “Tình?”

Nam Bắc ừ, ôm lấy cổ anh: “Đi nơi nào phong lưu thế?”

“Đi xem mắt.”

“Oh?”

“Nhóm Moro này thờ phụng đạo hồi giáo, kinh Coran dạy bọn họ, nếu bạn có thể đối xử bình đẳng với vợ bạn, như vậy có thể cưới bốn người phụ nữ,” Trình Mục Dương khẽ nói, “Cho nên, bọn họ nhìn thấy anh chỉ có mình em, thì dường như muốn sắp xếp cho anh, người anh em tốt này, cưới thêm mấy cô vợ Philippines xinh đẹp dịu dàng.”

Nam Bắc lại ừ: “Kỳ thật, anh nên nói với bọn họ, anh cần bốn người cơ.”

Trình Mục Dương hình như đang cười.

Ánh trăng xuyên qua cửa chớp bằng gỗ, chiếu vào gương mặt anh.

“Hơn nữa, ở chỗ này, có một số dân tộc rất cởi mở, cho rằng mục đích lớn nhất của kết hôn chính là sinh con,” tay anh từ eo cô đưa xuống dưới, ôm lấy cô rời khỏi giường, “Trước khi chính thức kết hôn, còn có thể sống thử.”

“Nghe cũng không tồi.”

Nam Bắc vẫn còn đắm chìm trong giấc ngủ, tùy ý để anh đùa nghịch với mình.

Kể từ khi Trình Mục Dương đến đây, hai người đã chú ý hơn, cố gắng tôn trọng tập tục của đạo hồi giáo, tránh uống rượu. Cho nên đôi khi, bởi vì anh uống rượu không được thỏa mãn mà quay sang đòi quyền lợi từ cô.

Thỉnh thoảng lúc Nam Bắc ngồi trên bờ biển ngắm san hô, Trình Mục Dương đều đợi người khác rời khỏi, ở dưới ánh mặt trời nóng bỏng trên tảng đá, dễ dàng tiến vào người cô. Anh tùy ý làm bậy vượt qua sự tưởng tượng của cô, nhưng không thể không thừa nhận, cô khó có thể từ chối anh.

“Quả là không tồi,” Trình Mục Dương đặt Nam Bắc trên cửa chớp, dịu dàng hôn cô, “Nhưng mà, kinh Coran nói rất rõ ràng, bạn cần đối xử bình đẳng với tất cả các người vợ mới có thể cưới bọn họ. Anh không làm được, nhìn thấy em thì sẽ không thấy những người khác.”

“Thật sự sao?” Cô muốn né ra từ dưới thân anh.

“Thật sự.” Lại bị anh nắm được mắt cá chân, kéo trở về đặt dưới thân.

Có lẽ bởi vì không quen với thức ăn, gần đây Nam Bắc ngày càng gầy.

Nhưng lại làm nổi bật xương quai xanh xinh đẹp, còn có cổ tay, mắt cá chân...

Trình Mục Dương cúi đầu, dùng răng cắn lên xương quai xanh của cô.

Nam Bắc ngẩng đầu lên, nghe thấy anh dùng âm thanh rất nhẹ nói: “Mở chân ra.”

“Lưu manh.”

Trình Mục Dương khẽ cười, ngón tay vuốt ve làn da Nam Bắc, một đường từ bên hông trượt xuống dưới, cho đến khi nắm lấy mắt cá chân cô lần nữa, cầm một chân gấp khúc của cô lên, đặt giữa hai người.

Xương cốt thấy mê người, đường cong rõ ràng.

Nam Bắc cắn môi, đầu ngửa về phía sau, thừa nhận sự chiếm hữu của anh.

Trải qua từ lần này đến lần khác cùng nhau, Trình Mục Dương đã thấy được sắc thái cô thay đổi từ trúc trắc, đau đớn cho đến bây giờ đã hoàn toàn chấp nhận mình. Anh biết bản thân vô cùng yêu cô, vượt xa với cảm tình của cô dành cho anh, tuy biết thế nhưng anh vẫn kinh ngạc với lòng tham không đáy của chính mình.

Trình Mục Dương đối với chuyện gì cũng có giới hạn, nhưng với Nam Bắc thì không bao giờ, vĩnh viễn không đủ.

Kích thích đi qua, cô tựa vào khuỷu tay anh, ngủ rất ngon.

Giống như lúc khi anh trở về.

Trình Mục Dương nhìn thấy những chấm nhỏ trên mặt cô, thậm chí ở cả trên trán, là những bọng nhỏ hơi phồng lên, hẳn là do dị ứng, hay là hoả vượng (*do nóng trong người*)? Suy nghĩ của anh dừng lại ở đây, nhin không được mà cười lên.

Đêm không ngủ được, nhìn người phụ nữ đang nằm gối đầu lên mình, còn suy xét những hạt đậu trên cái trán thanh xuân của cô.

Có phải hơi quá đáng hay không?

Lúc Nam Bắc ngủ, miệng không thả lỏng, đôi khi nhếch lên, thỉnh thoảng lại bĩu môi, khiến cho người ta đoán rằng cô đang mơ cái gì, hay là thấy gì ở trong mộng.

Trình Mục Dương cúi người, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi cạy mở miệng Nam Bắc.

Anh nhắm mắt lại, cảm giác được đầu lưỡi của cô vô ý thức đáp lại nụ hôn của mình.

Nam Bắc bây giờ và Nam Bắc lúc ôm sách ngủ ở Bỉ, không hề giống nhau. Cô mười tuổi đã đến Thẩm gia, anh mười bốn tuổi đến Moscow, thời thiếu nữ của cô là ánh mặt trời chiếu sáng xung quanh, trước khi sống trong lưu lạc bấp bênh. Mà thời thiếu niên của anh là những lời răn dạy của bậc trưởng bối cùng với lời lương thiện trong Phật giáo, nhưng sau đó ở Moscow cũng giết hại vô số.

Con đường của cô là bị buộc phải đi, vì cô không còn lựa chọn nào khác. Mà anh ở giữa thiện và ác, không do dự mà chọn con đường đầm máu. Người sống trăm năm, bất quá là một giấc mộng hư ảo, nếu chỉ là một giấc mơ ngắn ngủi, thì cần gì phải tham lam?

Nhưng nếu anh không tham vọng, thì cô làm sao có thể nhận ra anh.

Trình Mục Dương phát hiện bản thân đang ghen tị. Ghen tị tình cảm đơn thuần nhất của cô lúc mười tuổi không phải là mình. Anh giữ lấy cảm cô, cơ hồ như muốn hôn cô để trả thù.

Nam Bắc rốt cục cảm thấy hít thở không thông, nhin không được mà vắn vẹo thân mình muốn đẩy anh ra.

Lại bị anh nắm lấy tay.

Trình Mục Dương mở to mắt, kết thúc nụ hôn, ánh trắng loang lổ xuyên qua cửa chớp, anh lặng lẽ mà nhìn thân thể Nam Bắc, muốn làm dịu đi tâm hỏa của mình. Bất ngờ không còn hô hấp khó khăn nữa, Nam Bắc theo thói quen quán lấy người anh lần nữa.

Nép mình trong lòng anh, cô tiếp tục trở về với giấc mơ lúc này.

Trình Mục Dương bất đắc dĩ mỉm cười, khi làn da hai người dính sát hoà hợp vào nhau, anh xoay người áp lên cô, muốn cô một lần nữa. Nam Bắc gần như mê đắm, trong miệng không ngừng kháng nghị, ngay cả đôi mắt cũng không mở ra được. Thế nhưng thân thể cô lại rất phối hợp, đáp ứng nhu cầu vô độ của người đàn ông này.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nam Bắc đi ra từ phòng ngủ, cô gái nhỏ kia đã bắt đầu bận rộn nấu bữa sáng cho hai người. Cô ta nhìn thấy trên mặt Nam Bắc đỏ ửng, bước chân hơi yếu có chút mệt mỏi, nhin không được mà hướng về Nam Bắc cười rộ lên.

Nam Bắc cũng mỉm cười, cảm thấy lúng túng khi bị người khác nhìn thấu.

Không biết tại sao, mấy ngày nay, người cầm đầu kia vẫn làm tròn bổn phận, cùng Trình Mục Dương đi đến những khu vực phát triển ở trên đảo. Hôm nay bọn họ cũng muốn đến khu gieo trồng gỗ lát và cao su.

Cô nhớ rõ mặt trận giải phóng Moro này đã tách rời, tự lập tổ chức của riêng mình, con số chính thức chưa gần ngàn người. Nhưng từ chuyến đi mười mấy ngày nay, phát hiện được phạm vi thế lực của bọn họ cũng rất lớn.

“Xung đột giữa bọn họ và chính phủ đã kết thúc chưa?” Nam Bắc hỏi Trình Mục Dương.

Anh lấy nón đội lên đầu cô để che nắng: “Cũng gần xong rồi, một bên muốn độc lập, một bên ngăn cản độc lập, nhưng cũng không muốn ảnh hưởng đến dân thường, xung đột sẽ không lâu lắm. Dù sao ở đảo Mindanao (*hòn đảo lớn thứ hai, nằm ở cực nam Philippines*) này là nơi cư trú của tổ chức qua nhiều thế hệ, không giống như ở Trung Đông và Bắc Phi, rất nhiều tổ chức đều không ở một chỗ cố định, vì vậy họ không muốn đổ máu xung đột ảnh hưởng đến người dân thường.

“Anh rất thành thạo về những chuyện này nhỉ,” Nam Bắc cười nhạo anh, “Không phải là anh đối với tất cả tổ chức trên thế giới đều thuộc nằm lòng chứ?”

Trình Mục Dương cười một cái: “Không sai, đều là khách hàng chính, đương nhiên phải biết rõ.”

Nam Bắc buồn cười, nắm lấy tay anh.

Cách đó không xa, có thể nhìn thấy hơn 20 người đang vác súng trên vai, ẩn nấp xung quanh rừng cây. Người cầm đầu kia vẫn giới thiệu giá trị sản lượng của cao su nơi này. Nam Bắc trái lại nghe rất chăm chú, bỗng nhiên dùng tiếng Pháp nói: “Ở Vân Nam, Trung Quốc có một nhóm phú hào ẩn mình, đều lập nghiệp bằng nghề gieo trồng cao su.”

Người cầm đầu rất có hứng thú: “Tôi chỉ biết ở Trung Quốc có rất nhiều than đá và hầm mỏ.”

Cô cười: “Cho nên tôi nói, buôn bán cao su đều là phú hào ẩn mình ở Vân Nam. Tại Shangri-La, Lệ Giang, sân bay Côn Minh, anh có thể nhìn thấy rất nhiều máy bay tư nhân, cơ bản đều là sở hữu của những ông chủ ngành công nghiệp cao su.”

“Vợ anh đối với Vân Nam, Trung Quốc xem ra rất hiểu biết.” Người kia cảm khái nhìn Trình Mục Dương.

Trình Mục Dương cười cười, không nói chuyện.

Nam Bắc chỉ là nhìn thấy cao su thì cảm thấy quen thuộc cho nên mới tùy tiện nói hai câu. Nhưng hiển nhiên lại đề cập quá nhiều đến “Vân Nam, Trung Quốc”. Cô làm bộ như không để ý nói: “Tôi là người Myanmar, nơi đó rất gần với Vân Nam.”

May mắn, lúc ban đầu Trình Mục Dương nói với bọn họ: vợ anh là Hoa kiều Myanmar.

Trên đường quay về, người cầm đầu kia nhận được một tin tức.

“Có người tranh cử, không hề muốn chấm dứt trận nội loạn này,” người cầm đầu cười rộ lên, “Trình, vũ khí của anh nếu không đến, chỉ sợ chúng tôi sẽ đến mặt trận giải phóng để cướp vũ khí.”

Trình Mục Dương cười: “Sẽ đến nhanh thôi.”

Tại quốc gia này, bạo lực và chính trị luôn như hình với bóng, đặc biệt ở đảo Mindanao. Gia tộc chính trị đầu tranh trường kỳ, vì muốn đả kích đối thủ, thậm chí không tiếc tiền thuê những tổ chức này, tiến hành bắt cóc mưu sát nhiều người dân bản xứ, bao gồm cả phóng viên nước ngoài. Trong lúc đó, những tổ chức này cũng chỉ là công cụ.

Nghe nói trong ba mươi năm qua, tổ chức gọi là “Moro” này còn có nhóm ly khai, dẫn đến cái chết của hơn mười vạn người. Ai có thể đoán được, trong đó có bao nhiêu phần là vì tranh chấp quyền lực?

Khi xuống xe, có gió thổi qua làm rối tóc của Nam Bắc.

Nhìn qua phần tóc bị tách ra, cô nhìn thấy một bóng người quen thuộc, là người Châu Âu tóc vàng.

Trình Mục Dương đưa tay giúp cô vén tóc lên: “Đang nhìn gì vậy?”

Cô tựa vào người anh: “Bỗng nhiên thấy một người Châu Âu, có chút kỳ quái.”

Chương 26: Tổng tuyển cử tại Philippines (2)

“Quen biết sao?”

“Không, chỉ là cảm thấy kỳ quái.”

Người đàn ông kia đã từng hợp tác với Nam Hoài, cô không phải không biết.

Nhưng vừa rồi trả lời giống như theo bản năng. Có nên cho Trình Mục Dương biết thân phận của người đàn ông châu Âu kia không? Nam Bắc cũng không muốn.

Hai người là “Khách quý” ở đây, nhất cử nhất động đều có vô số ánh mắt dõi theo.

Nam Bắc không phân biệt rõ, Trình Mục Dương có thật sự muốn làm cho người ta lo lắng, cảm thấy anh là một người thất thế nhưng vẫn còn gia sản tại Trình gia.

Trình Mục Dương và cô ở cùng một chỗ giống như một sự chấp niệm sâu nặng.

Có đôi khi cô nhìn vào ánh mắt đam mê của anh đều có hoài nghi, anh rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Bởi vì tôn trọng tập tục của đạo hồi giáo, lúc thường Nam Bắc cũng không đi lại xung quanh vùng lân cận, chỉ ngồi ở trong phòng xem chương trình tiếng Anh của địa phương. Tối nay, A Fa Fu, người phụ trách nấu cơm cho bọn họ, bỗng nhiên nói về những dãy đá ngầm trong vùng biển gần đây.

“Có tôm, cua, hoa mẫu đơn và con lươn,” A Fa Fu nói, “Chủ yếu là nơi đó có bầy cá mập.”

Nam Bắc giật mình: “Lúc tôi thấy qua nghĩ là cá voi không ăn thịt người.”

“Không, đó là cá mập ăn thịt người.”

Cô nghe thấy thú vị, hỏi thêm vài câu.

Trình Mục Dương nhìn cô nóng lòng muốn xem, cười một cái nói: “Vây đi xem đi.”

Anh biết A Fa Fu là người con gái đã kết hôn nên cũng không yêu cầu đi cùng.

Nam Bắc đi theo A Fa Fu đến bờ biển nham thạch, có người đang cho cá mập ăn.

Hoàn toàn không giống với dãy đá ngầm mà họ đã nhìn thấy qua, nơi này tuy rằng có ánh chiều tà nhưng có chút hương vị lạnh lùng.

Có hai người đàn ông đáng ném thịt về phía dưới đá nham thạch.

Có hơn mười con cá mập trắng nhanh chóng xuất hiện, con nhỏ nhất bắt quá dài hơn một mét, to lớn đến nỗi không thể nhìn thấy toàn thân, từ chỗ bọn họ dừng lại có thể thấy hình dáng khoảng ba bốn mét. Màu máu đỏ tươi của thức ăn được ném xuống lan rộng rồi nhanh chóng phai nhạt trong nước biển.

Những người đó ném thêm vài miếng thịt bò rồi nhanh chóng rời đi, chỉ còn hai người các cô ở lại trong này. Đáng tiếc, bầy cá mập trắng vẫn chưa ăn đủ, thấy bờ biển vẫn còn người, chúng không muốn rời đi vẫn tiếp tục bơi qua bơi lại.

Vây lưng cao ngất nổi trên mặt nước, một đôi mắt trầm tĩnh, ẩn giấu sát khí, bất cứ lúc nào cũng chờ đợi nhảy dựng lên để cắn giết con mồi.

Trình Mục Dương, Nam Hoài.

Đều có đôi mắt như vậy.

Vẫn luôn ở cạnh Nam Bắc là A Fa Fu, nhìn thấy bốn bề vắng lặng, mới lấy khăn che mặt ra: “Có tâm sự sao?”

Cô nhẹ nhàng ừ một tiếng.

“Nghĩ đến Trình?”

“Đúng vậy,” Nam Bắc cười rộ lên, nhìn kỹ cô gái, “Cô rất xinh đẹp. Từ nhỏ đã che lại như vậy, có phải thật đáng tiếc không?”

“Không phải từ lúc nhỏ,” A Fa Fu nói, “Sau khi tôi lấy chồng mới tin vào Chúa Allah.”

“Chẳng trách, ah,” Nam Bắc cười, “Xem ra bọn họ cố ý chọn cô đến giúp chúng tôi.”

A Fa Fu cong ánh mắt lên cười: “Đúng vậy. Hai người là khách, một người phụ nữ đạo hồi bình thường không được đến giúp.”

“Chẳng hạn như?”

“Như là quan hệ của cô và Trình, không có chỗ nào kiêng dè.”

Nam Bắc co chân lại, đặt cằm trên đầu gối: “Đúng vậy, tôi nghe người ta nói, vợ chồng tin vào Allah đều không cho phép thẳng tênh với nhau, phải không?” A Fa Fu rủ mắt xuống suy nghĩ, buồn cười nói: “Cũng không có khác nghiệt như vậy, nhưng mà, ít nhất cũng không thể nhìn đến bộ phận quan trọng trên cơ thể. Vì vậy, vào ban đêm, tôi và chồng tôi cùng ngủ một chỗ cần phải có một tấm chăn che lấp thân thể.”

Nam Bắc có chút kinh ngạc.

Cô cố tình dùng từ tương đối mơ hồ, không nghĩ tới A Fa Fu lại thẳng tênh như vậy.

Nhưng mà cô ta này mới theo tín ngưỡng của chồng sau khi kết hôn, lại là một cô gái ở tuổi thanh xuân, nên cũng không quá bảo thủ.

Nam Bắc tiếp tục nhìn những con cá mập, cô phát hiện người phụ trách nuôi bọn chúng để lại vài miếng thịt bò nhỏ, dường như đưa cho các cô giải trí. Khi Nam Bắc suy nghĩ có muốn tự mình thử cho cá ăn không thì A Fa Fu đã mang lại khăn che mặt.

Phía sau các cô, có một người đang đi tới.

Nam Bắc quay đầu lại nhìn, người đàn ông tóc vàng kia đang mỉm cười: “Nam Bắc tiểu thư, lại gặp cô lần nữa, thật là vinh hạnh của tôi.”

Anh ta nói tiếng Trung, giọng điệu có chút kỳ lạ, nhưng rất lưu loát.

A Fa Fu hình như quen biết anh ta, cô ta bằng lòng đi đến chỗ khác, cho hai người cơ hội nói riêng.

“Kyle,” Nam Bắc ngồi xôm xuống, chọn một miếng thịt thoát nhìn rất đẹp rồi ném xuống phía dưới đá nham thạch, “Anh tại sao biết tôi ở trong này?” Từ lúc nhìn thấy anh, cô chưa bao giờ ra khỏi phòng, cố gắng không cho anh ta thấy mình.

Không ngờ vẫn bị anh ta phát hiện.

“Tôi nghe bọn họ nói bên cạnh Trình Mục Vân của Trình gia có một cô gái người Myanmar, tôi đoán được có lẽ là cô.” Kyle cũng cười, khom người, cùng cô cho cá ăn.

Thật bất ngờ, khi anh ném miếng thịt xuống, một con cá mập trắng nhỏ dài một mét bỗng nhiên nhảy lên mang theo bọt sóng.

Nam Bắc chưa kịp đứng lên.

“Damn!” Kyle đột nhiên đánh vào mắt con cá mập trắng đó.

Nước biển mang theo một mùi máu tươi, không biết là của con cá mập hay là miếng thịt bò, nước bắn tung toé lên toàn thân cô. Con cá mập trắng đang phân khởi ăn, muốn đem hai người kéo xuống nước, lại không nghĩ rằng người kia có nắm đấm bằng đá.

Nam Bắc thấy con cá mập mở miệng, răng nanh hiện ra trước mắt, sau đó chợt có tiếng rơi xuống nước.

Cô chau mày, đứng lên: “Tại sao đoán được là tôi?”

Kyle nhún vai: “Chỉ là suy đoán, một cô gái, tuổi không lớn, ở cùng một chỗ cùng Trình gia của Moscow, nói tiếng Myanmar, tôi nghĩ có thể là cô hay không? Mà đối với việc cho cá mập ăn cảm thấy có hứng thú, lại càng giống cô,” anh ta xoay người, tò mò nhìn Nam Bắc, “Nhưng mà tôi thấy rất kỳ quái, lúc gặp cô ba năm trước, cô đã nói, cô không thích rời khỏi nhà.”

Nam Bắc nửa thật nửa giả mà trả lời: “Tôi đang bỏ trốn, anh biết thân phận của Trình Mục Vân như vậy, chúng tôi chỉ có thể bỏ trốn.”

Kyle cười rộ lên.

Cô đứng lên: “Cho nên, nếu anh phá huỷ chuyến đi tuần trăng mật của tôi, tôi sẽ,” Nam Bắc dùng hai ngón tay gõ lên ngực của Kyle, “Đem anh cho cá mập ăn.” Tay cô dùng sức, Kyle cười tủm tỉm né tránh cô, “Yên tâm, Bắc. Tôi lần này đến đây là vì tổng tuyển cử tại Philippines, không có gì liên quan đến cô, hơn nữa —— tôi tuyệt đối không muốn cùng cô có quan hệ gì.”

“Vậy anh cố ý đến tìm tôi, muốn làm gì?”

“Tò mò,” Kyle cười, “Anh trai cô là ân nhân cứu mạng của tôi, cô biết chuyện đó chứ.”

Kyle, người này, Nam Hoài cũng không nhắc tới nhiều.

Cô biết chuyện về anh ta, trong một lần làm nhiệm vụ thất bại tại biên giới Thái Lan. Thái Lan đã ban hành lệnh bắt giữ kẻ khả nghi tham gia hoạt động khủng bố trong đó có tên Kyle. Mà anh ta cũng rất thông minh, sớm chạy trốn tới Myanmar, nhờ Nam Hoài tranh thủ mười ngày cho anh ta.

Trong mười ngày, chính phủ Myanmar từ chối trao trả Kyle về Thái Lan.

Mười ngày sau, Kyle biến mất.

Kỳ quái nhất là, Thái Lan cũng không truy cứu chuyện này nữa, hiển nhiên là có người ra mặt giao dịch, đổi lấy tính mạng của anh ta.

Người như thế, tuy rằng khoác lên làn da của người châu Âu, nhưng không biết rốt cuộc là làm việc cho ai.

Khi màn đêm buông xuống, bầy cá mập đã biến mất trên mặt biển.

Nam Bắc cũng không có hứng thú hàn huyên cùng Kyle, khi trở lại phòng, ngoài cửa sổ đã không còn ánh sáng.

Sau khi đến Philippines, cô phát hiện nơi này mỗi ngày đều mưa, nhưng họ đang ở trong thời chiến bùng nổ. Vì vậy khó có được thời tiết tốt như tối nay, sau khi mặt trời lặn, ngay cả ánh trăng cũng không nhìn thấy.

Trong phòng này, nhà bếp là loại mở ra.

Nam Bắc đẩy cửa vào, Trình Mục Dương đang hăng hái mà chiên bò bít tết, anh cầm một cây chổi nhỏ quét một lớp dầu ô-liu mỏng lên miếng thịt bít tết. “Chờ anh mười phút.” Anh không quay đầu lại.

Có lẽ bởi vì ánh sáng đèn, nụ cười bên sườn mặt anh không hiểu sao khiến cho người ta có cảm giác an tâm.

“Trình Trình?” Cô tựa lên vai trái của anh, nói đùa với anh, “Trình Mục Dương, anh có cảm thấy, Trình Trình hai chữ này rất quen thuộc không?” Trình Mục Dương cười một cái: “Phùng Trình Trình sao?”

“Ồi chào? Anh cũng xem qua bên Thượng Hải?”

“Lúc nhàm chán có xem qua, nhưng mà là bản phim cũ, Triệu Nhã Chi là diễn viên chính.”

“Phùng Trình Trình thật sự rất yêu Hứa Văn Cường.” Nam Bắc thản thục không thôi.

Cô cảm thấy bản thân thật sự là buồn chán, ngay cả ở đây mà cũng nói với anh về tình tiết cầu huyết trong phim truyền hình.

Đợi cho Trình Mục Dương chiên xong miếng thịt bò bít tết.

Bụng đói đã kêu vang, cô cầm dao nĩa lên, đem miếng thịt bò cắt thành mười mấy miếng nhỏ bằng nhau, lúc này mới há mồm bắt đầu ăn. Trình Mục Dương nhìn cách làm của cô, ánh mắt dịu dàng hiếm thấy.

Đây là cách ăn mà Nam Bắc thích nhất.

Bởi vì lưỡi biếng, không thích vừa cắt vừa ăn. Vì vậy đem thịt cắt ra tất cả, sau đó mới cầm nĩa lên ăn, một miếng vừa miệng. Cách ăn này, thật sự là lưỡi biếng dễ thương.

Nam Bắc đem một miếng thịt của mình đưa tới miệng anh.

Cô bỗng nhiên nói thầm một câu. Cô nói, tại sao em cảm thấy anh chính là Phùng Trình Trình của em nhỉ?

Nói xong thì chính mình nở nụ cười trước.

Trình Mục Dương không quá để ý, ngược lại cắn miếng thịt kia: “Nếu anh là Phùng Trình Trình, trong lúc xung đột lợi ích giữa người nhà và anh, em sẽ chọn ai?”

“Anh trai em.”

Nam Bắc nói xong, im lặng nhìn anh.

“Nằm trong dự đoán của anh,” Trình Mục Dương rủa mắt, cắn miếng bít tết của mình, “Vì vậy, anh sẽ không để cho loại chuyện này xảy ra.”

“Nếu vẫn xảy ra thì như thế nào?”

“Anh sẽ từ bỏ.”

“Nếu anh bỏ cuộc, anh trai em vẫn muốn lấy mạng của anh thì sao?”

“Vậy được,” Trình Mục Dương cũng đem miếng thịt của mình dứt cho cô ăn, “Nhưng mà, trước khi muốn anh chết, em phải ở với anh một đêm.” Âm thanh của anh thật sự làm say lòng người.

Nam Bắc cười rộ lên: “Đúng vậy, anh đã nói, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.”

Anh nhún vai, từ chối cho ý kiến.

Trình Mục Dương không tiếp tục nói về đề tài này nữa, thuận miệng hỏi về những con cá mập trắng. Nam Bắc nghĩ đến buổi chiều đầm máu, bỗng nhiên phát hiện, cô đang ăn thức ăn giống như của bầy cá mập lúc ban ngày, nhất thời không muốn ăn uống.

Khi Trình Mục Dương rất lịch sự thu dọn chén đĩa thì Nam Bắc nghĩ tới Kyle.

Giống như lời Nam Hoài đã nói, Nam gia vĩnh viễn không có bạn bè. Mặc dù lúc trước anh trai cứu Kyle một mạng, cũng chỉ là trao đổi lợi ích, cho nên cô cũng không cho rằng, Kyle thật sự sẽ vì giao tình lúc trước mà che giấu thân phận của cô.

“A Mạn khi nào đến?” Cô cuối cùng thẳng thắn quyết định.

“Nhanh nhất là ngày kia, chậm nhất cũng sẽ không vượt qua bốn ngày.”

“Ngày kia, sợ rằng sẽ muộn,” Nam Bắc vòng tay qua eo anh, nhẹ giọng nói, “Thân phận của em đã có người biết, rất nhanh, có lẽ ngay bây giờ, bọn họ có thể biết anh là Trình Mục Dương.”

Hai người cùng lúc xuất hiện trên thuyền của Thẩm gia cũng không phải là bí mật.

Chỉ cần có người biết cô là ai, không cần phải nghĩ nhiều, chỉ biết ở chung với cô một chỗ, nhất định là Trình Mục Dương, mà không phải là đứa con không tìm được tung tích trong bốn năm qua của Trình gia.

Trình Mục Dương trầm mặc một lát, nhưng tay vẫn không ngừng hoạt động, đem chén đĩa cùng dao nĩa cất lên trên kệ.

“Có phải rất phiền toái hay không?” Nam Bắc đặt câu hỏi với anh.

“Có một chút.”

“Muốn đêm nay đi trước không?”

“Nếu có thể đi, chúng ta đã rời khỏi ngay ngày đầu tiên. Từ khi vào nơi này, bên ngoài bốn mươi mét, luôn có bốn mươi đến năm mươi tay súng đi theo chúng ta,” Trình Mục Dương chỉ cười cười, “Rất khó đi.”

Nam Bắc nhẹ nhàng mà thở ra một hơi.

Cô cũng không thể nghĩ ra cách tốt hơn.

“Nhưng mà, tổ chức này đang cần vũ khí. Bọn họ tuy hận anh, nhưng bây giờ, mặc kệ anh là người nào của Trình gia, đối với bọn họ mà nói đều là cây rụng tiền, chúng ta tạm thời không có nguy hiểm,” anh đem cái chén cuối cùng để lên kệ, “Ít nhất, nguy hiểm sẽ không đến từ phía người Philippines.”

Nam Bắc nghi hoặc nhìn anh.

Vì không biết nhiều tin tức nên cô không hiểu lời nói của Trình Mục Dương.

“Nhớ rõ anh đã nói với em, anh lần này cần dẫn dụ kẻ phản bội kia không?” Trình Mục Dương cầm lấy chiếc khăn sạch lau sạch nước trên tay, “A Mạn đã biết anh là ai, đáng tiếc không thể bắt anh. Cho nên bây giờ, nếu đồng bọn sau lưng anh biết anh ở đây, nhất định sẽ gặp rắc rối lớn. Chúng ta săn bắt anh, đồng thời đồng bọn của anh cũng sẽ đuổi bắt anh.”

“Đồng bọn sau lưng anh?”

Trình Mục Dương ừ một tiếng: “CIA.”

Nam Bắc ngần người, không dám tin buông cánh tay anh ra, cô nhìn chăm chăm vào Trình Mục Dương mà bàng hoàng.

Cô từng nghi ngờ, Trình Mục Dương muốn tìm ra người kia, không đơn giản chỉ là kẻ phản bội. Nếu không anh tuyệt đối sẽ không tự mình mạo hiểm làm cho người này lộ ra chân tướng. Nhưng cô hoàn toàn không ngờ tới, là người của CIA.

Nếu nói tranh đoạt hầm mỏ mới có thể đắc tội với CIA.

Như vậy hiện tại, Trình Mục Dương căn bản đã là kẻ địch của CIA.

Mà Nam Hoài từng chính miệng thừa nhận, anh còn đang hợp tác với bọn họ. Thậm chí trong vòng mười năm, không muốn trở thành kẻ địch của CIA.

Bỗng nhiên, bên tai truyền đến tiếng ầm, bùng nổ trong nháy mắt, làn sóng không khí thổi quét tất cả mọi thứ. Trình Mục Dương đột nhiên ép cô xuống mặt đất, toàn thân anh bao phủ trên người cô.

Chương 27: Tổng tuyển cử tại Philippines (3)

Khắp nơi đều là những mảnh thủy tinh nhỏ. Vách tường rạn nứt, phòng ốc sụp đổ.

Bên cạnh Nam Bắc là đồng gạch vụn, theo bản năng đưa cánh tay lần tìm Trình Mục Dương. Cô quên mất hô hấp, tim đập như sấm, sợ anh bị thương. Cổ tay cô nhanh chóng bị nắm lấy: “Dừng cử động.”

Trình Mục Dương khẽ nói với cô.

Anh nói xong, bỗng nhiên liền ho khan hai tiếng, dường như bị bụi đất làm ngạt thở.

Sau vài giây im lặng, lại là tiếng nổ vang thật lớn, còn có tiếng súng bắn theo sau. Cô nghe được đó là tiếng súng Gatling (*), chỉ thường dùng trong chiến tranh, mới có người khuôn vác loại súng máy lớn như vậy đến tấn công.

() loại súng máy hiện đại có sáu nòng xoay, có cấu tạo đặc biệt so với các loại súng máy nói riêng và súng nói chung.*

Nơi này là trụ sở của Moro, tổ chức vũ trang tự do, là tổ chức khó nắm bắt nhất ở Philippines, bắt cóc giết người, tấn công khủng bố, sử dụng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào. Nhưng đêm nay lại bị người khác dễ dàng tấn công.

Giao chiến không ngừng, những vụ nổ vẫn tiếp tục, phòng ốc không ngừng bị phá hủy.

Bọn họ ở tại góc phía tây bắc, là nơi đầu tiên xảy ra vụ nổ. Cho nên những người tấn công này, hẳn là từ nơi này đánh vào, sau đó từ chỗ này không ngừng giao chiến.

Có tiếng người thét lên, còn có tiếng bắn nhau, dần dần chuyển sang hướng đông nam.

Cô không biết Trình Mục Dương muốn nằm sấp tới khi nào.

“Có người đến, đang dùng tiếng Philippines.” Anh bỗng nhiên mở miệng.

Nam Bắc nghe anh nói.

“Hơn nữa, nghe có vẻ là giọng đảo Medan,” Trình Mục Dương tổng kết ngắn gọn, “Không biết là phía chính phủ, hay là các tổ chức khác, không phải nhằm vào chúng ta, nhân cơ hội này, xem thử có thể rời đi hay không.”

Ngay lập tức nghe thấy một tiếng nổ, Trình Mục Dương kéo cô lên từ mặt đất, mang theo cô rút lui theo hướng ngược lại.

Trong bóng đêm tối đen âm u, nơi nơi đều có ánh lửa.

Trong đồng hoang tàn, không ngừng có tiếng khóc của phụ nữ và trẻ em.

Trong lúc đó có một người đang cầm súng, xem ra là quân địch.

Trong bóng đêm, Nam Bắc và Trình Mục Dương di chuyển rất nhanh. Dưới chân có thi thể, trong đồng hoang tàn cũng có thi thể, khắp nơi đều là xác chết.

Đây không phải là lần đầu tiên cô cùng anh chạy trốn.

Hơn mười ngày trước, trong sóng thần bão táp, Trình Mục Dương cho dù không thấy gì nhưng vẫn mang cô theo, bơi một ngàn mét. Khi đó Nam Bắc chỉ có thể ỷ lại vào anh, mà giây phút này, cô mới phát hiện giữa mình và anh có bao nhiêu sự ă ý.

Hai người không cần trao đổi bằng lời nói.

Chỉ cần một động tác nhỏ của Trình Mục Dương, cô liền hiểu được con đường mà anh chọn.

Trình Mục Dương bỗng nhiên dừng bước, trong bóng đêm tìm kiếm, vài giây sau ném ra một thứ.

Cô đưa tay nhận lấy.

Là súng trường xung kích cỡ nhỏ.

Trình Mục Dương cũng cầm một khẩu. Với hơn mười ngày quan sát, anh đã rất quen thuộc địa hình ở đây, thôn này đối diện với khu rừng nhiệt đới và biển. Những người đột nhiên tấn công vào đây chính là từ bên khu rừng kia mà đến.

Cho nên Trình Mục Dương hiển nhiên sẽ chọn đường biển.

Nam Bắc không biết sự lựa chọn của anh, chỉ là đi theo anh, mãi cho đến khi nghe được tiếng sóng biển, cuối cùng hiểu được kế hoạch của anh. Nhưng khi thấy rõ ràng địa hình nơi này, cô lại dừng bước.

“Làm sao vậy?” Trình Mục Dương quay đầu lại nhìn cô.

“Nơi này —— “

Cô chưa nói xong, Trình Mục Dương bỗng giơ súng lên, bóp cò súng.

Một người một súng, anh liên tiếp bắn trúng bốn người. Nam Bắc ở dưới chân anh, trong tình trạng ngồi chồm hổm, tiếp đạn thêm cho anh, có một viên đạn rít qua bên tai, đau như kim châm, máu nóng từ tai cô chảy xuống.

Nhanh chóng bị gió thổi lạnh đi.

Cảm giác lạnh thấm vào bờ vai.

May mắn, hai người trong bóng tối, những người đó ở ngoài sáng.

Kỹ thuật bắn của Trình Mục Dương cực kỳ chuẩn, chưa đến hai phút, đã giải quyết xong bảy tám người canh gác ở ven biển.

Cuối cùng anh cất súng, Nam Bắc mới lấy tay đè lại lỗ tai mình, sự uy hiếp sống chết đã được xua tan, đau đớn mới nhanh chóng lên vào dây thần kinh. Anh thấy động tác của Nam Bắc, kéo tay cô ra, nhờ vào ánh lửa từ xa, nhìn kỹ vết thương của cô.

May mắn thay, viên đạn chỉ sượt qua lỗ tai.

“Không sao,” Trình Mục Dương nhẹ giọng an ủi cô, “Gương mặt vẫn còn nguyên.”

Nam Bắc nhe răng đau: “Nơi này có cá mập ăn thịt người.”

“Buổi chiều em đã tới đây?”

“Ừ.”

“Không còn cách khác, muốn đi thì chỉ còn con đường này,” Trình Mục Dương khom lưng, nhìn nham thạch bên cạnh: “Chỗ này được công nhân làm ra một con đường eo hẹp, hẳn là có thể đi ra ngoài.”

Nam Bắc từ tầm mắt anh nhìn đến nham thạch bên cạnh, một nửa bộ phận trên của nham thạch đã bị đốt bỏ, mà bộ phận lưu lại kia vừa vặn đủ cho một người đi sát vách tường. Tuy rằng không cố ý nhưng rõ ràng là tạo ra một con đường.

Buổi chiều lúc cô đến, bởi vì bị một con cá mập tập kích nhảy lên, cho nên vẫn không tới gần bờ biển.

Không nghĩ tới nơi này còn có đường đi.

Nham thạch bờ biển trực tiếp nối liền con đường ra ngoài thôn.

Tuy rằng bọn họ chưa hề đi qua, nhưng nó tuyệt đối an toàn hơn hướng khác.

Trình Mục Dương tìm được một băng vải quân dụng trên người của một thi thể, giúp cô cột khẩu súng trên lưng. Nam Bắc muốn đi trước, Trình Mục Dương vỗ vỗ vào vai cô: “Để anh đi xuống trước.”

Trong bóng đêm, tay Trình Mục Dương vịn vào ven tường nham thạch, cả người đều dán vào mặt đá trượt xuống.

Thần kinh Nam Bắc vẫn căng thẳng, theo dõi hướng khác đề phòng có người bỗng nhiên xuất hiện. Nhưng rõ ràng những người tấn công rất quen thuộc hoàn cảnh nơi này, không đoán được sẽ có người đến bờ biển để rút lui, chỉ để lại bảy tám người tượng trưng canh gác.

Trình Mục Dương dừng lại, đưa tay trái ra, ý bảo cô đập lên tay mình đi xuống.

Nam Bắc có chút do dự, nhưng biết cá tính của anh, tuyệt đối sẽ không tùy ý để tự mình cô đi xuống, cuối cùng chỉ có thể cẩn thận mà bước lên một tay anh, dọc theo đá đi xuống.

Đến cuối cùng, hai người đều đứng trên con đường eo hẹp, Nam Bắc mới cảm thấy nhẹ nhõm.

Trình Mục Dương kề sát vào đá, cùng cô duy trì khoảng cách nửa bước, cô đi theo anh, âm thầm bước đi hai bước, nhìn trên mặt biển có dấu vết màu trắng lướt qua. Ngay sau đó xuất hiện rất nhiều.

Cô nắm lấy cổ tay Trình Mục Dương: “Cá mập trắng.”

Trình Mục Dương dùng bước, từ tầm mắt cô nhìn ra mặt biển.

Vị trí hai người đang đứng cũng không cao lắm.

Nếu có cá mập trắng lớn nhảy lên, rất dễ dàng cắn xé thân thể bọn họ. Trong đầu Nam Bắc hiện lên cảnh tượng ban ngày, chỉ cần bọn chúng thèm ăn, dù cho nhảy cao hai ba mét cũng tuyệt đối dễ dàng.

“Bắc Bắc,” anh bỗng nhiên nói, “Em dọc theo nơi này, dùng tốc độ nhanh nhất đi ra ngoài.”

“Anh thì sao?” Cô theo bản năng hỏi.

“Anh đi lên trên, đem thi thể ném xuống, dụ bầy cá mập này rời đi.”

Nam Bắc hiểu được ý của Trình Mục Dương.

Nhưng chỉ một giây sau, cô nhìn thấu sự nguy hiểm sắp tới.

Anh muốn ném những thi thể này, tạm thời dụ đi bầy cá mập, xem ra rất dễ dàng, nhưng mà sau khi cô đi rồi, ai sẽ tới giúp anh đánh lạc hướng chúng đây? Hơn nữa, động vật sau khi ăn thịt, khẳng định sẽ có hứng thú với người sống. Cô không muốn đi trước, lắc đầu nói với anh: “Chúng ta quay về, đổi con đường khác.”

“Không có khả năng,” Trình Mục Dương nhìn cô, “Đây là trụ sở đóng giữ có khoảng năm trăm người, những người tập kích khẳng định vượt qua hai ngàn người, chúng ta chỉ có hai người, không có khả năng trốn thoát. Huống hồ, anh là đồng minh của nhóm vũ trang tự do này, nếu bị bắt lại, chỉ có con đường chết,” anh đưa tay lên vách tường, bắt lấy đỉnh đầu của ven tường nham thạch, “Nghe lời anh, tiếp tục đi con đường này, anh sẽ nhanh chóng đuổi theo em.”

Từng lời anh nói, cô đều đồng ý.

Nhưng đôi chân lại bất động.

Thời điểm đó, cô thậm chí muốn, thay vì để lại mình anh chi bằng cùng chết với nhau.

Thế nhưng vẻ mặt của Trình Mục Dương rất bình tĩnh, như là chứng minh cho Nam Bắc thấy đây không phải là đường cùng. Cô rút cục bị ánh mắt anh thuyết phục, tràn đầy quyết tâm, tiếp tục dọc theo con đường đi ra ven biển.

Trình Mục Dương dần dần mất hẳn ở phía sau, bỗng nhiên có tiếng đồ vật nặng nề rơi xuống biển.

Trên mặt biển, bóng dáng màu trắng di chuyển nhiều hơn, không ngừng có mùi máu nổi lên. Cô không tiếp tục xem nữa, tập trung tinh thần đi về phía trước, phía sau nghe có tiếng rơi xuống biển, có tiếng cắn xé, có tiếng của cá mập tranh giành thức ăn.

Khoảng mười phút sau, cô cuối cùng cũng đến nơi. Nơi này đã là ven biển, màn đêm hạ xuống, những con sóng biển màu đen không ngừng ăn mòn hạt cát thô. Cô quay đầu lại, bởi vì độ cong của nham thạch, cho nên nhìn không thấy bên dưới.

Không có Trình Mục Dương.

Nam Bắc đứng trên bờ biển xa lạ, không hiểu sao chân lại nhũn ra, đứng không được, lấy khẩu súng trên người cỡi xuống, ngồi trên bờ cát chờ Trình Mục Dương. Đã lâu lắm rồi không có chờ đợi một người như vậy.

Không biết đối phương sống chết ra sao, hoàn toàn vì một câu hứa hẹn mà đồng ý chờ đợi.

Tựa như cú điện thoại cuối cùng của Nam Hoài, cũng đã nói, Bắc Bắc, cho anh một thời gian, anh sẽ đến tìm em.

Gió biển thổi đến khiến cho vai trái của cô lạnh rung.

Nơi đó có máu của cô.

Nam Bắc không chớp mắt, vẫn nhìn con đường kia, không biết qua bao lâu, rốt cục có một bóng dáng màu đen xuất hiện. Tốc độ nhanh chóng đến gần cô, cuối cùng cô nhìn thấy anh rõ ràng, mà anh đã từ trên tầng đá nhảy xuống.

Hiển nhiên đã trải qua một cuộc đấu tranh, trên người có vết máu.

Nhưng may mắn, hữu kinh vô hiểm (*bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm*).

Trình Mục Dương một lử, dựa vào cô ngồi xuống, thở ra một hơi thật dài.

Nam Bắc nhìn vết thương trên cánh tay anh, không quá sâu, cũng không còn chảy máu.

“Tốt rồi,” cô thầm nói, “Mặt vẫn còn nguyên, không thiếu bộ phận nào cả.”

Anh yên lặng vươn tay, nhẹ nhàng ôm thất lưng cô.

Cô tựa trên vai anh, nhắm mắt lại.

“Đừng cử động,” anh thân mật dùng môi chạm vào mặt cô, “Nơi này có người.”

Một câu khiến cho thần kinh cô căng thẳng.

Chỗ dựa bên người bỗng nhiên biến mất, Trình Mục Dương dùng động tác nhanh nhất dứt ra, phản công ở phía sau nham thạch cách đó không xa. Cùng lúc, Nam Bắc đã cầm súng lên, nhắm ngay hướng nham thạch. Nhanh chóng có tiếng mắng chửi phát ra, có bóng người từ nham thạch lặn ra, hai người quần vào nhau tay đều cầm dao găm.

Tay phải của Trình Mục Dương không thể dùng, chỉ riêng khuỷu tay chống đỡ cổ tay anh, làm cho đối phương không thể dùng dao.

Nam Bắc nhắm vào hai người, ngón trỏ giữ cò súng.

Đây là lần thứ hai cô thấy anh đánh tay không, nhưng hiển nhiên thực lực của đối thủ này tốt hơn so với quản gia của Chu gia. Trong bóng đêm, Nam Bắc miễn cưỡng có thể nhìn ra người nào là Trình Mục Dương, ngay khi tinh tâm nhắm vào, đối thủ kia bị khuỷu tay của Trình Mục Dương ngăn chặn cổ, đột nhiên ngẩng đầu lên. Hoá ra là Kyle.

Nam Bắc nhíu mày, trong giây phút do dự, Kyle rút lên một câu.

Là tiếng Nga cô nghe không hiểu.

Chương 28: Gia tộc Philippines (1)

Tư thế Trình Mục Dương không thay đổi, nhưng rõ ràng là tránh đi chỗ hiểm trí mạng. Anh dùng âm thanh rất thấp hỏi Kyle hai ba câu, anh kẹp cổ họng của Kyle nên anh ta rất khó phát ra âm thanh, chỉ gật đầu hoặc là lắc đầu.

Nam Bắc nghe không hiểu.

Cô vẫn nhắm ngay mi tâm của Kyle, đoán hai người kia đang nói cái gì.

Cuối cùng, Trình Mục Dương từ trên người Kyle đứng lên, vỗ vỗ hạt cát trên người.

Kyle thoát khỏi gông cùm xiềng xích, ngồi trên cát, ho khan nửa ngày, cuối cùng lau chùi cát trên mặt: “Không ngờ, hai người theo đường biển cá mập trắng mà chạy trốn.”

“Ai là người tập kích đêm nay?” Trình Mục Dương vừa hỏi anh ta, vừa dè hòng súng của Nam Bắc xuống, ý bảo cô an tâm.

“Mặt trận giải phóng Moro.”

“Mặt trận giải phóng Moro?”

Kyle ừ: “Bọn họ muốn giết tôi. Tổng tuyển cử lần này, mặt trận giải phóng muốn cùng chính phủ hoà giải, tranh thủ mang đảo Medan trở thành khu tự trị, đáng tiếc nhóm vũ trang tự do này không muốn thoả hiệp, chỉ muốn độc lập khỏi Philippines,” anh ta nhún vai, ánh mắt màu xanh trong đêm có tiếc nuối, “Tín đồ đạo Hồi và tín đồ đạo Hồi, người một nhà lại đi đánh nhau, tín đồ Thiên Chúa có lẽ sẽ chết vì cười.”

Trong lời nói của anh ta cung cấp một lượng tin tức thật lớn.

Đem thế cục đêm nay mà nói thì sẽ hiểu được.

Hai tôn giáo lớn nhất ở Philippines là đạo Thiên Chúa và đạo Hồi. Tín đồ Thiên Chúa đang nắm quyền, mà tín đồ đạo Hồi phân ra thành hai tổ chức vũ trang tự do lớn nhất.

Đêm nay chính là giao chiến của hai tổ chức này.

Kyle đến tốt cùng là làm cái gì, Nam Bắc cũng không phải là rất quan tâm, nhưng trái lại Trình Mục Dương tại sao lại nhanh chóng tin tưởng Kyle? Nam Bắc không tìm được cơ hội để một mình hỏi anh. Kyle tiếp tục dùng giọng tiếng Trung kỳ lạ nói với bọn họ, chính mình vốn đã sắp xếp đi theo con đường này, không nghĩ tới sẽ gặp hai người bọn họ.

Kyle biết bọn họ không có khả năng quay đầu lại, cũng không nói nhảm nhiều, anh ta nghỉ ngơi chưa đến năm phút đồng hồ, liền ra hiệu cho hai người cùng nhau rời đi.

anh ta rất quen thuộc đường của vùng này.

Trình Mục Dương và Kyle một trước một sau, bảo vệ Nam Bắc ở giữa, nhanh chóng xuyên qua mảnh đất không người rồi đi lên đường lớn. Có lẽ bởi vì đêm nay giao chiến, con đường này có nhiều người dân qua lại, mở cửa ô tô, bên trong xe có không ít hành lý.

Nam Bắc mặc quần áo của người dân sống ở đây, trang phục rất bình thường.

“Vừa rồi, anh ta nói gì với anh?” Cô đến bên cạnh Trình Mục Dương, nhìn thấy phía trước có người đang mượn thuốc lá của Kyle.

“Vừa rồi?” Trình Mục Dương nhớ lại, nói với cô, “Anh ta nói cho anh biết, anh ta là người của Ram?”

“Ram?”

“Đó là bộ phận thứ hai của cục an ninh liên bang Nga, đứng đầu là hoạt động gián điệp của cơ quan tình báo,” anh khẽ nói, “Phụ trách thu thập các tình báo quốc gia, đồng thời ở ngoài biên giới tiến hành hoạt động gián điệp.”

Cô kinh ngạc nhìn anh: “Kyle là người Nga?”

Nếu không phải Trình Mục Dương nói, cô từng một lần nghĩ đến, Kyle xuất thân từ CIA.

Trình Mục Dương gật đầu: “Nhiệm vụ của Kyle chỉ quan hệ đến tổng tuyển cử tại Philippines. Cho nên, anh ta căn bản không biết anh đang làm cái gì. anh ta chỉ biết là, anh ta cần giúp chúng ta thoát hiểm. Bởi vì thủ trưởng Ram, cấp trên của anh ta là bạn tốt của anh.”

Đáp án của anh vượt qua sự tưởng tượng của cô.

Trong hành trình ban đầu, Nam Bắc cho rằng Trình Mục Dương chỉ vì cướp đoạt hầm mỏ. Sau khi rơi xuống biển, cô mới biết được, anh đối với hầm mỏ căn bản không có hứng thú, chỉ là muốn bắt kẻ phản bội của gia tộc mình.

Và đêm nay, Trình Mục Dương rốt cục nói cho cô: người anh muốn bắt không chỉ là kẻ phản bội, còn có người của CIA.

Bây giờ,

Chuyện cô nhận định là thật, lại bị anh phủ nhận.

Trong đầu, hiện ra lời của Ba Đông Cáp đánh giá về anh:

Trình Mục Dương từng nhận được nhiều lời tán thưởng, là bạn bè của nhân dân Nga, là nhà từ thiện. Anh là người buôn bán vũ khí lớn nhất, bất luận là quốc tịch hay màu da nào, anh đều là người khách tôn quý nhất ở Moscow.

Hiện tại xem ra, Trình Mục Dương không chỉ là “Người khách tôn quý.”

Nam Bắc muốn nói lại thôi, Trình Mục Dương hình như cũng không muốn nói thêm gì nữa. Hai người sống vai trên đường đi tới, khẩu súng cướp được đã ném vào trong túi du lịch từ người qua đường.

Dù sao ở quốc gia Philippines này, ngay cả học sinh đều có thể mang súng, hai khẩu súng chẳng mang lại bao nhiêu phiền toái.

Ngược lại không súng, mới là phiền toái lớn nhất.

Kyle rất khéo ăn nói, nhanh chóng từ người qua đường nơi đó, mua mấy bình nước ném cho bọn họ. Anh ta từ trong miệng của người qua đường biết thêm nhiều tin tức về tối nay.

Hai tổ chức lớn đồng thời giao chiến. Ngoài ra có một cuộc tấn công vào chính phủ, bắt giữ 500 người dân làm con tin. Đồng thời cắt đứt cơ sở cung cấp điện lực của mấy thôn gần đây.

Chỉ sau mấy giờ ngắn ngủi mà đã long trời lở đất.

Bởi vì quân đội phụ trách hộ tống, cho nên không cho phép tự do đi lại.

Bọn người Trình Mục Dương chỉ có thể đi theo sự hộ tống của quân đội để dời đến một thành phố an toàn. Bây giờ là thời gian tối nhất trước bình minh, phần lớn dân chúng đều mệt mỏi không thể đi tiếp, 35 người ngồi nghỉ ngơi ở ven đường.

Bọn họ ba người ngồi ở ven đường, Kyle cố ý mặc áo khoác có mũ, lúc này kéo mũ lên che tóc của mình.

Trong ngoại hình của ba người, chỉ có anh ta là bắt mắt nhất, đương nhiên phải tránh né.

“Hành trình cơ giới đứng thứ nhất ở Philippines đã phái ra binh lính, chuyên môn hộ tống người dân dòi đi,” Kyle ngồi dưới đất, thuận tiện nói lên ý nghĩ của mình, “Tôi cần đến thủ đô Manila (*thủ đô của Philippines*), vì vậy bây giờ sẽ thuyết phục quan chỉ huy của bọn họ, đưa tôi đến sân bay quốc tế của đảo Medan. Trình, anh hẳn là có thể như cá gặp nước.”

Trình Mục Dương chẳng ừ hử gì cả.

Trình gia có đoàn máy bay vận chuyển hàng hoá lớn nhất toàn thế giới, chỉ cần đến sân bay thì có cơ hội biến mất một cách im lặng.

“Nhưng mà đã quên nói với anh,” Kyle bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, “Trước khi tôi đến đảo Medan, CIA đã ở trong này thực hiện kế hoạch bắt anh.”

Nam Bắc nhìn Kyle và Trình Mục Dương, người vẫn giữ im lặng.

Cô không phải lần đầu tiên có loại cảm giác này, mặc dù ở một chỗ nào đó trên thế giới có năng lực hô gió gọi mưa, nhưng ở Philippines, tay không tác sắc, không thể liên lạc với bên ngoài, không thể tiết lộ thân phận của mình.

Ở chỗ này, Trình Mục Dương chỉ có thể là người bình thường.

Đối mặt với sự bao vây trong phạm vi nhỏ, có thể tự mình bảo vệ.

Có thể gặp phải quân đội, hoặc là thiên la địa võng của CIA, thì cũng giống như con kiến.

“Nam Bắc tiểu thư,” Kyle cong ánh mắt lên, nhẹ giọng nói, “Đừng nhìn tôi như vậy, ngày hôm qua, tôi hỏi cô Trình là ai? Cô không nói thật, cho nên tôi cũng vậy.”

“Tôi không trách anh,” cô mặc kệ anh ta, “Tôi chỉ là tò mò, anh có bao nhiêu thân phận.”

“Rất nhiều, cũng rất ít,” Kyle cười, “Tốt nhất một cái cô cũng không nên biết.”

Anh ta nói xong, đứng lên, bắt đầu đi bộ xung quanh.

Philippines thân thiết với Mỹ, ngay cả tranh cử tổng thống, phần lớn đều là người Mỹ đứng sau lưng hỗ trợ. Cho nên Kyle rất thông minh, làm hộ chiếu Mỹ cho mình để nhận được sự đãi ngộ đặc biệt.

Anh ta muốn thử sự chiêu cố đặc biệt này.

“Tôi là bác sĩ nội khoa,” Kyle từ trên người lấy ra giấy chứng nhận, “Tôi cần lập tức đi Manila, người bệnh của tôi đang đợi tôi.”

Người quan chỉ huy kia lấy giấy tờ của anh ta, có chút bán tín bán nghi.

Kyle mượn cây bút, viết cho quan chỉ huy một số điện thoại.

Quan chỉ huy ra lệnh cho binh sĩ gọi số điện thoại này, sau khi nhận được câu trả lời, tự mình từ trên xe nhảy xuống, đem xe jeep quân dụng của mình nhường cho ba người.

Mục tiêu là sân bay quốc tế lớn nhất tại Medan.

Con đường tiếp theo rất an toàn, cho nên chỉ có hai người binh sĩ cùng một người lái xe. Ba người rời khỏi nơi này trước một bước, hướng về sân bay quốc tế mà đi, nếu như đường đi thuận lợi như đã nói, hẳn là buổi chiều có thể tới.

Nam Bắc giúp Trình Mục Dương băng bó tốt vết thương, dựa bên cửa sổ, có gió mát từ cửa sổ thổi vào.

Tay Trình Mục Dương ôm qua eo cô, nhẹ nhàng nói bằng tiếng Pháp hỏi cô: “Có muốn cùng anh quay về Moscow không?”

Lời anh nói chỉ có Kyle nghe hiểu được.

Nhưng anh ta làm bộ như không hiểu.

Nam Bắc tựa vào bả vai Trình Mục Dương, nhắm mắt nói: “Anh thông minh như vậy, hẳn đã biết, anh trai em và CIA có quan hệ.”

“Biết,” giọng Trình Mục Dương rất nhẹ, cũng rất bình tĩnh, “Vì vậy, nếu không cần thiết...anh sẽ không cho em biết nhiều chuyện của anh. Nhất là chuyện này.”

“Từ từ rồi em cũng sẽ biết.”

Cô đoán được.

Chuyện này căn bản đã bố trí nhiều năm rồi, bắt đầu bước vào giai đoạn thu hoạch cuối cùng của ván cờ.

Sau lưng Trình Mục Dương là cục an ninh của liên bang Nga, nếu không Kyle sẽ không giúp anh. Mà sau lưng kẻ phản đồ kia là CIA của Mỹ.

Âm mưu này rất lớn, là vì cái gì, lấy được gì? Sẽ mất đi cái gì?

Cô đi theo anh vào sinh ra tử, đến bây giờ mới biết được bí mật thực sự. Nhưng mà cô không thể hỏi sâu hơn, chỉ cần lựa chọn.

Trình Mục Dương đang đợi câu trả lời của cô.

Nam Bắc đến gần một chút, cuối cùng nói ra quyết định của mình: “Đến lúc tới sân bay, anh quay về Moscow, làm xong chuyện anh muốn làm. Còn em quay về Uyển Đình, đợi cho tất cả mọi việc đều chấm dứt, anh lại đến tìm em.”

“Được.” Anh không do dự.

Cô cười: “Thật sẽ đến?”

“Nhất định.”

“Anh không sợ, có đến mà không có về à?”

Trình Mục Dương đặt cằm trên trán cô: “Anh sợ sẽ không nhìn thấy em nữa giống như lúc ở Bỉ. Khi đó, anh muốn chuyển giao hết việc làm ăn cho Trình Mục Vân, đáng tiếc, em chưa cho anh cơ hội thì đã bỗng nhiên rời khỏi.”

Kyle nhin không được gương mặt nhìn hai người.

Trình Mục Dương hướng về phía anh ta, dùng tay làm động tác như khẩu súng, đầu ngón tay chĩa vào mi tâm của Kyle.

Anh ta cười cười, sau đó tiếp tục làm kẻ điếc.

Lúc trời sắp sáng, xe chạy đến một giao lộ. Bất ngờ, bọn họ nghe được tiếng súng, nhanh chóng nhìn thấy hai cô gái trẻ tuổi với vẻ hoảng sợ chạy về hướng này. Hai người lính đường như rất khẩn trương, không ngừng để người lái xe lui ra phía sau.

Rõ ràng không còn kịp rồi.

Trình Mục Dương lấy khẩu súng từ trong túi du lịch, rồi đưa khẩu súng kia cho Nam Bắc.

Nhưng khi Kyle nhảy xuống xe, anh đề tay cô lại nói: “Không cần xuống.”

Tiếp theo là một trận chiến ma quỷ. Rất nhiều người mang súng đi theo hai người phụ nữ cùng tiến về phía trước, trong bóng đêm không thể phân biệt bọn họ là ai, nhưng rõ ràng không phải là quân đội của chính phủ. Trình Mục Dương và Kyle phương thức chiến đấu giống như là người ngang tàng bạo ngược, súng và dao ở trong tay không ngừng tương tác, phàm là có người ngã xuống đều bị bọn họ chém một đao trí mạng trong tình huống địch nhiều ta ít, hoàn toàn không để lại người sống.

Nam Bắc cùng tài xế ngồi ở trên xe, hai cô gái trẻ kia đã chui vào phía dưới xe.

Bởi vì bầu trời tối đen, hoàn toàn chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng, nghe được tiếng súng và tiếng thét gào mắng chửi.

Nhìn không thấy máu, nhưng tiếp tục nhìn thấy trận chiến đã giảm bớt số lượng người, khiến cho người ta cảm thấy lỗ chân lông ớn lạnh.

Trình Mục Dương từ kẻ địch cuối cùng đứng lên, đem dao găm tiện tay để trên lưng. Mặt trời mọc từ chân trời xa, ánh sáng rất nhạt chiếu sáng mọi thứ.

Trên đường, ngang dọc có ba mươi mấy người, khắp nơi trên mặt đất đều là súng và máu.

Hai cô gái trẻ ở dưới xe, gương mặt nhìn qua là người phương Tây. Kyle băng bó cánh tay, khom lưng hỏi các cô một số vấn đề.

Trình Mục Dương trên người đầy máu, cởi áo khoác mình ra, ở trần nửa thân trên, trở lại trên xe. Nam Bắc cẩn thận kiểm tra cho anh, không có thương tích mới, may mắn hơn so với Kyle.

Anh cúi đầu, đem cô ôm vào người mình, lặng lẽ nhưng mãnh liệt mà hôn cô.

Đêm vừa mới qua, có rất nhiều máu, có rất nhiều nguy hiểm. Dường như một khắc mặt trời mọc lên, mây đen rớt cục tạm thời phân tán. Tay cô ôm eo anh, cảm giác trên người anh có chút mồ hôi, đợi cho đến khi anh buông mình ra, nhẹ nhàng thở hỗn hển. Nhịp tim đập trong một thời gian dài, cuối cùng bình tĩnh lại một chút.

Cô từ chỗ tài xế, lấy băng vải quân dụng sạch sẽ đến.

Giúp Trình Mục Dương băng bó vết thương một lần nữa, bởi vì vừa rồi kịch liệt chiến đấu, vết thương sâu đã bị nứt toác. Cô cầm băng, khi quán quanh trên cánh tay anh, bỗng nhiên nghĩ đến gì đó: “Em nghe người ta nói qua một ít về điển cố (*những tích truyện xưa*) của phật giáo Ấn Độ, có một chút rất giống anh.”

“Cái gì?”

“Thất tình lục dục (1) của con người, năng lực của Chúa Trời, hung ác của ma quỷ. Tuy rằng suốt ngày nghe Phật pháp, cũng không hướng thiện. Những lời này, không phải giống như là đang đến nói anh sao?”

Trình Mục Dương nghĩ nghĩ, cười chậm chậm: “Em nói là A tu la (2) sao? Đáng tiếc, A tu la không uống rượu.”

Cô sừng sốt, cười lên: “Được rồi, chỉ có điều này là không giống.”

“Còn có,” Trình Mục Dương ghé vào tai cô, tiếp tục phản bác: “Trong truyền thuyết Phật giáo Ấn Độ, đàn ông là A tu la đều rất xấu, còn phụ nữ thì rất xinh đẹp. Em cho rằng anh giống sao?”

(1) Thất tình bao gồm: hỷ, nộ, ái, cụ, ái, ố, dục. Lục dục bao gồm 6 loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm.

(2) A-tu-la hay các thần ở đình miếu trong tín ngưỡng Ấn Độ, đặc biệt được nhắc đến nhiều trong Phật giáo. Những vị thần này chẳng còn trong tam giới, phúc bằng trời nhưng đức kém hơn. Thân hình cũng xấu hơn. Vua thần thì ở lưng chừng núi tu đi, còn thần cấp dưới thì ở đình miếu. Những vị này lúc tu hay sân hận hoặc chẳng có tu hành mà có công giúp dân. Nên được làm thần để hưởng phúc. Đến khi phúc khí hết thần lại đi đầu thai nơi khác.

Chương 29: Gia tộc Philippines (2)

“Không giống,” Nam Bắc cười dùng tay sờ vào mắt anh, “Ánh mắt của anh rất xinh đẹp, ở trên quốc lộ E40 tại Bỉ, ngay lần đầu tiên chúng ta đối diện nhau, em đã bị anh mê hoặc.”

Đôi mắt màu hổ phách.

Lúc tức giận sẽ làm cho người ta cảm thấy lạnh như băng, lúc nhìn cô thì có quan tâm, có dịu dàng, có mệt mỏi, lười biếng, cũng có một loại như đã tồn tại nhiều năm, sự thâm tình khiến cho người ta không thể tưởng tượng được.

Anh cười: “Thật sự?”

“Thật sự,” cô nói, “Em nhớ rõ, ngày đó là ngày 10 tháng 2, đúng hay không?”

Trình Mục Dương có chút bất ngờ.

Anh cúi đầu, chớp mũi lướt qua trán cô, thẳng xuống mũi, môi, cằm, cuối cùng dừng lại trên cổ họng cô, có thể nghe tiếng hô hấp, thậm chí có dấu răng trên làn da. “Trước khi đến sân bay, tìm một chỗ, bất cứ khách sạn nào, hay là ngay trong xe này, anh muốn em.”

“Sắc quỷ.” Giọng cô rít lên.

“Anh không chỉ là sắc quỷ, còn là ác quỷ.” Trình Mục Dương cười trả lời cô, “Sau đó nhất định sẽ bị ném vào địa ngục, vĩnh viễn không siêu sinh. Cho nên chỉ có kiếp này, có thể cùng em vui vẻ cả đời, em nỡ từ chối anh sao?”

Cô mỉm cười, tay từ lưng anh trượt xuống dưới, nhẹ nhàng vuốt ve vết thương của anh.

Không có một người phụ nữ nào, có thể ngăn cản một người đàn ông, luôn dùng lời nói nguyên rủa mình, miêu tả sự si mê đối với người mình yêu. Nam Bắc cảm thấy sự tồn tại của Trình Mục Dương, bản thân đối với cô chính là cố chấp.

Hơn nữa là vạn kiếp bất phục.

Từ lời của hai cô gái kia, Kyle biết được một ít tin tức.

Hai cô gái này, là phóng viên người Anh đến đưa tin tổng tuyển cử tại Philippines, hiện giờ tổng tuyển cử đang trong thời gian gây cần, có người tung ra tin đồn, ứng cử viên tổng thống được người dân yêu mến nhất là dựa vào gia tộc lớn nhất trên đảo Medan – gia tộc An Bạc Đồ.

Để có được thông tin trực tiếp, hơn năm mươi nhân viên truyền thông nước ngoài, trong đó có hai phóng viên này đều đến đảo Medan. Muốn theo dõi phỏng vấn gia tộc này, còn có gia tộc đối địch của họ.

Sau đó họ gặp bất cóc giết hại.

Theo như lời các cô, năm mươi người cùng đi, chỉ có hai cô bởi vì phỏng vấn muộn mới có thể trốn thoát.

May mắn thay họ gặp được Kyle.

Nam Bắc không biết nhiều về Philippines, nhưng hiển nhiên Kyle là người trong nghề. Anh ta trấn an hai cô phóng viên, sau đó viết một lá thư ngắn gọn, để hai binh lính và tài xế xuống xe, mang theo hai nữ phóng viên trở lại chỗ kia tìm cách bảo vệ tạm thời.

Binh lính và tài xế nhận được nhiệm vụ này hết sức vui vẻ.

Sau khi trải qua trận đấu trước bình minh kia, Trình Mục Dương và Kyle đối với họ mà nói thậm chí còn đáng sợ hơn so với tổ chức khủng bố.

Tay phải của Trình Mục Dương vẫn còn đang trong thời kỳ hồi phục, tối qua vì dùng súng để giúp đỡ hai cô gái kia cho nên vết thương cũ lại tái phát.

Vì vậy chỉ có Kyle và Nam Bắc thay phiên nhau lái xe.

“Quốc gia Philippines này, toàn là gia tộc chính trị,” Kyle không ngại mà nói với Nam Bắc những thông tin phổ biến về đất nước này, xem như tạm thời làm trò tiêu khiển lúc cảm thấy nhàm chán trong khi lái xe, “Trong nước có mấy trăm gia tộc, chiếm giữ tầng lớp phía trên trong quốc gia, gia tộc An Bạc Đồ ở đảo Medan có thể nói là lấy thúing úp voi (*một tay che trời*)... Lấy thúing úp voi, câu này đúng không?”

Nam Bắc cười: “Tiếng Trung của anh thật không sai.”

“Đương nhiên vẫn còn thua kém so với bốn gia tộc các người, không gò bó, hoàn toàn tự do bên ngoài vùng biên giới,” Kyle lấy ra một điều thuốc từ trong túi áo, tự mình châm lửa, hút một hơi, “Gia tộc An Bạc Đồ rất coi trọng quyền lực, cho nên họ làm vậy cũng không khó hiểu.”

“Vì vậy mà đại khai sát giới đối với phóng viên?”

“Quốc gia này có rất nhiều hòn đảo, phần lớn đều trong tình trạng vô chính phủ, người nào nắm lấy quyền lực thì chính là quốc vương, cho nên mặc kệ là tỉnh trưởng, thị trưởng, hay là một cuộc bầu cử nhỏ, tất cả đều có sự kiện bạo lực phát sinh,” Kyle nhún vai, “Tôi đoán, những phóng viên đó hẳn là phỏng vấn gia tộc đối địch với An Bạc Đồ, cho nên tự chuốt lấy họa.”

Trên thế giới này, mỗi nơi đều có văn hoá đặc trưng của chính mình.

Nam Bắc lắng nghe, chỉ cảm thấy những người phóng viên kia thật đáng thương, bị cuốn vào cuộc mưu sát bất ngờ.

Lái xe được mười phút, Kyle đột nhiên thắng xe lại.

Cảnh tượng phía trước vượt qua sự tưởng tượng của họ. Bọn họ từng nghĩ rằng, từ con đường này đi xuống nhất định sẽ thấy hiện trường tai biến. Nhưng không nghĩ rằng, cảnh tượng đầm máu quá rộng lớn, kinh khủng hơn trận chiến lúc sáng của họ, bởi vì nơi này có người già cả, phụ nữ và trẻ em. Có thể nhìn thấy rõ ràng nhiều người trong đó bị lãng nhục, thân thể không trọn vẹn.

Cùng lúc đó, một chiếc xe cảnh sát địa phương đang chạy tới.

Bởi vì họ lái xe jeep của quân đội, còn giữ lại giấy thông hành của quan chỉ huy, cảnh sát địa phương lấy giấy tờ và nói với họ rằng cần chờ đợi kiểm chứng. Ngay sau đó, một người cảnh sát cấp cao, thông qua cửa xe, đưa điện thoại di động cho Trình Mục Dương.

Điện thoại đã được nối với đầu dây bên kia.

Trình Mục Dương có chút bất ngờ, nhưng vẫn nhận điện thoại.

Cả quá trình trò chuyện không dài, từ đầu đến cuối Trình Mục Dương đều không nói chuyện. Đến lúc tắt điện thoại, trả lại cho người cảnh sát kia, Trình Mục Dương nhìn người đó gật đầu nói: “Tôi rất hân hạnh, có thể nhận được lời mời của gia tộc An Bạc Đồ đến tham dự tiệc rượu đêm nay.”

Đó là một hình ảnh rất kỳ lạ.

Anh ở trần nửa thân trên, vết thương khắp người, nhưng làm như sáng khoái khi được mời làm khách quý của một gia tộc đứng đầu. Về mặt Trình Mục Dương khi nói những lời đó hoàn toàn có vẻ lạnh lùng của quý tộc Đông Âu.

Nam Bắc và Kyle đều rất kinh ngạc.

Nhưng không biểu lộ trên gương mặt, họ biết, nếu Trình Mục Dương đã quyết định, khẳng định là sự việc có biến chuyển, hơn nữa hẳn là biến chuyển rất quan trọng.

Sau khi anh nói xong, ba người bên trong xe rất ấn ý cùng nhau im lặng mà nghe theo sự sắp xếp của người cảnh sát kia.

Kyle không hỏi, Nam Bắc không hỏi, Trình Mục Dương cũng không nói.

Cho đến khi xe chạy vào cửa lớn của một trang viên, phong cảnh ngoài cửa sổ bắt đầu trở nên rất ấm áp. Dọc theo con đường chính là một con sông không rộng lắm, bao quanh bởi cây dừa và cây mía. Cũng nhờ vậy mà không khí xung quanh đều thơm ngát mùi cây cối.

Là trang viên bảo tồn sinh thái hoàn hảo.

Thậm chí giữ lại phong cách của thời kỳ thực dân ở Tây Ban Nha.

Kiến trúc xa xa giống như bức tranh thời trung cổ.

Khi xuống xe, có rất nhiều người nghênh đón họ, quần áo vô cùng trang trọng. Ngược lại đáng vẻ bọn họ trông rất buồn cười, Nam Bắc nhìn thấy A Mạn phía sau đoàn người, trong nháy mắt hiểu được mục đích của Trình Mục Dương.

Tất cả đều do A Mạn sắp xếp.

Ngay lúc cô giác ngộ sự việc, có một người phụ nữ Đông Âu xinh đẹp, nhắc váy mình lên đi về phía Trình Mục Dương, ôm anh thật thân thiết, đồng thời dùng tiếng Trung không lưu loát gọi tên anh: “Trình.”

Chỉ có một chữ như vậy.

Nam Bắc chợt nghe ra đủ loại hương vị.

Có kinh ngạc, vui mừng, chờ đợi, còn có lo lắng.

Thậm chí một chút bất mãn. Nhưng mà cảm giác cuối cùng này, hẳn là vì Nam Bắc mà có.

Một tay Trình Mục Dương vỗ vỗ sau lưng người phụ nữ kia, mỉm cười.

“Xin chào,” người phụ nữ kia đổi sang tiếng Anh nói với Nam Bắc, “Tôi là Kachiusa, bạn của Trình đã nhiều năm.” Lời giới thiệu ngắn gọn của cô ta lại làm cho Nam Bắc buồn cười, đúng là một sự hiếm thấy khi quen biết hai cô gái người Nga đều có tên giống nhau, chuyện này thật là trùng hợp?

Nhưng mà nụ cười của Nam Bắc, trong mắt người phụ nữ kia lại trở thành đùa cợt.

Hơn nữa hình dáng của Nam Bắc bây giờ, thật sự không dám khen tặng. Bôn ba một đêm, cô mặc dù không giống như Trình Mục Dương chỉ ở trần, nhưng vẫn trông rất thảm hại.

Thậm chí trên người còn mùi vị máu tươi đêm qua.

Mọi người đến phía sau phòng khách.

Trình Mục Dương vẫn dùng tiếng Philippines, cùng chủ nhân chào hỏi ngắn gọn. Người phụ nữ kia hình như là bạn tốt của vị chủ nhân, không ngừng mỉm cười, cùng mọi người trao đổi gì đó.

Ngược lại Nam Bắc bị lạnh nhạt.

Nhưng mà cô nhớ tới, bên ngoài trang viên đẹp như vậy, chính là thi thể ngang dọc khắp nơi, người làm ra việc không hề thiện cảm này đang trầm lặng đi theo bên cạnh Trình Mục Dương.

Một lúc sau, A Mạn âm thầm đến bên cạnh cô, khẽ nói: “Nghe không hiểu, cũng không trò chuyện, để tôi dẫn cô đi tắm nước nóng.” Nam Bắc thực cảm kích mà mỉm cười, đi theo A Mạn rời khỏi nơi đó.

A Mạn dẫn cô lên lầu ba, trong phòng có một phòng tắm rất lớn.

Bồn tắm lớn đến mức có thể chứa đến ba bốn người.

A Mạn dặn dò hai câu với hai cô gái người Philippines, chuẩn bị sẵn sàng nước nóng còn thả hoa tươi vào bồn, tất cả đều khiến cho người ta cảm thấy như đang trên thiên đường. A Mạn nhẹ giọng nói chuyện với Nam Bắc, hỏi cô cuộc sống của mười mấy ngày nay, Nam Bắc chỉ cười nói là trở về cuộc sống nguyên thủy, A Mạn cười, vuốt mái tóc đen dài ẩm ướt của cô: “Em họ tôi, cậu ấy nhất định rất đau lòng cho cô.”

Hơi nước lượn lờ xung quanh, Nam Bắc cảm thấy mệt mỏi nên nhắm mắt lại, chỉ cười cười không nói chuyện.

“Kachiusa lớn lên cùng cậu ấy đã nhiều năm, vẫn luôn thích cậu ấy,” A Mạn tiếp tục giải thích với Nam Bắc, “Lần này nhờ có sự giúp đỡ của cô ấy mới có thể sắp xếp cho các người đi vào trang viên Bạc An. Nhưng mà, vừa rồi ở trong điện thoại tôi không dám nói với cậu ấy, sợ cậu ấy sẽ từ chối. Cô hẳn đã biết, bây giờ CIA đang ở Philippines bày ra thiên la địa võng, nếu không có sự giúp đỡ của gia tộc An Bạc Đồ, cậu ấy tuyệt đối không thể đến sân bay.”

Lời nói của A Mạn đều rất có lý.

Cho nên Nam Bắc cũng không nói gì.

Nước nóng liên tục chảy, nhiệt độ ổn định, trong veo.

Cô thậm chí nhanh chóng tựa vào bồn tắm mà ngủ, nghe có tiếng mở cửa, nhưng lười mở mắt ra, cho đến khi cảm thấy có người vào trong bồn, tay đặt bên hông, cô mới nheo mắt nhìn anh.

Có mùi rượu mạnh.

Thật sự là sâu rượu, vất vả lắm mới rời khỏi khu vực Hồi giáo, liền như cá gặp nước.

Hơi nước bốc lên khiến cho làn da cô trở nên gợi cảm, trong ánh mắt anh vừa có men say, vừa có dục vọng.

Cô cười, đầu tựa vào cánh tay trái của anh: “Nơi này, so với tùy tiện tìm một khách sạn, hoặc là ở trong xe, có phải là tốt hơn nhiều hay không?”

“Đúng vậy.”

“Em rất tò mò, anh làm sao bỏ rơi những người kia mà đến tìm em?”

“Ghen tị?” Âm thanh của anh cực kỳ mê người.

“Ừ, một chút.”

“Có thể nhiều hơn một chút không?” Anh cười, “Như vậy anh sẽ vui vẻ hơn?”

“Thực trẻ con. Được rồi,” cô cũng cười, “Nhiều một chút.”

Thân thể anh dán sát lên người cô, dĩ nhiên là mặc quần dài xuống nước.

Vải quần ướt sũng vuốt ve làn da của Nam Bắc, khiến cho cô không thoải mái, cảm thấy khó chịu. Nhiệt độ nước ấm áp như vậy, họ vốn không cần nói chuyện, Trình Mục Dương cởi quần dài của mình ra, nín thở lặn dưới nước, nhẹ nhàng cắn lấy ngực cô.

Sức nổi của nước, làm cho giác quan dễ dàng tăng lên.

Nam Bắc nhịn không được muốn đẩy anh ra, lại bị kéo xuống nước, anh liền hôn môi cô.

Ở trong nước không có dưỡng khí, anh tiến vào người cô hơn mười giây, cũng không cho cô cơ hội để hô hấp. Cho đến khi trước mắt cô mờ mịt, có chút ngất đi, anh rút cục ôm cô lên mặt nước.

“Vừa rồi anh suy nghĩ,” Trình Mục Dương liếm môi cô, thâm nói, “Nếu anh thả em về, em có thể gả cho người khác hay không? Khi gặp lại, em có thể trở thành vợ của người nào đó? Ví dụ như, Thẩm Gia Minh?”

Nam Bắc bị lời nói anh làm cho tức giận, cười rộ lên.

Có người đàn ông nào, vẫn đang ở trong thân thể của bạn, mà bắt đầu hoài nghi bạn sẽ trở thành người phụ nữ của người khác?

“Sẽ không,” cô nhớ tới lúc này Trình Mục Dương ôm Kachiusa, bỗng nhiên muốn nổi nóng với anh, “Ít nhất không phải là Thẩm Gia Minh.” Âm thanh của cô chưa dừng lại, đã đổi thành nhẹ nhàng hút lấy không khí.

Trình Mục Dương ôm lấy eo Nam Bắc, trần trọc ở trong cơ thể cô, không cho cô cơ hội nói chuyện.

Một người tự tin như vậy, lại bỗng nhiên giống như một chàng trai lần đầu biết yêu, nhiều lần ghen tị với tình cảm đơn thuần trong quá khứ ngắn ngủi của cô.

Nhưng dù có suy nghĩ như vậy, cô cũng không hề lẩn tránh anh.

Lần đầu tiên trong đời, cô không muốn trở về Uyển Đình, trở về gia đình mà cô luôn mong nhớ.

Chương 30: Gia tộc Philippines (3)

Tiệc tối rất long trọng.

Thậm chí có lời đồn, ứng cử viên sáng giá nhất của tổng tuyển cử lần này cũng sẽ tham dự tiệc rượu tối nay.

Chủ nhân của trang viên Bạc An đã chuẩn bị lễ phục tốt cho bọn họ.

Cũng đích thân mang thuốc trị thương tốt nhất đến cho Trình Mục Dương.

Vết thương của anh đã được làm sạch cẩn thận, vết lại có nhiều thương tích trên người. Nam Bắc thấy chủ nhân chu đáo đưa thuốc cho Trình Mục Dương, nhưng có chút xấu hổ, thái độ của anh có bao nhiêu rõ ràng mới làm cho người ngoài ngẫm hiểu như vậy?

Vết thương trên lưng trải qua nhiều lần đánh nhau kịch liệt đã nứt toác mấy lần, không tốt cho việc làm lành thương tích. Hơn nữa từ lúc thoát khỏi bờ biển cá mập trắng, còn có khi nãy phóng túng dục vọng trong bồn tắm, xem ra rất khó để lành sẹo.

Nam Bắc giúp anh băng bó tốt vết thương, đem từng lớp băng gạc quấn lên thân thể anh.

Tay cô từ phía sau anh, chậm rãi quấn lên trước người rồi lại quấn vòng ra sau lưng: “Vừa rồi bác sĩ điều trị cho anh, có nhắc nhở anh không nên để vết thương thấm nước hay không?”

Anh rất bình thản ừ một tiếng.

Cô bắt đầu dĩ cười cười, giúp anh mặc áo somi vào, còn bản thân thì vẫn mặc đồ lót phong phanh.

Trình Mục Dương lấy bộ lễ phục trên giá treo, kiên trì giúp cô mặc đồ, thậm chí không cho phép cô nhúng tay vào.

Chờ sau khi đeo dây chuyền cho cô, anh mới nhìn cô trong gương trên tường, rồi nói ra sắp xếp của tối nay: “Tiệc rượu đêm nay, anh sẽ cùng em nhảy điệu đầu tiên, sau đó sẽ có người mang em rời khỏi.”

“Anh thì sao?”

“Đồng thời rời khỏi.”

“Anh không cần bận tâm quá nhiều cho em,” Nam Bắc nói với anh, “Anh trai em và bọn họ có quan hệ tốt lắm. Cho nên, anh phải tự mình cẩn thận.”

Trình Mục Dương cao hơn cô nhiều.

Từ trong gương cô và anh đối mặt, cảm giác được hai người phảng phất một nỗi ưu tư.

Cô quay người lại, lòng bàn tay vỗ trên ngực anh, mỉm cười để phá vỡ bầu không khí đó: “Người như chúng ta từng trải qua ngày tháng nguy hiểm, vĩnh viễn chỉ có thể sống ngay tại giây phút hiện tại, nhiều hơn một chút cũng không được. Vì vậy đối với chuyện quá khứ của anh, em sẽ không quá để ý.”

Anh không hiểu vì sao cô đột nhiên nói như vậy.

“Ngoan ngoãn nói cho em biết,” cô chuyển đề tài rồi giả vờ giận dỗi, “Ngoại trừ Kachiusa, anh còn có hồng nhan tri kỷ nào khác không? Hà?”

Trình Mục Dương lúc này mới giật mình.

Anh cười cười.

Nam Bắc cười mỉm chỉ nhìn anh: “Vấn đề đơn giản như vậy, mà phải suy nghĩ lâu thế sao?”

Trình Mục Dương lấy rượu từ trong túi quần, bình rượu nhỏ màu bạc kia đã mất lúc ở Moro, cho nên bây giờ trong tay anh là một bình đẹp bằng thủy tinh xinh xắn, bên trong chứa đầy rượu trong suốt.

Anh uống một ngụm, cúi đầu, rồi mớm cho cô phân nửa còn lại.

Cô nhú mảy nhưng vẫn ngoan ngoãn hé miệng.

May mà sớm tách ra, nếu không cô sẽ bị anh biến thành sâu rượu.

“Vấn đề của em có liên quan đến một bí mật,” anh rời khỏi môi cô, thàn nói, “Chờ chúng ta gặp lại, anh sẽ cho em câu trả lời.”

Trước lúc vũ hội bắt đầu, hai người từ trong phòng đi ra.

Chủ nhân có lẽ không biết nhưng Kachiusa rất quen thuộc với thói quen uống rượu của anh, nên cho người hầu đem đến lá bạc hà tươi đứng chờ ở cửa, giúp hai người khử đi mùi rượu nồng nặc trong miệng. Nam Bắc làm bạn gái của Trình Mục Dương, vẫn luôn ở bên cạnh anh, nhìn anh được chủ nhân dẫn đi giới thiệu với từng người khách quý.

Hai người đi lại không ngừng, nâng ly rượu sâm banh, liên tiếp cụng ly chào hỏi.

Tầm mắt của cô vẫn nhìn hoàn cảnh xung quanh, luôn luôn quan sát. Trong ánh đèn rực rỡ đêm nay, cô tin tưởng, có không dưới một người của CIA đang rình mò quanh đây.

Trình Mục Dương rất thông minh.

CIA không được phơi bày dưới ánh mặt trời, nếu họ bí mật, chỉ bằng chúng ta công khai ở giữa đám đông, dạo chơi giữa người của chính phủ và quân đội Philippines, không để cho bọn họ có bất cứ cơ hội nào.

Ánh đèn dần mờ nhạt, người đàn ông trung niên của gia tộc An Bạc Đồ khoác cánh tay của Kachiusa.

Đi vào sàn nhảy đầu tiên.

Trình Mục Dương nhẹ nhàng giữ thắt lưng cô lúc cô không kịp phòng bị mà đưa vào sàn nhảy. Phương thức đi vào quá nổi bật, khiến cho mọi người nhìn chăm chú. Gương mặt anh bị ánh sáng làm cho tối mờ, phủ lên nụ cười nhàn nhạt, một bàn tay cô khoát lên vai anh, phối hợp với bước chân của anh.

Nam Bắc bỗng nhiên nhớ tới đêm đó trong quán bar trên du thuyền, không có ai cả, chỉ có hai người họ nhảy từ đêm khuya đến bình minh.

Khi đó Trình Mục Dương và cô không hề kiêng dè, vô cùng thân mật với nhau.

Suy nghĩ của cô chỉ trôi giạt vài giây rồi trở lại bình thường, ở dưới con mắt của nhiều người anh cúi đầu xuống, giống như đêm đó, chớp mũi nhẹ nhàng cọ xát chớp mũi của cô, không coi ai ra gì.

“Nam Bắc.”

“Vâng.”

“Nam Bắc.”

Cô lại ừ lần nữa.

Cô đã quen mỗi khi Trình Mục Dương gọi cô như vậy. Không ngừng lặp lại, lặp lại để xác nhận, thật ra cô cũng không ngại mà trả lời anh.

Tay Trình Mục Dương ở thắt lưng cô từ từ di chuyển lên trên, nâng gương mặt cô lên đối diện với mình.

“Bằng lòng lấy anh không?”

Khoảng cách giữa họ rất gần, gần đến nỗi cô không thể trốn thoát ánh mắt của anh.

“Anh nghiêm túc sao?”

“Rất nghiêm túc.”

Cô và anh nắm tay nhau, có thể mơ hồ cảm thấy lòng bàn tay nóng rực của Trình Mục Dương.

Tâm tư của hai người đều rối loạn.

“Nhìn tay anh.” Giọng nói anh rất nhẹ.

Nam Bắc nhìn theo ánh mắt của anh.

Tay mình nằm trong lòng bàn tay Trình Mục Dương, mà trên ngón tay anh rõ ràng kẹp lấy một chiếc nhẫn.

Màu xanh biếc trong sáng.

Ngay sau đó, chiếc nhẫn giờ lên trước đầu ngón tay áp út của cô.

Trình Mục Dương đang chờ câu trả lời của Nam Bắc, bước chân vẫn không dừng lại. Cô thấy chiếc nhẫn đang ở giữa ngón tay mình, rất muốn đưa tay đeo nhẫn vào. Cô tin rằng cô sẽ không gặp được người như Trình Mục Dương, một người đàn ông khiến cho trái tim cô xao động. Rất nhiều lần khi cô cùng anh triền miên, Trình Mục Dương luôn luôn có cách đi vào trong lòng cô từng chút một.

Anh đã nói, tuyết ở Moscow rất thích hợp khiến cho người ta trốn ở trong nhà.

Mà anh muốn nhốt cô ở trong phòng, chỉ có hai người họ bên cạnh lò sưởi cả ngày.

Sau đó lúc nửa đêm, anh sẽ cùng cô đi ngắm cả thành phố Moscow.

Tay Nam Bắc chậm rãi nắm thành quyền.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi dài.

“Lần nào anh cũng bức em ra quyết định,” mặt cô kề sát ngực anh, “Lần này thật sự không được. Từ năm bốn tuổi, em đã cùng anh trai chạy trốn khắp nơi. Lúc nửa đêm anh ấy thường xuyên len lén đưa em vào nhà người xa lạ, sau đó thì biến mất rất nhiều ngày, khi trở về toàn thân máu chảy đầm đìa. Anh ấy thường hay mang dao trong người, mọi người đều sợ anh ấy, cho nên họ không dám không cho em ở lại, tuy rằng phần lớn đều là gia

đình nghèo, nhưng dù sao cũng được ăn no. Ngược lại anh ấy thì không giống vậy, mỗi lần đều lấy bản thân làm mỗi nhữ, vì vậy mà em có thể ngủ ngon vài ngày, được ăn no bụng.”

“Thật vất vả.” Trình Mục Dương nói.

“Phải, rất vất vả,” Nam Bắc nhắm mắt lại, nghe nhịp tim có phần nôn nóng hiềm thấy của anh, “Cho nên, nếu anh ấy nói, Nam Bắc, Trình Mục Dương là kẻ địch của chúng ta, em sẽ tuyệt đối không gặp anh nữa.”

Trình Mục Dương lấy nhẫn về, cất vào trong túi áo somi: “Xem ra màu xanh biếc không hợp với em, lần sau muốn nhẫn ruby hay không?” Anh nói rất nhẹ nhàng.

“Nghe cũng không tồi, em rất thích màu đỏ.”

Cô cũng trả lời một cách thoải mái.

Trình Mục Dương cười một cái, không nói gì, chỉ ôm chặt Nam Bắc vào trong người, khiến cho họ dính sát vào nhau.

Hai người nhảy theo điệu nhạc, phối hợp với nhau vô cùng hoàn mỹ, cuối cùng có một đôi nam nữ nhảy bên cạnh họ, là Kachiusa và một người đàn ông xa lạ. Kachiusa như là kinh ngạc vui mừng, gọi tên anh, mà bạn nhảy của cô ta, dùng ánh mắt màu xanh lam lịch sự nhìn họ, gật đầu chào hỏi.

“Chúng ta có thể đổi bạn nhảy chứ?” Kachiusa cách họ không xa, bỗng nhiên đề nghị.

Nam Bắc lập tức hiểu được ý cô ta.

Hai cặp đôi rất tự nhiên mà trao đổi bạn nhảy với nhau.

Khi tay của người đàn ông châu Âu kia đặt lên thắt lưng cô, Nam Bắc rõ ràng nhìn thấy trong ánh mắt của Kachiusa khó che giấu được niềm vui của cô ta. Cô dời tầm mắt, cảm thấy người bạn nhảy kia đang nhìn cô.

Nam Bắc nhìn anh ta, người đàn ông kia dùng giọng London dày đặc mà hỏi cô bằng tiếng Anh: “Tiểu thư, cô có phải là bạn của Kachiusa?”

Cô gật đầu, mỉm cười.

Trong mắt cô, Trình Mục Dương đã ôm Kachiusa đến bên cạnh sàn nhảy, lấy rượu từ người tiếp đãi, tiện tay cầm một ly sâm banh, hướng về phía cô, nhẹ nhàng nâng ly như một lời chia tay lặng lẽ.

Ánh đèn lần lượt thay đổi, đám người cùng nhau đắm chìm trong điệu nhạc, lời tạm biệt của anh có vẻ không giống thật.

Nam Bắc lịch sự nhảy xong với người đàn ông kia.

Dựa theo kế hoạch, Trình Mục Dương sẽ biến mất tại tiệc rượu, cô lặng lẽ cầu nguyện cho anh có thể thuận lợi đến sân bay, đồng thời cũng thừa dịp lúc sàn nhảy vô cùng náo nhiệt, yên lặng nhấc váy rời khỏi nơi đó.

Sau lưng toà nhà này chỗ dựa của thác nước thiên nhiên thật lớn.

Nơi đó tụ tập rất nhiều người, trò chuyện với nhau rất lớn, không rõ là tranh đấu gay gắt gì nhưng đều về chính trị Philippines, không liên quan đến cô. Nhiều người nói, cô nghe không hiểu, cũng không quan hệ với cô.

Nam Bắc nhớ rõ đây không phải là lần đầu tiên cô từ chối lời cầu hôn.

Khi Thẩm Gia Minh mười tám tuổi, sau tiệc sinh nhật của mình, anh ta đã ở trước cửa phòng cô, hết sức khẩn trương lấy ra một chiếc nhẫn. Cũng là một lời cầu hôn bất ngờ, nhưng ý định đó tiêu tan bởi vì mấy câu nói của cô, trở thành trò đùa.

Cô từ chối nhẹ nhàng, trong lòng có chút áy náy.

Thế nhưng đêm nay, lúc Nam Bắc từ chối Trình Mục Dương, cô cảm thấy bản thân cũng có mất mát rất lớn. Có lẽ đây là cơ hội cuối cùng anh cầu hôn cô, khẩn cầu cô cùng mình quay về Moscow.

Nam Bắc ngồi trên bàn bên cạnh thác nước, tùy ý kiểm soát, mượn điện thoại di động của một cặp vợ chồng bên cạnh.

Sau khi bấm một dãy số điện thoại, nghe được giai điệu chờ máy quen thuộc.

Trong âm thanh của thác nước, im lặng chờ Nam Hoài nhận máy.

Đây là số liên lạc riêng của anh trai và cô, cho nên ngay khi điện thoại nổi máy, Nam Bắc chưa mở miệng, Nam Hoài đã nói trước: “Bắc Bắc.” Giọng nói không rõ ràng, hẳn là đang nghỉ ngơi.

“Vâng.”

“Chơi đủ chưa?”

Nam Bắc nở nụ cười: “Vâng.”

“Anh sắp xếp người đón em trở về,” giọng nói của Nam Hoài rất bình tĩnh, nằm ngoài dự đoán của cô, dường như đã sớm biết rõ mọi chuyện, “Có chuyện gì, khi về Uyển Đình sẽ nói sau.”

Nam Bắc cười cười: “Vâng.”

“Về phần Trình Mục Dương ——”

Trái tim cô chợt nhảy lên.

Âm thanh bỗng biến mất, di động từ trong tay bị người khác lấy đi.

Cùng lúc đó có một hòng súng chĩa vào sau lưng cô.

“Nam Bắc tiểu thư,” một giọng London không xa lạ, dĩ nhiên là người đàn ông cùng nhảy với Nam Bắc, “Tôi nghĩ, âm thanh của thác nước này rất âm ỉ, chúng ta cần tìm một nơi im lặng để nói chuyện.”

Chương 31: Tâm niệm thành ma (1)

Nếu là vài năm trước, có thể sẽ có rất nhiều người muốn mạng của cô.

Dưới ánh mắt đám đông, nhìn Nam Bắc như đang dựa vào người đàn ông này, cô bị cưỡng ép đến một chiếc xe. Thái độ của người đàn ông này cùng với hai người đi chung vô cùng khách khí, nếu không phải có hòng súng đang chĩa vào cô, cô thậm chí nghĩ đây là sự an bài của Trình Mục Dương.

Anh đã nói qua, “Có người sẽ mang em rời khỏi.”

Nhưng Nam Bắc tin tưởng, Trình Mục Dương sẽ không dùng phương thức này mà đưa cô đi.

Trực giác cô đoán rằng, chính là CIA.

Ở quốc gia xa lạ, có thể liếc mắt một cái mà nhận ra cô, chỉ có thể là cơ quan tình báo giữa Trung Quốc, Myanmar và vùng biên giới phía Nam.

Cô tin đáp án sẽ rất nhanh được tiết lộ. Xe đi thẳng ra khỏi trang viên, rời khỏi khu người sẫm uất đi vào một thôn ven biển.

Nam Bắc nhớ Kyle từng nói, bởi vì xung đột đổ máu và cắt điện, một số thôn dân vùng lân cận đã tạm thời dời đi. Người của tổ chức vũ trang này không nhiều, họ vẫn có nơi đóng quân của mình, cho nên sẽ không phân tán nhân lực chiếm cứ thôn làng không người này. Mà quân đội chính phủ đã đưa dân thường rời khỏi, tạm thời cũng sẽ không tới đây.

Vì vậy, ngoại trừ xe của bọn họ, xung quanh là bóng tối yên tĩnh.

Nơi này rất an toàn, đồng thời cũng hoàn toàn bí mật.

Xe dừng lại trước một ngôi nhà gỗ nhìn ra biển.

Tất cả đều ở lại trong xe, chỉ có người đàn ông kia đem cô vào căn nhà gỗ, toàn bộ căn nhà nằm trên biển, cô mang giày cao gót, mỗi bước chân đều khắc sâu trên cát, Nam Bắc đi chậm chậm, đồng thời quan sát xung quanh xem thử có đường chạy trốn hay không. Nhưng khi cô bước vào căn nhà, mới hiểu được mình thật sự bị nhốt lại.

Phòng ốc như vậy không phải là tạm thời tìm được mà căn bản là trụ sở trường kỳ.

Thoạt nhìn chỉ là ngôi nhà bình thường, nhưng bên trong có rất nhiều máy móc, Nam Bắc bị đưa vào gian phòng hoàn toàn khép kín, thấy được một gương mặt quen thuộc. Người này, từng xuất hiện ở Uyển Đình, thậm chí là sòng bạc tại trung tâm Maija ở Myanmar, là người châu Á.

“Nam Bắc tiểu thư,” người đàn ông kia vươn tay ra, lịch sự chỉ vào chỗ sofa trước mặt, “Mời ngồi.”

“Đỗ tiên sinh,” Nam Bắc cười cười, “Không ngờ lại gặp anh ở đây.”

“Hãy tin tôi, Nam Bắc tiểu thư,” Đỗ xoa xoa huyệt thái dương, cười gượng, “Tôi cũng tuyệt đối không ngờ, cô lại có quan hệ với Trình Mục Dương.”

“Vậy thì sao?”

“Vậy thì?” Hần cười, hỏi ngược lại cô.

Nam Bắc ngồi xuống: “Anh định làm gì?”

“Thông thường, chúng tôi có mấy phương pháp để đối đãi với những người nằm trong danh sách ám sát,” Đỗ nhìn Nam Bắc với vẻ rất hứng thú, “Phạm vi thể lực quá lớn liên quan đến tranh chấp quốc tế, chúng tôi sẽ đích thân lấy khẩu cung của họ, sau đó đưa về Mỹ công khai trước cộng đồng quốc tế để thẩm tra xử lý, chẳng hạn như ông trùm vũ khí của Moscow.”

Cô không nói gì, ý bảo anh ta tiếp tục.

“Đối với một số nước có ảnh hưởng không lớn, nhưng đe dọa sự ổn định của cộng đồng quốc tế, số người hàng năm chúng tôi đã ám sát, không cần xin chỉ thị, trực tiếp chấp hành, sau đó bắt quá phải trình lên bản báo cáo ám sát hoàn chỉnh,” Đỗ buông tay nắm cửa ra, dựa trên ghế nhìn cô, “Đương nhiên đối với những người không quan trọng, tôi hoàn toàn không cần phải cân nhắc giới hạn.”

Nam Bắc vẫn không nói.

Cô tin anh ta sẽ tiếp tục nói, nói đến chuyện mà anh ta thực sự muốn làm.

“Nam Bắc tiểu thư,” Đỗ rút cục bắt đầu tiết lộ chân tướng sự việc, “Tôi và anh cô là bạn bè tốt, Trình Mục Dương là người mà hai năm nay tôi vẫn muốn bắt, hơn nữa, hiện tại hắn bắt được người bạn quan trọng nhất của tôi. Nói như thế nào nhỉ? Tôi nhất định phải bắt hắn, đây là mục đích mà tôi đến Philippines. Nếu cô có thể nghĩ đến tình hữu nghị giữa tôi và Nam gia, giúp tôi tìm hắn, tôi sẽ biết ơn cô.”

“Nếu tôi từ chối thì sao?”

Đỗ nhìn cô: “Tôi không ngại sẽ viết một phân báo cáo ám sát cho cô.”

Nam Bắc cũng nhìn hắn, không để ý chút nào: “Anh không sợ đất nước của anh, bởi vậy mà chọc giận một đám người sống ngoài vòng pháp luật hay sao?”

Đỗ cười rộ lên.

Giọng cười trong trẻo nhưng lạnh lùng, thậm chí có phần hứng thú.

“Người cuối cùng ở chung với cô là Trình Mục Dương, hai người đã ở tiệc rượu của gia tộc An Bạc Đồ cùng nhau khiêu vũ trước mặt bao nhiêu người. Mà sau đó hai người đều biến mất một lượt. Nếu hơn mười ngày sau, thi thể của cô xuất hiện ở một chỗ nào đó tại Philippines, cô cho rằng Nam Hoài sẽ nghĩ như thế nào? Theo tính tình của anh cô, anh ta sẽ lấy mạng của Trình Mục Dương, đúng hay không?”

Giả thuyết của hắn rất thực tế.

Trong đầu Nam Bắc hiện lên vô số khả năng. Lúc trước cô vẫn không chịu liên lạc với Nam Hoài chính là sợ bại lộ hành tung của Trình Mục Dương, nhưng không thể đoán được cuối cùng lại trở thành phiên toái lớn nhất. Nếu Đỗ thật sự xuống tay với cô, trong thôn ven biển không người này, ngoại trừ người của CIA thì không ai biết được nội tình.

Trình Mục Dương khẳng định sẽ trở thành kẻ tình nghi lớn nhất.

CIA muốn làm một số “chứng cứ” quả thực rất dễ dàng.

Với tính cách của anh trai, bất luận kẻ nào bị nghi ngờ, anh ấy chắc chắn sẽ trả thù, cho dù là hiểu lầm cũng không sao cả.

Sự lạnh lẽo lập tức thông suốt mạch máu, ý nghĩ của cô nhanh chóng tỉnh táo lại.

Nếu cái chết của Nam Bắc khiến cho hai người cô yêu nhất tàn sát lẫn nhau, mới là điều đáng sợ nhất.

Đôi mắt cô bình tĩnh, đáng sợ, nhìn chằm chằm vào Đỗ, một chữ cũng không nói.

Đỗ nhìn thấy ánh mắt cô, chỉ mỉm cười: “Tin tôi, cô còn thời gian để suy nghĩ. Bây giờ bắt đầu, tôi cho cô thời gian ba tiếng đồng hồ, cô hãy suy nghĩ cho tốt.” Hắn nói xong, nghiêm túc nhìn vào mắt Nam Bắc.

Đỗ và Nam gia hợp tác mấy năm ở Myanmar, cũng rất hiếm khi gặp Nam Bắc. Phần lớn thời gian, xuất hiện ở những trường hợp công khai đều là “thể thân” của cô. Cô gái này được anh trai mình rất coi trọng, nếu không phải vì muốn bắt Trình Mục Dương, Đỗ tin rằng hắn sẽ tuyệt đối không động vào cô. Chọc phải Nam gia, thật sự là một phiên toái lớn.

“Đỗ, anh nên tin một câu nói của Trung Quốc,” Nam Bắc cũng nghiêm túc nhìn hắn, “Trên đời này không có bức tường chắn gió, những việc anh làm, có lẽ là ngày mai hoặc thậm chí là một giờ đồng hồ sau, gia đình tôi sẽ biết.”

“Tôi tin,” Đỗ nói, “Nhưng Trình Mục Dương quá quan trọng, vượt xa hơn cả sự tưởng tượng của cô. Nam Bắc tiểu thư, cô có bao giờ suy nghĩ, hắn đã lợi dụng cô? Nếu không phải cô phân tán sự chú ý của chúng tôi, hắn sẽ không thuận lợi rời khỏi trang viên Bạc An.

Đỗ nói xong liền mở cửa đi ra ngoài.

Thân thể cô ngã vào trong sofa, mũi có đủ loại hương vị lẫn lộn.

Đặc biệt khiến cô buồn nôn.

Phòng này nồng nặc mùi thuốc lá.

Không khí ngột ngạt làm cho cô hít thở không thông.

Nam Bắc không quan tâm đến những lời của Đỗ, tuy rằng Trình Mục Dương có nhiều bí mật, nhưng điều duy nhất mà cô tin tưởng chính là tình cảm của anh.

Lời cầu nguyện duy nhất bây giờ, chỉ có thể hy vọng anh trai nhanh chóng tìm được hành tung của cô, và Trình Mục Dương có thể lập tức rời khỏi Philippines. Tất cả đều cần thời gian, chỉ cần có thời gian, cô sẽ nghĩ ra biện pháp.

Cửa khép kín chặt chẽ, không có đồng hồ cũng không có người.

Cô không biết, Đỗ có thể cho cô bao nhiêu thời gian.

Trình Mục Dương và Kachiusa tiến vào phòng ngủ như một đôi trai gái. Khi cửa phòng đóng lại, anh khôi phục sự bình tĩnh mở cửa sau ra và chờ đợi A Mạn, sau đó ba người đi qua thông đạo của trang viên, nhanh chóng rời khỏi.

Chiếc xe đi dọc theo một con đường nhỏ gập ghềnh, điên cuồng tiến về phía trước.

Trình Mục Dương hiếm khi nhắm mắt lại để cho mình được nghỉ ngơi.

Đây không phải là lần đầu tiên anh từ một quốc gia tạm thời rút lui, lúc mười tuổi, anh đã tự mình đi máy bay vận chuyển hàng hoá, còn lên tàu chở hàng ra khơi, anh đã từng đối phó với nhiều tàu chiến tuần tra quốc tế, còn có người đứng đầu của tổ chức khủng bố lần này.

Thập tử nhất sinh, trăm luyện thành tinh.

Thế nhưng trong đầu lại hiện ra cảnh vừa rồi, nhìn thấy người đàn ông khác ôm lấy cô khiêu vũ thì cảm thấy không được thoải mái.

Một luồng gió lớn từ cửa sổ thổi vào, anh vô thức sờ lên ngực mình, nơi đó có một chiếc nhẫn.

“Đêm nay có máy bay của hãng hàng không UAE* đến, chúng ta sẽ ngồi máy bay riêng của bọn họ quay về Moscow,” A Mạn nói với anh, “Hoạt động của CIA lần này quả thật rất lớn, máy bay của chúng ta căn bản không được phép hạ cánh tại sân bay Philippines.”

() Các Tiểu Vương quốc Ả Rập Thống nhất (cũng gọi là Emirates hay UAE, viết tắt tiếng Anh của United Arab Emirates) là một nước ở vùng Trung Đông nằm ở phía đông nam Bán đảo Ả Rập tại Tây Nam Á trên Vịnh Pécs xích, gồm bảy tiểu vương quốc: Abu Dhabi, Ajmān, Dubai, Fujairah, Ras al-Khaimah, Sharjah và Umm al-Qaiwain.*

Trình Mục Dương gật đầu, không nói chuyện.

Năm ngoái, nước Mỹ bán ra một loạt vũ khí trên toàn thế giới, một trong những khách hàng lớn nhất là UAE.

Đáng tiếc, Trình Mục Dương và bọn họ có quan hệ rất tốt.

Thỉnh thoảng khó có thể đưa ra giá cả với nước Mỹ, nhưng đối với anh thì rất dễ dàng, cho nên họ có lời trong cuộc làm ăn này, giúp anh một số việc xem như lời cảm ơn. Ví dụ như lần này CIA không chế sân bay Philippines, để anh an toàn rời khỏi.

Từ lúc xe tiến vào sân bay, bọn họ không gặp bất cứ trở ngại nào, sau cùng dừng lại ở phía Bắc của sân bay. Nơi đó có một máy bay công vụ cỡ vừa, biểu tượng hãng hàng không UAE rất bắt mắt. Khi Trình Mục Dương xuống xe, Kachiusa bỗng nhiên nhận được một cú điện thoại, vẻ mặt của cô ta rất bình thản, chỉ là giọng điệu nói chuyện không tốt cho lắm.

Trình Mục Dương đã đi lên bậc thang thứ nhất, nhưng theo bản năng dừng lại.

Anh quay đầu lại, im lặng nhìn Kachiusa.

Giọng điệu nói chuyện của Kachiusa xưa nay vẫn vậy, ôn hoà bình thường không có gì khác biệt, nhưng anh cảm thấy có vấn đề gì đó. Đây là trực giác đã được bồi dưỡng lâu năm từ những lần ở giữa ranh giới của sự sống chết.

“Trình?” Kachiusa ngắt điện thoại, khó hiểu nhìn anh, “Tại sao không đăng ký, sắp đến giờ lên máy bay rồi.”

“Ai gọi đến?”

“Là Mark,” Kachiusa nở nụ cười, “Chính là người đàn ông lúc nãy đã đòi bạn nhảy với anh.”

Trình Mục Dương nhìn ánh mắt của cô ta, chẳng nói lời nào.

A Mạn từ trên xe nhảy xuống, nhìn thấy hai người căng thẳng trước cầu thang, có chút khó hiểu: “Hai người làm sao vậy?” Kachiusa nhún vai: “Không có gì, không biết anh ấy đang nghĩ gì —— ”

Điện thoại lại gọi đến.

Gương mặt Kachiusa hiện lên một chút kinh ngạc.

“Điện thoại của ai?”

Âm thanh của Trình Mục Dương nóng rực xuyên thấu qua đây.

“Mark.”

“Điện thoại của ai?” Anh lại hỏi cô ta.

“Mark,” Kachiusa nhìn anh, “Là Mark —— ”

“Kachiusa,” Trình Mục Dương ngắt lời cô ta, “Đưa điện thoại cho tôi.”

Mệnh lệnh trực tiếp, không cho phép kháng cự.

Máy bay lên xuống, phụ trách nghênh đón mọi người là một người đẹp Nga.

Cô ta là do công ty hàng không trực tiếp phái tới nghênh đón khách quý, mà với thân phận của vị khách quý này, đối với người Nga không hề xa lạ.

Ánh nắng chiếu vào gương mặt anh như nổi lên một lớp ánh sáng mờ lung, càng làm cho đôi mắt kia sáng long lanh. Cấp tiến, cực đoan, nhưng vĩnh viễn gìn giữ phong cách quý phái, giờ phút này, anh chính là vua chiến tranh trong mắt người Đông Âu.

Kachiusa không dám không tuân theo, đưa điện thoại cho anh.

Trình Mục Dương cầm lấy đặt lên tai mình.

Nghe được âm thanh xa lạ nói: “Trình Mục Dương tiên sinh, rất vui có thể nói chuyện với anh.”

“Xin chào.”

“Tôi biết, anh và người của anh ở Moscow đang truy bắt bạn bè của tôi. Cho nên tôi nghĩ, chúng ta cần giáp mặt nói chuyện với nhau.”

Trình Mục Dương nở nụ cười: “Được, đêm nay tôi sẽ đến Moscow.”

Giọng nói xa lạ kia liền cười, dùng lời nói rất ngắn gọn, nói cho anh biết Nam Bắc đang ở bên cạnh. Trình Mục Dương không tin lời người kia, anh đã an bài vô cùng kín đáo, ngoại trừ việc xuất hiện nội gian, anh bỗng nhiên nhìn ánh mắt Kachiusa, người ở sau lưng từng mắt nhìn anh. Rất nhanh, Trình Mục Dương liền gạt bỏ ý nghĩ này.

Cha của Kachiusa là một trong những chủ chốt của hoạt động lần này, tuyệt đối không phải cô ta.

Chuyện này cũng không phải quan trọng.

Khi Mark nói ra tên Nam Bắc, anh gần như bộc phát sự phẫn nộ, thế nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh: “Nói cho tôi biết địa điểm.”

“Trang viên Bạc An, tôi sẽ chờ anh ở chỗ anh đã rời đi. Nhưng mà tôi hy vọng anh đến một mình, anh biết, chỉ cần anh và người của anh rời khỏi sân bay, thì hoàn toàn không còn sự bảo vệ của UAE,” Mark nói, “Chúng tôi cũng không muốn giết nhiều người ở chỗ này, mà tôi tin anh cũng không muốn nhìn thấy bạn bè của anh bị sát hại.”

Ngắt điện thoại, Trình Mục Dương ném máy cho Kachiusa, cởi áo vét ra: “Đưa súng cho tôi, không được đi theo, tôi đi tìm Nam Bắc.” “Trình Mục Dương.” Sắc mặt A Mạn trắng bệch.

Anh rõ ràng đã mất đi lý trí, ánh mắt hoàn toàn không có những người khác.

Từ trong túi súng bên cạnh A Mạn, Trình Mục Dương lấy ra một khẩu súng, nhanh chóng đi về hướng chiếc xe.

“Trình Mục Dương!” A Mạn bắt lấy cánh tay anh, cô ta chưa từng quá sợ hãi như thế, Trình Mục Dương không phải là người ngu xuẩn, vậy mà muốn vứt bỏ cơ hội cuối cùng, “Không nên làm chuyện điên rồ, Nam Bắc sẽ không có việc gì, Trình Mục Dương, cậu biết quan hệ của Nam Hoài và CIA, bọn họ tuyệt đối không dám động đến cô ấy. Nghĩ lại sau lưng cậu, còn có cả gia tộc, cậu chẳng lẽ không sợ Nam Bắc sẽ phối hợp với CIA? Dù sao cô ấy cũng là em gái của Nam Hoài.”

Trình Mục Dương hoàn toàn bỏ qua lời cô ta, cuối cùng quyết định: “Trình gia còn có Trình Mục Vân. Để cho anh ấy tiếp nhận toàn bộ, tôi không làm nữa.”

Nói xong, anh kéo tay A Mạn ra, đi thẳng về phía xe.

Kachiusa đột nhiên xông lên từ phía sau, ôm lấy thắt lưng của anh: “Trình, không được đi, bọn họ hận anh, nhất định sẽ giết anh! Tại sao anh vì một người đàn bà mà đi tìm CIA, Moscow có rất nhiều phụ nữ, có em, còn có thiên hạ của anh, chúng ta lập tức diệt trừ gián điệp của CIA, sẽ sớm hoàn thành kế hoạch!”

Thân thể Kachiusa không ngừng run rẩy, nói chuyện gián đoạn một cách đáng sợ.

Trình Mục Dương xoay người, kéo cô ta ra khỏi người mình, “Lập tức quay về Moscow, chuyện của tôi không liên quan đến các người nữa.”

“Không!” Kachiusa đột nhiên cướp súng trên người Trình Mục Dương, nhắm ngay anh, “Nếu anh đi, em liền nổ súng. Anh biết em sẽ không giết anh, em chỉ muốn anh quay về Moscow!”

Họng súng tối đen trong cánh tay run rẩy.

Trình Mục Dương hít một hơi thật sâu, hướng về hai người bên cạnh A Mạn, dùng tay ra hiệu. Người của anh tuyệt đối phục tùng, dù biết anh muốn đâm đầu vào chỗ chết, cũng không bao giờ cho phép có người lấy súng uy hiếp ông chủ của mình. Điều này chắc chắn thuộc về danh dự của gia tộc.

“Kachiusa,” Trình Mục Dương nhìn cô ta, giọng nói có chút trầm thấp, “Nếu cô nổ súng, nhất định sẽ bị người của tôi bắn chết, đừng thử họ.”

“Trình,” Kachiusa biết lời anh nói là thật, nhưng không thể không chế tay mình, cô ta vẫn cố chấp để ngay cò súng, “Cùng em quay về Moscow, đừng vì một người đàn bà mà đi tìm cái chết. Em thề, anh nhất định sẽ chết, anh nhất định là bị ma quỷ ám ảnh, nhất định anh sẽ hối hận, tuyệt đối sẽ hối hận.”

Kachiusa ta nói năng lộn xộn, những giọt nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Anh chỉ lui về phía sau nửa bước, vươn tay ra nắm lấy họng súng của cô ta.

“Kachiusa, cô đã từng hỏi tôi, rốt cuộc có thích phụ nữ hay không, cô vẫn còn nhớ chứ?” Giọng nói của anh không dịu dàng đối với cô ta, mà là với người phụ nữ trong lòng kia, “Bây giờ tôi nói cho cô biết sự thật. Tôi, Trình Mục Dương, trước năm mười bốn tuổi tin vào Phật, sau năm mười bốn tuổi, tôi chỉ tin một mình cô ấy.”

Kachiusa tuyệt vọng nhìn anh.

Cô ta nghe không hiểu, nhưng có thể hiểu được cảm xúc trong đôi mắt anh.

Trình Mục Dương đã mất đi tất cả kiên nhẫn, anh đoạt lấy khẩu súng trên tay Kachiusa.

Ngay lúc cửa xe kéo không ra, tài xế bên trong dường như ngớ ngẩn, thậm chí còn quên mở khoá. Một giây sao, Trình Mục Dương làm trò trước mặt mọi người, hung hăng dùng nắm tay đập vỡ kính xe, nắm lấy cổ áo của tài xế: “Xuống xe!” Tài xế run run, cởi bỏ dây an toàn.

Anh ném khẩu súng vào trong xe, rồi leo lên, nhanh chóng khởi động xe, từ sân bay chạy thẳng ra ngoài.

Về mặt Kachiusa đã không còn hy vọng, hướng về chiếc xe đang rời đi, khóc lớn tiếng kêu lên: “Cô ta nhất định sẽ hại chết anh, Trình, cô ta sẽ cùng với CIA hại chết anh.”

Âm thanh tuyệt vọng bay bổng trên sân bay.

Nhưng không thể giữ lại trái tim của anh.

A Mạn từ phía sau đi lên, đè lại cánh tay cô ta, đặt Kachiusa trong vòng tay mình: “Cô không hiểu, hãy để cậu ấy đi.”

Trình Mục Dương lái xe một cách điên rồ, chạy như tên bắn trên con đường xóc nảy. Một tay anh lái xe, muốn bản thân tỉnh táo suy nghĩ, nhưng căn bản không thể bình tĩnh được. Trước mắt đều là Nam Bắc, vẻ mặt của cô khi nhìn thấy cái nhìn của anh lúc họ chia tay lần cuối. Anh dùng tay phải chạm vào túi trên áo somi của mình, nhớ tới lời nói của cô, nhưng nụ cười bất lực, có lẽ không còn cơ hội để mua nhẫn ruby cho cô.

Anh không sợ chết, chỉ sợ bọn họ sẽ làm khó cô.

Dù phải chết, cũng phải để anh nói với Nam Bắc mấy câu, bắt buộc cô bằng lòng kết hôn với mình.

Trình Mục Dương sẽ nói với cô, từ lúc nào thì anh đã yêu cô, thậm chí vượt qua cả tình yêu. Cái tên Nam Bắc này, từ trước đây rất lâu chính là tín ngưỡng duy nhất để anh tồn tại. Dù là phản bội Phật tổ, sau này phải xuống địa ngục, anh cũng tự nguyện hai tay máu tươi vì cô mà hoá thành A tu la.

Chương 32: Tâm niệm thành ma (2)

Trình Mục Dương tới bên ngoài trang viên, được Mark rất khách khí mà mời lên xe, nhưng lúc đến ngôi nhà gỗ trên biển, anh lập tức bị thu súng. Những người CIA này cực kỳ hận anh, ở trên bờ cát mà bắt đầu xuống tay tàn nhẫn với Trình Mục Dương, vẻ mặt Mark không chút thay đổi mà nhìn bọn họ, cho đến khi Trình Mục Dương bị đánh tới hộc máu mới bảo mọi người dừng tay.

Có hai người đỡ Trình Mục Dương lên, đưa anh vào phòng thẩm vấn, ném trên sàn nhà.

“Trình, anh phải biết rằng, chúng tôi dùng mười mấy năm để gài người của mình vào tầng lớp thượng lưu ở Moscow,” Mark ngồi trên ghế cười, nhìn anh đứng lên, “Anh chỉ dùng thời gian bốn năm, đã đem chúng tôi nhô sạch tận gốc, thật sự rất tàn nhẫn. Cho nên mỗi người ở đây đều muốn lấy mạng của anh.”

Nội gian nằm vùng trong Trình gia đã tồn tại qua hai thế hệ ở gia tộc, thường xuyên lợi dụng việc buôn bán vũ khí để tiếp cận, từ từ thâm nhập vào tầng lớp thượng lưu ở Moscow. Vậy mà kế hoạch của Trình Mục Dương chính là liên thủ với chính phủ Moscow, loại trừ tất cả mọi người có liên quan đến gián điệp CIA kia.

Không còn nghi ngờ gì nữa, kế hoạch này là sự hủy diệt đối với CIA.

Tồn thất không thể tính được, cũng không thể văn hồi.

Vì vậy, việc mà Mark và Đỗ muốn làm chính là bắt được Trình Mục Dương. Bọn họ cần lợi dụng việc công khai xét xử anh mà hoàn toàn đánh bại Trình gia, làm ảnh hưởng nền kinh tế ở Moscow. Đây là cuộc tranh đấu giữa các quốc gia lớn, đâm thẳng vào chỗ yếu, không cần đánh mà thắng.

“Tôi muốn anh còn sống mà rời khỏi Philippines,” trong đáy mắt lạnh lùng của Trình Mục Dương lộ ra ý cười, xương sườn anh đã gãy, rất đau đớn, áo somi ướt đầm mồ hôi, “Nam Bắc ở đâu?”

“Ồ sát vách,” Mark cười, đặt một tờ giấy trên bàn, “Miễn là anh đọc theo nội dung trên tờ giấy này, tôi có thể cho anh nhìn thấy cô ấy, sau đó thả cô ấy ra. Nhưng anh, chỉ có thể cùng chúng tôi trở về nhận thẩm lý và phán quyết.”

“Thẩm lý và phán quyết?” Trình Mục Dương nở nụ cười, đưa tay cầm lấy tờ giấy trên bàn kia.

Nội dung rất đơn giản.

Ý chính là anh đưa tôi bao nhiêu tiền, tôi liền cung cấp vũ khí thích hợp cho anh. Đây là những lời hay dùng nhất khi giao dịch vũ khí, chẳng qua là thêm hai câu vô nghĩa. Chẳng hạn như trong đời hận nhất là sự vững chắc của nước Mỹ, nếu có cơ hội, nhất định sẽ cung cấp vũ khí miễn phí, ném bom vào người dân Mỹ.

Đây là thủ đoạn thường dùng của CIA. Chỉ cần thu âm những lời này, chính là chứng cứ tốt nhất tại phiên tòa.

Loại bằng chứng này, thông thường sẽ bị khởi tố tội ác chiến tranh và tội tấn công khủng bố.

“Nếu anh cần tôi nói những lời này, không cần phải soạn thảo cho tôi. Tôi tin, nếu anh cho tôi tự do phát huy, chắc chắn sẽ thú vị hơn nhiều so với bản thảo của các người,” Trình Mục Dương liếc Mark một cái, “Bây giờ, hãy để tôi nhìn thấy cô ấy trước đã.”

Anh nhàu nát tờ giấy trong tay rồi ném vào góc tường.

Tùng động tác đều làm toét vết thương của anh, đau đớn trí mạng khiến cho anh càng thêm tỉnh táo.

Mark ra hiệu để anh xoay người lại, hấn mở công tắc trên tường. Là một tấm kính có thể nhìn qua phòng bên cạnh, anh nhìn thấy Nam Bắc trong phòng, chỉ có một mình cô. Mái tóc dài che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, tay trái của cô vuốt ve cổ tay phải của mình.

Dù nhìn cô chỉ trong giây lát, nhưng anh biết rằng đó chính là Nam Bắc.

Mark đóng cửa vách tường: “Thế nào? Chúng ta có thể bắt đầu chứ? Nơi này đang ở trong tình trạng ghi âm, anh có thể bắt đầu bất cứ lúc nào.”

“Ở đây tôi có 80 tên lửa đạn đạo, hỏa tiễn bọc thép, 5000 AK-47 cùng C4, 4 triệu viên đạn, hôm nay công bố giá là 7 triệu đô la Mỹ, chuyển hàng bất cứ lúc nào,” Âm thanh Trình Mục Dương lạnh như băng, “Tất nhiên, kẻ thù của nước Mỹ đều là bạn của tôi. Chỉ cần mục tiêu của anh là Mỹ, tôi có thể cung cấp nhiều vũ khí hơn, còn có giảm giá nữa.”

Bằng chứng hoàn mỹ.

Có thể dùng để tố cáo bất cứ lúc này.

Chỉ cần đi vào lãnh thổ của nước Mỹ, anh sẽ bị tố cáo một loạt tội danh, “tử vong bất ngờ” ở trong tù.

Trình Mục Dương nói xong đã đau đến mức phải cắn chặt răng, chân răng không còn cảm giác. Anh ngừng lại thật lâu, mới nhẹ nhàng thở dài nói: “Tôi hy vọng, trước khi rời khỏi Philippines, tôi có thể nói hai câu với cô ấy.”

Mark muốn nói cái gì đó, bỗng nhiên có tiếng nói trong tai nghe.

Anh cẩn thận nghe xong một lúc, mới nói với Trình Mục Dương: “Được, để tôi hỏi ý cô ấy.” Mark cười thần bí, “Anh nên biết, cô ấy cũng là khách quý của tôi, chúng tôi cần phải tôn trọng mong muốn của cô ấy.”

Ngăn cách bởi một bức tường, Nam Bắc hoàn toàn không biết tình hình ở bên ngoài như thế nào.

Cô tựa vào trong sofa, cảm giác không khí ở đây ngày càng mập mờ, thậm chí nhịp đập trái tim có chút kỳ lạ. Tay trái đặt ngay trên mạch đập ở cổ tay phải, phát hiện nó không được bình thường, thậm chí bắt đầu xuất hiện ảo giác.

Cô rất may mắn vì đã lớn lên tại Uyển Đình.

Những tổ chức vũ trang nơi đó đều dùng độc để huấn luyện quân đội, mà trong nội bộ lại cấm độc. Cho nên, để tránh sự cảm dỗ của thuốc phiện, bọn họ có một phương thuốc đặc biệt giúp chính mình chống cự lại phản ứng của thuốc phiện.

Nam Bắc không dám nói tinh thần của bản thân có thể kháng cự loại thuốc này bao lâu, nhưng ít nhất có thể giữ lại sự tỉnh táo trong mười phút nữa.

“Đỗ, tôi muốn gặp anh.” Cô bỗng nhiên nói.

Sau một lúc im lặng, cánh cửa đột nhiên mở ra.

Có người đi tới, ngồi xổm trước mặt cô. Là Đỗ.

Nam Bắc thoáng như đã mất đi ý thức, nhìn thấy ánh mắt anh ta, khoảng chừng hai phút sau, dùng khẩu hình miệng nói: tắt máy nghe lén, vì người phụ nữ của anh.

Cô biết, trong phòng ốc như vậy sẽ có hệ thống nghe lén. Thậm chí là đồng bọn của anh ta, ở tại một phòng khác mà theo dõi mọi chuyện đang xảy ra ở đây, cho nên cô dùng cách trực tiếp nhất.

Tuy rằng Đỗ cố sức che giấu nhưng vẫn lộ ra sự bất ngờ trong giây lát.

Hắn tắt đi hệ thống nghe lén.

Trong phòng lúc này chỉ có hắn và Nam Bắc. Không gian khép kín, không ai có thể nghe bọn họ nói chuyện.

“Tôi nhớ, anh từng có một người vợ hợp pháp,” khoe miệng Nam Bắc uốn cong, “Cũng là người Châu Á, sau đó qua đời vì khó sinh.”

Ánh mắt Đỗ cố gắng giữ bình tĩnh: “Đúng vậy.”

“Tôi rất thích loại chuyện tình yêu như thế này, cho nên mới tò mò nhìn qua ảnh chụp của cô ấy,” cô nói, “Anh nói, trên thế giới có sự trùng hợp ngẫu nhiên không, cô ấy đặc biệt giống với một người giáo sư ở Bỉ của tôi. Vợ của anh đã mất bảy năm trước, mà khi tôi ở Bỉ bốn năm trước, đúng lúc cô ấy tổ chức hôn lễ, còn mang theo một cậu bé ba tuổi.”

“Nam Bắc tiểu thư, cô đang uy hiếp tôi.”

Nam Bắc mỉm cười: “Sau đó tôi phát hiện ra điều thú vị này, vợ trước của anh gần đây sống tại Myanmar. Không cần phải nghi ngờ những lời của tôi, anh và cô ấy mất đi liên lạc hẳn là ngày 13 tháng 6 của ba năm trước đây, đúng hay không?”

Đây là sau khi cô báo cho Nam Hoài biết, Nam Hoài đã sắp xếp mọi thứ.

Người phụ nữ kia và đứa nhỏ đang ở nơi nào, chỉ có cô và Nam Hoài biết.

Nam Bắc tiếp tục nói: “Nếu tôi sống, anh sẽ dễ dàng gặp lại người nhà của mình. Nhưng nếu tôi chết, anh sẽ không còn cơ hội gặp lại bọn họ. Bởi vì anh sẽ không dám hỏi anh trai của tôi, chỉ cần hỏi, điều đó cho thấy anh có liên quan đến cái chết của tôi.”

Đỗ trầm mặc vài giây, rốt cục khẽ hỏi cô: “Cô muốn tôi làm gì?”

“Giải quyết đồng bọn của anh, thả tôi đi.”

Đỗ nghĩ nghĩ: “Được, nhưng trước tiên cô phải phối hợp với tôi đánh lừa mọi người. Tôi cần tạo ra một cơ hội tranh chấp nội bộ.”

“Phối hợp như thế nào?”

Đỗ mở máy nghe lén, dường như có chút đăm chiêu nhìn cô.

“Cho nên, Nam Bắc tiểu thư, ý của cô là, chuyển đi của cô cũng là vì giành giật việc buôn bán vũ khí?”

Nam Bắc nhìn Đỗ, hiểu được cái gọi là phối hợp của hắn.

“Đỗ, anh rất thông minh.”

Nam Bắc bỗng nhiên cười.

Cô hiểu ý của Đỗ, hắn muốn cô tự thay đổi khẩu cung. Mặc kệ Mark tin hay không, Đỗ sẽ có có để đối phó với Mark.

Nam Bắc không biết, lời nói tiếp theo của mình sẽ trở thành những lời mà cô hối hận nhất trong cuộc đời này.

Nếu cô biết, Trình Mục Dương chỉ ở cách cô một bức tường, muốn dùng mạng của mình trao đổi mạng sống của cô, Nam Bắc tuyệt đối sẽ không nói những lời như vậy. Nhưng lúc này đây, cô thậm chí dùng hết khả năng của mình để thoát khỏi nơi này, không cho bản thân mình trở thành uy hiếp của anh.

“Từ lúc ở Bỉ, tôi đã biết hắn là ai,” giọng nói của cô rất dịu dàng, “Khi đó gia tộc tôi phải chịu đựng thảm họa. Cho nên, tôi thừa nhận, lúc ấy tôi muốn nhận sự che chở của hắn. Chuyện về sau, anh hắn là rất rõ ràng, thị trường ngầm của tôi ở Uyển Đình có được thế lực tuyệt đối, làm sao có thể đến Moscow để làm cái bóng của một người đàn ông? Vì vậy —— ” cô cười, “Chuyến đi đánh bạc trên thuyền của Thẩm gia, chính là có ý sắp xếp, Trình gia ở Moscow hàng năm độc quyền việc làm ăn vũ khí mà chúng tôi đã ham muốn từ lâu, không thể không tự mình động thủ.”

Đỗ kinh ngạc với tốc độ phản ứng của cô.

Nam Bắc nói quá nhiều, trong phòng này thuộc của CIA đã hoàn toàn phát huy tác dụng, trước mắt cô đều là những hình ảnh mờ nhạt chồng chất lên nhau. Cô rất may mắn vừa rồi đã nói với Đỗ tung tích của vợ hắn.

Đây là điều duy nhất cô có thể nghĩ đến, cách nhanh nhất để áp chế hắn.

“Nam Bắc tiểu thư.” Âm thanh của Đỗ giống như ở nơi xa xôi, lại bỗng nhiên tới gần, chói tai khó chịu.

Cô cắn chặt răng mình, không hề nói gì cả, cũng căn bản không nói được gì.

Mặt Đỗ kề sát vào cô: “Tôi còn nhớ, ở Uyển Đình, tôi đã từng nói qua, duyên phận giữa tôi và cô rất đặc biệt. Tôi nghĩ, bắt đầu từ lúc đó, tôi đã bị cô hoàn toàn mê hoặc —— ”

Nam Bắc chau mày, không hiểu vì sao hắn lại nói những lời vô căn cứ này.

Hơi thở ấm áp gần trong gang tấc.

Đỗ lại tiếp cận hơn, hôn lên một cái khiến cô không kịp phòng bị, cổ Nam Bắc bị tay hắn nắm giữ chặt chẽ. Suýt nữa cảm thấy khó chịu muốn chết, ngay cả đầu ngón tay cũng không còn sức lực, cô tựa vào người hắn mà giống như đang say mê. Cuối cùng Đỗ nói lỏng tay ra, dán sát tai cô thì thầm: “Yên tâm, vì người phụ nữ của tôi, tôi nhất định sẽ thả cô đi.”

Hắn buông Nam Bắc ra, sờ lấy tay cô, rồi ghé môi chạm vào lưng bàn tay, nói với ý sâu xa: “Tôi rất vui vì chúng ta có chung kẻ thù. Hãy tin tôi, Nam Bắc tiểu thư quyền rũ như vậy, tôi tuyệt đối không làm cho cô thất vọng.”

Mà những lời này, hai người ở sát vách đều nghe rõ ràng.

Chương 33: Tâm niệm thành ma (3)

“Trình,” Mark nhún vai, “Thật có lỗi, đây không phải là điều tôi muốn cho anh thấy, anh biết chuyện này hoàn toàn ngoài ý muốn.”

Trong âm thanh của hắn rõ ràng mang theo ý cười.

Chỉ là hắn có chút hoài nghi, tại sao vừa rồi có một khoảng thời gian không nghe thấy gì cả.

Trình Mục Dương nhẹ nhàng hít thở, đau đớn ngày càng trầm trọng hơn.

Nhưng mà về mặt anh lại rất bình tĩnh nằm ngoài dự đoán của mọi người, anh chậm rãi đến trước mặt Mark, nắm lấy vạt áo của hắn: “Tôi sẽ không cho các người còn sống mà rời khỏi Philippines.” Mark kinh ngạc nhìn anh: “Tôi nói cho anh biết, anh giết tôi cũng không có tác dụng gì, tất cả đều được ghi âm, đã gửi đến trụ sở chính của CIA, vừa rồi anh đã trở thành tội phạm truy nã toàn thế giới.”

Bởi vì cảm xúc mà ánh mắt của Trình Mục Dương gần như biến thành tối đen, miệng mím lại chặt chẽ.

Đường cong trên khuôn mặt anh đều kéo căng lên, từ trên nhìn xuống Mark, mang theo cảm giác áp bức mạnh mẽ.

Quan sát con mồi.

“Tôi nghĩ CIA hẳn là rất vui, khi tôi có thể giết thêm vài công dân của họ, lại thêm một tội danh mới, không phải sao?” Giọng nói anh nhẹ nhàng, thờ ơ.

Đồng tử của Mark chợt co rút lại.

Nhưng đã quá trễ, nắm tay của Trình Mục Dương hung hăng đánh vào huyệt thái dương của hắn. Khi ngoài cửa có người xông vào, cơ thể của Mark đã bị ném xuống. Mark hoàn toàn trong tình trạng bất tỉnh, trong miệng không ngừng trào ra máu tươi, đồng bọn của Mark đều có chút hoảng sợ.

Ai có thể nghĩ rằng ở trong phòng thẩm vấn bỗng nhiên xuất hiện loại chuyện như vậy. Nhưng tiếp theo, họ càng không thể hiểu được, người đàn ông này lại có thể xem nhẹ hoàn cảnh, đem cả phòng thẩm vấn khép kín biến thành trận cuồng phong của A tu la.

Nắm tay hướng nơi nào, máu đều chảy ra từ đó.

Xương sườn đã bị gãy, lại vận động kịch liệt như vậy, máu tích tụ trong ngực có thể gây chết người, anh rất rõ ràng về điều đó. Nhưng lý trí của anh đã hoàn toàn không còn tồn tại nữa. Trình Mục Dương nhớ tới cô bé kia, lúc hắn lầm lỡ niệm Tâm Kinh (1), nhưng không được Phật tổ cứu vớt, chỉ có cô xuất hiện trong bóng đêm xua tan đi tất cả ác mộng.

Cho nên Trình Mục Dương không thể chịu đựng được bất luận kẻ nào đe dọa Nam Bắc. Cô nói gì làm gì, đối với anh mà nói không quan trọng, nhưng nếu cô bị người khác bức bách làm việc gì, anh nhất định ra tay, đích thân giết chết tất cả những người nhìn thấy nghe thấy.

Trình Mục Dương ném Mark xuống, trong nháy mắt đoạt lấy khẩu súng, nhanh chóng bắn chết hai người.

Ba người còn lại cũng bị anh làm mất súng, anh cầm dao trong tay, bọn họ như mèo bao vây xung quanh anh.

Ánh mắt Trình Mục Dương nhìn thấy ba người kia luân phiên xuất hiện trong tầm mắt.

Nội thương đau đến mức không thể chịu đựng được nữa, thậm chí bắt đầu xuất hiện ảo giác linh hồn ở ngoài cơ thể.

Trình Mục Dương nhẹ nhàng phun ra một ngụm máu, dùng thói quen lúc nhỏ, đọc Tâm Kinh: “Quan Tự Tại Bồ Tát, hành thâm Bát Nhược Ba La Mật đa thì. Chiếu kiến ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách. Xá lợi tử, sắc bất dị không, không bất dị sắc (2) —— ”

Bát Nhã Tâm Kinh, mở lối thoát an nhàn cho người qua sông.

Khó có thể chịu đựng đau đớn, chỉ có thể dựa vào đó để giữ lại ý thức cuối cùng.

Trình Mục Dương cúi xuống, máu nhỏ giọt từ con dao trong tay, ngay lúc ba người kia bỏ nhào về phía này, trong lòng bàn tay anh loé lên ánh sáng của con dao nhỏ, vô cùng chính xác đâm qua cổ họng của một người.

“Thị chư pháp không tương, bất sinh bất diệt, bất cấu bất tịnh, bất tăng bất giảm (3) —— ”

Trong mắt Trình mục Dương chỉ còn sự bình tĩnh tàn khốc, cầm dao trong tay đâm vào trái tim mình.

Giây tiếp theo, từ trong tay người chết đoạt lấy con dao khác.

Hai người còn lại kia nhìn thấy Trình Mục Dương, càng hồi hận ban nãy đã xông vào phòng.

Nếu bỏ mặc một mình Mark, ít nhất còn có thể sống, nhưng bây giờ hai người bọn họ ai không thể chạy thoát. Mặc dù không phải vì CIA mà chiến đấu, bọn họ cũng rõ ràng, bản thân tuyệt đối trốn không thoát khỏi con dao trong tay Trình Mục Dương.

Việc này căn bản không phải là bị bao vây từ bốn phía nhưng là đơn phương giết hại.

Đỗ từ trong phòng đi ra, xem tất cả các máy thu hình, hẳn hoàn toàn không thể tin vào mắt mình. Trình Mục Dương, người đàn ông này, lại trước mặt máy theo dõi của CIA mà giết nhiều người như vậy.

Hành động lần này, hắn và Mark là người lãnh đạo, dẫn theo sáu người.

Giờ phút này, chỉ còn lại hai người, hắn và người đàn ông bên cạnh.

“Phải nổ tung nơi này, nếu mọi người đã chết, chúng ta phải kích hoạt kíp nổ.” Đỗ lập tức ra quyết định.

Đã lấy được lời khai của Trình Mục Dương, nhiệm vụ lần này cũng không coi là thất bại, ít nhất là nổ chết anh, có đủ bằng chứng để làm bước tiếp theo đàm phán với Moscow. Trình Mục Dương và những người ở giới thượng lưu có “tình hữu nghị tốt đẹp”, cho nên tội danh của anh cũng đủ để uy hiếp họ.

“Đỗ, có người hỏi, tại sao anh vừa rồi tắt đi 2 phút nghe lén?” Người đàn ông kia đang theo dõi trên màn hình trong phòng ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Bất cứ kẻ nào, khi bị giám sát trong phòng thẩm vấn cũng không được tắt đi hệ thống nghe lén, đây là yêu cầu cơ bản.”

Đỗ vỗ vỗ bờ vai của người kia, cười cười: “Chuyện này, tôi sẽ đích thân giải thích với bọn họ.”

Nói xong, trên màn hình, nhìn thấy tất cả mọi người đều ngã xuống nằm trên sàn nhà. Máu chảy thành sông, thậm chí chỉ cần nhìn hình ảnh như vậy, cũng có thể ngửi được mùi máu tanh nồng nặc. Hai người đều im lặng.

Trong vũng máu, Trình Mục Dương một tay chống lên sàn nhà, đứng lên một cách khó khăn.

Anh đi đến trước người Mark đã bất tỉnh, dùng một cách thức nguyên thủy, đứng trên thân thể anh, lấy con dao đâm xuống không thương tiếc. Sau đó, ngẩng đầu lên, nhìn vào màn hình theo dõi.

Đỗ nhẹ nhàng thở ra.

Người này, thật là đáng sợ.

Hắn nghĩ đến chuyện khiến cho Trình Mục Dương phát cuồng, sống lưng cảm thấy ớn lạnh.

Ngực dường như có chút đau đớn, giống như một dao này cắm vào trái tim anh ta chứ không phải Mark.

“Còn hai phút nữa sẽ nổ, tôi ở ven biển phía tây chờ anh,” Đỗ sốt ruột cầm lấy lưng ghế rồi lại buông ra, có phần lo lắng mà hỏi, “Phòng này có phải là phòng kín hay không? Trong hai phút anh có thể chạy ra không?”

“Hoàn toàn khép kín.” Người kia nhanh chóng thiết lập chương trình làm nổ.

Đỗ không đợi người kia nói xong, hắn đã dùng họng súng đặt ngay gáy người đó rồi bóp cò súng.

Đỗ phải mang Nam Bắc đi, để trao đổi cô với người nhà của hắn. Cho nên việc làm của Trình Mục Dương chẳng khác nào tác thành cho hắn.

Đỗ đi ra khỏi phòng theo dõi, đến bức tường ngăn cách kia, ôm lấy Nam Bắc ra khỏi vòng thẩm vấn, chạy ra khỏi căn nhà gỗ. Lúc này trời đã hoàn toàn tối đen, hắn ôm một cô gái đang hôn mê, chạy trên bãi cát mềm. Bởi vì hạt cát rất nhuyễn, hắn chạy chậm hơn so với dự đoán, tiếng nổ ầm ầm cùng những ngọn sóng lớn, hắn chỉ có thể đặt Nam Bắc ở dưới người, ngăn lại cát đá và những mảnh gạch vỡ bắn tung toé xung quanh.

Không biết cái gì cắt phải mu bàn tay hắn, máu ầm ầm từ bên trong chảy ra, Đỗ ngồi xuống trên bờ cát nhìn thấy đồng hoang tàn bùng cháy. Nam Bắc hôn mê nằm bên cạnh, hắn đối với người phụ nữ này hận không thể lột da rút gân, nhưng phải thỏa hiệp, thậm chí trong vụ nổ mạnh còn phải bảo vệ cô.

Nếu có thể, hắn muốn cả đời này không gặp phải người của Nam gia và Trình gia.

Nhưng mà Đỗ hiểu được, xuống tay với CIA, bản thân nhất định phải “biến mất” trên thế giới này, hoặc là làm gián điệp quốc gia. Đỗ nghĩ nếu có thể, hắn còn muốn giết cô.

Hôn mê trong thời gian dài, Nam Bắc bắt đầu nghe thấy tiếng mưa rơi.

Tiếng mưa rơi rất lớn, như là cách lớp kính, mông lung nghe không rõ lắm.

Trong phòng không có đèn, cả người cô bị buộc chặt, miệng bị dán lại, tay chân cũng cố định một chỗ, hoàn toàn không thể di chuyển. Hắn là đang nằm ở trên giường, trên khăn trải giường hình như ngửi thấy mùi vị không dễ chịu.

Không có vấn đề gì, ít nhất không còn ở ven biển.

Cô nghĩ, Đỗ chắc là đã thành công.

Nếu không bọn họ sẽ không dùng cách thức thấp kém như vậy mà bắt cóc cô.

Ban đêm tối tăm, còn có mưa rơi, chỉ có nguồn sáng trắng xám từ bên ngoài xuyên vào.

Nam Bắc mở to mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không biết bản thân mình đã ngủ bao lâu, đầu đau đớn như muốn nứt ra. Bắt đầu từ huyết thái dương, đau đớn từng đợt rồi lan tràn ra không thể ngăn lại, cô chỉ có thể nhắm mắt lại mà niệm Bát Nhã Tâm Kinh.

Đây là lúc cô còn nhỏ cùng học với mẹ, chỉ cần trong lòng bức dọc liền đọc nó để tĩnh tâm.

Không có đường chết, trên đời này bất luận ở chỗ nào, cũng sẽ không có đường chết. Chỉ cần rời khỏi CIA, chính là lối thoát đầu tiên.

"Quan Tự Tại Bồ Tát, hành thâm Bát Nhược Ba La Mật đa thì. Chiếu kiến ngũ uẩn giai không, độ nhất thiết khổ ách. Xả lợi tử, sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức thị không, không tức thị sắc, thụ tướng hành thức, diệc phục như thị (4)."

Sắc tức thị không, không tức thị sắc.

Cô nhớ đến Trình Mục Dương, không không sắc sắc, sắc sắc không không, anh thực ra rất dễ nhìn thấu.

Mưa bên ngoài dường như càng lúc càng lớn, làm cô nhớ tới những ngày ở Bỉ, hồi ức của những ngày đầu tiên hiện ra.

Ở ghế sau chen chúc, anh một tay đặt lên ghế, một tay để trên đầu gối, bởi vì chân dài, bắt đắ dĩ phải nghiêng người kề sát cô. Lúc bắt đầu bình thản như thế, chỉ là cô muốn nói chuyện phiếm, mà anh vừa khéo lại biết tiếng Trung.

Trình Mục Dương.

Trình Mục Dương.

Ba chữ này cứ nóng rực chảy vào trong trái tim cô.

Hy vọng anh có thể thuận lợi làm xong mọi việc, còn cô thì cản trở về Uyển Đình trước.

Âm thanh ngoài cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, là ngôn ngữ mà cô không hiểu. Nam Bắc nghe xong, lúc muốn bỏ cuộc thì chợt nghe tiếng Anh với giọng Philippines, là tiếng nói của ai đó, sau đó từ cuộc nói chuyện của đôi nam nữ cô đã biết ở đây là nơi nào. Manila, thủ đô Philippines.

Đổi nhanh chóng trở về, chứng thực phán đoán của Nam Bắc.

Hắn kéo băng dán trên miệng của cô xuống, cho cô ăn một miếng bánh mì, vẫn trầm mặc không nói, cuối cùng lúc cho cô uống nước, hắn nói: "Tôi sẽ cho cô sống tốt, cho đến khi anh trai cô đem vợ con tôi đến Anh quốc."

Đưa đến Anh quốc?

Nam Bắc nuốt nước xuống, không nói gì. Người phản bội CIA, đồng thời lại đắ tội người Moscow, gia nhập vào tổ chức tình báo của Anh quốc, đích thật là lựa chọn không tồi.

Khi cô ăn xong, Đổi lại dán miệng cô lần nữa.

Hắn nằm trên giường ở phía bên kia của căn phòng, trong phòng khôi phục sự yên lặng. Nam Bắc nhắm mắt, bắt đầu nhớ lại Bát Nhã Tâm Kinh. Không biết đã ngủ từ lúc nào, còn mơ thấy một giấc mộng.

Trong mơ là Trình Mục Dương của thời niên thiếu.

Anh mặc một bộ âu phục nhỏ nhắn vừa vặn, cái nơ nho nhỏ, ánh mắt màu nâu, làn da trắng như gôm sứ, mái tóc đen mềm mại vén bên lỗ tai, cực kỳ giống búp bê Tây Dương. Anh ngồi nghiêm chỉnh, lật xem kinh Phật, trở mình một chút, rút cục ánh mắt từ cuốn kinh dời đi, nghiêm trang nhìn về phía vách tường.

Nam Bắc cũng theo ánh mắt anh nhìn qua, thế nhưng là một bức tranh phù thế gói xuân đồ.

Thật sự là một tiểu sắc lang.

Cô giống như khán giả, nhìn thấy ông kính đẩy gần phía anh, cảm thấy buồn cười. Nhưng chỉ nhìn chăm chăm vào anh như vậy, cô thấy mình hơi ngây ngốc. Mỗi tình này, mặc kệ là ai say mê bước vào trước, đều sớm đã định là trọn đời trọn kiếp.

(1) còn được gọi là Bát Nhã tâm kinh, hay Tâm Kinh, là kinh ngắn nhất chỉ có khoảng 260 chữ của Phật giáo Đại thừa và Thiền tông. Nó cũng là kinh tinh yếu của bộ kinh Đại Bát Nhã gồm 600 cuốn.

(2) khi hành Bát Nhã Ba La, ngài Quán Tự Tại soi ra tột cùng, thấy ra năm uẩn đều Không, bao nhiêu khổ ách khốn cùng độ qua, này Xá Lợi Tử xét ra, không là sắc đỏ, sắc là không đây.

(3) tướng Không là sự hiện hữu ấy chẳng sinh chẳng diệt, chẳng như chẳng sạch, chẳng thêm chẳng bớt.

(4) khi hành Bát Nhã Ba La, ngài Quán Tự Tại soi ra tột cùng, thấy ra năm uẩn đều Không, bao nhiêu khổ ách khốn cùng độ qua, này Xá Lợi Tử xét ra, không là sắc đỏ, sắc là không đây. Sắc cùng không chẳng khác sai, không cùng sắc vẫn sánh tãi như nhau.

Chương 34: Nam thị Nam Hoài (1)

Khi cô tỉnh lại thì trời đã rạng sáng.

Mơ hồ nhớ lại giấc mơ đêm qua, chỉ cảm thấy thật ấm áp. Cô chưa từng gặp qua Trình Mục Dương của thời niên thiếu, đoạn thời gian đó đều nghe qua lời kể của bà lão tại hồ Vạn Đảo.

Hơn mười ngày sau, Nam Bắc vẫn bị trói trên giường. Đỗ mang đến một cô bé bảy tám tuổi người Philippines, lúc hấn không ở trong phòng thì cô bé kia ngồi ở đây mà trông coi Nam Bắc. Đến khi hấn trở về mới còng tay cô, nhốt vào trong toilet, vẫn để cô bé kia giám sát cô.

Chẳng qua, lúc này đây trong tay cô bé kia đang cầm một khẩu súng.

Nam Bắc đã từng hỏi thử, nhưng cô bé căn bản không biết tiếng Anh. Tư thế cầm súng không thành thạo, hấn là mới được Đỗ dạy qua.

Đỗ trở về vào buổi tối ngày thứ mười bốn, trên người còn bị thương.

Khi hấn để cho cô bé kia băng bó giúp mình thì chuyện trước tiên mà cô bé kia làm là đưa lòng bàn tay về phía trước, muốn hấn phải trả thù lao.

Đỗ dùng tiếng Philippines mắng vài câu, từ trong túi áo lấy ra một mớ hỗn độn ném trên bàn gỗ, bên trong có tiền, hấn đẩy qua cho cô bé, cuối cùng cô bé đã băng bó cho hấn.

Miệng Nam Bắc bị khăn quấn lại, thờ ơ với mọi chuyện.

Thế nhưng Đỗ không có vẻ trầm mặc như ngày thường, hấn gỡ khăn che miệng của cô xuống, chĩa súng vào trán cô: “Ngay cả nằm mơ tôi cũng muốn giết cô.”

Hấn nói bằng tiếng Trung.

Giọng nói không phải đúng tiêu chuẩn, nhưng đọc rõ từng chữ nặng nề.

Nam Bắc nhìn hấn lạnh như băng, nói: “Tôi cũng vậy.”

Cô vốn đã gầy, mười mấy ngày nay lại bị tra tấn, gương mặt càng hốc hác hơn, khoé mắt khê nhếch, họng sừng màu đen phản chiếu trong mắt. Nam Bắc có một đôi mắt giống hệt Nam Hoài, chẳng qua chỉ ít sự thù hận mà lại trong sáng hơn.

Đỗ ở dưới ánh mắt của cô lại không xác định được trong nháy mắt.

Không xác định được hẳn có thể dùng mạng của cô để trao đổi vợ con của mình.

Ánh mắt của cô chọc giận hẳn.

Đỗ cố sức dùng họng sừng áp cô trên vách tường, cả người như muốn đè lên người Nam Bắc, hung dữ nguyên rủa trong lỗ tai cô.

“Cô biết có bao nhiêu người muốn truy sát tôi không? Người của CIA, người của anh cô, còn có người Nga. Giống như tôi mới là kẻ cầm đầu châm lửa, trùm ma túy lớn, tội ác tày trời, phải xuống địa ngục! Người nên xuống địa ngục chính là cô, nhưng tại sao để cô sống tới bây giờ!”

Nam Bắc cảm thấy chóng mặt, lại có cảm giác buồn nôn.

Huyệt thái dương của cô bị đè lên mà phát sinh đau buốt, tay chân đều bị cột lại, hoàn toàn không có sức lực để chống đỡ.

Nhưng lời của Đỗ như một câu chuyện nực cười, cô cười mỉa mai: “Ai nên xuống địa ngục? Thế giới lớn như vậy, có nơi nào mà không có đặc công của các người? Các người đang làm gì? Muốn biến mọi người trên từng quốc gia làm con chó của người Mỹ các người. Iran, Guatemala, còn có Chile, những người vừa mới bắt đầu giàu có, nhân dân vừa mới bắt đầu sống ổn định, không phải chính phủ đã bị các người xúi giục sao?”

Cô nghe thấy sự náo nhiệt bên ngoài, có phần vì dân tộc này mà thương tâm.

“Nơi này cũng thế, tổng tuyển cử ở Philippines thì có ích lợi gì? Bọn họ ngay cả bầu chọn tổng thống cũng phải dưới sự giám sát của các người. Tôi nói cho anh biết, CIA không phải thượng đế, anh cũng không phải được sinh ra để cứu nhân loại, giấc mơ của người Mỹ các người đã gây nên không biết bao nhiêu nội chiến và chiến tranh của các quốc gia? Chúng ta đều là một loại người, tay đầy máu tươi, không ai cao thượng hơn ai.”

Cô liếc xéo hẳn một cái.

Có thể thấy cô mạnh hơn hẳn.

Bất luận là gia tộc nào, nguồn gốc ban đầu của họ là bảo vệ những người sinh sống trên vùng đất đó. Bọn họ chưa bao giờ là vì xâm chiếm lãnh địa của người khác, chiếm lấy tài nguyên của người khác mà tồn tại.

Những lời của cô khiến Đỗ không có gì để biện luận.

Hắn siết chặt cổ Nam Bắc, chỉ cần một tay cũng có thể lấy mạng của cô.

Nhưng mà, vẻ mặt của cô lại vô cùng thản nhiên, giống như biết rõ hẳn sẽ không dám xuống tay.

Cuối cùng, Đỗ giận quá mà cười lên.

“Cô rất tin Phật?”

Nam Bắc bị kẹp cổ, cảm thấy khó thở, càng khó mở miệng để nói chuyện.

“Chúng tôi là những người tin vào Đức Chúa, ai cũng nghe qua một câu ‘Joy may end in grief’,” hần cúi đầu, âm thanh rít qua hàm răng mang theo sự oán giận, sắc khoái mà giải thích cho cô nghe, “Ý của câu này là: niềm vui về tốt cùng, nhất định sinh ra sầu khổ. Nam Bắc tiểu thư, tôi nghĩ, trong Phật giáo hẳn là có một câu nói tương tự.”

Không hiểu sao khi Đỗ cười vài tiếng, Nam Bắc bỗng nhiên có chút hoảng hốt.

“Mấy ngày nay, tôi vì muốn nắm lấy bằng chứng để gây áp lực cho cục an ninh Nga mà mạo hiểm tính mạng, tìm được một ít tài liệu của CIA, là một vài đoạn phim,” giọng nói của Đỗ có phần hưng khởi kỳ lạ, “Tôi nghĩ, khoảng thời gian lúc trước khi cô và Trình Mục Dương tiên sinh ở chung với nhau hẳn là vô cùng vui vẻ, nếu không anh sẽ không quan tâm đến cô như thế.”

Đôi mắt Nam Bắc bỗng mở to, đột nhiên quay lại gắt gao nhìn anh ta.

Đỗ nhắc tới Trình Mục Dương.

Chẳng biết tại sao hần lại nói câu, “Niềm vui về tốt cùng, nhất định sinh ra sầu khổ,” còn có nụ cười hưng phấn vì trả được thù, từng chi tiết đều làm cho cô kinh hồn bạt vía. Hần nói Trình Mục Dương “quan tâm” cô, tại sao lại nói như vậy?

Đỗ vừa cười vừa lấy di động trong túi áo ra, đưa cho cô.

Nơi đó chiếu lên một đoạn phim.

Vô cùng đắm máu, cô liền ngây dại trong phút chốc nhìn vào hình ảnh bên trong.

Cô không biết đây là đâu, không biết những người nào bị giết, nhưng cô nhìn ra bước chân không ổn định kia, người đang cúi xuống cầm lấy một con dao nhỏ.

Khắp nơi đều là máu tươi.

Nam Bắc bỗng nhiên nôn ra một trận.

Tim đập rất nhanh, vô số suy đoán lướt qua trong đầu cô, nhưng không thể nắm vững một suy nghĩ nào, tất cả đều rối loạn. Giọng nói của Đỗ hết sức phối hợp, như là sợ cô chưa hiểu, thấp giọng giải thích cho cô nghe: “Ngày đó, khi cô ở trong phòng thẩm vấn thân mật với tôi, Trình Mục Dương đã ở ngay sát vách, hai người chỉ cách nhau một lớp kính, đáng tiếc cô không thấy hần, nhưng hần lại có thể nhìn thấy cô.”

Trước mắt cô trời đất đã quay cuồng.

Từng chữ Đỗ nói đều đâm thẳng vào nơi sâu thẳm nhất trong đáy lòng cô.

“Thật sự là người điên. Cô đoán xem, hần bỗng nhiên phát cuồng, là vì cô phản bội hần, hay là bởi vì chúng ta thân mật? Hoặc là, vì cô và hần chỉ cách nhau một lớp kính, hần lại không thể cứu cô mà mất đi lý trí?”

Nam Bắc nhìn Đỗ, chỉ nhìn một mình hần, nước mắt không dè chừng mà mạnh mẽ tuôn rơi.

Cô tuyệt đối không nghi ngờ đoạn phim mà Đỗ cho cô xem. Ngày đêm bên nhau như vậy, từ lúc ở Bỉ, cô và Trình Mục Dương đã có rất nhiều thời gian chỉ thuộc về họ. Chỉ có hai người mới hiểu rõ cảm giác của đôi phương.

Đỗ dùng súng nâng cằm cô lên, nhìn thấy cô bởi vì nôn mửa mà lệ ngập đầy trong đôi mắt, “Nếu không phải hần tàn sát như vậy, người của chúng tôi cũng không chết nhiều như thế, mà tôi cũng không ra lệnh dùng bom nổ chết hần. Âm một tiếng, ông trùm vũ khí của chúng ta đã ra đi.”

Đồng tử Nam Bắc chột co rút lại.

“Có nghĩa là đã chết, không còn xương cốt.”

Đỗ vẫn tiếp tục nói chuyện.

Nhưng Nam Bắc lại không nghe được gì cả.

Trình Mục Dương đã chết?

Không còn xương cốt.

Nghe ra như một giấc mơ thực sự.

Từ khi hai người gặp lại, ánh mắt của Trình Mục Dương chưa từng rời khỏi cô.

Anh nói: Bắc Bắc, trí nhớ anh luôn luôn tốt, nơi này vẫn nhớ về em.

Anh nói: Kết thúc chuyện này, cùng anh trở về Moscow, được không?

Anh nói: Anh ít khi nổ súng, vừa rồi chỉ sợ em gặp nguy hiểm.

Anh nói: Em với anh mà nói, từ trước đến giờ cũng không đại diện cho Uyển Đình. Anh chỉ quen biết với Nam Bắc vừa rồi đã thiếu nợ anh.

Anh nói: Anh vốn có thể làm người tốt, đáng tiếc, người mê hoặc anh lại là em.

Trong bóng đêm, âm thanh của Trình Mục Dương như bờ biển lúc đêm khuya, hạt cát nhỏ mềm mại, lạnh lẽo, khiến cho người ta thoải mái dễ chịu. Đôi khi rất xa, đôi khi lại rất gần. Chỉ tiếc cô không thể mở mắt, không thể nhìn thấy anh.

Kế hoạch này vốn là thiên y vô phòng (*không chê vào đâu được*), sự xuất hiện của cô trở thành điều ngoài ý muốn đầu tiên, sau đó một loạt nguy hiểm nối tiếp nhau. Có lẽ lúc đầu là cô bị anh liên lụy, cuốn vào cuộc đổ sức giữa Moscow và CIA, nhưng kết quả của câu chuyện, cô lại trở thành điều bất trắc lớn nhất trong cuộc đổ sức này, hại chết Trình Mục Dương.

Nam Bắc hôn mê một ngày một đêm, bị buộc chặt vào một chỗ nên trên người đã xuất hiện mẩn đỏ.

Lúc đầu Đỗ cũng không để ý, thậm chí có phần sảng khoái, nhưng đêm khuya thấy cô không ngừng khóc lóc, nhiệt độ cơ thể nóng đến dọa người, rốt cục hấn bắt đầu bồn chồn. Điều kiện của Nam Hoài chỉ có một, muốn đem Nam Bắc của về chủ cũ, một sợi tóc cũng không thể thiếu, như vậy vợ con của hấn mới có thể thuận lợi đến Trung Quốc.

Hấn sốt ruột gọi cô bé kia tỉnh dậy, để cô bé đi tìm bác sĩ.

Là một bác sĩ địa phương.

Hơn nữa là ông già bị mù.

Đỗ thấy hành động của ông ta bất tiện, yên tâm nhiều hơn, nhưng vẫn luôn cảnh giác cảm sung, đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Người bác sĩ cao tuổi kia, thoạt nhìn là người Hoa kiều, sau khi xem mạch cho Nam Bắc, dùng tiếng Trung không được lưu loát nói: “Tiên sinh, phu nhân của anh đã mang thai.”

Đỗ giật mình, bỗng nhiên cười rộ lên.

Quả thật rất tốt.

Nam Bắc mang thai sẽ làm cho Nam Hoài thoải hiệp nhanh hơn.

Nhiều ngày như vậy, Nam Hoài đã dùng mọi cách để truy sát hấn mà không lo ngại gì. Hợp tác vài năm nay, Đỗ rất hiểu bản tính có thù tất báo của Nam Hoài, thậm chí không ngại tổn hại bản thân mình tám trăm lần, cũng phải hoàn trả gấp mười. Hấn từng nghe qua tin đồn, Nam Hoài đã dùng thời gian mười lăm năm, một mình đơn độc, đem tất cả những người có liên quan đến cái chết của cha mẹ lúc trước mà giết từng người một.

Bất luận kẻ nào cũng không muốn làm kẻ thù của người đàn ông này.

Ông bác sĩ nhanh chóng viết ra một toa thuốc điều độ, vừa không ảnh hưởng đến thai nhi, vừa có thể giúp Nam Bắc hồi phục sức khỏe.

Nam Bắc chính là lợi thế lớn nhất của Đỗ, tuy rằng hấn hận cô thấu xương, nhưng cũng không thể để cô xảy ra sự cố, cho nên vô cùng nghe lời mà dựa theo toa thuốc của bác sĩ cho cô uống thuốc. Đêm khuya hai ngày sau đó, ý thức Nam Bắc có phần tỉnh táo.

“Tỉnh?” Đỗ đi tới, cúi người nhìn cô.

Lông mi Nam Bắc động đập hai lần, từ từ mở ra. Mắt sưng, đau đớn, nhìn không rõ.

Hôn mê nhiều ngày, ý thức của cô nghiền nát thành từng mảnh nhỏ, không thể phân rõ tình trạng bây giờ.

“Phu nhân đã tỉnh?” Ông bác sĩ cười, “Tỉnh là tốt rồi, cần phải hoạt động, bằng không đối với thai nhi sẽ không được tốt.”

Chương 35: Nam thị Nam Hoài (2)

Trên chuyến tàu quốc tế từ Bắc Kinh đến Moscow, có một toa xe đặc biệt.

Trong toa có bốn phòng độc lập, nhưng chỉ có một phòng cho chủ nhân, ba phòng còn lại, có bác sĩ, cũng có người cầm súng. Ở Trung Quốc và Nga, mang theo súng là phi pháp, đáng tiếc không hề áp dụng lên người chủ của toa xe này.

Trong phòng chính, không có y tá, chỉ có hai vị bác sĩ và hai người đàn ông.

Một người ngồi bên giường đang ngủ là Kyle. Người nằm ở trên giường vừa mới thoát khỏi đầm lầy tử vong.

Trải qua vài lần cấp cứu, người trên giường đã tự mình hô hấp một cách yếu ớt.

Chặng đường sáu ngày sáu đêm, rất hao tổn tinh thần, ngay cả hai người bác sĩ đều mệt mỏi không thể tả, cũng không dám thờ ơ với người đàn ông này.

Có ánh nắng từ bên ngoài cửa kính chiếu vào, rơi xuống mặt đất, chuyến tàu đang xuyên qua lục địa Siberia, trong lúc đó trạm xe cách nhau mấy ngàn dặm, chỉ có vùng đất rộng lớn của rừng rậm và thảo nguyên. Phong cảnh như thế, anh lại không nhìn thấy.

Không ai biết anh đang mơ gì.

Ngoại trừ bản thân anh.

Trình Mục Dương sống trên đời đã hai mươi chín năm, đi đến rất nhiều nơi. Từ khu vực chiến trường bộc phát lửa đạn, đến những bàn tròn trong hội trường chính trị được phòng thủ nghiêm ngặt, nhiều người sợ anh, hận anh, cũng có nhiều người tự nguyện phục tùng, thậm chí có rất nhiều phụ nữ đã từng yêu anh. Thế nhưng những nơi đó đối với anh mà nói đều là dấu hiệu trên bản đồ.

Thực sự nằm trong trí nhớ của anh, chỉ có cuộc sống lúc nhỏ ở Thượng Hải, vài năm ở Bỉ, còn có chuyến đi đến Đông Nam Á năm mười bốn tuổi. Lần đó trạm cuối cùng của chuyến đi là Uyển Đình.

Là việc duy nhất anh tự chủ trương.

Anh rất muốn thấy Myanmar, một quốc gia của người tin Phật, mà Uyển Đình là con đường tốt nhất.

Uyển Đình nằm ở biên giới tây nam, đi qua cầu, chính là nơi mà anh muốn đi. Có núi có sông, có rừng mưa nhiệt đới, cũng có trạm biên phòng quốc gia nhỏ nhất, rất nhiều người Đông Nam Á. Một thiếu niên như anh, cảm thấy rất hứng thú, nhưng anh lại không nghĩ rằng, nơi đó có thị trường chợ đen ngầm lớn nhất Đông Nam Á, cũng có những người đánh bạc không quan tâm đến mạng sống.

Trong khách sạn giữa đêm khuya, anh đột nhiên bị đánh thuốc mê, trối lại rồi mang ra ngoài.

Bởi vì là chợ đen, có người bỗng nhiên ra giá cả muốn mua mạng sống của anh.

Khi đó tên anh là Trình Mục.

Sở dĩ thiếu một chữ “Dương”, chính là vì thoát ly quan hệ với Trình gia, đáng tiếc bởi vì không thể gạt bỏ quan hệ huyết thống mà bị lôi kéo vào. Ông ngoại xuất thân là nhà tư bản, chưa bao giờ liên quan đến hắc đạo, trước kia mẹ gả cho cha, sau khi ly hôn thì mang anh trở về Thượng Hải, đương nhiên cũng không có dây dưa với Trình gia.

Thậm chí sau khi cha qua đời, có người do nhà nước phái đến đưa gia phả của Trình gia, mẹ mới rõ ràng việc làm ăn gia tộc của cha.

Cho nên anh bị bắt, hoàn toàn là tình cờ.

Việc ngoài ý muốn này, ngày đó hại chết mọi người đi theo anh. Những người đó, cả đời này cũng chưa gặp qua bắn nhau thật sự, thị trường chợ đen, còn có những kẻ liều mạng tuyệt vọng. Chỉ có cô bé dân tộc Miêu cũng bị trối dẫn anh chạy trốn, hai người chạy trốn đến rừng rậm trong đêm khuya, dưới chân đều là cây cối hoang dại nông sâu, âm thanh khiến cho người ta sợ hãi, bọn họ còn phát hiện có mấy người thanh niên đang đuổi theo.

Cô bé dân tộc Miêu sợ hãi, cuối cùng bỏ lại anh, trèo lên một cây cao mấy mét.

Nhớ lời Phật tổ. Nếu Phật tổ chịu ra tay cứu giúp, anh nguyện ý quy y cửa Phật, từng đoạn từng đoạn kinh Phật từ trong đầu không ngừng hiện ra, nhịp tim càng ngày càng chậm, đầy sợ hãi, thậm chí không nhớ được câu tiếp theo là gì.

Thở dốc, phi nhỏ, còn có tiếng chữ rửa, vô số ánh sáng chiếu xuống, tung tích ở chỗ cao của cô bé kia lộ ra, trong ánh sáng loạng choạng bị mấy người thanh niên kia dùng súng bắn lung tung mà giết chết. Thi thể cô bé từ trên cao rơi xuống, khắp nơi đều là máu tươi, còn ấm mà dính sền sệt, rơi vào trong mắt trái của anh.

Anh không dám lau, cũng không dám động đây, ánh mắt đau đớn dữ dội, máu đỏ tươi vương trong tầm mắt.

Anh không dám niệm Phật nữa.

Thậm chí bắt đầu học dáng vẻ của người dì trong nhà, bắt đầu cầu nguyện Thiên Chúa, nếu trên đời này thật sự có Thiên Chúa, anh sẵn lòng tin tưởng, nếu Thiên Chúa chịu ra tay cứu giúp, anh tự nguyện từ nay sẽ ngoan đạo.

Không có ánh sáng trong truyền thuyết, cũng không có sự cứu vớt trong tưởng tượng.

Chỉ có nhịp tim ngày càng sợ hãi, còn có những người thanh niên vui đùa đe dọa. Họ đe dọa anh phải xuất hiện ngay lập tức, nếu không sẽ rút gân lột da của anh, bán cho những gia tộc dã man thích ăn thịt người.

Từng bước chân đến gần hơn, bỗng nhiên vang lên tiếng súng, có người ngã xuống tức thì, sau đó biến thành một cuộc đấu súng. Vô số viên đạn xuyên qua rừng cây, mùi khói thuốc súng, mùi máu, nổ ầm ầm, tiếng nổ mạnh làm cho anh giật mình. Thoáng cái, có người thanh niên gần chết nhìn qua, tìm thấy anh.

Trước mắt anh, miệng người đàn ông kia mấp máy yếu ớt, cũng không nói được nửa chữ thì đã chết.

“Anh, ở đó có người?” Bỗng nhiên có âm thanh của một cô bé.

“Người? Không phải đã chết rồi sao?”

Chàng trai trẻ tuy rằng nói xong lời đó, vẫn cẩn thận đến đây kiểm tra.

Cậu ta cầm trong tay súng tự động cỡ nhỏ, không ngừng dùng ống súng dài lục lợi xung quanh.

“Hừ,” cô bé bỗng nhiên giữ chặt cậu ta, chỉ chỉ cái nơ nhỏ trên mặt đất, “Không tìm, tìm được rồi anh sẽ diệt khẩu.”

Cậu ta ôm vai cô bé: “Bắc Bắc của anh, mềm lòng sao?”

Cô bé dạ một tiếng, ngồi xổm xuống, nhìn thấy cô bé đã chết kia: “Abu Yung có thể đang truy đuổi mấy đứa nhỏ này, một đứa đã chết rất thảm, số còn lại anh hãy để họ chạy trốn đi.”

Anh không biết, cô có phải nhìn thấy mình không.

Nhưng anh thấy được cô.

Gương mặt cô rất nhỏ, khoé mắt khẽ nhếch, có con ngươi màu đen.

Đó là một cô bé đẹp nhất mà anh đã từng gặp qua.

Nam Bắc dần dần lấy lại ý thức của mình, cô rất yếu ớt, không thể nói năng hoàn chỉnh, nhưng theo bản năng muốn vuốt ve bụng mình. Đáng tiếc Đỗ rất cẩn thận, ngay cả bệnh nặng như thế, vẫn trói lại tay chân của cô.

Chẳng qua không dùng đến dây thừng buộc chặt da thịt mà đổi thành mảnh vải.

Cô biết mình không thể làm động tác đơn giản, không nói được lời nào, nhắm hai mắt lại.

Ông bác sĩ kia mở to đôi mắt mù màu xám hướng về phía cô, vẫn nói cho cô biết phải chú ý đến chế độ ăn uống, hoạt động như thế nào, dưỡng thai như thế nào.

Nói vô cùng đường hoàng, giống như không biết tay chân cô đã bị trói.

Đỗ sợ bất cứ kẻ nào tiết lộ hành tung của anh ta, sau khi ông bác sĩ đến nơi, anh ta liền nhốt trong phòng, hứa hẹn sau khi mình rời khỏi sẽ thả ông ta đi, hơn nữa trả thù lao thật cao. Mà đối với tình trạng bị giam cầm của Nam Bắc, anh ta chỉ nói cô có vấn đề tinh thần nghiêm trọng, sợ cô tổn thương đứa con trong bụng.

“Nước Mỹ yêu cầu UAE bán ra 400 loại bom boong ke (*),” Đỗ đang xem tin tức quốc trong TV, “Nhanh chóng sẽ vượt qua số lượng vũ khí bán ra của Moscow,” hần có thói quen kiêu ngạo, “Rất nhanh.”

Nam Bắc không nói lời nào.

Cô biết, người này đã gần như điên cuồng.

Mà cô, phải giữ lại đứa con của Trình Mục Dương.

Nhớ đến cái tên này, trái tim của cô tựa như bị người ta tàn nhẫn đâm một nhát, cô chợt co rút lại, thân thể cuộn tròn đau đớn.

Ông bác sĩ thăm dò mạch của cô, như là phát giác sự khác thường của Nam Bắc, tay hơi dừng lại một chút, bỗng nhiên quay về phía Đỗ nói: “Tiên sinh, phu nhân của anh bị trói quá lâu, cần mát xa tay chân, nếu không ——” Đỗ phát tay, cắt ngang lời ông ta, để cô bé kia đem cổ tay phải của Nam Bắc khoá ở đầu giường, lúc này mới tháo miếng vải thô buộc chặt chân tay cô.

Đỗ cảm súng trong tay giống như một bộ phận trong thân thể.

Ông bác sĩ cầm lấy bàn tay Nam Bắc, bắt đầu từ từ mát xa, giúp cô khai thông mạch máu.

Cô bị buộc chặt hơn mười ngày, ngay cả đi toilet hai chân cũng bị trói, súng chĩa vào trán. Đây là lần đầu tiên hai chân cô được cởi trói, ông bác sĩ mát xa phía dưới, chân trái dần dần có khả năng hoạt động.

Sau đó là chân phải, tay trái.

Nam Bắc nhắm mắt, cảm thấy máu bắt đầu từ từ thông suốt.

Chỉ có tay phải bị còng ở đầu giường.

Đỗ vẫn xem tin tức về đất nước của anh ta, trong TV mơ hồ nghe được người chủ trì đang nói: “Nước Mỹ và UAE, hai bên về phương diện lọc dầu, quân sự, hàng không, du lịch đang chờ đợi tiến hành hợp tác khai thông với nhau.” Đỗ bỗng nhiên tắt TV, có chút bực dọc vỗ vỗ lên bàn: “Được chưa?”

“Nhanh, nhanh thôi.” Ông bác sĩ nói.

Nam Bắc bỗng nhiên rên rỉ như là bị đau ở chỗ nào.

Đỗ nhìn cô.

Thân thể của cô đột nhiên co rút, dùng tay mình nắm chặt đùi phải, bởi vì miệng bị bịt kín, nói không ra lời nào nhưng có thể nhìn ra nỗi thống khổ. Trong lòng Đỗ vốn đã bực bội, cô như vậy khiến hần càng khẩn trương, đứng lên, đi qua nhìn cô: “Tại sao đột ngột bị như vậy? Cô ấy rốt cuộc có vấn đề gì? Có thể sinh non hay không?”

Liên tiếp mấy vấn đề đều truy hỏi ông bác sĩ .

Nói chưa xong hần chợt cảm thấy da đầu phát đau, Đỗ bị Nam Bắc đột nhiên nắm lấy tóc, đập vào đầu gối của cô. Đau đớn trong nháy mắt khiến hần choáng váng, muốn chạy trốn về phía sau, nhưng bị ông bác sĩ kia mạnh mẽ ôm lấy thắt lưng.

Tất cả đều diễn ra quá nhanh.

Nam Bắc dùng hai đùi giữ cổ hắn, rồi ném vào vách tường, đầu hắn hung hăng đâm vào mặt tường. Một tiếng đập mạnh rất lớn, một tay cô đoạt lấy súng của Đỗ, chĩa vào huyệt thái dương của hắn.

Tiếng đánh nhau một hồi trong phòng khiến cho cô bé kia sợ hãi.

Cô bé phát hiện người chủ đã bị bắt, lập tức bỏ chạy đến cửa, vặn mở cửa chính ra, nhưng lại thấy được cảnh tượng kinh hãi ở ngoài cửa. Rõ ràng có bốn năm khẩu súng chĩa vào trán cô bé.

Trong ánh đèn màu đỏ sẫm, có một người đàn ông rất cao lớn cúi người xuống.

“Sợ?” Anh dùng tiếng Philippines, không mang theo cảm xúc nào hỏi cô bé này.

Cô bé ngay cả lúc đầu cũng không dám, người này so với cảnh tượng lúc này còn dọa người gấp trăm lần.

Ánh mắt màu đen, đen đến nỗi gần như không có hình ảnh phản chiếu trong đó.

Đây là một cặp mắt tàn ác sâu nặng.

Nam Bắc không ngừng thở hổn hển, nhìn thấy người ở cửa, ngực bỗng nhiên đau đớn. Bị hành hạ hơn mười ngày, lại thêm bệnh nặng mới khỏi, còn có Trình Mục Dương, còn có đứa con, vừa rồi cô đã thực sự dùng hết sức lực.

Vào lúc ông bác sĩ kia ngăm ra hiệu trước với cô, Nam Bắc thậm chí không biết sẽ có cơ hội như vậy.

Người đàn ông kia đi đến phía cô, Nam Bắc đã bắt đầu hết sức lực, vươn bàn tay về phía anh. Người đàn ông đưa tay ra, nắm lấy tay cô thật chặt, phía sau có người lấy ra chìa khoá từ trên người Đỗ, mở còng tay của Nam Bắc ra.

Nam Hoài không chịu nổi khi nhìn dáng vẻ bây giờ của cô, thấp giọng nói: “Anh phòng thủ ở bên ngoài đã hơn mười ngày, sợ làm tổn thương đến em, cho nên không dám cứng rắn xông vào.”

Nam Bắc giống như lúc còn nhỏ, nép mình trong lòng anh trai, một tiếng cũng không lên.

Không khóc cũng không động đậy.

Nam Hoài ôm lấy cô rời khỏi giường, nói với mấy người đàn ông ở phía sau: “Từ giờ trở đi, Nam Bắc đã chết, Nam gia sẽ làm tang sự thật lớn. Trong mười năm, tôi không muốn nhìn thấy người của CIA xuất hiện ở Đông Nam Á,” anh nhìn Nam Bắc ở trong lòng, “Nói cho bọn họ biết, lời tôi nói tuyệt đối không phải trò đùa.”

Anh không cho phép có người ngoài biết tung tích của Nam Bắc lần nữa.

Lại càng không cho phép người ngoài có cơ hội uy hiếp đến sự an nguy của cô.

(*) Trong quân sự, boong ke (xuất phát từ tiếng Đức bunker nhưng được phiên âm từ cách đọc của người Pháp) là công sự để ẩn nấp và chiến đấu, được bố trí trong trận địa phòng ngự hoặc tại các cứ điểm. Boong ke thường được xây nửa nổi nửa chìm hoặc hoàn toàn chìm dưới mặt đất, bằng các vật liệu bền vững như thép, bê tông, bê tông cốt thép, gạch, đá...được thiết kế để bảo vệ những người bên trong không bị thương vong do bom hoặc các dạng tấn công khác. Boong ke thường dùng để đặt các loại vũ khí như trọng liên, đại liên, đại bác không giật. Boong ke được sử dụng nhiều trong các đại chiến thế giới thứ nhất và thứ hai, và trong Chiến tranh Lạnh để làm các trung tâm chỉ huy, nơi đặt hỏa lực, và hầm chứa. [nguồn: Wikipedia]

Chương 36: Nam thị Nam Hoài (3)

Cuối tháng 11.

Moscow.

Tại quốc gia này, nền kinh tế bị khổng chế bởi hắc bang, chiếm đi 2%, thậm chí 3% tổng giá trị kinh tế của cả nước. Ở một thành phố lớn nhất Châu Âu này, đương nhiên luôn có một nơi nắm giữ toàn bộ thế lực.

Chẳng hạn như trong một khu rừng cây lân cận, có một trang viên độc lập.

Bởi vì chủ nhân còn đang dưỡng thương, mọi người trong trang viên vẫn duy trì sự im lặng, khước từ thăm viếng.

Xe của Kachiusa chạy đến cổng lớn lại bị ngăn lại, ngay cả người quen cũng bị từ chối đứng ngoài cửa.

Cô ta điện thoại thẳng cho người quản lý của trang viên. Âm thanh của người quản gia rất lễ phép mà cũng có phần áy náy: “Thật có lỗi, Kachiusa tiểu thư, tiên sinh còn đang nghỉ ngơi.” Kachiusa dựa trên cửa xe, nhìn sâu vào trang viên, rất nhẹ hỏi quản gia: “Anh ấy đã tỉnh chưa?”

“Tôi hôm qua có tỉnh lại nhưng rất nhanh chóng ngủ lại.”

Kachiusa trầm mặc không nói.

Đến cuối cùng là bị thương nặng như thế nào khiến cho anh ru rú ở trong nhà mấy tháng nay? Cô ta không có quyền đến thăm bệnh, mỗi lần đều đứng ở ngoài cửa sắt xa xôi nhìn anh. Lần này cũng vậy.

Bởi vì hồ sơ phạm tội của Trình Mục Dương ở CIA, anh có tội ác chiến tranh và tội tấn công khủng bố, phạm vi truy nã toàn thế giới. Nếu nói lúc trước hoạt động ám sát của CIA là nhắm vào những người chưa bị vạch trần, như vậy, bây giờ cá nhân bị khởi tố bởi một quốc gia. Đối với sự truy sát của CIA giống như chưa bao giờ xảy ra.

Tội tấn công khủng bố và tội ác chiến tranh, đây là kẻ thù chung của quốc tế.

Vì ngăn chặn miệng lưỡi của dư luận quốc tế, cái chết của Trình Mục Dương phải là sự thật, nếu không lúc nước Mỹ công khai yêu cầu Nga đưa anh về xét xử, sẽ mang đến phiền phức lớn cho Trình gia.

Cho nên, bây giờ ở Moscow, chỉ có СОЛНЦЕ. (có nghĩa là mặt trời, tên tiếng Nga của Trình Mục Dương)

Trong phòng, Trình Mục Dương tựa trên ghế nằm, bốn người bác sĩ vây quanh bên người, trong phòng còn có vài người nam nữ, đứng hoặc ngồi, chờ anh thay thuốc. Mọi người đều im lặng, chỉ có tiếng dụng cụ bên người vang lên rất nhỏ.

“Thị trường người Hoa lớn nhất ở Moscow được thông báo bắt phải ngừng kinh doanh,” A Mạn nhẹ giọng nói, “Rất nhiều thương nhân người Hoa muốn chúng ta ra mặt. Còn có, gần đây tổ chức lên kế hoạch, dọa dẫm kiện tụng người Hoa nhiều vô kể, đám người đầu trọc cũng thu nạp một nhóm người trẻ tuổi, sinh viên ở Moscow đã mất tích mười mấy người.”

“Phạm là những vụ án người chết đều bị cảnh sát kết án đơn giản,” người đàn ông từng giúp Trình Mục Dương gỡ bom trên thuyền đánh bạc, tiếp tục nói, “Quan viên kẻ cướp thông đồng, bọn họ thật cho rằng СОЛНЦЕ đã chết? Vừa rồi còn mượn tay của chúng ta loại bỏ gián điệp của CIA ở Moscow, mà nay bắt đầu cầm súng nhắm vào chúng ta sao?”

A Mạn cười rộ lên: “Luật sư Tạ, giữ bình tĩnh, Trình gia đã tồn tại qua gần trăm năm.”

Tạ Thanh nhún vai: “Tôi rất bình tĩnh.”

“Bình tĩnh là tốt rồi.” A Mạn nhếch môi cười, “Đừng quên, chúng ta cũng là cướp.”

“Moscow đang vào cuối thu. Người Trung Quốc rất coi trọng tết âm lịch, tôi hy vọng mỗi người Hoa ở đây đều có thể qua một năm tốt đẹp,” Trình Mục Dương nói chuyện rất chậm, bác sĩ riêng rất hiểu chuyện, khi anh mở miệng liền nhanh chóng ra khỏi phòng, “Nếu Moscow không thể kiểm soát cơ quan cảnh sát của mình, tôi không ngại gửi miễn phí một lô vũ khí cho tổ chức phi chính phủ, ví dụ như Chechnya (*).”

Hàng năm ở Moscow, lại dám uy hiếp những người ở tầng lớp thượng lưu như thế.

Phòng chừng cũng chỉ có Trình Mục Dương.

“Tôi sẽ khéo léo nói với họ,” A Mạn thở dài: “Nếu làm như vậy, năm nay chúng ta sẽ thu về trắng tay.”

Trình Mục Dương cười một cái, không nói gì.

Thể lực anh không tốt, còn cần thời gian dài để theo dõi, có thể nói nhưng không được nhiều.

Vết thương nặng như vậy, có thể sống tới ngày hôm nay đã là kỳ tích. Phần còn lại không ai dám khẳng định.

Sau khi nói chuyện xong, anh bỗng nhiên nhìn Ninh Hạo vẫn luôn im lặng: “Trong kho dữ liệu của CIA có tìm được tài liệu của vụ nổ ngày hôm đó không?” Ninh Hạo do dự nói với anh: “Солнце, tôi chỉ thấy hình ảnh anh giết người, phần còn lại chẳng thấy gì cả. CIA hẳn là có quan hệ vô cùng tốt với Nam gia, cho nên vì Nam gia chủ động xóa bỏ chứng cứ.”

Lúc trước liên lạc trên biển với Trình Mục Dương ở Philippines, anh ta dám trêu đùa ông chủ ôm một người phụ nữ bỏ trốn, vô cùng lãng mạn.

Thế nhưng từ khi anh tỉnh lại lần này, bắt đầu điều tra cái chết của vị đại tiểu thư kia của Nam gia, không ai dám nói đùa nữa. Trình Mục Dương đã thay đổi khiến cho người ta không dám đến gần.

Trình Mục Dương gật đầu.

Mọi người đều biết anh mệt mỏi, khi họ rời khỏi phòng, anh bỗng nhiên nói với người cuối cùng rời khỏi: “Tạ Thanh, đưa cho tôi một quyển sách.”

“Cái gì?” Tạ Thanh tưởng mình nghe lầm.

“Một quyển sách, sách nào cũng được.” Giọng anh có chút thấp.

Bác sĩ không dám truy hỏi, từ giá sách trên tường Tạ Thanh lấy một quyển sách, đặt vào tay anh. Trong phút chốc chuẩn bị đóng cửa, Tạ Thanh nhìn thấy Trình Mục Dương im lặng mở quyển sách kia, phủ trên mặt mình, tiếp tục tựa trên ghế nằm nghỉ ngơi.

Vẫn không nhúc nhích, giống như đã ngủ say.

Cả phòng chỉ có tiếng vang của máy đo nhịp tim.

Một quyển sách mang đến sự tối tăm.

Ngăn cách mọi giác quan của Trình Mục Dương.

Tết âm lịch.

Bỉ

Một lâu đài ở phía đông bắc, xây dựng vào thế kỷ 18. Từng là nơi ở của một gia đình quý tộc, nguyên nhân lâu đài này tan hoang là do sau khi chủ nhân qua đời, cả gia đình đều chuyển đến thủ đô Brussels.

Mà lâu đài này đã được một người Anh mua lại với giá vô cùng thấp, đã tu sửa qua một lần.

Toà tháp của lâu đài có thể trực tiếp thông qua nóc nhà khép kín.

Nam Bắc ngồi trên trường kỷ ở nóc nhà, nhìn cảnh bên ngoài qua cửa kính.

Bàn chân cô có chút sưng phù, theo lời của người trợ lý sinh sản mời đến từ Trung Quốc, nếu chân sưng lên nhiều, rất có thể là bé gái. Cô vẫn không cho người khác nói giới tính của đứa nhỏ với mình, thậm chí muốn mình mong chờ trong lúc đợi sinh mấy tháng nữa.

Đêm khuya đúng mười hai giờ, có tiếng điện thoại vang lên.

Trên nóc nhà chỉ có một mình, cô trực tiếp nói máy.

“Bắc Bắc, chúc mừng năm mới,” âm thanh của Thẩm Gia Minh rất vui mừng, “Anh nói, tết âm lịch vui vẻ.”

“Ừm, đã biết.” Cô ôm một tấm thảm lông cừu rất dày.

“Đứa con bảo bối của anh thế nào?”

“Không biết,” Nam Bắc thản nhiên nói, “Ở trong bụng thì đi hỏi ai đây.”

“Bắc Bắc, đứa nhỏ sinh ra, dù sao cũng cần có ba.”

Cô không thích cùng người khác thảo luận vấn đề này.

Thế nhưng có người từ cầu thang của toà tháp đi lên, thay cô trả lời vấn đề này: “Sau khi đứa trẻ ra đời, sẽ gọi tôi là ba,” Nam Hoài đi tới, mang cho cô ly nước táo, “Như vậy nó sẽ có cả ba lần mẹ, không có bóng ma tâm lý. Về sau, tất cả của Nam gia đều là của nó, cũng sẽ không có ai dám uy hiếp con tôi.”

Thẩm Gia Minh hoàn toàn im lặng.

Đối với một người anh trai cô chấp, bất cứ kẻ nào cũng đều là người ngoài.

Phỏng chừng trên thế giới này, có thể thản nhiên nói ra như vậy chỉ có một mình Nam Hoài.

Nếu không phải một tháng trước, Nam Bắc mắc chứng trầm cảm trước khi sinh rất nghiêm trọng đến mức uy hiếp tính mạng. Thẩm Gia Minh hoàn toàn không có cơ hội biết rằng cô vẫn còn sống. Khi Thẩm Gia Minh vất vả mệt mỏi đến nơi, trong phút chốc cánh cửa mở ra anh ta có chút sợ hãi. Sợ đó không phải là sự thật.

Nam Hoài nhanh chóng ngắt điện thoại.

Bắt đầu nghiêm túc thảo luận vấn đề với Nam Bắc.

“Bác sĩ nói, bắt đầu từ tháng tới em bé sẽ bắt đầu từ từ hoạt động, đầu di chuyển xuống dưới.”

“Đúng vậy, sắp sinh rồi,” Nam Bắc ra dấu trên bụng của mình, “Nghe nói, nếu đầu hướng về phía trên sẽ khó sinh. Thời xưa khó sinh mà chết đại đa số là do đầu ở trên.”

Ánh mắt Nam Hoài tối đen, rất nghiêm túc nhìn bụng to lớn của cô, “Sẽ không chóng mặt chứ? Trong hai mươi bốn giờ đảo đầu?”

Cô nghĩ nghĩ.

Thật sự là vấn đề sâu xa.

Khó có thể trả lời, cô đành phải ôm tấm thảm lông cừu cười rộ lên: “Anh à, sao anh không hỏi, vì sao em bé không bị sặc nước?”

Nam Hoài cười cười: “Chuyện này anh rất rõ ràng, bởi vì em bé không thở bằng phổi.”

Anh chuẩn bị rất nhiều, không có gì có thể quan trọng hơn việc đưa trẻ sinh ra một cách an toàn.

Bởi vì anh biết, đứa bé này đối với Nam Bắc còn quan trọng hơn cả mạng sống của cô.

Người em gái này, từ năm mười tuổi anh đã mang cô theo, khi đó cô biết nói trề, tới lúc ba tuổi mới bắt đầu có thể biểu đạt ý nghĩ của mình. Từ khi cô ba tuổi, cuộc sống của anh vô cùng đơn giản, chỉ có hai từ, báo thù và em gái. Anh dùng mười lăm năm trước để báo thù, rồi sau đó anh nghĩ mình đã làm rất tốt.

Cho đến khi anh phát hiện Nam Bắc ở trên thuyền đánh bạc của Chu gia, anh bắt đầu có dự cảm xấu.

Cuối cùng, anh tìm được cô ở trong một khu xói mòn tại Manila, trong phòng vô cùng dơ bẩn, bị nhốt và tra tấn hơn mười ngày, cô lại bắt đầu khôi phục lại dáng vẻ lúc ba tuổi, không nói lời nào, không khóc không cười. Một nhọc thì ngủ, đói bụng thì sẽ chờ anh lấy cơm cho cô.

Đến khi cô mang thai được sáu tháng, chứng bệnh trầm cảm rất cực trở nên nghiêm trọng.

Thậm chí bắt đầu không để ý tới bất cứ người nào, bao gồm cả Nam Hoài.

Vào một đêm, anh rốt cục bạo phát tranh cãi một lần: “Em đừng tưởng rằng hấn cứu em? Nếu hấn không trở về giết người của CIA, em lập tức sẽ được CIA đưa về Uyển Đình! Anh chưa từng gặp qua một người đàn ông ngu xuẩn như vậy! Hấn trở lại thì có lợi ích gì? Có thể giúp em cái gì? Việc gì cũng không làm được? Có chết cũng chưa đền hết tội, em biết hay không?”

Khi đó Nam Bắc tựa trên ghế nằm nhìn anh.

Nam Hoài còn nói rất nhiều.

Nhưng Nam Bắc tựa như nghe không hiểu.

“Bắc Bắc,” anh cảm thấy sợ hãi, rốt cục ngồi xổm trước ghế, “Hấn đã chết, mà em cần phải tiếp tục sống tốt.”

Nam Hoài nắm tay cô.

Rất lâu sau đó, Nam Bắc rốt cục há miệng thở dốc, cổ họng có chút khô khan mà lầm bầm: “Anh à, nếu có người lấy em uy hiếp anh, muốn bắt được anh, anh sẽ làm như thế nào?” Hơn mười ngày cô không mở miệng nói chuyện, âm thanh của giọng nói vô cùng kỳ lạ.

Nam Hoài vuốt tóc cô: “Dùng bản thân anh đổi lại em.”

“Nếu sau khi trao đổi, bọn họ giết anh trước, cuối cùng vẫn giết em thì sao? Có phải rất ngu ngốc hay không?”

“Chuyện này không quan trọng,” Nam Hoài trả lời cô, “Điều anh không thể chịu được chính là anh còn sống mà em đã chết.”

Nam Bắc không hỏi nữa.

Cô nghĩ, Trình Mục Dương có lẽ cũng nghĩ như vậy. Anh có thể có nhiều phương pháp, có thể cho phép mình bình tĩnh, nhưng đã chọn cách ngốc nghếch nhất. Một lúc sau, cô thấp giọng nói: “Về sau chúng ta không bao giờ nhắc đến anh ấy nữa.”

“Được.”

Buổi tối hôm đó, Nam Hoài đồng ý với cô, không bao giờ nhắc đến Trình Mục Dương nữa.

Kể từ ngày đó, họ không bao giờ đề cập đến điều này.

() Cộng hòa Chechen: là một nước thuộc liên bang Nga. Nằm trên vùng núi Bắc Caucasus, Chechen giáp phía tây-bắc với Stavropol Krai, phía đông; đông-bắc giáp Gruzia, phía tây giáp Ingushetiya và Bắc Ossetia.*

Trong thời gian Liên Xô sụp đổ, chính phủ lâm thời của Chechnya tuyên bố độc lập, đặt tên nước là Cộng hòa Chechen. Nhưng hiện nay nền cộng hòa này vẫn chưa được quốc tế công nhận. (Năm 2000 chính phủ Taliban của Afghanistan công nhận Cộng hòa Chechen trước khi bị quân đội Hoa Kỳ đánh đuổi.)

Chương 37: Gặp lại “Phật” (1)

Hai năm sau.

Bầu trời Moscow tuyết sương liên tục, tầng mây dày đặc che phủ những ngọn cây, có một vẻ đẹp áp lực. Thời tiết âm thấp ở Moscow từng xuất hiện rất nhiều qua những tác phẩm của họa sĩ Nga.

Có một người Châu Âu được bao bọc trong một chiếc áo gió đang đi nhanh trên đường.

Cho đến khi có một chiếc ô tô màu đen ngừng lại bên cạnh, anh ta rút cục như nhẹ nhàng thở ra, cửa kính xe kéo xuống, bên trong chào một tiếng, cửa xe nhanh chóng mở ra. Người Châu Âu kia tiến vào trong xe, sau đó người và xe cùng biến mất ở đầu đường.

“Anh bạn già, tại sao lại muốn xuất ngoại,” Kyle nhận lấy ly rượu mạnh, “Anh có quyền thế như vậy, còn cần tôi bảo vệ sao?”

Trình Mục Dương ở trước mặt Kyle, đã uống một chút rượu, “Tôi cũng không cần anh bảo vệ.”

Anh mặc một bộ quần áo đơn giản, áo trắng quần đen phong cách giản dị, gương mặt được ngọn đèn vàng chiếu vào làm nổi bật đường nét tuấn mỹ, ánh sáng vừa đủ càng làm cho cặp mắt kia thêm sâu.

Người đàn ông này, đã từng cho chính phủ Moscow có cơ hội lật đổ anh.

Hai năm trước đây khi anh bị thương nặng, “Tổ chống tội phạm phản động đặc biệt” của cục an ninh Nga thậm chí bắt đầu hàng động, dự định khai thác lợi ích từ trên người anh, khiến cho anh, thậm chí là Trình gia biến mất hoàn toàn ở Moscow.

Nhưng kết cục, những nhân viên đặc công liên tiếp trốn ra nước ngoài, công khai vạch trần tin tức nội bộ của cục an ninh:

Cái gì là quan chức cao cấp**, quốc gia có số lượng vũ khí mua đi bán lại lớn nhất với thị trường chợ đen, thậm chí còn làm ăn buôn bán độc phẩm cùng Uzbekistan. Đáng sợ nhất chính là, khi dân chúng biết được, nhóm tội phạm cướp bóc nổi tiếng nhất ở Moscow, ông chủ đứng phía sau lại là một vị thượng tá quân đội trong cục an ninh, dân chúng vô cùng phẫn nộ.

Đương nhiên, tất cả những chuyện này còn bao gồm cả hoạt động thường xuyên ở Chechnya.

Vì vậy, kết quả của trận độ sức này, chỉ còn một phương pháp giải quyết: hai bên bắt tay giảng hoà, tiếp tục tình anh em.

Mà nhiệm vụ lần này của Kyle, chính là bảo vệ tội phạm truy nã quốc tế này du lịch ở nước ngoài.

Kyle có chút bất ngờ: “Nghe nói, vì lần du lịch tạm thời này của anh, cục thứ hai của chúng tôi phải đi bốn tổ đặc công. Hơn nữa, nghe nói là anh đích thân chỉ định người của Ram.”

“Tôi muốn làm một trò chơi nhỏ với CIA,” Trình Mục Dương tiếp tục đưa rượu cho Kyle, “Có các người giúp đỡ, những chuyện như vậy đều đại diện cho lợi ích của quốc gia các người, cho nên dễ dàng hơn một chút.”

Kyle cười rộ lên.

Anh ta đương nhiên biết chuyến du lịch này không đơn giản như vậy.

Chỉ là tò mò, muốn đích thân Trình Mục Dương nói ra nguyên nhân: “Trò chơi rất nguy hiểm sao? So với hai năm trước thì như thế nào?”

“Ở Philippines, tuy rằng tôi tìm được con đường sống trong chỗ chết, nhưng vẫn là thua,” âm thanh Trình Mục Dương trầm xuống, trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Mất đi người phụ nữ của tôi, cũng mất đi thân phận của tôi. Cho nên lần này, tôi phải giành chiến thắng trở về.”

“Thắng?” Kyle nhìn không thấu ánh mắt của anh.

“Công khai thân phận của tôi, trở thành người yêu hoà bình trên thế giới, một nhà từ thiện.”

Kyle nhẹ nhàng huýt sáo.

Từ tội phạm chiến tranh đến người yêu hoà bình, thật là một mục tiêu đầy tham vọng.

Đây là một người cực kỳ thông minh, lấy thân phận công dân liên bang, dưới sự bảo vệ của cục an ninh ở Moscow để hoàn thành mục tiêu của mình.

Kyle cảm thán sự nham hiểm của anh, đồng thời cũng khâm phục anh.

“Tôi rất tiếc đã không cứu anh sớm hơn lúc ở bờ biển Philippines, anh biết đấy, khi đó anh không phải là nhiệm vụ chính của tôi.”

Anh ta chỉ là tạm thời nhận lệnh, không có cơ hội nghĩ cách cứu viện, đáng tiếc thực lực không đủ, Kyle chỉ có thể chờ đợi thời cơ. Thực ra anh ta cũng không có hy vọng lớn, nếu không phải phần lớn người đều bị anh giết, Đỗ sẽ không ra quyết định nhanh chóng làm nổ tung nơi đó, cộng thêm giết chết đồng sự của mình, thì Kyle đã không thể có cơ hội giải cứu Trình Mục Dương.

“Cho dù như thế nào, vẫn là cảm ơn anh.” Trình Mục Dương nâng ly, uống hết rượu mạnh, tầm mắt chuyển ra ngoài cửa sổ.

Trình Mục Dương người này.

Rơi vào tay người Mỹ, chính là uy hiếp lớn nhất, vì anh nắm giữ rất nhiều tài liệu tối mật.

Đối với Moscow, chẳng phải là quả bom nguyên tử sao? Trong tay nắm nhiều lực lượng bí mật hàng đầu.

Cho nên,

Kyle nghĩ anh nên sống tốt cho đến già dưới sự bảo vệ của cục an ninh.

Máy bay hạ cánh tại sân bay Riyadh (*thủ đô của Ả Rập Saudi*), Kyle rút cục đã biết đích đến.

Là Ả Rập Saudi.

Kyle lấy hộ chiếu ra, Trình Mục Dương nhìn qua, A Mạn đã làm cho anh ta một hộ chiếu mới.

“Không nên dùng hộ chiếu Anh quốc ở đây,” Trình Mục Dương nói, “Hai năm nay, quan hệ giữa Anh và Ả Rập Saudi có chút căng thẳng.”

“Căng thẳng?”

“Gần đây có người vợ của một thành viên trong hoàng thất ở đây đến nước Anh ngoại tình, xin chính trị che chở, chính phủ Anh đã phê chuẩn, vì thể hiện tại quan hệ giữa hai quốc gia có một chút tế nhị.”

“Trình,” Kyle cười rộ lên, “Anh cũng xem tin đồn nhảm à?”

Trình Mục Dương nhìn anh ta một cái: “Điều tôi cảm thấy hứng thú chính là quan hệ giữa Anh và Ả Rập Saudi, rất tình cờ, hai năm trước, Anh quốc tiến hành một cuộc điều tra kỹ lưỡng bởi vì nghi ngờ có người hối lộ trong vụ giao dịch máy bay chiến đấu cùng Ả Rập Saudi. Cuối cùng thủ tướng Anh ra mặt, ngăn cản vụ điều tra, lần này lại xảy ra loại chuyện thế này, không cảm thấy rất thú vị sao?”

Kyle thở nhẹ một hơi: “Là ai hối lộ?”

“Không biết,” Trình Mục Dương thân nhiên nói, “Mặc kệ là ai, với tôi mà nói đều tốt. Chuyện đó chứng minh trên sổ sách mua bán càng không thuận lợi, việc làm ăn của tôi lại càng nhiều hơn.”

“Đáng tiếc tôi ở cục thứ hai, là hoạt động gián điệp,” Kyle cười, “Cũng không phải là tập đoàn tội phạm phản động, nếu không anh có thể ghi lại những lời đó làm chứng cứ tội phạm.”

Cùng đi theo họ là hai người bác sĩ, đã bắt đầu làm kiểm tra theo thường lệ cho Trình Mục Dương. Anh không lập tức trả lời Kyle, chờ kéo cổ tay áo lên, sau khi tiêm thuốc xong, mới từ từ buông ống tay áo xuống, nói: “Đối với tổ chống tập đoàn tội phạm của cục an ninh, bản thân tôi là sào huyệt lớn nhất, nếu anh cần chứng cứ phạm tội của bọn họ, tôi trái lại có thể dâng tới cửa,” anh cười một cái, “Bất luận là tài liệu hay là hình ảnh đều lưu lại số lượng lớn.”

Kyle nhướn mày, nở một nụ cười.

Người này đúng là, ai gặp cũng phải sợ.

Tất cả mọi người đều biết, rượu mạnh và thuốc không thể cùng nhau tồn tại, nhưng không ai dám nhắc nhở anh.

Trước khi Kyle gia nhập vào cục an ninh, anh ta là bác sĩ khoa ngoại có tiếng, sau khi cứu Trình Mục Dương, anh ta từng làm cấp cứu cho anh, đương nhiên biết vết thương nặng thế nào. Nếu không phải lúc trước cơ thể của Trình Mục Dương rất tốt, e rằng không đợi được đến lúc quay về Moscow.

Người trước mắt đang cố gắng kéo dài mạng sống của mình, nhưng đồng thời dùng rượu mạnh làm hao tổn sinh lực.

Trong đoàn người, chỉ có A Mạn mặc một chiếc áo choàng màu đen cùng khăn trùm đầu, ở cửa hải quan chờ bọn họ.

“Ba nhà khoa học bị mất tích, đã tìm được hai người.”

“Còn một người ở trong tay CIA sao?”

“Chắc là vậy,” A Mạn nói, “Rất thú vị, thời gian nhà khoa học cuối cùng xuất hiện là ba ngày trước, trên đường đến Ả Rập Saudi hành hương ——” A Mạn khẽ trao đổi với Trình Mục Dương, Kyle nghe được một chút nhưng cũng không hiểu hết, nhưng mà đại khái đoán ra, hẳn là một nhà khoa học rất quan trọng, đang mất tích ở vùng Trung Đông này.

Kẻ đầu sở khẳng định là CIA, Trình Mục Dương muốn từ đó gây trở ngại cho bọn họ.

Cuối cùng dừng chân đến một thị trấn nhỏ gọi là Ô Lạp.

Tất cả rượu đều bị giữ lại trên máy bay.

Đây là một quốc gia cấm rượu nghiêm ngặt.

Khi ăn cơm, rất nhiều người biết được thói quen của Trình Mục Dương, cố ý đưa bia không có cồn cho anh. Có bọt, có hương vị, nhưng vẫn không có cồn. May mắn còn có lá bạc hà làm đồ uống và rau cải.

Khi người dẫn đường phát hiện Trình Mục Dương thích ăn lá bạc hà, rất là kinh ngạc.

“Vợ tôi thích ăn lá bạc hà.” Trình Mục Dương trả lời đơn giản.

Ả Rập Saudi vốn là quốc gia xem trọng gia đình, nghe Trình Mục Dương trả lời như vậy, người dẫn đường rất tò mò, không ngừng hỏi đủ loại vấn đề, chủ yếu là muốn biết nơi nào trên thế giới lại thích lá bạc hà như vậy.

Giọng nói của Trình Mục Dương rất bình tĩnh: “Vân Nam, Trung Quốc, xã Thụy Lệ, trấn Uyển Đình.”

Người dẫn đường lập tức mở máy tính ra, muốn google địa phương kia.

Ninh Hạo lập tức lên tiếng ho khan, uống một ngụm nước có hương vị kỳ lạ, là nước trái cây pha trộn với bạc hà, “Người dẫn đường à, thứ này uống ngon thật, có phải là đặc sản của Ả Rập Saudi các người không? Hay là đến vùng Trung Đông đều có thể uống được?”

Đề tài khó xử lúc này mới được giải quyết.

Bọn họ ở lại trong một khách sạn gần sa mạc, bởi vì bão cát, đồi núi xung quanh đều có hình dạng kỳ lạ, âm thanh ban đêm cũng có chút thê lương.

Trình Mục Dương nghe tiếng gió dưới ánh trăng, đồi núi này giống như một tượng Phật ngồi âm thầm, khiến cho người ta cảm thấy bình thản. Ở nơi có tín đồ đạo Hồi, thế nhưng lại có những ý nghĩ này, anh cảm thấy mình thiếu quá nhiều rượu. Anh cần rất nhiều cồn, thỉnh thoảng không muốn mình tỉnh táo như vậy.

Trình Mục Dương không ngừng nói với bản thân mình, Nam Bắc vẫn còn sống.

Bắt đầu từ hai năm trước, anh vẫn luôn điều tra tin tức của Nam Hoài, hai năm qua, người đàn ông kia đi rất nhiều nơi, duy nhất chỉ có Bỉ là không đến, điều đó khiến anh có cảm giác. Anh không tin Nam Bắc đã chết cho dù Nam Hoài có nguy trang bao nhiêu, bởi vì anh biết, kẻ điên kia cũng giống như mình, rất coi trọng Nam Bắc.

Nếu cô thật sự đã chết, vùng Đông Nam Á sẽ không yên bình như vậy.

Trình Mục Dương đi vào phòng tắm, mở vòi tắm nước lạnh.

Tháng 11 ở Ả Rập Saudi đã vào mùa đông.

Ban ngày từ sân bay đi ra vẫn còn chảy mồ hôi, đến bây giờ đã xuống dưới 10 độ. Tuy rằng trong phòng có máy điều hoà chỉnh độ ẩm, nhưng dù sao cũng là mùa đông, nước lạnh chảy trên cơ thể như là băng giá thấm vào xương cốt.

Ngay lúc anh đang lau khô tóc, nghe thấy có tiếng gõ cửa.

Mở cửa ra, Ninh Hạo cầm một chiếc máy tính xách tay, lắc lư.

“Ông chủ, Tiểu Phong ở Bỉ tìm được thứ anh muốn.”

Phản ứng của Trình Mục Dương trong tích tắc nhanh chóng cầm lấy máy tính. Trong ánh sáng ban đêm, rõ ràng nhìn thấy ảnh chụp bên ngoài của một nhà hàng, bóng dáng của một người phụ nữ và một cô bé. Nơi chốn quen thuộc, anh không thể nào quên được, đây là chỗ ở quảng trường chính phủ, cách Brussels khoảng 80 km về phía đông nam, là nhà hàng Trung Quốc kia.

Tấm ảnh không chụp hết toàn bộ gương mặt.

Cả nhà hàng chỉ có một mình cô mang theo bé con, nhìn ra được từng động tác của cô đều rất cẩn thận. Từ lúc chọn đồ ăn đến khi nuốt vào miệng, rồi lau miệng, thỉnh thoảng còn kéo nhẹ quần áo của cô bé, hôn nhẹ lên trán và khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

Anh chưa từng thấy qua một Nam Bắc dịu dàng như thế.

Ngay cả khi nhìn không thấy rõ mặt, nhưng anh biết nhất định là cô.

Tay Trình Mục Dương vì còn chưa lau khô, có chút trơn trượt, nhưng thực ra máy tính nhỏ như vậy nên khó cầm.

Anh phải dựa vào cửa toilet, không ngừng xem hơn bốn mươi tấm ảnh.

Liên tiếp lặp đi lặp lại nhiều lần.

Tuy nhiên anh không nghĩ tới, cô đã có con.

Trình Mục Dương nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Bởi vì vừa rồi khản trương nên ngực cảm thấy hơi đau.

Anh vươn tay gắt gao nắm lấy vai Ninh Hạo, âm thanh không ổn định hiềm thấy mà nói: “Tôi đã làm ba.”

Ninh Hạo nâng nâng vành nón, trong mắt vui sướng, nhưng vẫn không quên nói đùa: “Ông chủ, anh làm sao biết, đây là con gái của anh chứ?”

Trình Mục Dương bỗng nhiên bóp cổ anh ta, làm ra vẻ muốn vặn đứt.

“Phải, tuyệt đối là phải,” Ninh Hạo không có công phu lão luyện, chỉ thuần túy dựa vào mấy ngón tay và đầu óc, anh ta không dám lơ đãng với Trình Mục Dương, “Nhưng mà Tiểu Phong nói, cậu ta đã mất dấu vết.”

“Ba ngày,” Trình Mục Dương đưa ra ba ngón tay khép lại một chỗ, “Nói với Tiểu Phong, trong vòng ba ngày phải tìm được vợ và con gái của tôi.”

Chương 38: Gặp lại “Phật” (2)

Bỉ.

Nam Bắc đang cầm một cái xèng dài như cánh tay, lấp đất trồng hoa. Cô đội một chiếc nón thật to, lộ ra một nửa khuôn mặt, mà bên cạnh là một cô bé nhỏ đang ngồi chồm hổm, cũng đội cái nón che nắng giống như đúc, chẳng qua là nhỏ hơn vài phần, ngồi xôm bên người cô, chăm chú nhìn nhất cử nhất động của Nam Bắc.

Nhiệt độ trong lán hoa ổn định.

Tuy là mùa đông, nhưng mặt trời hiem hơi hiện ra thật tốt.

“Ba đâu?”

“Ba ở Trung Quốc.” Nam Bắc dịu dàng nói.

“Ba ở Trung Quốc làm gì vậy ạ?”

Giọng nói của cục cưng còn hơi sữa, lại hỏi rất nghiêm túc.

Cô cười: “Đi công tác mà.”

“Tại sao ba phải đi công tác?”

“Để mua sữa bột cho con uống.” Nam Bắc cười, tháo bao tay xuống, sờ sờ lên mặt của cô bé.

Cô nhìn ánh mắt của cục cưng cùng màu sắc của ánh mắt anh, rất sáng và rõ ràng, lông mi rất dài, chớp mắt chuyển động, nhanh chóng mang đi mọi suy nghĩ của Nam Bắc. Cô nhớ tới giấc mộng trong lúc sinh tử ở Philippines, thiếu niên Trình Mục Dương khi đó cũng im lặng và sạch sẽ như vậy.

“Mẹ.” Cục cưng bỗng nhiên bắt chước Nam Bắc, vươn tay nhỏ bé sờ sờ mặt của cô.

“Hửm?” Nam Bắc cũng che mặt mình, đem đôi bàn tay bé nhỏ đặt trong lòng bàn tay cô.

“Cục cưng ăn không nhiều lắm,” cục cưng nhỏ giọng nói, “Kêu ba không cần đi công tác.”

Nam Bắc nghe được không biết nên khóc hay nên cười, đồng ý với cô bé.

Nam Hoài không thường xuyên đến nơi này, chỉ khi cục cưng mới vừa biết nói thì đến ở cùng với cô bé nửa tháng. Có lẽ là một đứa bé, nhất là bé gái, bản tính trời sinh của “người cha” khiến anh rất thích ý lại vào vai trò này, cho nên cục cưng thực sự thích anh. Thậm chí sau khi học gọi anh là ba, chuyện làm đầu tiên mỗi ngày là từ phòng Nam Bắc đi tới gọi Nam Hoài thức dậy, hơn nữa nhất định phải tự mình đặt dép lê ở đầu giường, xếp ngay ngắn cạnh nhau để cho Nam Hoài xuống giường.

Thực ra, anh trai chỉ một mỗi đêm đầu tiên, mới ngủ lâu một chút.

Hơn mười ngày còn lại, đều ngoan ngoãn nằm trên giường giả bộ ngủ cho đến khi cục cưng xuất hiện.

Có lẽ đến khi cục cưng hiểu chuyện, cô sẽ giải thích cho cô bé, ba này không phải là “Ba” thật sự. Nhưng mà nhìn bộ dạng hiện tại của cục cưng, cô thậm chí nghĩ ngày này không bao giờ đến. Để cho cô bé cảm thấy có ba có mẹ, mỗi ngày hỏi những vấn đề kỳ quái, thật là chuyện hạnh phúc nhất.

Buổi tối Nam Hoài gọi điện thoại đến, cô và anh nói chuyện này.

Giọng nói Nam Hoài dịu dàng một cách bất ngờ, anh nói, anh sẽ mau chóng giải quyết mọi chuyện trong tay rồi sẽ đến thăm vào tết âm lịch. Hai người trao đổi tình hình gần đây của cục cưng, sau nửa giờ nói chuyện, Nam Hoài đột nhiên hỏi cô: “Ngày hôm qua em mang cục cưng đi Brussels sao?”

Cô có thể lên đi ra ngoài nhưng không muốn cho anh trai biết, căn bản là không thể.

Vì vậy thẳng thắn thừa nhận: “Bỗng nhiên em muốn ăn thức ăn ở đó.”

Nam Hoài trầm mặc một lát, rồi cười rộ lên: “Có chút phiền toái nhỏ, ngày mai anh sẽ đổi chỗ ở cho hai người, được không?”

Cô không thấy bất ngờ, ừ một tiếng: “Được, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên.”

Trước kia học ở đây, Nam Bắc ở khu tiếng Pháp, nhưng ở chỗ này, phần lớn ở phía bắc Brussels đều nói tiếng Hà Lan. Đôi khi dẫn cục cưng ra ngoài còn phải mang theo người phiên dịch. Trong một số thời gian đặc biệt, cô luôn thích mang cục cưng đến những nơi mình và Trình Mục Dương đã đi qua.

Chuyển nhà không lâu sau chính là tết âm lịch của Trung Quốc.

Nam Hoài không đến đúng hẹn, nhưng có một người khách bất ngờ tới đây. Thẩm Gia Minh.

Cục cưng rất lễ phép, nhưng rõ ràng có tràn đầy ý địch với Thẩm Gia Minh, cô bé vẫn nằm trong lòng Nam Bắc từ lúc ăn cơm tất niên mãi cho đến lúc ngủ cũng không chịu rời khỏi, thú vị nhất chính là chỉ cần Thẩm Gia Minh muốn nói chuyện với cô, cục cưng nhất định sẽ có vấn đề hỏi cô làm gián đoạn cuộc trò chuyện của hai người. Cho đến khi đưa bé thật sự ngủ thiếp đi, Nam Bắc mới đem cô bé đặt trên chiếc giường nhỏ có thể nhìn thấy từ bên ngoài, rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Bên ngoài phòng ngủ còn có một phòng khách nhỏ.

Thẩm Gia Minh ngồi ở chỗ kia, cầm điều thuốc đặt giữa ngón tay nhưng không châm lửa.

“Anh cai hút thuốc rồi à?” Nam Bắc thấy khó hiểu liền hỏi anh ta.

“Không có,” Thẩm Gia Minh cười nhìn cô, “Sợ không tốt cho trẻ con.”

“Nó đang ngủ. Không sao đâu, anh cứ hút đi, lát nữa sẽ có người đến xử lý mùi khói thuốc,” Nam Bắc ngồi xuống đối diện với anh ta, “Sao tốt thế, năm mới đặc biệt đến thăm em.”

“Không có gì,” Thẩm Gia Minh nhẹ nhàng thở ra một hơi, “Chỉ là muốn nhìn em một chút.”

Nam Bắc cười: “Bỗng nhiên nói giật gân như vậy, có phải gặp chuyện không tốt hay không?”

“Không có,” tay cầm điều thuốc để trên bàn, đem mắt kính tháo xuống, ném trên đó, “Chơi xúc xắc không?”

“Có thể, dù sao hôm nay cũng là năm mới.”

Nam Bắc để quân gia đem đến chén xúc xắc và thẻ đánh bạc. Màu sắc rực rỡ, trong suốt nằm trên bàn.

Thẩm Gia Minh cười, đẩy những thẻ đánh bạc ra, nhẹ nhàng dùng tay phải lắc lư chén xúc xắc, nhìn cô: “Nếu em thắng, anh sẽ tặng em một món quà năm mới.” Âm thanh nặng nề mà nhịp nhàng từ chén xúc xắc truyền ra.

Như là trở về thời niên thiếu, mỗi lần anh ta muốn tặng quà cho cô thì đều làm như vậy. Nam Bắc vừa thắng vừa nhận quà mà không biết chán. Trong ánh đèn tường màu đỏ sẫm, cô nhìn tay Thẩm Gia Minh, nhớ tới khoảng thời gian kia, trong cuộc sống quá khứ yên ổn nhất, không có ngày uy hiếp tính mạng của cô.

Trò chơi so sánh lớn nhỏ không phức tạp.

Cách chơi đơn giản nhất.

Nhưng Thẩm Gia Minh vẫn để cô thắng tuyệt đối, của cô là ba con sáu, còn chính mình là ba con một. Nam Bắc nhin không được mà cười rộ lên: “Gia Minh, anh có thể làm đồ vương ở Đài Loan đấy.”

“Anh thích thua triệt để.” Thẩm Gia Minh nửa thật nửa giả cười rộ lên.

Anh ta nhìn Nam Bắc, cũng không có ý lấy quà ra, dường như có điều muốn nói.

Tiếng chuông điểm mười hai giờ vang lên lúc này.

Trầm thấp mà có quy luật.

Năm mới, lại một năm mới sang.

Nam Bắc cười với anh ta nói: “Chúc mừng năm mới.”

“Chúc mừng năm mới,” Thẩm Gia Minh nhìn cô trầm mặc vài giây, mở miệng lần nữa, “Trình Mục Dương còn sống.”

Vài chữ đơn giản.

Cô chăm chú nhìn anh ta, không có phản ứng gì cả. Thẩm Gia Minh còn nói thêm lần thứ hai, một chữ cũng không đổi, nói với cô Trình Mục Dương còn sống. Nam Bắc cảm thấy tay mình có chút run rẩy, tay vịn lấy mép bàn trong suốt bên cạnh, liên tục nắm chặt, lại siết chặt, khi lòng bàn tay bị đè đến mức đau đớn, cô bỗng nhiên đứng lên: “Anh ấy ở đâu?”

Thẩm Gia Minh không có khả năng lừa cô.

Thế nhưng cô rất sợ, câu tiếp theo anh ta sẽ nói điều này chỉ đơn giản là một trò đùa năm mới.

“Không biết,” Âm thanh của Thẩm Gia Minh có chút thấp, “Anh chỉ biết, hắn vẫn còn sống.”

Thẩm Gia Minh nói xong cũng đứng lên: “Thực ra, lần này anh đến đây là ý của anh trai em,” anh ta cười vô cùng tiếu ngạo, “Cơ hội thật tốt, anh vốn nên cầu hôn với em.”

Nhịp tim của Nam Bắc vô cùng bất ổn.

“Nam Hoài hẳn là rõ ràng hơn anh, em có thể đi hỏi anh ấy,” Thẩm Gia Minh nhìn ra, lòng dạ của Nam Bắc sớm đã không còn ở đây, anh ta tỏ ý cô có thể rời khỏi trước, “Mau đi đi, gọi điện thoại nói chuyện rõ ràng, không cần bận tâm đến anh.”

“Cảm ơn anh, Gia Minh, cảm ơn anh.”

Cô nói xong cũng không quay đầu lại mà chạy vào phòng sách.

Thẩm Gia Minh kẹp điều thuốc giữa hai ngón tay, nhìn về phía phòng sách bàng hoàng không hiểu. Có đôi khi duyên phận của con người thật sự chỉ có thể dùng thời gian để so sánh. Nếu nói anh ta và Nam Bắc có duyên phận sáu bảy năm, như vậy so với Trình Mục Dương đương nhiên anh may mắn hơn nhiều.

Nếu nói may mắn, có lẽ thật sự chính là trọn đời trọn kiếp.

Anh ta nắm điều thuốc trong tay, xuống cầu thang rời khỏi nơi này.

Sau khi điện thoại được kết nối, Nam Hoài hỏi về cục cưng trước.

Cô không trả lời nhưng hỏi về chuyện của Trình Mục Dương.

Nam Hoài hơi bất ngờ, thậm chí giọng nói của cô ngay từ đầu đã không tốt, nén mọi buồn bực của bản thân. Anh không ngờ, Thẩm Gia Minh lại nói cho Nam Bắc. Nếu anh không nói, Thẩm Gia Minh không nói, cô sẽ không bao giờ biết gần như bị cô lập với tin tức bên ngoài. Làm một người anh trai, tận mắt thấy em gái đi du lịch, trải qua sinh tử, khắp cả người đều là vết thương, còn mang thai trở về, anh cảm thấy chính mình không giết Trình Mục Dương thì đã vô cùng độ lượng lắm rồi.

Nhưng Nam Bắc cứ một mực yêu anh như vậy.

“Em muốn gặp anh ấy,” Nam Bắc nói với anh trai, “Em nhất định phải gặp anh ấy.”

Cho dù Nam Hoài nói như thế nào, cô vẫn lặp đi lặp lại những lời này.

Cuối cùng hai người đều bình tĩnh lại.

Không ai nói gì nữa.

Qua lâu sau, Nam Hoài rốt cục thoả hiệp, đối với người thân, thoả hiệp luôn là một thói quen của anh: “Đừng để tâm tình của em ảnh hưởng đến cục cưng, ngủ một giấc thật ngon. Sáng ngày mai, anh đưa em đi gặp một người.”

Cô ừ rồi ngắt điện thoại.

Bởi vì lời nói của Nam Hoài, Nam Bắc cả đêm không ngủ, ngồi bên chiếc giường nhỏ của cục cưng mà nhìn cô bé. Cục cưng có tư thế ngủ cực kỳ tốt, luôn luôn nằm ngửa mặt lên, hai tay nhỏ bé đặt trên bụng mình.

Chưa từng có ai ép buộc cô bé nằm ngủ như vậy, dường như trời sinh cô bé thích nằm như thế.

Sự ỷ lại của cô đối với cục cưng thậm chí còn hơn cả cô bé đối với cô. Vì vậy cô không chịu đặt tên khác cho cục cưng, vẫn nguyên ý dùng cách rất tầm thường mà gọi cô bé là “Cục cưng”, tất cả mọi chuyện đều tự mình làm, không cần người khác, chỉ toàn tâm toàn ý với đứa con giống như đối với Trình Mục Dương vậy.

Mỗi ngày cô đều nhìn cục cưng thức dậy.

Chỉ có hôm nay, tâm trạng của Nam Bắc không yên, chờ đợi “Người kia” mà Nam Hoài đã nói.

Cục cưng thức dậy rất đúng giờ, chưa mở mắt đã có thói quen vươn hai cánh tay ra, âm thanh mềm mại gọi mẹ.

Nam Bắc cười, dùng chiếc chăn nhỏ bọc cô bé lại rồi ôm ngồi trên đùi mình.

“Ba đâu?”

Trí nhớ thật là tốt, dĩ nhiên còn nhớ rõ lời cô đã nói qua, sang năm mới Nam Hoài sẽ đến gặp cô bé.

“Ba đang ở trên đường,” Nam Bắc lấy chiếc khăn ẩm phía sau mà lau mặt của cô bé, “Cục cưng thích ba không?”

“Thích.” Cục cưng gật đầu thật mạnh.

“Thích mẹ không?”

“Thích.” Cục cưng tiếp tục gật đầu.

“Vậy ai xếp thứ nhất?”

Cục cưng nghĩ nghĩ: “Ba.”

Nam Bắc bị chọc cười: “Vậy mẹ đâu?”

Cục cưng suy nghĩ cẩn thận, “Ba xếp hạng 1, mẹ xếp hạng 0.”

“Tại sao thế?” Nam Bắc càng cảm thấy buồn cười hơn.

Cục cưng ôm lấy cổ của cô, không cam lòng nói: “Bởi vì 0 đứng trước 1.”

Cô rút cục đã hiểu.

“Cục cưng, mẹ nói cho con biết, con còn có một ——”, Nam Bắc suy nghĩ nửa ngày, không biết làm sao hình dung Trình Mục Dương, sau đó lại nhin không được mà nở nụ cười, “Có một ba nhỏ. Con thích không?”

Cục cưng nghi hoặc nhìn Nam Bắc: “Ba nhỏ?”

“Chính là nhỏ tuổi hơn ba, cho nên con phải gọi ba là ba nhỏ.”

Cục cưng dán đầu lên mặt Nam Bắc, cọ cọ: “Nhỏ tuổi hơn ba, là ba nhỏ. Lớn tuổi hơn ba, là ba lớn.”

Nam Bắc dở khóc dở cười, tiếp tục dỗ cô bé: “Không phải đâu, cục cưng chỉ có hai người ba, người khác không phải.”

Vừa rồi cục cưng chấp nhận một khái niệm, nhưng sau đó lại bị phủ định, khiến cho cô bé càng mơ hồ.

Chẳng qua là cô bé từ từ chớp đôi mắt như là đang suy nghĩ.

“Nhiều người chơi với con, con không vui sao?” Nam Bắc tiếp tục khuyến bảo.

Cô bé nhìn thấy Nam Bắc đang cười, hơn nữa cười rất tươi, rốt cục cũng cười theo: “Ba nhỏ sẽ tặng quà cho con sao?”

“Sẽ tặng mà.”

“Ba nhỏ sẽ thích cục cưng sao?”

“Đương nhiên thích.”

Không chừng sẽ thích đến điên mất.

“Mẹ thích ba nhỏ không?”

“Thích.”

Khoé mắt cục cưng cong lên: “Ngày mai ba nhỏ sẽ đến sao?”

Nam Bắc khẽ lắc đầu, hôn lên mặt cô bé: “Sẽ không, nhưng rất nhanh sẽ đến gặp cục cưng.”

“Được rồi,” cục cưng rút cục bằng lòng, dán trên người Nam Bắc, nhỏ giọng nhắc nhở, “Để cho ba nhỏ lên gặp cục cưng. Nếu ba biết sẽ tức giận.” Nam Bắc ừ, nhin không được mà cười lên tiếng.

Nam Hoài tính toán thời gian ăn sáng của cục cưng rất chuẩn, đến khi có người tới, cô vừa mới giúp cục cưng vẽ tranh. Cục cưng hết sức chuyên tâm cầm bút, vẽ loạn xạ trên giấy theo ý thức của mình, quần gia ám chỉ Nam Bắc có thể rời khỏi. Cô lập tức để cho hai người phụ nữ bên cạnh trông coi cục cưng, rồi đứng dậy lén lút đi xuống lầu.

Đến tầng một thì nhanh chóng chạy ra.

Trong một đình viện kiểu Trung Quốc, trời mưa không lớn lắm, mấy người đàn ông cầm súng lục cỡ nhỏ đang chĩa vào một người có vóc dáng thon dài, là Tiểu Phong. Hai năm qua, cậu thiếu niên đã trở thành một người đàn ông trẻ tuổi.

Tóc của cậu ta ướt sũng, vốn đang chau mày, sau khi nhìn thấy Nam Bắc thì đứng ngơ ngác trong giây lát. Nam Bắc cũng nhìn cậu ta, qua một lát, hai người bỗng nhiên nở nụ cười, dường như cùng nhau trút được gánh nặng bao lâu nay.

Chương 39: Gặp lại “Phật” (3)

Ở trong khoang máy bay dành cho khách quý, Nam Bắc nhẹ giọng nói chuyện với Ba Đông Cáp, cô cần nhanh chóng thu thập nhiều thông tin để dự đoán rốt cuộc Trình Mục Dương muốn làm cái gì. Tất nhiên chuyện này rất khó khăn, nhưng miễn là đoán được một vài phần cũng sẽ có trợ giúp lớn.

Ngày đó gặp lại Tiểu Phong, cậu ta dùng tiếng Trung đơn giản viết cho cô, nói là mình đã ở Bỉ được một năm, cách đây một tháng trước cuối cùng phát hiện ra Nam Bắc, đáng tiếc Nam Hoài hết sức cẩn thận, sau khi Nam Bắc lộ diện ở Brussels, anh liền an bài cô và cục cưng chuyển đến một thành phố khác. Tiểu Phong mang theo vài người, họ rất vất vả tìm ra chỗ này nhưng bị lộ hành tung rồi bị bắt giữ.

Nam Hoài cũng không có làm khó bọn họ.

Theo một góc độ mà nói, Nam Hoài dù chán ghét Trình Mục Dương, nhưng cũng không thể không đem anh đối xử đặc biệt như “người nhà”. Đương nhiên anh sẽ không giết người của Trình Mục Dương diệt khẩu, nên đành phải giam lại.

Cuối cùng Tiểu Phong nói cho cô biết, Trình Mục Dương đang ở Ả Rập Saudi.

Cậu ta đã bị bắt lại một tháng nay, hai người cũng cắt đứt liên lạc hơn mười ngày.

“Cậu có biết, anh ấy đi Ả Rập Saudi làm gì không?”

Tiểu Phong cầm bút, lắc đầu rồi viết xuống: cụ thể không rõ ràng lắm, chỉ biết là vì CIA.

Hơn mười ngày cũng đủ để làm rất nhiều việc, nhưng thực tế không có điều gì xảy ra đáng quan tâm. Hai ngày ở đây, họ đều thử qua bất cứ cách thức liên lạc nào nhưng cũng không tìm thấy người. Nhóm của anh có mười ba người lại không có tin tức của bất cứ người nào. Thân là người bị khởi tố “tội chiến tranh”, nguyên nhân có thể làm cho anh rời khỏi Moscow đi đến một quốc gia xa lạ, chắc chắn là rất quan trọng.

Ngay hôm đó, Nam Bắc liền quyết định cùng Tiểu Phong đi Ả Rập Saudi.

Cách anh càng gần càng có cơ hội tìm thấy anh.

Nam Hoài như là vô cùng rõ ràng cô sẽ làm gì, vì vậy để Ba Đông Cáp, một người rất quen thuộc với nghiệp vụ ở Trung Đông đến giúp đỡ cô. “Người kia là Ao Sema, trợ lý riêng của Al Waleed Bin Talal,” Ba Đông Cáp uống đồ uống, nhẹ giọng nói, “Ông chủ của anh ta là vương tử giàu có nhất ở Ả Rập Saudi.” Nam Bắc gật đầu: “Nghe nói, Ả Rập Saudi có đến mấy ngàn vương tử?”

Ba Đông Cáp cười rộ lên: “Hoàn toàn chính xác, thành viên hoàng thất của bọn họ rất nhiều, cho nên tên của họ rất dài, đều mang theo tên của cha và ông nội để tránh khỏi kết hôn gần. Ví dụ như vương tử này, Bin Talal này là tên của cha ông nên tên để phân biệt anh ta là Al Waleed.”

Cô ờ một tiếng.

Ao Sema nhìn thấy Ba Đông Cáp, bỗng nhiên dừng nói chuyện với người bên cạnh, anh ta đi đến trước mặt hai người, “Nhìn xem ai đây? Là người bạn cũ của chúng ta, tôi phải xem danh sách hành khách đăng ký lần nữa, nếu không sẽ chẳng nhìn thấy anh khi máy bay hạ cánh.”

Ba Đông Cáp đứng lên: “Người bạn cũ, không cần quá khách khí. Đây chỉ là chuyến đi riêng tư.”

Nam Bắc cũng đứng lên.

Bởi vì luật pháp của Ả Rập Saudi và cũng không muốn bị chú ý, từ lúc ở trên máy bay cô đã vào buồng trong thay đổi quần áo, áo choàng màu đen, khăn trùm đầu và khăn che mặt, tất cả đều che kín, chỉ để lộ ra đôi mắt.

Ngoại trừ gật đầu chào hỏi, Ao Sema không để ý lắm đến Nam Bắc.

Thói quen này của tín đồ Hồi giáo đối với Nam Bắc vô cùng có lợi, đàn ông bọn họ đối với phụ nữ sẽ không nhìn nhiều hơn một cái liếc mắt, đương nhiên cũng sẽ chẳng nhớ trang phục và dưới lớp khăn che mặt rập theo một khuôn khổ này mà ghi nhớ bất cứ đặc trưng nào của cô.

Ao Sema và Ba Đông Cáp dường như có rất nhiều đề tài nói chuyện.

Hai người nói về cuộc hành hương năm ngoái đến Mecca (*thành phố thánh địa của đạo Hồi*), khách hành hương nước ngoài đã tổ chức các cuộc biểu tình chống Mỹ. Chuyện này không phải là một đề tài cấm kỵ, có hai người đàn ông phương Tây bên cạnh nói lời chính nghĩa: “Cuộc chiến tranh Iraq đã mở ra chiếc hộp Pandora*, đây là một thảm họa của thế giới không chỉ của một quốc gia.”

()Trong thần thoại Hy Lạp, sự tích về chiếc hộp Pandora kì bí đã để lại cho nhân gian những điều thú vị và hấp dẫn. Theo truyền thuyết, đó là một chiếc hộp mà các vị thần trên đỉnh núi Olympus đã tặng cho nàng Pandora - người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được các vị thần dẫn dắt rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kì bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút “hy vọng” mang tên Pandora cho loài người để có thể tiếp tục sống.*

Mọi người không nói một lời.

Nam Bắc và Ba Đông Cáp liếc nhìn nhau.

Nhìn theo một mức độ nào đó mà nói, cuộc chiến tranh này không ngừng mở ra chiếc hộp Pandora của Trung Đông, như vậy tại sao Mỹ lại không làm. Quân đội Mỹ đóng giữ ở Iraq, mỗi ngày đều thu hút đủ loại tổ chức muốn bảo vệ “Thánh chiến” ở vùng đất thiêng liêng. Thương vong chưa bao giờ gián đoạn, một quốc gia được khổng chế chặt chẽ lại chuyển thành nơi có quá nhiều xung đột đổ máu không ngừng.

Đây là cái mà Mỹ gọi là “tự do”.

Khi máy bay sắp hạ cánh, rất nhiều người phụ nữ mặc quần áo thời trang đều vội vàng trở về phòng riêng mà thay áo choàng đen và khăn trùm đầu.

Nam Bắc đi đến bên ngoài phòng riêng của Tiểu Phong, gõ nhẹ lên vách ngăn, ngay sau đó, cậu ta từ bên trong mở cửa ra.

Khi cô thấy cậu ta thì vừa lúc Tiểu Phong vừa khép lại phòng dành cho máy tính rồi tắt đèn.

Ý là vẫn chưa có tin tức của Trình Mục Dương.

Dựa vào lời của Tiểu Phong, tin tức cuối cùng của anh nói chính mình đang ở phía đông của Ả Rập Saudi —— Al Hasa. Cho nên Ba Đông Cáp sớm đã sắp xếp lộ trình trước khi lên máy bay. Nhưng thật bất ngờ, khi họ xuống máy bay thì được thông báo rằng, ở sân bay lân cận chặn được một tên lửa đạn đạo, tất cả sân bay đều trong trạng thái phòng bị, điều tra vô cùng nghiêm ngặt.

May mắn họ gặp được Ao Sema trên máy bay.

Nam Bắc ở trong phòng khách quý đưa ra hộ chiếu của mình, người cảnh sát kiểm tra bỗng nhiên liếc nhìn cô hơn một cái, lập tức bị Ao Sema thấp giọng ngăn lại. “Xin lỗi, là nữ sĩ,” người cảnh sát trung niên dè dặt tầm mắt, nhìn vào hộ chiếu của cô, “Dựa theo quy định, tất cả hành khách sẽ ở lại thủ đô ba ngày, chờ sau khi xác minh thân phận cá nhân sẽ cho qua.”

“Xin lỗi,” Ba Đông Cáp không đợi Nam Bắc lên tiếng, mở miệng trước nói, “Tôi là người giám hộ của vị nữ sĩ này, xin được đại diện cho cô đây.”

Người cảnh sát trung niên gật đầu, vừa muốn nói tiếp, Ao Sema đã nhíu mày nói: “Vị tiên sinh này và nữ sĩ đi cùng là người quen cũ của vương tử, tôi có thể đảm bảo bọn họ tuyệt đối không phải là kẻ địch của Ả Rập Saudi.”

Theo như lời của Ba Đông Cáp, ông chủ của anh ta là vương tử giàu có nhất ở Ả Rập Saudi, cũng là cháu của quốc vương, đương nhiên rất được tôn trọng. Nếu anh ta mở miệng, người cảnh sát cũng không dám nói gì, sau đó xin chỉ thị của cấp trên rồi liền thay đổi cửa khẩu: “Như vậy, mời vị khách này nói rõ lộ trình của các người trong ba ngày sắp tới để chúng tôi có thể liên lạc với các vị bất cứ lúc nào,” người cảnh sát cười giải thích, “Đương nhiên, làm thế này cũng là vì bảo hộ cho sự an toàn của các người khi ở quốc gia của chúng tôi, dù sao cũng không ai biết được tên lửa đạn đạo này nhằm vào người nào.”

Yêu cầu này cũng không quá đáng.

Ba Đông Cáp nhanh chóng nói sẽ đến Al Hasa vào buổi tối cùng ngày, nếu không có chuyện bất ngờ xảy ra thì trong ba ngày tới sẽ ở lại thành phố Hofuf tại Al Hasa. Ở phía bắc Hofuf là vùng có sa mạc liên miên, một trong những điểm thu hút về cảnh thiên nhiên ở Ả Rập Saudi, người cảnh sát lúc này chỉ nghĩ họ muốn trải nghiệm cảnh sắc của sa mạc nên không đề phòng gì cả, nhanh chóng ghi lại cách liên lạc ở khách sạn rồi cho bọn họ thông qua.

Nam Bắc từ sân bay Riyadh đi ra, trực tiếp lên xe riêng thẳng đến Al Hasa.

Bọn họ trú lại trong một khách sạn cách sa mạc rất gần, ở ven bờ ốc đảo.

Bởi vì bão cát mà đồi núi bốn phía có hình dạng kỳ lạ, âm thanh ban đêm cũng có chút thê lương.

Nam Bắc nghe tiếng gió, ngẩng nhìn ánh trăng xa xa, đồi núi này giống như một tượng Phật ngồi âm thầm vững vàng ở nơi đó. Khi cô gọi điện thoại cho cục cưng cũng là lúc cục cưng vừa uống sữa xong, chuẩn bị đi ngủ. Cô có thể nghe được cục cưng rất vui vẻ, bởi vì Nam Hoài đến Bỉ vào buổi chiều hôm đó với cô bé, trong mấy ngày Nam Bắc rời khỏi anh luôn ở cùng với cục cưng.

“Mẹ.” Cục cưng nhẹ nhàng gọi cô.

“Ừm,” Nam Bắc không nhận được mà giương lên khoé miệng, “Cục cưng hôm nay làm gì vậy?”

“Cục cưng chơi với viên đạn.”

Nam Bắc hoảng sợ, đợi đến lúc Nam Hoài nhận điện thoại mới biết được cả buổi chiều cục cưng đều muốn cô, đồ thể nào cũng không ngừng khóc. Nam Hoài liền lấy ra hai viên đạn, dùng khăn lau sạch rồi đưa cho cô bé thể mà lại không khóc nữa. Cái gọi là chơi thì chính là nắm ở trong tay, đếm qua đếm lại, tự tiêu khiển tự vui cười.

Trước khi cúp điện thoại, cục cưng bỗng nhiên để cho Nam Hoài đi ra khỏi phòng, khẽ hỏi cô: “Ba nhỏ có vui không?”

“Rất vui,” Nam Bắc lừa cô bé, “Nhìn thấy mẹ liền vui vẻ, sẽ nhanh chóng khỏi bệnh.”

Nếu không phải cô nói “ba nhỏ” ngã bệnh, không thấy được mẹ sẽ không vui, sẽ không khoẻ lại. Cục cưng cũng chẳng mềm lòng mà để cô rời khỏi mình.

“Vậy, ngày mai mẹ có thể về nhà không?” Cục cưng nhẹ giọng hỏi.

Nam Bắc cảm thấy lòng chua xót. Từ khi sinh cục cưng đến nay, đây là lần đầu tiên cô rời xa cô bé. Tuy rằng đưa nhỏ tỏ vẻ hiểu biết, nhưng lúc nào cũng nhớ đến cô. “Ngày mai không thể được,” Nam Bắc nhẹ giọng dỗ dành cô bé, “Mỗi lần cục cưng bị ốm phải mười ngày sau mới khoẻ lại, ba nhỏ là người lớn, so với cục cưng thì bị ốm lâu hơn một chút.”

Cục cưng à một tiếng.

Sau khi ngắt máy, Nam Bắc càng không ngủ được.

Cô không biết Trình Mục Dương ở đâu, khi nào thì có thể gặp mặt. Lần này anh đến đây là vì cái gì? Muốn làm gì? Cô hoàn toàn không biết gì cả. Ngay lúc lồi suy nghĩ có chút hỗn loạn, điện thoại trong phòng bỗng nhiên vang lên, cô cho rằng là cục cưng nên nhanh chóng bắt máy. Nhưng Nam Bắc vẫn cẩn thận không lên tiếng trước, cô sợ đây không phải là đường dây chuyên dụng, nếu xác định là người bên ngoài gọi đến, cuộc trò chuyện sẽ bị nghe thấy, ở chỗ này mỗi một bước đều phải thận trọng, cô thậm chí vẫn không tháo khăn che mặt xuống.

Đầu dây bên kia cũng không có tiếng động.

Rồi một đoạn Tâm Kinh bằng tiếng Phạn vang lên chậm rãi, Nam Bắc trước tiên sững sốt sau đó thấy nhịp tim của mình đập rất nhanh. Nếu là người bình thường sẽ cho rằng là bệnh thần kinh, lập tức ngắt điện thoại, nhưng trực giác của cô suy đoán điện thoại này có liên quan đến Trình Mục Dương. Sau khi tiếng Phạn kết thúc, trong điện thoại báo ra một dãy số.

Nam Bắc dụng tâm nhớ kỹ.

Cô tắt máy rồi lập tức gọi đến dãy số này.

Sau âm thanh chờ đợi ngắn ngủi, điện thoại được kết nối.

“Bắc Bắc?” Là tiếng của Trình Mục Dương, có chút mệt mỏi nhàn nhạt, không giống như đang nói cũng không chân thật.

“Vâng.” Cô trả lời, thế nhưng cũng không nói chữ thứ hai.

“Anh rất nhớ em.” Âm thanh của anh có chút thấp.

Hốc mắt của Nam Bắc nóng lên, khi nghe anh nói câu đầu tiên thì nước mắt đã chảy ra.

“Nơi này không thể uống rượu, cho nên bây giờ anh rất muốn em.”

Thật vô lại, thật lưu manh, cũng thật là Trình Mục Dương.

Anh cười, cuối cùng nói: “Mở cửa ra, anh lập tức đến ngay.”

Cô không thể tin được, điện thoại cũng đã tắt.

Nam Bắc chạy đến cửa phòng mở ra, cô liền thấy ở hành lang bên kia, Trình Mục Dương đang bước về phía mình với tốc độ nhanh chóng. Cô mở to hai mắt, còn tưởng rằng đây chỉ là ảo giác, Trình Mục Dương chạy tới trước mặt cô, ôm lấy thắt lưng cô rồi đi thẳng vào trong phòng, anh mạnh mẽ đóng cửa lại.

Không đợi cho Nam Bắc mở miệng, anh đã kéo chiếc khăn che mặt màu đen xuống, đặt cô ở trên tường, trực tiếp áp sát môi cô.

Khuỷu tay anh chống ở trên cửa, dùng thân thể mình ép lên người của Nam Bắc, không cho cô cơ hội phản ứng. Nụ hôn dài lâu sâu sắc, anh không muốn buông ra, cô cũng không nỡ đẩy anh ra.

Cô cảm thấy đau ngực vì thiếu dưỡng khí, rốt cục anh buông lỏng đôi môi.

“Con gái tên gì?” Khi Trình Mục Dương nói chuyện, anh vẫn không chịu buông tha, cứ gián đoạn mà hôn môi cô.

Nam Bắc ôm cổ anh, thở hổn hển, lẩm bẩm nói: “Cực cực.”

“Tên rất hay.” Tay anh bắt đầu cởi áo choàng đen và khăn trùm đầu của cô ra.

Hơi thở Nam Bắc không ổn định: “Lưu manh, anh chỉ hỏi một vấn đề này là đủ rồi sao? Không thích con gái à?”

“Thích đến điên rồi,” anh cười một cái, âm thanh cực kỳ mê người, “Lát nữa ở trên giường sẽ từ từ hỏi, hỏi thật tỉ mỉ kỹ càng.”

Chương 40: Đối cực tại Saudi (1)

Nam Bắc cười rộ lên, là nụ cười đành chịu nhưng có sự thích thú ở trong đó.

Cô biết Trình Mục Dương dù tâm có hướng về Phật nhưng cũng phải hưởng thụ cá nước thân mật cùng cô. Anh cởi quần áo của cô ra, nhưng Nam Bắc giữ chặt tay anh, nhìn vào phòng tắm.

Cô muốn tắm rửa, cả ngày bọc trong bộ quần áo của người phụ nữ tín đồ Hồi giáo, cô đã ra không ít mồ hôi.

“Em nói trước, không được làm trong phòng tắm, để cho em tắm xong.” Nam Bắc khép cửa lại để anh ở ngoài phòng kính.

Vách ngăn bằng kính trong suốt, nhanh chóng bị bao phủ bởi một lớp hơi nước.

Trình Mục Dương ở trần, mặc quần dài, anh rất nghe lời mà tựa vào khung cửa phòng tắm nhìn cô. Dòng nước trong suốt liên tục chảy từ trên tóc cô xuống trước ngực, bụng, đùi, rồi thẳng xuống gạch men sứ màu trắng sữa trên mặt đất. Từ lúc nhìn thấy những tấm ảnh kia, anh đã tưởng tượng qua vô số lần, bụng của cô to như thế nào cho đến khi sinh con gái.

Thứ mất đi nay đã trở về.

Người phụ nữ này, anh đã đánh mất và tìm lại quá nhiều lần.

Tay Trình Mục Dương trên cửa kính, gập ngón trỏ mà nhẹ nhàng gõ cửa. Nam Bắc mở cửa kính ra: “Sao vậy?” Anh cười mà không nói, nắm lấy cằm của cô rồi từ từ hôn mút đôi môi cô.

Nụ hôn không bá đạo và nồng nóng như vừa rồi, đầu lưỡi của anh ở trong miệng cô, vô cùng dịu dàng, không dây dưa chỉ có hưởng thụ. Nam Bắc cười và hôn đáp trả anh, một lát sau, anh buông cô ra: “Mau tắm.”

Nam Bắc mơ màng trong ánh mắt dục vọng nóng bỏng của anh, tâm trạng cô rối bời mà đóng cửa kính lại, rồi xả sạch bọt xà phòng trên người.

Cô khoả thân đi ra, kéo khăn tắm ở trước gương xuống để lau tóc, Trình Mục Dương rút cục bắt đầu cởi quần của mình ra, khi cô lấy khăn tắm treo trở lại thì anh đã ôm lấy cô từ phía sau, trong phút chốc Nam Bắc nhìn trong gương, ngón tay anh gần như say đắm mà liên tục vuốt ve môi cô, sau đó đưa vào trong mà nhẹ nhàng đụng chạm đầu lưỡi của cô.

“Nhẫn, anh đã chuẩn bị.”

“Màu đỏ?”

Anh cười, đem bàn tay cô đặt trên gương: “Màu đỏ.”

Thân thể đã lâu không tiếp xúc như vậy, hai người dính sát vào nhau, làm cho tất cả hình ảnh hương diễm trong nháy mắt trở nên rõ ràng.

Tay Trình Mục Dương trượt xuống dưới, cầm lấy một chân của cô, anh bắt buộc cô tách hai chân ra, Nam Bắc hô hấp một cách khó khăn, cảm giác được bàn tay anh như muốn nhớ lại mọi thứ, lặp đi lặp lại từ trước ngực đến đùi, sau đó thăm dò một chút vào thân thể cô.

Mãi đến lúc anh cầm chính mình từ phía sau đâm mạnh vào trong cơ thể cô. Nam Bắc rút cục không nhịn được mà hừ nhẹ ra tiếng.

Động tác không nhanh mà lại thâm sâu. Tay của cô từ trên gương từ từ trượt xuống dưới, nhưng bị anh bắt lấy, đặt trên mặt kính để chống đỡ thân thể của hai người. Trình Mục Dương thỉnh thoảng nhìn cô từ trong gương, đôi khi lại cúi đầu nhìn ở nơi hai người giao hợp.

Phòng tắm rất nóng, có thể nhìn rõ từ gương, mồ hôi của anh rơi xuống như thế nào.

“Lúc sinh cục cưng, có đau không?” Anh cắn tai cô từ phía sau.

Nam Bắc ừ một tiếng: “So với trúng đạn còn đau hơn.”

Thanh âm của cô vỡ vụn mê loạn, anh cũng vậy.

Thân thể của Trình Mục Dương cọ xát vào lưng cô, mồ hôi của hai người trộn lẫn vào nhau, thân thể cũng như vậy, so với cô anh còn nóng bỏng hơn nhiều. Ý thức của cô thoát khỏi, ở trong động tác ra vào không ngừng của anh, cô đưa tay nắm thành quyền, ánh mắt không có tiêu cự mà nhìn Trình Mục Dương trong gương, ngay lúc cô tưởng rằng tất cả sắp chấm dứt thì anh dừng lại, kéo chiếc khăn tắm trước gương xuống trải ra trên mặt đất.

Anh đặt Nam Bắc trên chiếc khăn rồi để cô dưới thân mình, tiếp tục tiến vào lần nữa.

Sau đó không cần gương.

Cô có thể nhìn thấy rõ ràng cằm, mũi, ánh mắt của anh: “Trình Mục Dương.” Cô gọi anh, anh trả lời một tiếng, cô gọi lần nữa, anh vẫn kiên nhẫn đáp lời, nhưng mà động tác càng ngày càng kịch liệt, khiến cho lúc cô gọi tên anh chỉ còn lại tiếng rên rĩ, cảm giác như bị xé rách triệt để. Anh chậm lại, mỗi lần đều làm cho cô tưởng là anh sẽ rời khỏi, nhưng ngay lập tức xuyên qua thẳng thừng.

Cùng Trình Mục Dương nhiều lần như vậy, chưa bao giờ, khi cô đến lúc cuối cùng vì quá mệt mỏi mà muốn khóc ra.

Rốt cuộc có khóc hay không?

Cô không nhớ rõ.

Trình Mục Dương ôm ngang người cô, đi chân trần ra phòng tắm. Hai người còn chưa lên giường đã bị trượt chân ở xô pha, họ lăn trên mặt thảm dây dưa với nhau rồi làm thêm một lần nữa. Đến cuối cùng Nam Bắc cảm thấy thân thể không phải là của mình, trong giấc ngủ, Trình Mục Dương từ phía sau trở người cô lại, đem cô ôm vào trước người. Họ kéo tấm chăn màu trắng cùng nhau ngủ trên xô pha hai giờ đồng hồ.

Vài lần Nam Bắc muốn xoay người, thiếu chút nữa là ngã xuống xô pha, cô than thở muốn ngủ trên giường.

Nhưng Trình Mục Dương đều không chấp thuận. Anh phát hiện việc tự ngược ngồng cuồng này, ngủ trên xô pha so với giường thì tốt hơn nhiều, chỉ ở nơi nhỏ hẹp này, trong giấc ngủ Nam Bắc sợ bị ngã xuống mới có thể ôm anh chặt chẽ.

Bình minh đến nhanh chóng.

Cô tỉnh giấc, cảm thấy xương cốt của thắt lưng rã rời, lặng lẽ rút cánh tay mình ra từ trên người anh, cô muốn lên giường ngủ một giấc dễ chịu. Trình Mục Dương dường như ngủ rất sâu, quả nhiên miệt mài quá độ mà hao tổn thể lực, cô từ trong tấm chăn bông chui ra, lấy ra một tấm chăn dự trữ trong tủ quần áo, rồi thả mình trên giường.

Nam Bắc thậm chí chôn vùi đầu mình ở trong chăn để che khuất ánh sáng.

Ngay lúc mơ hồ muốn gặp Chu công, có một cảm giác lạnh lẽo bắt đầu từ mu bàn chân dần dần di chuyển lên. Cô dờ khóc dờ cười, miễn cưỡng hừ hai tiếng: “Tiêu lưu manh, anh để cho em ngủ một lát.” Trình Mục Dương chậm rãi hôn lên bàn chân và đùi của cô, từ từ hướng lên trên mãi đến khi tìm được môi cô, hai người ở trong bóng tối hôn nhau, chân đè chân, thân thể áp sát thân thể, giao hợp triền miên với nhau.

Trình Mục Dương đặt hai tay cô trên đầu, đến lúc muốn một lần nữa thì điện thoại bỗng nhiên vang lên. Hai người đều ngạc nhiên, Nam Bắc phản ứng nhanh chóng đẩy anh sang một bên rồi cầm lấy điện thoại.

Ngay sau đó, đầu dây bên kia vang lên giọng nói của cục cung: “Mẹ, buổi sáng tốt lành.”

“Buổi sáng tốt lành, cục cưng.” Nam Bắc nhẹ nhàng thở hắt hắt, cố gắng làm cho giọng nói của mình bình thường lại.

“Cục cưng ăn lê, dâu tây, sữa và bánh mì.”

“Cục cưng ngoan, có uống hết sữa không?”

Trình Mục Dương rút cục hiểu được cô đang nói chuyện với ai, anh ôm lấy Nam Bắc từ phía sau, kéo cả người cô vào trong ngực, dùng khẩu hình nói: anh muốn nói chuyện với con gái. Nam Bắc nhìn anh một cái, anh thấy cô không làm gì đáng phải ghé vào bên tai cô mà nghe.

“Con uống hết rồi,” cục cưng nói một cách kiêu ngạo, thuận tiện cũng không quên phàn nàn, “Nhưng mà, ba không uống hết.”

Nam Bắc nhin không được mà cười rộ lên: “Ừ, ba không ngoan.”

Trình Mục Dương kinh ngạc nhìn Nam Bắc.

Cô che điện thoại, suýt một tiếng.

Đến khi cục cưng ngoan ngoãn báo cáo tình hình bữa sáng xong, cô bé còn quan tâm đến tình trạng sức khỏe của “ba nhỏ”, cuối cùng lưu luyến mà gác máy điện thoại. Nam Bắc còn chưa kịp giải thích đã bị Trình Mục Dương sấp đến gần, anh nheo mắt lại nhìn cẩn thận, “Cục cưng nói ba, có phải là anh trai em không?”

“Đúng vậy,” Nam Bắc trái lại thấy bất ngờ, “Anh làm sao biết được?”

“Ngoại trừ Nam Hoài, anh không thể nghĩ ra những khả năng khác,” Trình Mục Dương không biết nên khóc hay nên cười, “Vì vậy ‘ba nhỏ’ kia là nói anh phải không?”

Cô ừ một tiếng, kéo chăn qua rồi gối đầu trên cánh tay anh.

Trình Mục Dương nhẹ nhàng thốt ra hàm ý: “Anh cướp đi em gái của anh ta, anh ta cướp đi con gái của anh, coi như là công bằng,” anh cúi đầu, dán mặt mình sát với mặt cô.

“Anh không thích cục cưng sao?” Nam Bắc đưa tay vuốt ve mặt anh.

Trình Mục Dương rất phối hợp mà nhắm mắt lại, cảm giác ngón tay của cô: “Thích, cách nói chuyện của con rất giống em.”

Nam Bắc ừ, trong lòng mềm mại: “Con gái rất ngoan ngoãn.”

“Chẳng qua em gái chỉ có một, xem ra Nam Hoài đáng thương hơn.”

Cô cười rộ lên.

Sáu giờ ba mươi phút. Từ góc độ này có thể nhìn thấy ánh nắng ban mai nổi lênh bênh, còn có thể nhìn thấy mòm núi đá bùn tự nhiên xa xa bị gió biến hoá thành đủ loại hình dạng. Thì ra tượng Phật nhìn thấy vào tối hôm qua, khi phơi bày dưới ánh mặt trời thực ra có cảnh tượng đặc biệt, nhìn từ xa như là một khuôn mặt đứng sừng sững.

“Tối hôm qua, em thấy bóng dáng của những mòm núi đá bùn này giống như là tượng Phật.” Cô nói.

“Khi anh vừa đến đây, cũng có loại cảm giác này,” Trình Mục Dương trở người cô, hôn từ trên bờ vai của cô đi xuống, đến đường cong của sống lưng, “Sau đó đã nghĩ đến em.”

Anh khiến cô cảm thấy ngứa ngáy, muốn trốn lại trốn không thoát: “Tại sao?”

Anh im lặng cười một chút rồi nói: “Bởi vì có em, anh mới không thể tin Phật.”

Nam Bắc vui đầu vào trong gối, cười lớn tiếng: “Rất buồn nôn. Nếu không có em, bây giờ anh có phải đã quy y xuất gia rồi không?”

“Không sai biệt lắm, anh đã nói, anh rất có duyên với Phật,” Trình Mục Dương ôm thắt lưng cô, nghiêng người bao phủ người cô, nơi mẫn cảm nhất của hai người ma sát lẫn nhau, nhưng anh vẫn không xâm nhập.

Nam Bắc động dậy thắt lưng, cảm thấy đau đớn như là muốn đứt ra: “Trình Mục Dương, tiết chế một chút —”

Tay anh từ bụng cô trượt lên trước ngực, nhẹ nhàng nắm lấy, thanh âm trầm thấp nói: “Anh sẽ cố gắng.”

Trình Mục Dương thật sự nói được là làm được, lúc này đây dịu dàng như vậy không giống với anh. Như là người cấm dục vô cùng tiết chế, chỉ im lặng tiến hành. Cho đến khi chấm dứt, anh rút cục gọi bữa sáng tới, Trình Mục Dương không cho phép Nam Bắc động đến một ngón tay, đem tất cả thức ăn đưa đến miệng, thậm chí ngay cả quần áo đều phải tự tay anh mặc lên từng cái cho cô.

Thứ mất đi nay đã trở về, chẳng qua làm cho tâm ma của anh càng sâu.

Không có gì quan trọng hơn Nam Bắc.

Cô nhìn anh cài từng nút áo cho mình.

“Anh làm sao biết được lộ trình của em? Biết ngày hôm qua em đến nơi này? Hơn nữa ngay cả khách sạn cũng rõ ràng.”

“Trước kia ở Philippines, em đã nói thói quen sử dụng tên trên hộ chiếu,” anh nói, “Ngày hôm qua khi em đến sân bay lấy ra hộ chiếu, mà người cảnh sát kiểm tra hộ chiếu của em là người của anh. Lộ trình của các người đều nằm trong tay của ông ta, cho nên anh lập tức tới đây.”

Câu trả lời rất bất ngờ.

Tuy nhiên đây là phương pháp duy nhất. Vì để tạo điều kiện thuận lợi cho “đoàn người thương nhân” đi du lịch, Ba Đông Cấp đưa cho Tiểu Phong một vài hộ chiếu để thay đổi, nếu anh muốn biết trước, trừ khi bản thân ở ngay tại sân bay, nếu không lượng hành khách mỗi ngày nhiều như vậy, không khác gì mò kim dưới đáy biển.

“Cho nên, anh sợ là cạm bẫy, để em gọi điện thoại trước.”

Trình Mục Dương chẳng ừ hử gì cả.

“Tại sao cho em nghe Bát Nhã Tâm Kinh?”

“Anh đoán em hiểu được.”

“Nếu nghe không hiểu thì sao?” Nam Bắc hỏi xong, lại phát hiện ra thắc mắc khác, “Anh còn có phương pháp an toàn hơn, ví dụ như, liên lạc với Tiểu Phong trước, xác nhận hành tung của em, sau đó đến tìm em.”

“Không phải là phương pháp tốt.”

“Vì sao?”

“Không tốt sao? Không ai biết được khi nào anh tìm thấy em.”

Cô buồn cười: “Anh còn chưa nói cho em biết, lần này đến Ả Rập Saudi là vì cái gì?”

“Từ sau khi Iraq tuyên chiến thì có tin đồn ở đây tại Trung Đông, có quốc gia đang làm nhà máy hạt nhân. CIA một mực điều tra chuyện này, cũng coi như có chút hiệu quả, bọn họ xúi giục thành công ba nhà khoa học,”
Trình Mục Dương cài chiếc nút cuối cùng của áo somi cô, rồi lấy sữa lại đây, đút cho cô uống, “Trong đó có hai người ở trong tay anh, điều quan trọng nhất chính là, cuộc hành hương đến Mecca vào tháng 10 năm ngoái, bọn họ đã đi, đến nay vẫn chưa ra khỏi Ả Rập Saudi.”

Nam Bắc muốn cầm cái ly, nhưng anh không buông tay, cô chỉ có thể để anh uống một ngụm rồi đút cho chính mình: “Anh muốn cướp người của bọn họ sao?” Giọng điệu Trình Mục Dương bình thản nói: “Đúng vậy, bọn họ muốn đem những người kia ra khỏi Ả Rập Saudi, mà anh muốn đoạt lại những người đó.” “Tại sao?”

“Chuyện bọn họ đến xúi giục các nhà khoa học hạt nhân, nếu truyền ra ngoài sẽ trở thành khủng hoảng của quốc tế, em biết chúng ta là bạn bè với Trung Đông, đối với bạn bè đều vô cùng thân thiện, mà đối với địch tuyệt đối không nhân nhượng,” Trình Mục Dương ra hiệu bảo cô uống thêm một ngụm, Nam Bắc nghe lời uống vào trong miệng, anh rút cục để ly xuống, nói, “Cho nên chỉ khi có những người kia trong tay mới có thể nắm giữ quyền chủ động. Mục đích rất đơn giản, bọn họ đã bức chết Trình Mục Dương, anh sẽ khiến Солнце công khai trở thành nhà từ thiện.”

“Nhà từ thiện?” Nam Bắc đánh giá anh từ trên xuống dưới.

Trình Mục Dương cười nhắc lại: “Đúng vậy. Trình gia giao cho Trình Mục Vân, về sau để anh ấy buôn bán vũ khí.

Chương 41: Đối cục tại Saudi (2)

Nam Bắc hỏi Trình Mục Dương nơi dừng chân kế tiếp của anh. Trình Mục Dương đang nắm tay cô, khẽ hôn lòng bàn tay cô khiến cô cảm thấy tê dại ngứa ngáy. “Không đi chỗ nào cả, ngay tại nơi này, ở Al Hasa,” anh ngừng đầu, ánh mắt màu hổ phách có sức hấp dẫn nguy hiểm, “Đây là một trò chơi rất thú vị, các tín đồ Phật giáo phải ở trong vùng đất Allah khiến cho các tín đồ Thiên Chúa chịu một sự thất bại nặng nề.”

Anh nói xong thì đưa tay giúp cô mang chiếc khăn che mặt màu đen.

“Chờ cho đến khi mặt trời lặn, anh cùng em đi xem “Phật” của chúng ta.”

Thành phố Al Hasa nơi bọn họ ở có mỏ dầu Ghawar lớn nhất thế giới, lúc bắt đầu ở đây phụ trách về ẩm thực hàng ngày của Trình Mục Dương không phải là một công ty riêng, mà là công ty dầu mỏ lớn nhất thế giới —— Saudi Aramco.

Sau khi Ba Đông Cáp biết được việc này, anh ta cảm thán mà cười với Nam Bắc, Trình Mục Dương thật sự là “người làm ăn” đạt tiêu chuẩn đặc biệt.

Song Ba Đông Cáp cũng nhắc nhở Nam Bắc: “Đây là một nơi rất nhạy cảm, có hai giáo phái lớn của Hồi giáo ở Ả Rập Saudi, giáo phái ở nơi này đối lập với giáo phái chân chính ở Ả Rập Saudi,” anh ta nói cho Nam Bắc, “Không biết Trình Mục Dương muốn làm gì đây.”

“Anh ấy không nói cho tôi biết,” Nam Bắc nghĩ nghĩ, nói, “Có lẽ khi chúng ta còn chưa biết tình hình thì anh ấy đã làm xong mọi chuyện.”

Ba Đông Cáp cười rộ lên: “Có quan hệ giữa cô và hắn, tôi ngược lại không sợ gì cả. Trình Mục Dương này, chỉ cần không phải là kẻ thù của hắn, làm cái gì cũng đều sẽ thú vị.”

Là rất thú vị.

Cô nhớ tới khi gặp lại ở Đài Châu, Trình Mục Dương mang mình đến xem thành cổ dưới nước ở hồ Vạn Đảo. Trong đáy nước tối đen không gọn sáng, anh cho cô sự kinh ngạc như thế nào của thành cổ ngàn năm.

Anh có thể làm cho người ta bất ngờ, nhưng không biết đó là sự nguy hiểm.

Có lẽ chỉ với cô thì không phải là nguy hiểm.

Đá nham thạch cao ngất này thoát nhìn trong gang tấc khác xa với sự tưởng tượng của cô.

Trời gần tối, sau khi bác sĩ kiểm tra cho Trình Mục Dương xong, anh tự mình lái xe đưa cô vào sa mạc, qua cửa xe Nam Bắc có thể nhìn thấy những con lạc đà tản mạn ở xa xa, kéo chiếc bóng dài dài màu đen chậm chạp đi tới.

Xe chạy thong thả trên sa mạc, Trình Mục Dương lái xe rất chậm để cho cô thưởng thức phong cảnh của sa mạc.

“Bắc Bắc?”

“Hửm?”

Cô quay đầu nhìn anh.

Một tay anh giữ tay lái, tay còn lại cầm chiếc nhẫn: “Đưa tay qua đây.”

Nam Bắc đỡ khốc đỡ cười.

Nhưng mà cô vẫn nghe lời đưa tay qua, cô nhìn thấy anh đeo một chiếc nhẫn ruby cổ xưa vào ngón tay áp út của cô: “Nhẫn này, bao nhiêu năm thế?” Thoạt nhìn, trông giống như từ thời trung cổ.

Song cô không thích nghiên cứu về châu báu, chỉ cảm thấy rằng cái này đến từ thời xa xưa.

“Không biết, đại khái là rất lâu, anh chỉ nghe người ta nói qua về những nữ chủ nhân của nó, họ đều vô cùng xinh đẹp, hơn nữa có hôn nhân hạnh phúc, nên anh giữ lại dự định tặng cho em.”

Cô ừ, giơ tay lên, nhìn kỹ chiếc nhẫn kia.

Sau đó cô chợt nghe Trình Mục Dương nói: “Anh luôn muốn nói với em, cuộc đời này của anh chuyện hồi hận nhất chính là khi ở Philippines, trước khi rời khỏi trang viên đã để em lại một mình. Sau lúc đó, em có chịu nhiều đau khổ không?”

“Một chút,” Nam Bắc cực kỳ yêu thích chiếc nhẫn này, “Chỉ là thỉnh thoảng khi nhớ tới chuyện đó có phần sợ hãi. Nếu trễ một chút có lẽ không giữ được cục cưng.”

Trình Mục Dương nhìn cô một cái.

Nam Bắc dường như có cảm giác nên nghiêng đầu nhìn anh.

Cô thừa nhận, bất luận là ở bên cạnh Nam Hoài hay ở Thâm gia, thậm chí là ở Bỉ, cô chưa từng gặp qua nguy cơ sống chết như lúc ở Philippines. Sự sắp xếp của Trình Mục Dương rất tốt, nhưng CIA ở khắp nơi, mà Philippines vốn không phải là địa bàn của anh và cô, bất cứ điều bất trắc nào cũng đủ để lấy mạng.

“Đời này của em, chuyện hồi hận nhất cũng là ở Philippines nói ra những lời kia với Đỗ,” Nam Bắc sờ sờ vai anh, nhớ tới hình ảnh vừa rồi khi anh tiêm thuốc, “Nếu lúc ấy em biết anh ở sát vách, em tuyệt đối sẽ không nói những lời kia. Trình Mục Dương, anh tức giận không? Lúc ấy có bị chọc tức hay không?”

“Không phải tức giận,” thanh âm của anh mang theo ý cười, nói với cô, “Là mất đi lý trí, hơn nữa là hoàn toàn mất đi.”

Quả thực mất đi lý trí triệt để.

Cho nên khẳng định là anh bị tổn thương rất nặng.

Nam Bắc nghiêng người qua bên cạnh anh, cô đưa tay ôm lấy cổ anh, trong nháy mắt Trình Mục Dương quay đầu lại, cô nhẹ nhàng chạm vào môi anh. Trình Mục Dương muốn giữ lấy phía sau gáy của cô để nụ hôn này càng thêm sâu sắc hơn, nhưng cô cười né tránh.

“Con đường này sao lại không có ai cả?”

“Người ở đây không nhiều, công ty dầu mỏ biết anh muốn dẫn phu nhân đến đây liền tạm thời đóng con đường này, để an toàn hơn.”

Nam Bắc hừ một tiếng, lầm bầm: “Nói ra thật dễ dàng.”

“Cái gì?”

“Không có gì,” cô lắc lắc tay, “Anh lấy vợ tuyệt đối là việc dễ dàng nhất thế giới.”

“Nhưng anh lại khó làm ba nhất,” anh cười một cái, thấp giọng nói, “Anh trai em dự định khi nào thì trả lại con gái cho anh? Muốn anh tặng anh ta mấy người phụ nữ Moscow không, để anh ta sinh mấy đứa trao đổi về con gái của anh?”

Nam Bắc buồn cười nhìn anh: “Em nghĩ anh không cần quan tâm.”

Anh không lập tức phản bác, lại đột nhiên hỏi cô: “Thủ trọng xá khinh phương đắc thắng (*lợi dụng đối phương lơ là cảnh giác mà tấn công để giành chiến thắng*). Em nghe qua chưa?”

Cô cười: “Có nghe qua, đến từ 《 dịch lí chỉ quy tục 》 của Thi Tương Hạ.”

Cô nhớ rõ khi ở trên thuyền đánh bạc, cô đã cùng Trình Mục Dương bày ra ván cờ mười cục của Thi Tương Hạ.

Vì vậy Trình Mục Dương có thể nhớ ra lời của danh thủ quốc gia của triều đại nhà Thanh này cũng không có gì kỳ lạ, điều khó hiểu chính là anh muốn nói gì.

Trình Mục Dương nhìn vẻ mặt nghi ngờ của cô bỗng nhiên liền cười rộ lên.

“Anh chỉ muốn làm cho Nam Hoài buồn lơ cảnh giác trước,” anh thấp giọng nói, vẻ mặt trông giống như một con cáo đa mưu túc trí, “Mẹ của cục cùng cùng anh quay về Moscow, cục cùng còn có thể ở lại Bỉ sao?”

Thật đúng là “Thủ trọng xá khinh”.

“Nham hiểm,” Nam Bắc không thể nhịn cười, “Trình Mục Dương, anh rất nham hiểm.”

Khi đến gần núi đá kia cô mới phát hiện đường chân trời rất giống núi Nga Mi ở Trung Quốc. Chẳng qua ở núi Nga Mi có nước chảy, có cây cối lâu năm cao ngất, mà nơi này chỉ có cát vàng. Trình Mục Dương cùng cô

ngắm những thứ này, hai người đi từ dưới rạn đá nứt trèo thẳng lên đỉnh núi. Không thể nói đây là một tầm nhìn tốt, chỉ thấy cây cối lan tràn ở phía xa xa, một màu xanh lá cây đơn giản.

“Là cây dừa,” Trình Mục Dương ôm lấy thắt lưng cô từ phía sau, “Đây là đặc sản của vương quốc sa mạc, bọn họ gọi nó là quốc bảo. Nơi đó có trên mười ngàn mẫu rừng dừa dành riêng cho vương tử Saudi.”

Nam Bắc nhìn ngắm những cây dừa đó lại nhớ tới, chỉ ở Vân Nam mới có đủ loại cây cối kỳ diệu.

Mà ở quốc gia sa mạc thiếu nước này, chỉ loại thực vật này thích hợp để sinh trưởng.

“Ông trời thật sự rất công bằng,” Nam Bắc nói, “Cho người ở đây chỉ có vùng sa mạc, nhưng lại chôn vùi dầu mỏ tốt nhất ở dưới đất. Anh nói rừng dừa kia là của vương tử?”

Trình Mục Dương ừ một tiếng.

“Em nghe nói Al Hasa này là mỏ dầu lớn nhất của Ả Rập Saudi, thế nhưng đang phái ở đây bất hoà với vương thất đang cầm quyền?”

“Không sai, cho nên rừng dừa của vương thất ở đây cũng coi như bày tỏ sự thành ý,” anh nói, “Ngày mai, người phát ngôn của công chúa Saudi sẽ thay mặt công chúa mở diễn đàn khoa học kỹ thuật thế giới ở đây.”

“Diễn đàn kinh tế?”

“Phải,” Trình Mục Dương cười cười, “Ả Rập Saudi vào năm tới muốn xây dựng trường đại học khoa học công nghệ tốt nhất thế giới, mời những giáo sư tốt nhất, tuyển dụng những sinh viên giỏi nhất, vì vậy trong vài năm này, mỗi năm bọn họ sẽ mở những diễn đàn khoa học loại này, để thu hút nhân tài tiện thể làm tuyên truyền.”

Nam Bắc rất hiếu kỳ, tại sao anh lại chú ý đến những việc như vậy.

“Đừng nói với em, anh không chỉ muốn làm nhà từ thiện, mà còn muốn trở thành giáo sư đại học?” Cô tựa người về phía sau, gối đầu lên bờ vai của anh, “Nói ra mới nhớ, anh là sinh viên hàng đầu của khoa vật lý.”

Lúc trước học tại Bỉ, cô và anh đều học lý.

Rất nhiều người thảo luận về cái tên Trình Mục này, họ đều tuyệt đối khâm phục anh là người có chỉ số thông minh rất cao, ngay cả Thẩm Gia Minh lúc đầu miêu tả về Trình Mục Dương với cô đều dùng những từ ngữ như vậy. Nhưng mà —— Nam Bắc thật sự không tưởng tượng được Trình Mục Dương muốn nghiên cứu khoa học gì, nghiên cứu đạn hạt nhân bom nguyên tử sao?

“Trong tháng này ở Ả Rập Saudi, chỉ có hoạt động quốc tế là chủ yếu, sẽ có rất nhiều học giả ngoại quốc và các nhà nghiên cứu khoa học,” Trình Mục Dương gập ngón tay bắn nhẹ vào trán cô, “Cũng là cách tốt nhất để đưa ‘người kia’ đi, một loạt xuất nhập cảnh ra vào lớn như vậy, sẽ có giấy phép đặc biệt của quốc vương, là cơ hội tốt nhất của CIA.”

“Anh luôn nói ‘người kia’ vô cùng khó tìm, chẳng lẽ không có tư liệu gì cả?”

“Không có hiệu quả, bởi vì cô ta là một người phụ nữ.”

“Phụ nữ.”

Nam Bắc giật mình.

Việc này khó trách, tại quốc gia này, ngoại trừ người từ bên ngoài đến, tất cả phụ nữ từ trang phục đến cách ăn mặc đều không thể phân biệt. Cho dù mắt có thể nhìn ra một chút khác biệt cũng rất khó nhận ra ngay lần đầu tiên.

Huống hồ, đây là một quốc gia cảm chụp ảnh.

Vì vậy muốn tìm điểm đặc trưng từ hình ảnh tư liệu đầy đủ, quả thực còn khó hơn lên trời.

Song Trình Mục Dương nếu dám mang theo cái danh “Tội phạm truy nã quốc tế” đến Ả Rập Saudi, thì khẳng định anh đã bày ra thiên la địa võng. Nam Bắc sùng bái anh giống như với Nam Hoài.

Chỉ cần nảy sinh vấn đề luôn luôn có phương pháp giải quyết.

Buổi tối hai người trở về khách sạn, lúc Nam Bắc cùng anh ăn cơm tối, rốt cục gặp được “Ninh Hạo” trong truyền thuyết.

“Oh ~ người phụ nữ trong truyền thuyết,” Ninh Hạo cười nhắc lên vành nón của mình, nhìn Nam Bắc, “Rất vui được gặp rất vui được gặp, tôi thật sự ngưỡng mộ người phụ nữ có bản lĩnh, hơn nữa người phụ nữ này còn có thể khiến cho ông chủ của chúng tôi mạo hiểm mạng sống.”

Cô nhớ rất rõ ràng, lúc trước bị mắc kẹt trên đảo biệt lập, chính là âm thanh này, sau khi hoà nhã thông báo với Trình Mục Dương một mớ tin xấu, còn muốn cười nhạo anh ôm lấy người phụ nữ nhảy xuống biển là cử chỉ lãng mạn.

Cho nên đối với ngôn luận của Ninh Hạo, cô cũng không kinh ngạc.

Ninh Hạo vừa nhiều lời hai câu xong, lúc này mới ngồi xuống, bắt đầu đưa một phần tài liệu cho Trình Mục Dương xem.

“Ngày đó ở sân bay lân cận, chúng ta vận chuyển tên lửa đạn đạo không trung, thật sự đã chặn bọn họ lại,” Ninh Hạo chỉ vào một người đàn ông trung niên tóc vàng, bên cạnh ông ta còn có một số người nam nữ, đàn ông đều mặc âu phục giấy da, hai người phụ nữ mặc áo choàng đen che mặt, “Một nhóm người thứ hai đi theo bọn họ, sau khi phát hiện tên lửa đạn đạo, họ đi vào sân bay một cách đề phòng đồng thời chuyển bay của họ cũng lùi lại hai giờ đồng hồ. Vừa rồi tôi đã tập trung tất cả hộ chiếu của bọn họ nên họ từ bỏ lên máy bay.”

Từ bỏ lên máy bay, chẳng khác nào trở lại tình trạng ả núp.

Đáng tiếc.

Hộ chiếu trong tay của bọn họ có thể đổi mới bất cứ lúc này, sau khi rời khỏi sân bay rất dễ dàng thay đổi thân phận và dung mạo. Muốn điều tra lần nữa, phải bắt đầu lại từ đầu. Trình Mục Dương đứng lên, đi về phía bên kia của căn phòng, nhìn ra bên ngoài đang suy nghĩ gì đó.

Nam Bắc nhìn qua tất cả ảnh chụp, vẫn cảm thấy có chỗ kỳ lạ: “Phóng to lên một chút, có thể chứ?”

Ninh Hạo phóng to cho cô.

Cô như là thấy gì đó, chỉ vào một góc, Ninh Hạo lập tức ngằm hiều tiếp tục phóng to chi tiết đó.

Nam Bắc thoáng sững sốt, cô gọi Trình Mục Dương lại chỉ vào góc kia hỏi anh: “Anh cảm thấy, lần này anh ta đến đây là địch? Hay là bạn?” Tay Trình Mục Dương rất tự nhiên đặt trên vai cô, nhẹ nhàng dùng ngón tay di chuyển, cách lờp vãi mà vuốt ve cô.

Một lát sau, anh mới cảm thấy thú vị mà cười rộ lên: “Không biết, thật sự rất khó nói.”

Một chàng trai rất trẻ tuổi, khuôn mặt của người có trí thức, Nam Bắc nhớ rõ, anh ta nhỏ hơn mình vài tuổi.

Cô cũng không nghĩ đến, người này đúng là lẻ loi một mình đứng ở đó, dựa vào một chiếc va li hành lý không lớn bên cạnh, cúi đầu như là đang lau chùi mắt kính trong tay.

“Anh ta đến Ả Rập Saudi, nhất định không phải vì thu thập Ngô ca.” Nam Bắc khẽ nói.

Thật không ngờ, chính là Chu Sinh Thần.

Chương 42: Đối cục tại Saudi (3)

Cô nghĩ đến gia tộc trên dưới năm ngàn năm cổ xưa kia hẳn là không quan hệ gì với nơi này. Bọn họ mỗi ngày ở trong biệt thự phủ đầy rêu xanh viết phông theo thư pháp, thấp hương vẽ tranh.

Ninh Hạo điều tra thông tin nhập cảnh của anh ta, không ngờ là dùng thân phận thật sự.

Chỉ cần có thông tin nhập cảnh thì sẽ không khó tìm ra anh ta.

Điểm đến cũng là Al Hasa.

“Cùng một khách sạn,” Ninh Hạo cười lộ lên, “Ngay sau đó ở cùng khách sạn VIP với chúng ta, cùng một tầng. Anh ta là khách quý được công chúa đích thân mời đến lần này, nhà khoa học của diễn đàn kinh tế, có lẽ là chuyên gia nổi tiếng trong lĩnh vực này.”

Học giả nổi tiếng?

Chu Sinh Thần mới hai mươi mấy tuổi này?

Vương thất vô cùng coi trọng diễn đàn kinh tế lần này, đặc biệt thu xếp cho những người khách quý ở trong khách sạn VIP của vương thất. Loại khách sạn này không kinh doanh bên ngoài, bởi vì dùng để tiếp đãi những người khách có thân phận đặc biệt, an ninh cũng rất nghiêm ngặt.

Người ra vào khách sạn từ hai tuần trước khi diễn đàn bắt đầu đã được xác nhận số người và thân phận.

Chỉ có 96 người, 26 người phụ nữ và 70 người đàn ông.

Trong nhóm người của Trình Mục Dương, chỉ có anh và Kyle là ở trong khách sạn, họ bề ngoài là khách quý do Saudi Aramco mời đến. Mà Nam Bắc và Ba Đông Cáp cũng không dự liệu đến phải tham gia hội nghị kinh tế chính thức như vậy, vào ngày cuối cùng, từ Ao Sema họ nhận được thư mời đặc biệt của vương thất, trở thành hai công chức mới thêm vào.

Bốn công kiểm tra an ninh, hành trình mười ngày, tất cả đều bắt đầu tại khách sạn và cũng sẽ chấm dứt ở đây.

Sau khi bọn họ đi vào, buổi tối cùng ngày có được thời gian biểu.

Đều là gặp mặt trao đổi học thuật.

“Cảm ơn.”

Nam Bắc nhận lấy tách trà Trung Quốc từ người phục vụ, nhìn thấy hai mươi mấy người phụ nữ trong phòng nghỉ ngơi. Đại đa số người ở đây không phải là tín đồ Hồi giáo, nhưng 80% số người trong bọn họ đều rất tôn trọng truyền thống của quốc gia này, ai cũng mặc áo choàng đen với khăn che mặt, chỉ có vài người mặc áo somi quần dài, cả khuôn mặt đều lộ ra.

Nơi này là hội trường dành cho phụ nữ, đàn ông không được phép tiến vào, cho nên người không nhiều lắm cũng an nhàn nhiều hơn. Sau khi bắt đầu, bọn họ có thể thông qua màn hình nằm ngay ngắn trên mặt tường mà xem trực tiếp địa điểm tổ chức buổi gặp mặt trao đổi.

Nam Bắc nhìn lướt qua người phụ nữ bên cạnh, phần lớn thời gian họ đều im lặng, thỉnh thoảng thấp giọng dùng tiếng Anh thông dụng nói chuyện với nhau. Nội dung không ngoài đề tài trường đại học King sắp được hoàn thành ở Ả Rập Saudi.

Dựa theo ý kiến của Trình Mục Dương, bọn họ muốn tìm được nhà khoa học kia, người đó nhất định ở trong này. Bốn nhóm người Moscow đã sớm ở trong phạm vi hoạt động của CIA, bọn họ không có khả năng rời khỏi bằng con đường bình thường.

Vì vậy, CIA cần phải để nữ khoa học gia xen lẫn trong nhóm người này.

Bởi vì sau khi kết thúc hội nghị, tất cả khách quý sẽ được đưa đến sân bay Riyadh, theo máy bay chuyên dụng của vương thất mà rời khỏi.

Lịch trình rất chặt chẽ, hiện nay mục tiêu duy nhất của Trình Mục Dương là đưa “người kia” rời khỏi an toàn.

Cả đêm Nam Bắc đều ghi nhớ rõ ràng ánh mắt của từng người phụ nữ trong đầu, ai cũng có điểm khác biệt và đặc trưng riêng. Nhóm người Trình Mục Dương chỉ có thời gian mười ngày tìm ra nhà khoa học này. Đợi đến lúc kết thúc, cô nhìn màn hình trực tiếp tại hội trường, nhìn thấy rõ ràng bên trong Trình Mục Dương đang cùng vài người trò chuyện vui vẻ, dường như họ đang nói chuyện gì đó rất thú vị.

Anh ở trong màn ảnh mặc một bộ âu phục màu đen đơn giản, áo sơ mi màu xám nhạt cùng nơ. Mấy người đàn ông bên cạnh mặc áo choàng màu trắng truyền thống của Trung Đông dễ dàng làm người khác chú ý.

Nam Bắc nhìn anh trong chốc lát, cô không biết khi nào anh sẽ kết thúc cuộc nói chuyện này cho nên quyết định trở về phòng trước.

Cô cùng mấy người phụ nữ mặc áo choàng đen đang đợi thang máy dành riêng cho phụ nữ, điều vô cùng trùng hợp chính là, sau khi cô đến khách sạn được một tuần hôm nay rốt cuộc gặp được Chu Sinh Thần. Anh ta đang nói chuyện với một vị giáo sư lớn tuổi ở bên cạnh, họ cũng dùng tiếng Anh thông thường, chỉ thỉnh thoảng nói ra vài tiếng Tây Ban Nha.

“Thần,” người giáo sư lớn tuổi vỗ bờ vai anh ta nói, “Đại học King này là do hoàng thất đầu tư, kế hoạch thứ nhất trong giai đoạn đầu là bỏ vốn 100 triệu Mỹ kim làm ngân sách nghiên cứu khoa học, rất hấp dẫn, có phải không?”

Chu Sinh Thần ừ một tiếng, trả lời với giọng điệu vừa phải: “Mục tiêu của Ả Rập Saudi rất rõ ràng, họ muốn trở thành Massachusetts ở Trung Đông.”

“Cho nên, bọn họ muốn mời cậu sau khi tốt nghiệp thì ở lại nơi này giảng dạy.”

Anh ta lắc đầu: “Tôi không thích khí hậu ở đây.”

Chu Sinh Thần nói xong dường như liếc nhìn những người phụ nữ mặc áo choàng đen che mặt.

Nam Bắc chỉ nghe họ nói đến đây rồi bước vào thang máy.

Trong thang máy dành cho phụ nữ, một nhóm người rời đi, cô nhìn con số đang nhảy rồi nhanh chóng đến tầng trệt của mình. Khi cửa mở ra, dĩ nhiên là Chu Sinh Thần đang tươi cười đứng ở cửa. Anh ta nhìn ánh mắt của

cô, hiển nhiên đã xuyên thấu qua khăn che mặt mà nhận ra cô. Nam Bắc đi tới, câu đầu tiên của anh ta là: “Em trai tôi vẫn rất nhớ cô, sau khi du thuyền bị nổ tung, nó tìm không thấy cô mà khóc cả một đêm.”

Nam Bắc ừ, cười rộ lên: “Tôi cũng nhớ cậu bé rất nhiều.”

Người đàn ông trẻ tuổi, khuôn mặt trông bình thường, nhưng bởi vì không có thái độ tự cao của người trí thức cho nên để lại ấn tượng tốt với cô. Tuy rằng chỉ gặp mặt một lần, với lại giao thiệp của họ cũng không xem như là bạn bè.

Chu Sinh Thần chỉ vào đôi mắt của mình, nói: “Nơi này của cô phân biệt dễ dàng.”

Nam Bắc giật mình.

Anh ta còn nói: “Tôi rất tò mò, lần này cô đến đây là vì cái gì?”

Nam Bắc ngạc nhiên, anh ta lại có thể hỏi trực tiếp như vậy.

Chẳng qua giống như loại diễn đàn học thuật này, sự xuất hiện của cô thực sự không phải chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Nam Bắc do dự trong phút chốc, cô phải trả lời đến mức độ nào. Nếu Chu Sinh Thần là địch thì cô nói gì cũng không quan trọng, anh ta khẳng định đã biết rất nhiều chuyện. Nếu Chu Sinh Thần là người ngoài cuộc, nói thế nào lại càng không quan trọng, anh ta sẽ tránh né chuyện nhạy cảm như vậy.

“Tôi đến tìm một người,” Nam Bắc suy nghĩ một chút rồi nói đơn giản, “Một người phụ nữ, là nhà khoa học hạt nhân.”

“Rất khó tìm sao?”

“Rất khó,” Nam Bắc chỉ vào khăn che mặt của mình, cười nói, “Anh biết tập quán ở nơi này luôn có chút phiền toái.”

Chu Sinh Thần nhẹ nhàng gật đầu nói: “Chúc cô có chuyến đi Ả Rập Saudi thật vui vẻ.”

Anh ta lơ đãng tránh đi chủ đề nhạy cảm này.

Hai người còn nói thêm mấy câu, Nam Bắc có một chút tò mò hỏi anh ta tại sao lại đến đây.

“Đừng coi tôi như người của Chu gia, ở đây tôi là nhà nghiên cứu được mời đến,” anh ta không nhanh không chậm cười nói, “Lần đó ở trên du thuyền, cũng bởi vì biết có chuyện không tốt xảy ra nên tôi mới tạm thời lên thuyền để tỏ chút lòng thành. Từ đầu đến cuối, tôi không có quan hệ gì đến thế giới của các người, tôi đến cũng chỉ để giao tiếp chào hỏi bạn bè cũ.”

Nếu nói những lời vừa rồi của anh ta là tránh né chủ đề nhạy cảm.

Như vậy anh ta đã bày tỏ thái độ rõ ràng, sẽ không có bất kỳ mối quan hệ nào với chuyện của bọn họ.

Chuyện này, đợi khi Trình Mục Dương trở về phòng, cô đã nói lại cho anh nghe.

“Anh tin không? Lời nói của anh ta?”

“Anh?” Trình Mục Dương ngồi trên sofa, ra hiệu cho Nam Bắc đi qua, anh ôm cô ngồi trên đùi mình, rồi nghiêm túc suy nghĩ, “Hắn là sẽ tin. Tài liệu chi tiết về anh ta đã kể qua, từ nhỏ đến lớn sống trong quỹ đạo, hoàn toàn là một người bình thường.”

“Người bình thường?”

Khác biệt với Nam Bắc và Trình Mục Dương.

Bởi vì Nam Hoài cố gắng cho cô một cuộc sống đơn giản, tất cả những điều cô biết chỉ xuất phát từ việc thích thú tò mò. Mà Trình Mục Dương từ lúc mười bốn tuổi đến Moscow, tìm được vị trí của mình tại nơi Đông Âu đó, từng bước đều phải tự mình làm, vì vậy, đối với sự đe dọa đến bản thân hoặc là kẻ thù ẩn mình bên trong, anh đều rất hiểu biết.

“Chỉ số thông minh của anh ta rất cao, vô cùng cao, cuộc sống cho tới nay dường như chỉ có liên quan đến nghiên cứu khoa học,” Trình Mục Dương cười rộ lên, hai cánh tay ôm lấy Nam Bắc, tiện tay tháo bỏ chiếc nơ và cổ áo somi của mình, “Tôi nay người của hãng Aramco có nhắc tới, anh ta là khách quý mà công chúa Saudi hết sức coi trọng. Cho nên sự xuất hiện của anh ta hẳn là một sự trùng hợp.”

“Một người thú vị.”

“Là rất thú vị, đặc biệt là bộ sưu tập bình phong thêu dệt Ngô ca của anh ta khiến cho người khác có ấn tượng sâu sắc.”

“Đúng vậy, tranh phù thể gói xuân đồ,” cô dùng ngón tay khẽ chọc vào lòng bàn tay của anh, “Anh đương nhiên là có ấn tượng sâu sắc.”

Trình Mục Dương cười cười, ngón tay xen vào vuốt ve thẳng một đường lên mái tóc dài của cô: “Túc tích bất sơ đầu, ti phát bị lưỡng kiên ——” nói xong, tay anh lại từ chân của cô trượt xuống, bắt lấy mắt cá chân của Nam Bắc, “Uyển thân lang tất thượng, hà xử bất khả liên.”

(nghĩa của 4 câu thơ: Đêm xưa quên chẳng bụi đầu, Đôi bờ vai phù kín màu tóc xanh. Thân mềm lả xuống gối anh, Chỗ nào mà chẳng được tình đôi ta.)

“Lưu manh.” Nam Bắc cười, chụp lấy tay anh rồi mở ra.

Cô thật nhớ rõ bốn câu này, lúc ở trên thuyền, anh dùng dâm từ tươi đẹp để chế nhạo chính mình.

Anh cười một cái, đem laptop đặt trên đùi của Nam Bắc: “Hôm nay chúng ta có được tài liệu hình ảnh của tất cả khách nữ, nhưng mà đều bị che mặt. Ninh Hạo cũng điều tra được ngày đó, có bốn người từ sân bay đi ra trong khoảng thời gian kia.”

Trình Mục Dương vừa nói vừa đưa ảnh cho cô xem.

Bốn người đều mang khăn che mặt giống nhau.

“Có ấn tượng hay không?” Anh hỏi cô.

“Bốn người này?” Nam Bắc nhớ lại buổi chiều nhìn thấy những ánh mắt kia, “Em đều gặp qua.”

Trí nhớ của cô xưa nay rất tốt.

Chỉ cần để tâm, nhớ kỹ hai mươi mấy ánh mắt cũng không phải là việc khó khăn.

Hướng chỉ bốn đôi mắt này đều rất đặc biệt, sự khác nhau cũng rất lớn: nếp nhăn nơi khoé mắt nghiêm nghị, đồng tử màu xanh, khoé mắt có nốt ruồi, còn có một đôi mắt màu đen tuyền.

Với phạm vi như vậy, muốn tìm ra “người kia” cũng không khó.

Trình Mục Dương đặt cô trên sofa, người phục vụ trà đạo Trung Quốc đến phòng họ.

Bởi vì là người Hoa, bọn họ nhận được đãi ngộ ở đây, thậm chí ngay cả trà cũng được tận tâm chuẩn bị. Người phục vụ đặt tách trà bằng sứ men xanh trước mặt cô, một đoá hoa sơn trà đang dần dần nở ra rất lớn, toả hương thơm nhẹ nhẹ.

Trà, không cần thiết có quý bao nhiêu, chỉ cần có tâm tư sẽ khiến cho người ta cảm thấy thoải mái.

Khi Nam Bắc bùng lên tách trà thì người phục vụ đã rời khỏi phòng, chưa uống được hai ngụm lại có người nhẹ nhàng gõ cửa. Trình Mục Dương đi ra mở cửa, một nhân viên khách sạn VIP mặc áo choàng trắng hơi cúi đầu, dùng tiếng Anh chính gốc bình dị nói với bọn họ, thủ đô Riyadh và Al Hasa đồng thời xuất hiện vụ đánh bom, công chúa vô cùng khiếp sợ, lập tức sắp xếp cho khách quý rời khỏi Al Hasa để đến thủ đô Riyadh trước.

Khi anh ta nói chuyện, có thể nghe thấy những cửa phòng gần đó đều truyền đến cùng một âm thanh lịch sự như vậy.

Lời nói cũng như nhau.

Thoạt nhìn vụ đánh bom rất nghiêm trọng, người Ả Rập Saudi lịch sự như thế cũng chỉ cho mọi người ở lại 30 phút. Để tạo điều kiện thuận lợi cho việc bảo vệ chuyên đi của khách mời, người chịu trách nhiệm chính không sắp xếp mỗi người một xe, mà bố trí một chiếc xe cho khách nữ, và ba chiếc xe cho khách nam, tất cả mọi người dưới sự bảo vệ chặt chẽ hướng đến thủ đô Riyadh.

Trình Mục Dương đóng cửa phòng, Nam Bắc đã buông tách trà xuống.

“Vụ đánh bom cũng xảy ra ở Riyadh, tại sao lại muốn đến đó?”

“Ở Hasa, tín đồ chủ yếu là của giáo phái Shia*, họ bất hoà với người cầm quyền,” Trình Mục Dương nói với cô, “Hội nghị lần này tổ chức ở đây xem như là một lần ‘cử chỉ tốt đẹp’ của vương thất. Nhưng cuộc tấn công khủng bố đã xảy ra, hoàng thất muốn bảo đảm sự an toàn của khách quý, tất nhiên sẽ đem mọi người chuyển dời đến thủ đô nằm trong phạm vi thể lực bảo vệ của chính mình.”

(*Hồi giáo Shia: là giáo phái lớn thứ hai của đạo Hồi, sau Hồi giáo Sunni.)

Nam Bắc ừ một tiếng: “Vừa rồi nghe người kia nói, hội nghị lần này dời ngày, bắt đầu từ ngày mai tất cả khách mời đều có thể tự do sắp xếp hành trình. Thời gian của chúng ta không nhiều lắm.”

Trình Mục Dương cũng đang lo lắng về việc này.

Anh không có khả năng đồng thời bắt cóc bốn vị khách quý ở trong lãnh thổ Ả Rập Saudi, hơn nữa lại ở một diễn đàn kinh tế quan trọng như vậy.

Mười ngày rút ngắn lại một ngày, trước khi đến sân bay anh phải tìm ra nữ khoa học gia này.

Chương 43: Lợi thế trí mạng (1)

Cuộc tấn công khủng bố đột ngột xảy ra làm thay đổi tất cả kế hoạch.

Cùng chơi đùa với CIA dường như luôn có trường hợp như thế này.

Trình Mục Dương ôm vai cô, cười cười, khẽ nói: “Em đi thu dọn hành lý, để anh gọi một cuộc điện thoại.”

Nam Bắc nhìn anh.

Anh cười: “Đừng lo lắng.”

“Nếu như anh bắt hoà đầu đá với CIA lúc này, về sau cũng không có ảnh hưởng quá lớn với anh, có cần mạo hiểm như vậy không?” Cô cố gắng nói vắn tắt, “Ý em nói là, ở quốc gia mạnh nhất của vùng Trung Đông mà mang đi nhà khoa học hạt nhân của họ.”

“Ảnh hưởng rất lớn,” Trình Mục Dương thấp giọng nói với cô, “Nếu trở thành kẻ địch của CIA, bọn họ sẽ dùng vô số đặc công, người trước hy sinh người sau tiếp bước, lấy mạng của một người hoặc là lật đổ một chính phủ. Ví dụ như Iraq, Afghanistan, hoặc là **. Một kế hoạch của bọn họ có thể duy trì hơn mười năm, anh không muốn dùng cuộc đời sau này để né tránh bọn họ.”

Lời anh nói không sai.

Kinh phí chiến tranh khổng lồ, còn có liên tục đào tạo các đặc công, không chỉ một người, ngay cả một gia tộc cũng có thể chống lại.

“Cho nên anh cần một cơ hội để xuất hiện trong thân phận khác, trở thành nhân vật công chúng,” Tay Trình Mục Dương trượt đến bên mặt của cô, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve làn da của cô, “Làm từ thiện, đầu tư, phần lớn bỏ vốn vào nước Mỹ, trở thành người đầu tư đến từ bên ngoài lớn nhất của bọn họ và thành bạn bè nộp thuế cho bọn họ.”

Trong khi Nam Bắc nghe anh nói, cô giúp anh tháo ra nút áo somi, cởi áo, cầm một chiếc áo sạch sẽ đưa cho anh.

“Em phải biết rằng, tất cả kinh phí của CIA là lấy từ tiền nộp thuế của người dân,” Trình Mục Dương mặc áo somi vào, cài nút áo từ trên xuống dưới, “Anh không ném bom cao ốc của bọn họ, lại còn tặng tiền cho bọn họ, không chừng mười năm sau CIA còn muốn đến bảo vệ anh.”

Cô chọn một cái cà vạt, đeo lên giúp anh: “Vì vậy, chỉ còn thiếu một lợi thế để đàm phán hoà bình.”

Anh ừ một tiếng.

Châm chậm cúi đầu hôn lên môi cô.

Cô cũng từ từ đáp lại anh: “Anh thật sự nham hiểm. Đầu tiên xem CIA như kẻ địch, cùng Trình gia và Moscow loại bỏ triệt để bọn họ, khiến cho kế hoạch vất vả nhiều năm bị phá huỷ trong phút chốc. Bây giờ, lại muốn cho bọn họ thoả hiệp nhận thua, xem anh như là bạn bè?”

“Anh sẽ không làm bạn với bất cứ người nào trong thời gian dài, lại càng không có kẻ thù lâu dài,” Trình Mục Dương nhẹ giọng trả lời cô, “Đây mới là con đường sinh tồn.”

Xảo quyệt, giả dối, tàn khốc, vô tình.

Cô nhớ rõ đánh giá của Ba Đông Cáp về anh:

Anh không khởi xướng chiến tranh, lại có thể dễ dàng làm cho chính khách Đông Âu cùng thế lực hắc đạo xảy ra xung đột nội bộ, do đó trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi. Mà tại Moscow anh thậm chí có một “nguyên tắc im lặng”, những chuyện liên quan đến Trình gia, bất luận là buôn lậu hay giết người, đều không có một hồ sơ nào của chính phủ hay bị truy nã.

Nam Bắc không biết quá khứ của anh ở Moscow là như thế nào.

Nhưng hiện tại, Trình Mục Dương đang sử dụng kế hoạch này lần nữa trên nước Mỹ.

Bởi vì sự cố ngoài ý muốn, Trình Mục Dương nhanh chóng cùng tập đoàn Saudi Aramco thương lượng đổi sách tốt nhất. Ngay sau đó, lúc Nam Bắc lên xe đến thủ đô Riyadh, người phụ trách của chiếc xe nói, bởi vì mục đích chính của chuyến đi này là các vị học giả, tuyên truyền cho trường đại học khoa học kỹ thuật King sắp sửa thành lập, cho nên thái tử và công chúa của Saudi quyết định mở một cuộc chiêu đãi trước khi mọi người đến hội nghị ở Riyadh.

Mời một số học giả, giới thiệu hạng mục đang tiến hành nghiên cứu của mình.

Người phụ trách phân phát ra một danh sách làm bằng tay rất đẹp, cô nhìn đến, bốn người mà Trình Mục Dương đã thu thập hình ảnh đều ở trên danh sách.

“Các vị chắc hẳn rất tò mò, tại sao lần này có phụ nữ xuất hiện trên danh sách?” Âm thanh của người phụ trách mang theo tiếng cười nhìn mọi người, “Bởi vì trường đại học khoa học kỹ thuật King tương lai của chúng tôi sẽ là đại học đầu tiên phá vỡ truyền thống, cho phép nam nữ cùng học với nhau. Cho nên diễn thuyết của học giả lần này cũng mời bốn vị nữ sĩ, mở ra tiền lệ đặc biệt ở Ả Rập Saudi.”

Lý do thật sự rất tốt.

Nam Bắc nhớ tới trước khi rời khỏi phòng, cuộc điện thoại kia của Trình Mục Dương thời gian nói chuyện chưa đến mười phút.

Anh không chỉ có đầu óc đáng sợ, mà còn có đoàn người có thể nhanh chóng giúp anh thi hành nhiệm vụ.

Từ lúc cô rời khỏi phòng đã đeo máy liên lạc ẩn bên trong lỗ tai.

Bởi vì cô là phụ nữ cho nên có cơ hội ở cùng với những nhà khoa học nữ, nhưng thực sự được tiến vào hội trường cuối cùng chỉ có hai người là Trình Mục Dương và Kyle. Ba người bọn họ cần cơ hội tốt để mang đi nữ khoa học gia này.

Điều đầu tiên cần làm là phải tìm được cô ta.

Xe chạy từ Al Hasa mà đi, có nhiều lực lượng bảo vệ từ quân vũ trang của chính phủ, nhiều nữ học giả chưa từng gặp qua trường hợp như vậy, một số người đã bắt đầu không nhẫn nại, ánh mắt khinh thường mà thì thầm trao đổi với nhau. Cô nhìn đến bốn người kia, có bình tĩnh, cũng có hoang mang, nhưng điều này chỉ là biểu hiện bên ngoài, hoàn toàn không thể dựa theo đó mà phán đoán.

Máy liên lạc trước sau vẫn im lặng.

Xe đang chạy trong bóng đêm. Cô nhắm mắt lại tựa người vào ghế muốn nghỉ ngơi trong chốc lát.

Chợt nghe có tiếng vang lên.

“Cục thứ hai của Moscow mời một số nhà khoa học hạt nhân, bọn họ sẽ lắng nghe chủ đề của bốn người kia tại trụ sở chính ở Moscow,” là giọng nói của A Mạn, “Hy vọng nhờ những người đó mà tìm được một chút manh mối.”

Sau giây phút trầm lặng ngắn ngủi.

Âm thanh của Trình Mục Dương nói: đã biết.

Lại rơi vào yên lặng.

Nhưng ngay sau đó, giọng của Trình Mục Dương từ trong máy liên lạc có chút trầm thấp nói: “Bắc Bắc, ngủ một lát đi, tối hôm qua em ngủ không ngon lắm.” Đây là kênh công cộng, cô nghĩ về điều này liền không nhận được mà đỏ mặt.

Không biết là ai đã nở nụ cười rất đúng lúc.

“Trước khi diễn thuyết nhớ tắt âm thanh.” Trình Mục Dương thân nhiên bổ sung một câu.

Sau đó, các tuyến đều tạm thời thu lại âm thanh.

Ba giờ sau, mọi người đã đến Riyadh.

Đây là thủ đô của Ả Rập Saudi cũng là nơi tập trung quyền hành của hoàng tộc. Vì việc thành lập trường đại học ở Ả Rập Saudi lần này có thể nói là hao tổn nhiều tâm sức. Sau khi các học giả đến, thái tử, công chúa và người phát ngôn đều đích thân xuất hiện để nghênh đón hơn chín mươi nhân tài đỉnh cao của ngành khoa học.

Hành trình kế tiếp vô cùng chặt chẽ.

Đây là lần đầu tiên, nữ học giả và nam học giả ở cùng một chỗ, có cơ hội giao lưu với nhau. Hình ảnh mô phỏng của trường đại học được thái tử đích thân trưng bày ra, có một chút kiêu ngạo mà nói với mọi người ở đây: “Các vị nếu đến sẽ phát hiện tiền lương ở đây không có quốc gia nào sánh bằng. Ngoài lương bổng chúng tôi còn thêm 50% tiền trợ cấp cho cuộc sống của các vị ở nước ngoài, tương đương gấp bốn lần tiền lương ở trường đại học Mỹ. Hơn nữa cấp học bổng toàn phần cho nghiên cứu sinh và tiến sĩ.”

Phần lớn học giả đều có chút kích động, có người hỏi kinh phí nghiên cứu khoa học sẽ như thế nào.

“Kinh phí nghiên cứu khoa học không cần phải xin, chúng tôi có đủ năng lực để cho các vị thực hiện bất cứ đề tài nghiên cứu nào.”

Ngôn luận vô cùng hấp dẫn.

Trình Mục Dương vẫn mỉm cười lắng nghe, anh không thuộc về nhóm các học giả mà là khách quý. Chu Sinh Thần vừa lúc đứng ở bên cạnh anh, nhưng dường như không biết Trình Mục Dương, anh ta thì thăm trao đổi với người giáo sư lớn tuổi ở bên cạnh, khi thì gật đầu khi thì lắc đầu.

Nam Bắc biết, khi tiến vào đây, bốn người Ninh Hạo sẽ tập trung vào bốn người phụ nữ kia.

Nếu nhà khoa học kia muốn theo máy bay của vương thất mà rời khỏi, việc đầu tiên là phải nghe trọn vẹn buổi diễn thuyết.

Trong tay cô là danh sách đầy đủ của các diễn giả, ở phía nam giới có tên của Chu Sinh Thần.

Nguồn năng lượng vật liệu, chủ đề là: vật liệu tổng hợp giữa hoá vô cơ halogen và polyme hữu cơ POE (*polyoxyethylene*).

Thật đúng là siêu phạm.

Mà ngành học chủ yếu của bốn người phụ nữ kia là máy tính, trái đất, môi trường, hải dương. Thoạt nhìn thì không có nhiều liên quan đến công trình hạt nhân. Cô không biết những nhà khoa học đang dự thính ở Moscow có thể thông qua điều gì mà tìm ra sơ hở của bốn người này. Cô chỉ có thể theo sự sắp xếp mà ngồi làm khán giả, ngắm nhìn đồ trang trí Trung Đông ở trong phòng diễn thuyết.

Diễn thuyết đang tiến hành thuận lợi.

Máy liên lạc trước sau vẫn im thin thít.

Mãi cho đến khi người phụ nữ thứ nhất bước lên bục, Nam Bắc bắt đầu nghe được âm thanh của vài người khác nhau, họ đều dùng tiếng Nga để trao đổi. Có từ tốn, có nhanh chóng, cô nghe không hiểu, nhưng dựa theo giọng điệu mà nói họ rất nghiêm túc, thậm chí căng thẳng.

Khi tràng vỗ tay vang lên, A Mạn dùng tiếng Trung nói với Nam Bắc:

Người này không phải.

Cô thoải mái trở lại, chỉ một giây sau đó, cô lo lắng nhìn về phía ba người kia.

Họ đều ngồi theo sự sắp xếp, xem ra đang lắng nghe rất chăm chú.

Tỷ lệ nam giới rất lớn, qua hai người, rốt cuộc đến phiên người phụ nữ tiếp theo. Vẫn không phải.

Rốt cục khi đến lượt người phụ nữ thứ ba, trong máy liên lạc đột ngột có tiếng tranh luận vô cùng sôi nổi, mà không phải giống như trao đổi bình thường như lúc đầu. Người phụ nữ ở trên bục có một nốt ruồi trên khoé mắt, giọng nói rất thấp, ánh mắt trong toàn bộ quá trình trình bày và phân tích đều rất vững vàng. Nam Bắc vừa lắng nghe ngôn ngữ mà mình không hiểu, vừa cẩn thận quan sát cô ta.

Cho đến khi cô ta xuống bục, A Mạn rốt cục thở dài một hơi:

Có thể chính là cô ta.

Là “có thể” mà không phải khẳng định, nói cách khác vẫn còn chờ đợi người cuối cùng.

Lúc A Mạn đang nói, người phụ nữ thứ ba đã đi xuống dưới.

Đến người cuối cùng lên bục, sau khi giải thích được mười phút, máy liên lạc thế nhưng im lặng trong chốc lát, sau đó khẽ có tiếng trao đổi khiến cho người ta vô cùng lo lắng. Nam Bắc đang chờ tổng kết cuối cùng của A Mạn.

Bỗng nhiên có âm thanh của Trình Mục Dương: “Nói cho tôi biết, có bao nhiêu khả năng.”

Giọng nói của anh rất rõ ràng, lịch sự nhưng cũng làm cho người ta vô cùng sợ hãi.

Các nhà khoa học Moscow đều im lặng trong khoảng thời gian ngắn ngủi, sau đó họ bắt đầu tranh luận dữ dội. Nhưng rất kiềm chế âm thanh của mình, có thể thấy rõ bọn họ rất sợ anh.

Tầm mắt Nam Bắc nhất thời dời khỏi bục diễn thuyết, cô nhìn xung quanh hội trường, Trình Mục Dương không ở trong này.

Anh chắc là đang ở một chỗ nào đó có tầm nhìn trống trải mà xem kỹ những người trên bục diễn thuyết.

Cuộc tranh luận chưa hề ngừng lại, đứng trên bục là người phụ nữ có một đôi mắt màu đen đã nói xong đề tài của mình. Cô ta dùng giọng chính gốc của London mà nói lời cảm ơn. Ngay lúc vừa muốn đi xuống, bỗng nhiên có tiếng người nói sorry.

Tất cả mọi người có chút bất ngờ, bởi vì hôm nay vẫn chưa đến phần trao đổi.

Chu Sinh Thần vô cùng lịch sự đứng dậy, dùng tiếng Anh nói: “Xin lỗi, tôi rất hứng thú với đề tài của cô, xin hỏi tôi có thể nêu ra một số vấn đề hay không?” Trao đổi học thuật vô cùng lịch sự nên không ai sẽ từ chối.

Tất nhiên người phụ nữ ở trên bục cũng sẽ không phản đối.

Định hướng của cô ta là kỹ thuật môi trường, của Chu Sinh Thần là nguồn năng lượng vật liệu, nghe ra dường như không liên quan với nhau. Mà vấn đề trao đổi của bọn họ nghe có vẻ rất bình thường. Đề tài không tương quan như là về lò phản ứng hạt nhân.

Tất cả mọi người đang chăm chú lắng nghe.

Máy liên lạc vẫn duy trì sự im lặng một cách bất ngờ.

“I really appreciated it.” (Tôi thật cảm kích.)

Khi Chu Sinh Thần ngồi xuống, Nam Bắc nhìn về phía anh ta.

Cô xác định nhìn thấy Chu Sinh Thần gật đầu với cô.

Nam Bắc có phần ngạc nhiên.

Trong nháy mắt cô có sự hoài nghi. Nhưng trực giác lại nói với cô, Chu Sinh Thần giúp họ một ân huệ, người phụ nữ này nhất định là người mà Trình Mục Dương hao tâm tốn sức muốn tìm ra.

Người phụ nữ có đôi mắt màu đen đi xuống bục diễn thuyết, trực tiếp từ con đường của khu vực thông tin rời đi đến một nơi, nhìn qua chính là toilet. Nam Bắc theo bản năng đứng lên, im lặng theo sát cô ta.

Cô chỉ kịp thời làm động tác tay khó hiểu để cho Ba Đông Cáp đang ngồi ở cuối hội trường nhìn thấy mà đuổi kịp mình.

Lần này cô lựa chọn tin tưởng Chu Sinh Thần.

“Bắc Bắc?” Thanh âm của Trình Mục Dương từ máy liên lạc truyền qua.

Chương 44: Lợi thế trí mạng (2)

Máy liên lạc là một chiều, chỉ có thể nghe mà không thể trả lời.

Cô không biết Trình Mục Dương đang ở chỗ nào, nhưng cô không thể bỏ lỡ cơ hội, phải khoá lại mọi hành động của người phụ nữ này, không thể để cho cô ta rời khỏi tầm mắt. Cửa toilet trong suốt, ngay lập tức được đóng lại, Nam Bắc lại đẩy nó ra.

Vẫn còn người ở trong này, là một cô gái trẻ tuổi đang dùng nước rửa sạch hai má.

Nam Bắc không nhìn đến họ, đi vào trong một phòng rồi đóng cửa lại. Từ chỗ khe hở, cô nhìn thấy cô gái xa lạ kia đem tầm mắt dời về phía nữ khoa học gia.

Cùng lúc đó, nhóm khoa học gia trong máy liên lạc vẫn đang lải nhải.

Bỗng nhiên Trình Mục Dương nói câu gì đó bằng tiếng Nga, cô nghe không hiểu. Nhưng rõ ràng có thể cảm giác được, anh thật sự tức giận, không hề có tác phong của một quý ông. Những người ở trụ sở Moscow đều im bật, giữ gìn sự im lặng cho kênh liên lạc.

“Kyle,” Trình Mục Dương đổi sang tiếng Anh để cho Nam Bắc cũng nghe được sự sắp xếp của mình, “Hãy để cho người của anh chuẩn bị sẵn sàng, người phụ nữ cuối cùng chính là người chúng ta muốn tìm.” Anh rất thông minh, động tác của Nam Bắc đã nói cho anh biết kết quả cuối cùng.

“Trình, chúng tôi đã sẵn sàng,” thanh âm của Kyle vô cùng nhân nhã, “Ở đây tôi có tài liệu của chuyến bay, nhóm khách quý này sẽ phân thành ba đợt đến sân bay Riyadh. Tôi sẽ tìm cách để cho người phụ nữ này tạm thời tách rời chiếc xe, hay đơn giản làm nổ tung hiện trường đem người mang đi.”

Âm thanh của Trình Mục Dương không có chút cảm xúc: “Bất luận anh làm như thế nào, phải đưa cô ta rời khỏi Ả Rập Saudi.”

Nam Bắc cách cánh cửa nhìn chăm chăm vào hai người phụ nữ, im lặng mà nghe cuộc đối thoại giữa Trình Mục Dương và Kyle.

Cô nhìn thấy nữ khoa học gia tháo xuống khăn che mặt ở trong gương, lấy ra mascara mang bên mình rồi bắt đầu trang điểm thêm. Nữ khoa học gia này có một gương mặt Châu Á.

Cùng lúc đó, cô gái kia đã đứng thẳng lên, từ trong túi lấy ra một tờ khăn giấy màu trắng khô ráo mà lau chùi hai má của mình. Hai người trong gương nhìn có vẻ bình thường, không liên quan đến nhau. Nếu cô không cố ý nhìn trộm thì làm sao biết hai người họ có quan hệ gì với nhau không.

Ngay sau đó, cô gái kia ném tờ khăn giấy vào một bên rồi rời khỏi toilet.

Tờ khăn giấy trắng bị vò nát nằm ở bên cạnh bồn rửa tay.

Khi nữ khoa học gia kia cúi đầu nhìn, Nam Bắc cũng xuyên qua khe hở cánh cửa mà nhìn thấy nơi đó. Vừa rồi nghe qua sự sắp xếp của Trình Mục Dương, cô cũng dần dần bình tĩnh lại. Chỉ cần nữ khoa học gia này thuận lợi nghe xong buổi hội nghị, ngồi trên xe đi đến sân bay Riyadh thì sẽ có người xử lý tất cả, không cần Nam Bắc bận tâm đến việc gì cả.

Nghĩ đến đây, tay cô đã nắm lấy cánh cửa, muốn đi ra ngoài như không có việc gì mà ra khỏi toilet.

Không ngờ tới lúc này, nữ khoa học gia lấy ra di động của mình, cúi đầu vừa nhìn vào tờ khăn giấy vừa bấm một dãy số vào trong điện thoại. Nam Bắc dừng lại trong giây lát.

Không gian yên tĩnh và một cuộc điện thoại.

Nữ khoa học gia rất kiệm lời, từ đầu đến cuối chỉ thỉ thào một từ “sân bay Fahd”. Âm thanh của cô ta nghe có vẻ nghi ngờ, không khẳng định, như là nhắc lại lời nói ở bên điện thoại kia.

Sân bay Fahd?

Nam Bắc nhớ rõ, vừa rồi ở trong máy liên lạc, Kyle không nói đến cái tên này.

Tuy rằng cô không quen thuộc với Ả Rập Saudi, nhưng có thể đoán được chắc chắn là một sân bay khác ở Saudi.

Người phụ nữ đã tắt điện thoại, đem tờ giấy đã bị vò nát quăng vào thùng rác.

Nam Bắc không còn thời gian suy nghĩ, càng không thể khẳng định được.

Cô đẩy mạnh cửa ra, sải một bước dài đến che miệng người phụ nữ kia, lòng bàn tay cô đập vào gáy của người kia. Rồi lặng lẽ đặt cô ta nằm trên sàn nhà.

Nam Bắc đứng bên cạnh chiếc gương nhìn xuống người phụ nữ đang bất tỉnh này.

Cô biết trò chơi mèo vờn chuột này chỉ vừa mới bắt đầu.

Cú điện thoại vừa rồi đã chứng minh, CIA muốn thay đổi tuyến đường rời khỏi của người phụ nữ này.

Nếu bây giờ cô mang cô ta ra khỏi toilet một cách lộ liễu, CIA sẽ sớm phát hiện ra, nếu bọn họ không thể có được nhà khoa học này, rất có thể sẽ quay lại đổ lỗi cho Trình Mục Dương đã bắt cóc nhà khoa học hạt nhân của vùng Trung Đông.

Đến lúc đó, đừng nói là người phụ nữ này, ngay cả đoàn người của Trình Mục Dương đều khó có thể rời khỏi Ả Rập Saudi.

Nhưng cô cũng không thể lén chuyển đi người phụ nữ này.

Nếu CIA phát hiện cô ta không trở về hội trường thì sẽ nhanh chóng đoán được nhà khoa học hạt nhân này đã bị bắt đi.

Bỗng nhiên.

Có tiếng ho khan của Ba Đông Cáp, như là âm thanh bị sặc khói thuốc.

Nơi này là toilet công cộng, người ngoài sẽ vào bất cứ lúc nào. Nam Bắc không có thời gian suy nghĩ lần nữa, cô nhanh chóng kéo người phụ nữ vào trong một phòng rồi đóng cửa lại, cô lấy đồng hồ và di động của cô ta rồi thay đổi áo choàng đen và giày dép.

Đồng thời, cô lấy kính mắt ở trong túi của cô ta đeo vào.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, cô quyết định đặt cược việc mình sắp làm.

Cô nên để người phụ nữ này ở lại trong toilet, sau đó cho Ba Đông Cáp thông báo với Trình Mục Dương, bằng cách nhanh nhất đưa cô ta rời khỏi Ả Rập Saudi.

Trong vòng vài giờ đồng hồ, việc duy nhất cô có thể làm, chính là trở thành thể thân của người phụ nữ này.

Thay thế cô ta tiếp tục nghe xong diễn thuyết của tất cả đề tài.

Thay thế cô ta ngồi xe rời khỏi hội trường.

Thay thế cô ta đến sân bay Fahd.

Sau đó tìm cơ hội thoát khỏi sự theo dõi của CIA, cùng hội hợp với Trình Mục Dương.

Cô nắm chắc, ít nhất là trong vòng một giờ, CIA rất khó tiếp xúc gần gũi với cô để nhận ra cô là đồ giả mạo. Nam Bắc nhanh chóng xé ra tờ giấy, dùng mascara viết vài chữ ngắn gọn để lại cho Ba Đông Cáp:

Người phụ nữ giao cho Trình Mục Dương trong thời gian nhanh nhất.

Làm xong, Nam Bắc khép chặt cửa phòng đang có người phụ nữ nằm bất tỉnh. Sau đó cô đến trước gương, chải thêm vài lớp mascara thật dày, đồng thời sử dụng chì kẻ mắt qua loa, che dấu đi hình dạng của đôi mắt.

Cuối cùng cô đeo kính mắt vào.

Nam Bắc ở trong cặp kính mặc dù có phần khác nhau với nhà khoa học hạt nhân, nhưng đã được che đậy vô cùng tốt.

Cô nhìn ngắm chính mình, xem ra Trình Mục Dương thật may mắn.

Người phụ nữ mà anh muốn tìm từ đầu đến cuối đều che mặt, ngoại trừ đôi mắt thì không ai biết được hình dáng của cô ta. Huống hồ, những nhà khoa học chỉ quen biết nhau trong một ngày, họ sẽ không nhớ rõ dung mạo của của nhau.

Nếu không có điều kiện thuận lợi này thì Nam Bắc không hề có cơ hội giả dạng thành cô ta.

Sau khi mọi việc sắp xếp ổn thoả, cuối cùng Nam Bắc đi ra khỏi toilet.

Ba Đông Cáp vẫn đứng ở khu vực hút thuốc cách đó không xa mà nhìn đến nơi này, khi Nam Bắc đi về phía anh ta, anh ta vẫn không chú ý, cho đến lúc cô đến gần, nhẹ nhàng dùng tiếng Myanmar nói: “Đến toilet lấy đồ.”

Tay Ba Đông Cáp đang cầm điều thuốc bỗng nhiên dừng lại một chút.

Nam Bắc không có dừng bước, nhanh chóng đi về hội trường. Ngồi vào vị trí của người phụ nữ kia.

Trong máy liên lạc, các kênh đều im lặng không có bất kỳ trao đổi nào.

Kyle tất nhiên cho rằng, chỗ Nam Bắc đang ngồi chính là nữ khoa học gia kia.

Mà con môi thật sự của anh ta đang nằm im lặng ở trong phòng bên góc phải của toilet.

Dựa theo hành trình đã sắp xếp, tất cả nhà khoa học quả nhiên như lời của Kyle, chia ra thành ba đợt. Có người phụ trách cẩn thận kiểm kê số người, chờ đến lượt của Nam Bắc thì trợ lý của người phụ trách bỗng nhiên thì thầm câu gì đó. Người phụ trách lập tức gật đầu, cười cười nói với Nam Bắc: “Qana nữ sĩ, chúng tôi đã biết mong muốn của cô cùng một vị nữ sĩ khác, tôi nghe nói cô muốn trải nghiệm đi bằng xe lửa từ thủ đô đi ngang qua vùng sa mạc đến Damman (một thành phố của Ả Rập Saudi), chúng tôi rất vinh hạnh vì cô mà sắp xếp khoang hạng nhất. Sau khi đến Damman, cô sẽ từ sân bay quốc tế King Fahd (nằm cách thành phố Dammam 20 km về phía tây bắc) mà rời khỏi Ả Rập Saudi, chúc cô có một chuyến đi vui vẻ.”

Nam Bắc không nói gì mà chỉ nhẹ nhàng gật đầu, xem như một cách trả lời lịch sự.

Quả nhiên là do CIA đã làm ra sự thay đổi tạm thời này.

Vì vậy, dựa theo cách nói của người phụ trách, cô sẽ ngồi trên xe lửa vượt qua sa mạc, sau đó mới có thể đến sân bay Fahd.

Cảm nhận của CIA đối với nguy hiểm thật sự rất nhanh nhạy.

Khi các nhà khoa học hạt nhân ở Moscow đang tranh luận thì CIA cũng đã phát hiện nữ khoa học gia này có thể đã bị bại lộ thân phận, cho nên họ nhanh chóng phản ứng. Bọn họ quả nhiên là người vô cùng xảo quyết.

Nam Bắc dựa theo sự bố trí mà rời khỏi những người khác, cùng một nữ khoa học gia khác, được đồng thời đưa đến nhà ga Riyadh.

Người phụ nữ phụ trách tiếp đón đang nhẹ giọng giới thiệu nhà ga cổ xưa này.

Tuyến đường chở hành khách lâu đời nhất của bán đảo Ả Rập, kéo dài qua sa mạc, nghe ra rất thú vị.

Từ lúc ngồi trên xe đến nhà ga Riyadh, rồi tiến vào khoang hạng nhất của xe lửa, Nam Bắc vẫn không xem đồng hồ, nhưng trong đầu lại đang tính toán thời gian. “Qana nữ sĩ, đề tài vừa rời của cô tôi cũng cảm thấy rất hứng thú.” Là người nữ sĩ khác đồng hành cùng với cô, trước sau vẫn hứng thú với Nam Bắc, không chừng là bắt nguồn từ bài diễn thuyết tuyệt vời ở trong hội trường khi nãy, và việc trao đổi vấn đề cùng Chu Sinh Thân đã để lại ấn tượng sâu sắc cho người phụ nữ trước mặt này.

Nam Bắc do dự, không nói gì cả.

Sự thờ ơ của cô, hiển nhiên làm tổn thương người phụ nữ trước mặt.

“Thật có lỗi.” Về mặt người kia có chút mất tự nhiên, cô ta lịch sự đứng lên rồi thay đổi vị trí chỗ ngồi.

Người ở trong nhà ga không nhiều, mà trên đoàn tàu lần này cũng chỉ có vài người rải rác, sau khi người phụ nữ ở bên cạnh Nam Bắc rời đi, chỗ này chỉ còn lại một mình cô.

Máy liên lạc vẫn im lặng như cũ. Cô không đoán được ở bên phía Trình Mục Dương đã xảy ra chuyện gì, chỉ hy vọng mình không mạo hiểm vô ích, có thể để cho anh thành công không chế cổ họng của CIA.

Đoàn tàu bắt đầu thông thả chuyển động, Nam Bắc ngồi ở chỗ gần cửa sổ, cô rút cục cúi đầu nhìn đồng hồ.

Vừa mới qua nửa giờ.

Từ trạm này đến trạm tiếp theo phải mất năm giờ đồng hồ.

Người của CIA có thể xuất hiện bất cứ lúc nào để liên lạc với cô. Nếu thật sự ngay trên xe lửa này, cô phải làm như thế nào mới có thể không bị phát hiện? Im lặng không nói chuyện sao? Rõ ràng không thể làm được.

“Bắc Bắc.”

Đột nhiên vang lên tiếng của Trình Mục Dương trong máy liên lạc.

Nam Bắc đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, chợt nghe âm thanh của anh cô liền có phản nóng ruột.

Máy liên lạc gắn bên trong lỗ tai, lời nói của anh như là tiếng thì thầm.

“Anh sẽ nhanh chóng đuổi theo em,” âm thanh của Trình Mục Dương rất dịu dàng, cũng rất ổn định, chỉ đối với Nam Bắc anh mới có thể nói chuyện bằng giọng điệu như vậy, “Chú ý an toàn.”

Nhanh chóng sẽ đuổi theo?

Truy tìm như thế nào? Anh không nói gì nhưng rõ ràng Trình Mục Dương đã cách cô rất gần.

“Xin hỏi,” một âm thanh hỏi thăm từ bên cạnh truyền đến, “Vị nữ sĩ này, bây giờ cô có muốn dùng cơm hay không?”

Một cô gái đưa cơm đang nghiêng người hỏi cô.

Khi Nam Bắc định lắc đầu thì trong máy lại truyền đến tiếng của Trình Mục Dương: “Nhớ kỹ ——” cô tập trung lắng nghe, âm thanh bỗng nhiên trở thành ồn ào hỗn độn, ngay cả trong sa mạc liên lạc cũng bị gián đoạn.

“Xin hỏi bây giờ cô có muốn dùng cơm hay không?”

Người bên cạnh lịch sự hỏi lại một lần nữa.

Nam Bắc nghiêng đầu muốn mở miệng từ chối, nhưng lại bị khuôn mặt ở trước mắt làm cô hoảng sợ. Gương mặt này tuy rằng vài năm không gặp, nhưng liếc mắt một cái có thể nhận ra cô ta. Trong chớp mắt, hai người đồng thời nhận ra nhau.

Ngay sau đó, cô gái kia chạm vào cây súng, Nam Bắc trở tay chế trụ cổ tay của cô ta.

Cô mạnh mẽ đập lên chỗ ghế ngồi, ném xuống cây súng trên tay của cô ta.

Chương 45: Phản kích tại bước đường cùng (1)

Vị trí của bọn họ là vùng bỏ hoang gần thủ đô Riyadh.

Máy bay tư nhân để đưa đón Trình Mục Dương sẽ đến sân bay Riyadh vào sáng sớm, trước đây, anh dường như muốn ở lại nơi này, dù sao sa mạc đối với thành phố mà nói càng thích hợp với người như anh. Ngộ nhỡ có cuộc xung đột đẫm máu bất đắc dĩ cũng tương đối dễ dàng che giấu, hài cốt và máu tươi đều bị cát chảy vùi lấp.

Mà nơi này có thị trường mua bán lạc đà lớn nhất trên toàn thế giới, rất gần đây.

Vào buổi chiều, Trình Mục Dương dẫn cô đi xem chỗ mua bán lạc đà.

Buôn bán lạc đà không ngọt, còn có sữa lạc đà, thậm chí là thịt lạc đà băm viên.

Trình Mục Dương lấy một miếng thịt lạc đà băm viên đưa cho cô, Nam Bắc nhìn thấy kỳ lạ nhưng vẫn cảm lấy, ngửi ngửi: “Cái này thật sự ăn ngon sao? Hương vị giống gì thế? Thịt gà? Thịt dê? Hay là thịt bò?”

“Gần giống vậy,” anh cười một cái, nói, “Nhưng khẳng định sẽ không làm cho em béo phì. Người Ả Rập Saudi bọn họ luôn tự làm, hương vị thịt lạc đà rất ngon, hơn nữa hàm lượng mỡ lại vô cùng thấp. Bởi vì phần lớn mỡ đều ở trong bơ lạc đà.”

Nam Bắc ờ một tiếng, cắn phân nửa miếng thịt.

Hương vị này nói như thế nào nhỉ, không cảm thấy ngon lắm.

Cô thấy Trình Mục Dương không mua phần ăn cho mình, cô liền đưa tới miệng anh ý bảo anh nếm thử một chút. Thật bất ngờ, Trình Mục Dương chỉ lắc đầu, cô lại đưa sữa lạc đà cho anh.

Trình Mục Dương lắc đầu lần nữa, rồi khẽ nói với cô: “Đã quên nói cho em biết, trong mắt người đàn ông ở Ả Rập, sữa lạc đà chính là thuốc tráng dương của thiên nhiên, vô cùng hiệu quả.”

Nam Bắc a một tiếng, nhất thời không muốn uống.

Cô nhớ tới tối hôm qua, Trình Mục Dương tự mình uống không ngừng, còn muốn dùng miệng mớm sữa lạc đà cho cô, đột nhiên khuôn mặt của Nam Bắc cảm thấy rất nóng.

Bởi vì đây là chợ buôn bán súc vật cỡ lớn, cho nên nơi này vô cùng hỗn loạn, còn có giết mổ ngay tại hiện trường, mùi máu tanh trộn lẫn trong không khí khiến cho người ta khó chịu. Nam Bắc cảm thấy kỳ lạ, tại sao Trình Mục Dương cố ý mang cô đến chỗ này, mãi đến lúc bọn họ đi vào một lều trại rất to lớn, thấy được những viên đá rất xinh đẹp.

Có nhiều viên đá nhỏ đặt bên trong lều trại. Chủ nhân đang mỉm cười với họ.

Những viên đá màu vàng nâu, trên bề mặt có những mảnh đá vụn được người thợ điêu khắc ra hai ba đoá hoa hồng, bên trong cái lồng thủy tinh lớn nhất trong lều trại thậm chí có gần trăm đoá hoa.

Hình dạng mỗi bông khác nhau nhưng cánh hoa đều có nhiều lớp.

“Hoa hồng sa mạc,” Trình Mục Dương ôm bờ vai của cô nói, “Cái lớn nhất kia, anh đã dự định đặt mua, chuẩn bị đưa đến nhà của chúng ta ở Moscow.”

“Hoa hồng sa mạc?”

Anh gật đầu: “Nơi đào ra những viên đá này là sa mạc hồng nên tạo ra đá hoa hồng, giống như hoa hồng sa mạc màu vỏ quýt ở Australia, giá trị thương thức rất cao.”

Nam Bắc tới gần mà sờ viên đá nhỏ kia, có thể cảm giác được cát sỏi khi chạm vào.

Trình Mục Dương thấp giọng giải thích cho cô.

Anh nói với cô, ở nơi đặc biệt này tại Ả Rập Saudi rất dễ dàng đào ra những hoa hồng sa mạc này. Dùng xẻng mà đào đất khoảng ba bốn mét, nếu chạm vào lớp đất ẩm ướt thì sẽ có hòn đá, nếu may mắn thì chính là loại hoa hồng sa mạc này.

“Cát chảy dài không phải là hoa hồng thực sự, nhưng có thể qua mấy trăm ngàn năm tạo thành hoa hồng sa mạc, vĩnh viễn không héo tàn,” Trình Mục Dương ôm lấy eo cô từ phía sau, anh dùng tiếng Trung mà những người bên cạnh nghe không hiểu, thì thầm nói, “Lễ tình nhân vui vẻ.”

“Lễ tình nhân vui vẻ.”

Nam Bắc trả lời anh.

Cái này không phải là lễ vật đáng giá gì, nhưng thật sự cũng đủ lãng mạn.

Anh cười: “Thích Ca Mâu Ni lúc 29 tuổi, than thở đau khổ của con người có sinh lão bệnh tử, ông ta dứt khoát từ bỏ thân phận hoàng tộc, ban đêm từ biệt vợ con, xuất gia tu hành,” âm thanh của anh rất rõ ràng, “Anh vẫn cho rằng ông ta làm việc này rất có đạo lý. Tối hôm qua anh suy nghĩ cẩn thận, làm sao có người có thể vứt bỏ vợ con chỉ vì muốn thoát khỏi bể khổ sinh lão bệnh tử? Thật là khờ khạo?”

Nam Bắc cười rộ lên: “Thích Ca Mâu Ni, từ lúc sinh ra đến lúc bảy bước lên hoa sen, không phải là cảnh giới mà người phàm có thể so sánh được,” cô nắm lấy bàn tay đang đặt trên bụng mình, vui đùa nói, “Trình Mục Dương, anh là loại người hờ một tí là nói đến điển cố về Phật, người đàn ông tay cầm dao mổ tuyệt đối là khắc tinh của phụ nữ.”

Trình Mục Dương nở nụ cười, không nói tiếp nữa.

Chủ nhân của lều trại này không hề biết hai người Châu Á đang nói gì. Anh ta chỉ lịch sự mỉm cười, ở một bên cùng hai người ngắm những hình dạng khác nhau của hoa hồng sa mạc. Thậm chí anh ta còn dùng tiếng Trung vừa tạm thời học được mà luôn miệng nói “Vĩnh viễn không héo tàn”.

Nam Bắc nghe được thấy buồn cười, cho rằng chắc chắn có người bày mưu tính kế trước, anh ta làm vậy để làm vui lòng Trình Mục Dương. Anh ngược lại tỏ ra rất bình thường. Hai người từ trong lều trại đi ra, bất ngờ nhìn thấy xa xa có một chủng loại xinh đẹp, phần lớn là lạc đà được sản sinh nhiều trong khu vực Ả Rập.

Chẳng qua là đám lạc đà này rất nổi bật, làn da bóng loáng, đôi mắt cũng rất to giống như đang thương thức phong cảnh.

Cô thấy thú vị, Trình Mục Dương ở bên cạnh nói cho cô biết, quý tộc tại Ả Rập Saudi đặc biệt thích thi đấu lạc đà, đó là lý do mà dân bản xứ đặc biệt đào tạo những con lạc đà có khả năng chạy tốt: “Thỉnh thoảng những con lạc đà thượng đẳng này độ sức với nhau, tối thiểu là năm trăm ngàn đô la Mỹ, cao hơn còn có thể lên đến một triệu.”

“Những con này à?” Cô tò mò nhìn những con lạc đà kia.

“Lạc đà nổi tiếng và quý giá, cũng không giao dịch ở nơi này.” Trình Mục Dương cười rộ lên.

Lúc anh nói chuyện, bộ dáng của một số người Ả Rập có chút cường điệu, vì chủ nhân của bọn họ mua những con lạc đà thượng đẳng này. Bọn họ lớn tiếng nói chuyện với nhau, Trình Mục Dương cẩn thận nghe xong thì phiên dịch lại cho cô: “Buổi chiều sẽ có một cuộc thi đấu lạc đà cỡ nhỏ, chúng ta có thể đi theo để xem.”

Cô không phản đối.

Đây là ngày cuối cùng họ ở chỗ này.

Sau đó cô sẽ theo Trình Mục Dương quay về Moscow, cùng cục cưng và anh sống chung với nhau.

Đại khái là một giờ sau, trận thi đấu lạc đà rốt cục bắt đầu.

Cách vài cây số từ chợ buôn bán lạc đà là một sân vận động mới toanh. Rất nhiều người đàn ông mặc áo choàng trắng ngồi ở trên khán đài, Nam Bắc và Trình Mục Dương chọn một góc nhìn thấy người nhỏ nhắn ngồi cười lạc đà.

Theo như lời Trình Mục Dương, những người cười lạc đà còn trẻ tuổi sẽ giúp cho gánh nặng của lạc đà trở nên nhẹ nhàng, đương nhiên sẽ chạy nhanh hơn.

Vì vậy họ thấy được những cậu bé ngồi trên lưng lạc đà, ôm bấu lạc đà một cách chặt chẽ, bộ dáng đều xấp xỉ mười hai, mười ba tuổi. Sau khi trận đấu bắt đầu, tinh thần quần chúng trên khán đài trào dâng, không ngừng có người đứng lên lớn tiếng hô to.

Nam Bắc cũng bị những tiếng hô hoán nhiệt huyết sôi trào khiến cô nhịn không được mà nắm lấy tay Trình Mục Dương, nhưng phát hiện anh đang nhìn ở chỗ cách đó không xa. Cô thấy có chút kỳ lạ, vừa định nhìn qua theo tầm mắt của anh thì Trình Mục Dương đã nhẹ nhàng khoác vai cô, khẽ nói: “Đừng quay đầu lại, họ đang đến đây.”

“Ai?”

“Bây giờ là kẻ địch của chúng ta, tương lai sẽ là bạn bè.”

Đặc công của CIA?

Nghe giọng điệu của Trình Mục Dương, anh cũng không cảm thấy bất ngờ lắm.

Tâm trạng lan man lúc ban ngày của Nam Bắc rốt cục bị đánh tan, bây giờ trong lòng thấy căng thẳng. Thực ra cô đoán được, khi họ đưa kỹ sư hạt nhân đi, lại bắt cóc đặc công của CIA, sớm hay muộn cũng bị truy đuổi.

Lần này CIA không còn lo lắng do dự.

Nếu nói trước ngày hôm qua, nhiệm vụ hàng đầu của bọn họ là phải mang kỹ sư hạt nhân ra khỏi Ả Rập Saudi, như vậy hiện tại nhiệm vụ càng đơn giản trực tiếp hơn, ở trong này ám sát người đứng đầu trong danh sách tội phạm bị truy nã.

Có lẽ Trình Mục Dương đã biết, khẳng định sẽ giao đấu ngay lúc này.

Vì vậy mới lựa chọn dừng lại ở bên ngoài thành phố Riyadh, ở vùng nội địa của sa mạc cùng CIA vui chơi một hồi.

Lạc đà chạy nhanh, bụi bay cuộn cuộn.

Trình Mục Dương bỗng nhiên lắc tay cô, rồi nhảy xuống khán đài, sau đó anh vươn cánh tay cho cô, Nam Bắc theo sát anh nhảy xuống. Trình Mục Dương vững vàng đỡ lấy eo cô, khi họ xoay người có rất nhiều lạc đà chạy đến trước mặt.

Mà cách đó không xa là mấy người mặc áo choàng trắng cũng rõ ràng đứng lên, dọc theo khán đài chạy về nơi này.

Đám người reo hò to lớn, không ai đặc biệt để ý mấy người mặc áo choàng trắng này. Ngược lại tốc độ của Trình Mục Dương và Nam Bắc vô cùng nhanh chóng đi ngang qua sân vận động, khiến cho người trên khán đài la ó khắp mọi nơi.

Nhóm người cưỡi lạc đà đang chạy nước rút, nhảy lên bươu lạc đà, tay cầm dây cương, không ngừng quát lạc đà.

Loại tốc độ này không có khả năng tránh né hai người bọn họ.

May mắn là Trình Mục Dương, cũng may mắn là Nam Bắc.

Hai người ở trong cát bụi cuồn cuộn, nhanh chóng đi qua sân vận động, khi Trình Mục Dương đến nơi thi đấu thì ở phía sau là chân lạc đà đang chạy như bay đã đến chỗ họ vừa xuyên qua. Khi hai người nhân viên công tác ngăn người, thì họ đã đoạt lấy con lạc đà trong tay đang sắp sửa vào sân của hai người kia, Trình Mục Dương ôm Nam Bắc lên rồi bản thân cũng bước lên, họ nhanh chóng cưỡi lạc đà rời khỏi sân vận động.

Đằng sau những tiếng reo hò và vỗ tay của khán giả, còn có tiếng nhân viên hét to khàn cả giọng.

“Anh ta đang kêu la gì thế?”

“Anh ta nói đây là lạc đà quán quân,” âm thanh Trình Mục Dương mang theo ý cười, “Lời nguyền chính là vô cùng đáng giá.”

“Ít nhất phải là một triệu đô la Mỹ à?”

“Nhiều hơn nữa.”

“Kẻ cướp,” Nam Bắc cười, “Anh không chỉ là lưu manh, mà còn là kẻ cướp.”

Đối thoại của hai người bị gió xé toạc.

Không hổ là lạc đà quán quân, tuy rằng phía sau có người đuổi theo nhưng hoàn toàn bỏ xa những người đó. Sa mạc kéo dài không nhìn thấy biên giới, Nam Bắc đeo chiếc khăn che mặt màu đen để ngăn cản bão cát ngày càng mạnh.

Trình Mục Dương hiển nhiên tiến vào cùng nội địa của sa mạc để tránh né đám người dư thừa.

Cô không biết anh muốn làm gì nhưng cô tuyệt đối không lo lắng.

Nếu nói hành trì ở Philippines là điều ngoài ý muốn, thì toàn bộ hành trình lần này hoàn toàn được sắp xếp tỉ mỉ trọn vẹn.

Cát mịn như phấn, ở dưới ánh mắt trời toả ra một màu vô quýt chói mắt.

Không giống như ngựa, lạc đà chạy nhanh tuyệt đối hành hạ con người.

Cũng may anh dùng hai cánh tay giữ chặt người cô, tránh cho cô không bị xóc nảy quá nhiều.

Trình Mục Dương sợ cô bị cát thổi vào làm khó chịu, từ đầu đến cuối vẫn rất cẩn thận “chạy nạn”, anh đem khăn che mặt màu đen của cô kéo lên quấn quanh cả khuôn mặt cô, ngay cả đôi mắt cũng được che đậy.

Tầm mắt của Nam Bắc bị bịt kín bởi một lớp màu đen nhàn nhạt, không làm cho ánh mắt của cô bị huỷ hoại bởi ánh mặt trời chói chang và cát chảy.

Chỉ là có chút kín hơi.

“Phía trước sẽ có núi âm dương,” Trình Mục Dương cúi đầu, nói bên tai cô, “Nhảy xuống lạc đà, A Mạn sẽ tiếp ứng chúng ta.”

Nam Bắc ừ một tiếng, cô nhanh chóng mơ hồ nhìn thấy cồn cát và núi đá ở xa xa.

Thật xảo quyệt, đây chẳng phải là đã sớm sắp xếp xong cạm bẫy rồi sao?

Hoa hồng sa mạc

Chương 46: Phản kích tại bước đường cùng (2)

“Trình Mục Dương,” cô thấp giọng kháng nghị, “Lần sau anh có thể thông báo trước được không?”

“Thông báo trước?” Anh cười, “Sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng vui chơi của em, được một mất mười.”

Lý do chính đáng.

Phải nói là anh luôn có đạo lý, mặc kệ có lý lẽ hay là ngụy biện.

Lúc này đã gần đến hoàng hôn, ánh tà dương như máu, sa mạc như máu.

Đồi núi cát đá xói mòn càng ngày càng gần.

Đồi núi này đã bị gió cát xâm nhập lâu năm, hình dạng khác nhau mà đứng sừng sững ở xa xa, bất luận tư thế vào ban ngày như thế nào, đêm đêm khuya ở dưới ánh trăng, đều phác họa bóng dáng của tượng Phật. Cô nhớ tới lúc mới đến Ả Rập Saudi cũng bị cảnh tượng như vậy hấp dẫn, Trình Mục Dương cũng từng nhắc qua Phật dưới ánh trăng.

Mặt trời lặn chỉ trong giây lát.

Sau khi bọn họ xuống lạc đà, tiến vào khe hở giữa đồi núi thiên nhiên thì trời đã về đêm. Trình Mục Dương rất quen thuộc địa hình ở đây, thỉnh thoảng ở phía trước của một vài con đường có nhiều ngã rẽ, anh đều lựa chọn

một cách quả quyết. Địa hình cồn cát lớn như thế rất dễ dàng bị lạc, nhanh chóng đi theo phía sau là sáu bảy người CIA cũng không thấy tung tích.

Cuối cùng Trình Mục Dương đi ra từ mê cung của núi âm dương, gò đất quần quanh thật lớn, thế nhưng họ nhìn thấy hai ba đốm lửa, có người đang ngồi chờ đã lâu ở hai bên trái phải.

Còn có lều trại đã dựng lên sẵn sàng.

A Mạn và Kyle đang thấp giọng nói chuyện, nhìn thấy bọn họ xuất hiện, Kyle mới cười ngẩng đầu lên, dùng giọng điệu tiếng Trung khó hiểu nói: “Hai vị, lễ tình nhân vui vẻ.”

Trình Mục Dương không trả lời anh ta, đi qua một bên.

Tất cả mọi người ngồi giữa đồng lửa đều lập tức đứng dậy, im lặng nhìn anh.

Trình Mục Dương cúi người, nhìn kỹ miếng thịt đang nướng trên lửa, anh tiện tay rắc thêm một ít gia vị.

“Kế hoạch ban đầu của chúng tôi là cho hai người khác đóng giả làm hai vị để dụ người của CIA,” Kyle cười tủm tỉm nhìn Nam Bắc, “Đáng tiếc, hôm nay là lễ tình nhân, Trình kiên trì muốn chúc mừng với cô.”

Nam Bắc cười một cái.

Sự lãng mạn của Trình Mục Dương, người bình thường không thể tiếp nhận được.

Ví dụ như có thể cho bạn sự ngạc nhiên vui mừng, sau lưng sẽ có bao nhiêu nguy hiểm đang chờ đợi. May mắn anh là Trình Mục Dương.

Ninh Hạo ở bên cạnh A Mạn vẫn đang dùng máy tính giám sát CIA ở vùng đồi núi bên kia. Điểm đỏ là nguồn nhiệt của cơ thể con người đang di động không ngừng ở trên màn hình, có đôi khi những điểm đỏ này tụ tập cùng một chỗ, thậm chí có thể nghe được âm thanh bắn nhau trong phạm vi nhỏ cách đó không xa.

Ngay sau đó, tiếng súng dày đặc dần tan biến.

Trình Mục Dương lấy ra một con dao nhỏ ở phía sau, anh cắt miếng thịt ra rồi đi đến bên cạnh Nam Bắc, ngồi xổm xuống đút cho cô.

Nam Bắc cắn nửa miếng thịt, nhẹ nhàng nhai nuốt.

“Ăn ngon không?” Anh hỏi.

“Mùi vị thịt không tệ,” cô cười, “Ăn rất ngon.”

Trình Mục Dương cười, ăn phần còn lại của miếng thịt, anh nói với A Mạn họ cần tắm rửa bằng nước nóng, tất cả mọi chuyện đều dựa theo kế hoạch ban đầu, một giờ đồng hồ sau khi bắt đầu, bọn họ cần phải giải quyết tất cả vấn đề trước bảy giờ sáng mai.

Anh hoàn giao mọi việc rồi dẫn Nam Bắc đi vào một túp lều nhỏ.

Thiết bị vòi tắm hoa sen đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu, còn có nước ngọt dùng để tắm rửa.

“Ở đây, nước còn quý hơn cả dầu mỡ, ông chủ Trình, anh cũng thật xa xỉ.” Nam Bắc ở dưới dòng nước rửa qua mái tóc của mình, cô đem phần tóc bị dính cát rửa sạch, một mảng bọt xà phòng màu trắng lớn nằm trên tóc cô, ánh mắt làm mê người.

Trong khi tiếp xúc, tay anh giúp cô lau chùi bọt xà phòng ở bên tai, cằm và những chỗ khó rửa sạch.

Sau đó tay anh từ cổ của Nam Bắc trượt xuống nắm lấy ngực của cô.

“Lưu manh.” Cô không thể mở mắt, chỉ than thở cười mắng anh.

“Không phải lưu manh,” thanh âm anh trêu chọc, “Là kẻ cướp.”

Đây là lời cô đã cười nhạo anh vào buổi chiều, không ngờ anh vẫn còn nhớ rõ ràng.

Cô nhếch miệng cười không nói gì.

Trình Mục Dương dán sát lên thân thể cô, tắm rửa cho cô từ đầu tóc đến thân thể đều rửa sạch một cách cẩn thận tỉ mỉ: “Anh thấy có chút kỳ lạ, vì sao Chu Sinh Thần lại giúp em.” Nam Bắc suy nghĩ, lắc đầu: “Có thể là nhắc tay chi lao*, hay là bởi vì em trai của anh ta rất thích em, nhưng lý do rất yếu ớt.”

() việc đơn giản, dễ dàng, không tốn sức giải quyết chỉ như một cái nhắc tay.*

Ánh mắt của Trình Mục Dương ở giữa lớp hơi nước rất sáng bóng.

Chẳng qua lúc này anh thật sự có chút không vui.

Nam Bắc cười, dùng ngón tay chọc vào mặt anh: “Có lẽ thế này, trong người chúng ta đều chảy dòng máu của người Hoa, nhắc tay chi lao, có sao mà không làm?” Trình Mục Dương không nói gì, anh chỉ cúi đầu hôn lên môi cô.

Thân thể của hai người dán sát vào nhau, nhanh chóng đã có phản ứng khát vọng với đối phương.

Nhưng mà khi anh sắp hành động, bỗng nhiên từ xa xa truyền đến tiếng bắn nhau, CIA hẳn là vừa gặp phải “Chướng ngại vật” ở trong khe núi. Nam Bắc nhân cơ hội kéo tay anh ra: “Bên ngoài có rất nhiều người.”

Anh cười: “Hôm nay là lễ tình nhân.”

Cô nhìn ánh mắt anh, nhẹ giọng nói: “Sau này sẽ trả lại cho anh.”

“Gấp bội?”

“Gấp bội.”

“Sáu ngày sáu đêm, thế nào?”

Lòng ham muốn thật lớn.

Nam Bắc cảm thấy buồn cười nên tùy tiện gạt đầu, cô lấy khăn tắm, nhanh chóng lau khô nước ở trên người, rồi mặc quần áo sạch sẽ vào. Ngay sau đó cô mặc áo choàng đen, khăn trùm đầu và khăn che mặt, trải qua cuộc lán nạn vừa rồi ở trên sa mạc cô bỗng nhiên rất thích trang phục của phụ nữ Saudi, ít nhất sẽ không để cho cát bụi bay vào khắp nơi, khiến cho cả người trở nên dơ bẩn không chịu nổi.

Khi bọn họ đi tới, tất cả mọi người đều chuẩn bị ổn thoả.

Một đội người từ đỉnh núi bên cạnh bò lên trên di chuyển trên bãi đất nhấp nhô, họ có thể xuyên qua khe hở mà nhìn thấy toàn bộ cảnh sắc dưới chân núi. Trình Mục Dương mang theo súng tự động cỡ nhỏ, dẫn mọi người đi qua đỉnh núi. Cho đến khi tiến vào vòng vây trong phạm vi nhỏ, Nam Bắc rút cục nhìn thấy có mấy người đàn ông nằm sấp trên đỉnh núi, họ dùng tảng đá lớn che đậy chính mình, liên tục bắn súng vào người ở phía dưới.

Đây là một cạm bẫy đã được thiết kế rất tốt, đáng tiếc người của CIA còn chưa hiểu ra.

Những đặc công này tự nhận là người ưu tú nhất trên toàn thế giới, trong thời điểm chấp hành nhiệm vụ ám sát lại chạy vào cạm bẫy của kẻ địch, Nam Bắc nghĩ dù thế nào bọn họ cũng sẽ không tình nguyện chấp nhận.

Đáng tiếc, điều Trình Mục Dương muốn làm chính là để cho bọn họ tuyệt vọng.

Trình Mục Dương lấy ra bình rượu bạc nhỏ của mình rồi uống một ngụm, sau khi đến quốc gia này, đây là lần đầu tiên anh vi phạm lệnh cấm. Đối với tín ngưỡng của bạn bè, bình thường anh đều rất tôn trọng, mà đối với kẻ địch, anh sẽ không nhân từ như vậy.

Sa mạc trong đêm khuya, bão cát rất lớn.

Đầu tóc của anh cũng bị thổi rối loạn, che đi khuôn mặt, nhưng ánh mắt sắc bén vẫn nhìn thẳng.

Sau khi quan sát cuộc chiến gần năm phút đồng hồ, anh nói hai câu tiếng Nga vô cùng ngắn gọn với người của anh và CIA đang bắn nhau. Về mặt của những người đó đều có chút cứng lại, nhưng họ nhanh chóng thu hồi súng, ngưng bắn nhau.

Trình Mục Dương đeo kính có thể nhìn vào ban đêm, anh liền giơ súng trong tay lên, nhắm vào phía dưới, âm thanh của viên đạn rít lên xé rách không khí, không gián đoạn, không lưu tình, Nam Bắc tiếp tục nhìn thấy bóng dáng người ném súng xuống, nhưng không ai ngã xuống.

Anh chỉ là tháo dỡ súng của bọn họ.

Có thể nói là kinh sợ.

Tư thế bắn của anh vô cùng xinh đẹp, hơn nữa ở giữa bão cát anh có một lực đe dọa khiến cho người ta ghê sợ.

Người ở trên đỉnh núi cộng thêm đặc công của cục an ninh Moscow có khoảng 25, 26 người, nhưng chỉ có chính anh tỏ rõ uy lực của bản thân, tiến hành việc bắn súng trông có vẻ rất khinh thường.

“Tôi không muốn giết các người,” anh rút cục bỏ súng xuống, dùng tiếng Anh nói với những người Mỹ kia, “Ngược lại, tôi còn muốn trả lại cho các người một người bạn, để các người an toàn về nước. Cho nên buông súng xuống mới có lợi cho tất cả chúng ta.”

Bóng người ở dưới chân núi không có thay đổi, nhưng hiển nhiên đã ngừng bắn.

Trình Mục Dương ném khẩu súng qua bên cạnh A Mạn.

Sau đó anh đi về phía sau, ngồi xổm xuống nhìn A Fa Fu đang bị trói hai tay hai chân và miệng bị bịt lại nói: “Tôi biết mục đích chuyến đi lần này của các người, mà các người cũng có thể đã biết rõ tôi đến đây làm gì.”

A Fa Fu mở to hai mắt nhìn anh.

Người đàn ông này, cô ta đã từng đọc qua rất nhiều tài liệu về anh, nhưng đều rất sơ sài, cho đến khi anh bỗng nhiên xuất hiện ở Philippines, cấp trên lập tức ra mật lệnh hủy bỏ nhiệm vụ nằm vùng nhiều năm của cô ta, thay đổi thành theo dõi hành tung của ông trùm súng ống đạn dược này.

Anh rốt cuộc là người như thế nào?

Ở trên hòn đảo Philippines, người đàn ông này chăm sóc bạn gái rất dịu dàng, đây là ấn tượng đầu tiên của cô ta. Sau đó, tổ chức vũ trang của Philippines bị đột kích khủng bố khiến nội bộ hao tổn, làm cho anh biến mất

không dấu vết. Khi cô ta trở về tổng bộ mới nhìn thấy hình ảnh đầm máu mà một mình anh giết hại mấy đặc công, dùng lời nói của người Châu Á mà hình dung, anh là ác quỷ đến từ địa ngục, A tu la.

Tội phạm truy nã quốc tế, nhân vật quan trọng nằm trên danh sách ám sát, thế nhưng ngang nhiên cướp đi người kỹ sư hạt nhân mà bọn họ xúi giục ở Ả Rập Saudi, bắt cóc cô ta, thậm chí còn ở trong vùng nội địa của sa mạc mà bao vây những đặc công CIA chịu trách nhiệm ám sát anh.

Trình Mục Dương nhìn ánh mắt của A Fa Fu, kéo xuống tấm vải che miệng của cô ta.

“Anh muốn làm gì?” A Fa Fu khàn giọng hỏi anh.

“Giao cô và nhóm người kia cho Ả Rập Saudi,” vẻ mặt anh bình thản, lạnh lùng mà thờ ơ, “Đương nhiên cô có thể tố giác với bọn họ tôi đã cướp đoạt người kỹ sư hạt nhân, bất luận bọn họ có tin hay không, việc đầu tiên sẽ lấy mạng của các người, sau đó sẽ có rất nhiều phần tử tôn giáo coi quốc gia của các người là kẻ thù, tấn công khủng bố sẽ bắt giết kéo dài khiến các người chẳng thể đề phòng.”

Bởi vì anh nói một cách thông thả nên giọng điệu lạnh giá lộ ra sự uyển chuyển.

Phân tích khách quan khiến cho người ta khó mà kháng cự.

Mỗi câu của Trình Mục Dương đều không sai, ở trên thế giới này, nước Mỹ đã đắc tội phần lớn với các tôn giáo và quốc gia, các mối quan hệ đã không còn biện pháp để tu bổ. Cho nên những việc họ đã và đang làm là không ngừng tìm đủ loại cơ hội để hạn chế và kiểm soát những quốc gia đó, Trung Đông là một nơi rất nguy hiểm, nếu chuyện này bị vạch trần sẽ mang đến càng nhiều thù hận hơn.

“Nếu đã hiểu rõ, tôi sẽ cho cô xuống dưới,” Trình Mục Dương cười một cái, “Ngày hôm sau, các người sẽ tiếp nhận một cuộc thẩm vấn dài đằng đẳng, sau đó, quốc gia của cô nhất định sẽ lấy việc đầu tư kinh tế làm thỏa hiệp, trao đổi những đặc công là các người quay về. Tôi có một lời khuyên thiện ý, ngậm miệng của các người lại, quên đi chuyện kỹ sư hạt nhân, như vậy các người mới còn mạng mà trở về.”

Anh nói xong thì đứng lên.

Ra hiệu cho người xung quanh rời đi cho cô ta.

“Chúc cô may mắn.”

Anh không hề nhìn cô ta mà trở về bên cạnh Nam Bắc, anh nhẹ nhàng giúp cô vén lên phần tóc bị rối loạn rồi hôn lên trán của Nam Bắc. Giống như anh và cô chỉ tình cờ đi qua nơi này, thả A Fa Fu cho cô ta một con đường sống mà thôi.

“Trình Mục Dương,” Nam Bắc khẽ nói, “Có đôi khi, anh rất dọa người.”

“Thật vậy sao?”

Ánh mắt cô hơi cong lên: “Thật sự.”

“Anh không có thiện cảm với người Mỹ,” anh thấp giọng nói, “Bọn họ kì thị chủng tộc, anh chỉ muốn hù dọa họ thôi.”

Nam Bắc dần dần nghe được tiếng cánh quạt chạy nhanh như gió. Tiếng ồn đình tại như ốc cắt ngang đối thoại của bọn họ. Càng lúc càng lớn, càng ngày càng gần, có ánh sáng chiếu rọi rất mạnh, hơn nữa không chỉ có một ngọn đèn.

Chương 47: Phản kích tại bước đường cùng (3)

Áo choàng đen của Nam Bắc bị gió cuốn tung bay. Cô ngẩng đầu lên, có thể nhìn thấy bóng dáng của bốn năm chiếc máy bay trực thăng bay lượn trên bầu trời đêm. Có một sợi thang dây từ trên máy bay thả xuống.

Cảnh sát Saudi? Hay là người nào khác?

Cô nhìn không rõ người đang đứng trên thang cuốn.

Cho đến khi người kia nhảy xuống, trong cơn gió lốc thật lớn với âm thanh hỗn độn, người kia đi về phía này, Nam Bắc rốt cục nhận ra đó là Ba Đông Cáp. Hiển nhiên, khi cô rời khỏi trong khoảng thời gian ngắn, Ba Đông Cáp đã trở thành một phần trong kế hoạch của Trình Mục Dương.

“Thái tử nghe nói có rất nhiều đặc công Mỹ xuất hiện ở Ả Rập Saudi cho nên vô cùng khiếp sợ,” Ba Đông Cáp cười cười, “Đồng thời ngài ấy cũng rất lo lắng cho sự an toàn cá nhân của các vị, những người khách quý.”

Ba Đông Cáp nhìn đến Nam Bắc, gật đầu chào hỏi.

“Tôi rất tốt,” Trình Mục Dương nâng cao decibel trong tiếng ồn ào, cười nói, “Chỉ là có một chút sợ hãi.”

Ba Đông Cáp ngầm hiểu: “Những lời này tôi sẽ giúp anh chuyển đạt nguyện vọng cho bọn họ.”

“Cám ơn anh.”

Một chùm ánh sáng hỗn loạn không ngừng từ trên người của Trình Mục Dương xẹt qua mặt anh, ánh sáng mạnh như vậy càng làm nổi bật làn da trắng của anh, đầu tóc của anh bị thổi rối loạn trộn lẫn với cát bởi gió xoáy từ cánh quạt của máy bay trực thăng.

Nam Bắc chỉ ráng sức bấu môi, ý bảo anh giải thích sơ qua cho mình.

Chỉ có Nam Hoài và cô mới có khả năng khiến cho Ba Đông Cáp ra tay. Vì vậy, rõ ràng là Nam Hoài giúp anh.

Tuy rằng họ đã là người một nhà, nhưng cô không tin Nam Hoài có thể dễ dàng thỏa hiệp như vậy, cuối cùng còn lợi dụng quan hệ của bản thân anh với hoàng tộc Saudi để giúp đỡ Trình Mục Dương làm đảo ngược trắng đen.

Lúc này, ở đầu cùng của sa mạc có khoảng mười chiếc xe của cảnh sát và quân đội vũ trang đang chạy về hướng này. Trình Mục Dương đưa súng cho Ba Đông Cáp, người phía sau ngầm hiểu đem hung khí đã thương người này giao cho thân tín của thái tử.

Bắt đầu từ khi Trình Mục Dương chuyển giao súng, “sự thật” đã được định trước:

Quá trình của toàn bộ câu chuyện vô cùng đơn giản, anh là khách quý của Saudi, khi đang xem thi đấu lạc đà, bỗng nhiên gặp phải tập kích của đặc công Mỹ. May mắn thái tử anh minh thần võ thu được tình báo trước khi chuyện xảy ra, kịp thời cứu anh.

Mà từ đầu đến cuối, vị khách quý này hoàn toàn không có quan hệ với chuyện của nhà khoa học hạt nhân.

Và sau chuyện đó chính là xích mích giữa Ả Rập Saudi với Mỹ.

Cuối cùng, Trình Mục Dương mang theo Nam Bắc đi lên máy bay trực thăng, rời khỏi cồn cát. Nam Bắc nhìn xuống từ trên cao, nơi đó đã được đèn xe chiếu sáng như ban ngày. Rất nhiều quân vũ trang vây quanh chỗ ấy như lâm đại địch, nhưng mà những người đó vốn không biết, những đặc công CIA ở phía dưới chân núi sớm đã bị Trình Mục Dương đánh tan lòng tự tin mà vứt súng đầu hàng.

Nam Bắc nhìn chăm chăm xuống mặt đất ngày càng xa, cô thêm phần bối phục người đàn ông bên cạnh.

“Suy nghĩ gì đó?” Anh đặt cằm trên vai cô.

Cô cười: “Suy nghĩ việc anh lật ngược phải trái, không phân biệt trắng đen.”

Anh cười mà không nói.

Nam Bắc tiếp tục nói: “Những người này nhất định sẽ bị khởi tố tội gián điệp. Hơn nữa, chuyện này tất nhiên sẽ khiến cho mối quan hệ giữa Mỹ và Trung Đông trở nên căng thẳng, lúc này đây Moscow càng phải cảm ơn anh.”

Trình Mục Dương ừ một tiếng: “Bọn họ lại nợ anh một lần nữa.”

“CIA thật đáng thương,” Nam Bắc thở dài, “Bọn họ hao phí sức lực xúi giục kỹ sư hạt nhân, nhưng lại để qua tay anh đưa cho Nga. Bây giờ không chỉ không có kỹ sư mà còn phải nuốt giận, chấp nhận bị khởi tố tội gián điệp.”

Anh lại ừ.

Qua một lát hỏi cô: “Muốn uống rượu không?”

“Không.”

“Uống một ngụm nhỏ thôi.”

“Rượu của anh sẽ làm em say, còn rượu quá mạnh.”

“Sẽ không đâu.” Anh cười.

“Nếu say thì sao?”

“Anh sẽ đưa em về nhà.”

Câu trả lời không phù hợp nhưng là do Trình Mục Dương cố ý. Khoảng cách giữa bọn họ rất gần, cô thậm chí cảm thấy nếu nói thêm một từ nữa môi hai người sẽ chạm vào nhau. Trong ánh mắt vẫn như trước có hứa hẹn cũng có mê hoặc.

Cô bật cười.

Khi họ mới quen nhau, anh rõ ràng đã nói những lời này ở trên đường cao tốc. Từ ánh mắt, đến giọng điệu đều rất mơ hồ dễ dàng mê hoặc người khác. Cô nghĩ đến đây, nhin không được mà cười nhạo anh: “Nói thật, lúc trước anh có phải muốn em say khướt hay không?”

Anh cười: “Phải.”

Nam Bắc nhướn mày, thật đúng là tên lưu manh.

Trình Mục Dương thấp giọng nói: “Nếu lúc đó làm cho em say thì sẽ không có Trình Mục Dương của bây giờ. Nhưng mà, cho dù thế nào, kết cục của chúng ta cũng đều như nhau.”

Thật là lời nói rất mê người.

Nam Bắc vốn định tiếp tục hỏi để anh nói cho cô biết cuối cùng là vì lý do gì có thể làm cho anh trai thỏa hiệp, vào giờ khắc sau cùng ra tay giúp đỡ anh, khiến cho kế hoạch này càng thêm hoàn mỹ. Đáng tiếc, cô còn chưa mở miệng, Ninh Hạo ở bên cạnh bỗng nhiên đưa tai nghe qua, ý bảo Trình Mục Dương tiếp điện thoại.

Có vẻ là chuyện ở Moscow.

Cô ngừng lại sự tò mò của bản thân, cô vẫn còn nhiều thời gian để hỏi anh.

Ngày họ rời khỏi Ả Rập Saudi, giới truyền thông đã tung ra tin tức các đặc công Mỹ hành động ở Saudi đều bị bắt. Nhưng không biết rõ mục đích và nội dung hành động của bọn họ. Nam Bắc xem tin tức của một đài truyền hình ở Trung Đông được đặc biệt phát sóng trên máy bay, đầu tiên cô thấy bất ngờ, không hiểu tại sao mọi người lại biết tin tức này nhanh như vậy.

Nhưng ngay sau đó cô liền thông suốt.

Việc này nhất định lúc ở trên máy bay Trình Mục Dương đã sắp xếp qua cuộc điện thoại với Moscow.

Trải qua cuộc hành trình cực kỳ ngắn gọn nhưng vô cùng hiệu quả ở Ả Rập Saudi, cô rất tin tưởng vào bản lĩnh bày mưu tính kế còn có đầu óc chính trị quốc tế của Trình Mục Dương.

Cô có thể tưởng tượng ra tất cả mọi việc đều dựa theo dự tính của Trình Mục Dương mà phát triển. Chẳng qua ban đầu Trình Mục Dương chỉ muốn liên thủ với Moscow, dùng kỹ sư hạt nhân làm cái cớ để uy hiếp nước Mỹ thừa nhận thân phận thương gia từ thiện của anh. Mà sự trợ giúp sau cùng của Nam Hoài lại khiến cho Trung Đông trở thành đồng minh của Trình Mục Dương.

Ngày hôm sau các quốc gia này sẽ tiến hành thương lượng lợi ích một lần nữa.

Trình Mục Dương và Nam Bắc cùng tin tưởng, trong xã hội hiện đại, bất luận chiến tranh, xúi giục, chia rẽ, hoặc là hoạt động gián điệp, ám sát, tất cả đều là vì phục vụ kinh tế. Lợi ích kinh tế cao hơn hết thảy, đây mới là cốt lõi trong việc tranh đấu.

Vì vậy chỉ là vấn đề thời gian.

Tất cả mọi chuyện đều được giải quyết một cách lặng lẽ trong một hội nghị bàn tròn.

Thế giới này, tổng diện tích của lục địa và hải dương gần 5.1 triệu kilômét vuông.

Mà thế giới ngậm ở bên trong đó trước sau vẫn tồn tại.

Có lẽ quy tắc sinh tồn khác biệt, nhưng giống nhau ở chỗ, từng nơi trên thế giới này đều tồn tại một số thế lực, vì người dân và lãnh thổ của mình mà tiến hành tranh đấu.

Giống như lời của Nam Hoài: Bắc Bắc, nguồn gốc của loại gia tộc mà chúng ta được sinh ra là bởi vì phải bảo vệ người thân và quê hương của mình, bất luận chiến loạn hay bần cùng, cho dù triều đại thay đổi, cũng bảo vệ người dân sống trên mảnh đất và ruộng vườn này.

Mà lời nói của Trình Mục Dương cũng tương tự như vậy.

Nam Bắc nghĩ, ban đầu cô động lòng với Trình Mục Dương chính là vì thấy được anh thật sự cùng một thế giới với mình. Cô rất may mắn, cô đã gặp anh.

Thời gian giữa Ả Rập Saudi và Bỉ chênh lệch nhau.

Khi bọn họ đến Bỉ thì cục cưng đang chuẩn bị ăn cơm trưa.

Cô bé đang ngồi ở ngoài phòng khách.

Cô bé mặc một chiếc áo đầm bằng len, đeo kẹp tóc nhỏ nhỏ, đôi mắt màu nâu, làn da trắng như gôm sứ, mái tóc đen mềm mại vén sau lỗ tai, trông cô bé cực kỳ giống búp bê vải Tây Dương. Khi Nam Bắc lặng lẽ đi qua, cô bé đang ngồi ngay ngắn cúi đầu lật xem tập ảnh, lật qua lật lại một lát, ánh mắt cô bé rớt cục từ tập tranh ảnh dời đi, nghiêm trang nhìn về phía đồng hồ.

Nam Bắc cũng theo ánh mắt của cô bé nhìn qua.

Cô có thể đoán được, trong đầu óc nhỏ bé của cục cưng nhất định đang nghĩ đến giờ cơm trưa.

Đứa bé này không biết được thừa hưởng genes tốt từ ai mà đối với thời gian đặc biệt nhạy cảm, không có việc gì cũng phải xem giờ giấc, cô bé đem cuộc sống nhỏ bé của mình sắp xếp đầu vào đấy.

Cô trông cục cưng như vậy, chỉ cảm thấy buồn cười.

Trình Mục Dương ở bên cạnh đã đi qua trước một bước, Nam Bắc chưa kịp ngăn anh lại, anh đã đứng ở trước mặt của cục cưng, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống.

Cục cưng có chút sợ hãi, thế nhưng lại không né tránh.

Cô bé nhìn gương mặt của Trình Mục Dương, chậm rãi quan sát từng bộ phận trên gương mặt của anh, cho đến khi cô bé nhìn thấy đôi mắt kia, cuối cùng đã hiểu ra điều gì đó, đôi mắt cô bé uốn cong, cười rộ lên: “Ba nhỏ.”

Trình Mục Dương ừ một tiếng. Trong khi cười, thậm chí khoé miệng có độ cong hoàn toàn giống hệt cục cưng.

Cục cưng khẽ cười: “Ba nhỏ hết bệnh rồi sao?”

Cô bé hơi rụt rè mà vươn tay thử sờ lên trán của Trình Mục Dương. Mỗi lần mẹ bị ốm, cô bé cũng sẽ sờ lên trán của mẹ như vậy, chạm vào một cách nhẹ nhàng và chậm rãi, sau đó mẹ liền nhanh chóng khỏi bệnh.

Trình Mục Dương cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cục cưng đặt ở trên trán mình: “Tốt lắm.”

Thanh âm của anh dịu dàng một cách bất ngờ.

Cục cưng cũng ừ một tiếng.

Trong lòng Nam Bắc xốn xang khi nhìn thấy hai người bọn họ.

Qua một lát, cô bé mới rớt cục nhớ tới điều gì đó, bỗng nhiên hốc mắt liền đỏ lên. Có lẽ vì không quen thuộc với Trình Mục Dương, cô bé vẫn không dám hỏi thẳng. Trình Mục Dương phát hiện sự thay đổi của cục cưng, anh dùng giọng nói nhẹ nhàng hỏi cô bé: “Cục cưng sao vậy?”

“Ba nhỏ hết bệnh rồi.”

“Ừm.”

“Vậy, có thể trả mẹ lại cho cục cưng không?”

Trình Mục Dương bật cười khanh khách.

Nam Bắc nghe được thì thấy đau xót trong lòng, cô lặng lẽ đi qua, từ phía sau ôm lấy thân thể nhỏ bé của cục cưng, cô dùng mặt cọ lên cô bé nói: “Mẹ đã trở về.” Lần này cục cưng thật sự ngây người, khoảng chừng ba

bốn giây sau, cô bé bỗng nhiên òa khóc. Sự bình tĩnh khôn ngoan vừa rồi đã không còn, trái tim của Nam Bắc bị siết chặt, cô sẽ không bao giờ bằng lòng rời khỏi cục cưng nữa.

Nếu vừa rồi cô bé lễ phép với Trình Mục Dương như một người khách.

Thì giờ đây rốt cục cô bé cũng thấy được Nam Bắc, nhìn thấy người mẹ ngày ngày đêm đêm ở cùng với mình từ nhỏ đến lớn, cục cưng mới thật sự gặp được người thân nhất của mình. Cô bé từ khóc lớn đến thì thầm nước nở vui mắt ở trong ngực của Nam Bắc.

Trình Mục Dương muốn đưa tay ôm cô bé một cái, Nam Bắc vội thở dài, dùng khẩu hình nói: bây giờ không nên động đến con.

“Cục cưng đừng khóc, ba sắp đến đây,” Nam Bắc khẽ dỗ dành cô bé, “Quên ba nói gì sao? Không phải ba đã nói, nếu cục cưng khóc quá năm phút thì sẽ không được ngủ trưa với mẹ.”

Đây là phương pháp dạy dỗ quái đản gì thế?

Trình Mục Dương nghe được thì nhướn mày.

Thật bất ngờ là cục cưng lại rất nghe lời, cô bé nghĩ đến Nam Hoài liền ngừng khóc. Nhưng cái mũi vẫn mang theo âm thanh nặng nề, giọng nói nho nhỏ thốt lên: “Cục cưng nhớ mẹ.”

Nam Bắc ừ một tiếng: “Mẹ cũng nhớ cục cưng lắm.”

Cục cưng ngẩng đầu nhìn Nam Bắc rồi vươn cánh tay nhỏ bé sờ mặt cô: “Cục cưng rất nghe lời, mỗi ngày đều nhớ mẹ bảy tiếng đồng hồ.”

Nam Bắc bị cô bé chọc cười rộ lên.

Cục cưng nhú mày, rất sốt ruột mà nói với cô: “Là thật đấy.”

“Ừ, là thật.”

Cô dùng từng câu từng chữ dỗ dành cục cưng, Trình Mục Dương ngồi xổm nhìn cục cưng ở trong lòng Nam Bắc, từ đầu đến cuối không nói gì. Anh từng nghĩ đứa con này nhất định sẽ rất giống Nam Bắc, nhưng không ngờ lại giống đến như vậy, ngoại trừ màu sắc của đôi mắt giống với mình, phần còn lại trên khuôn mặt đều hoàn toàn giống như Nam Bắc.

Loại cảm giác này không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả.

Cuối cùng anh cũng hiểu được nguyên nhân mà Nam Hoài yêu thương cục cưng như vậy.

Sau khi Nam Bắc làm thể thân cho người kỹ sư hạt nhân kia, Ba Đông Cấp trước tiên đi tìm anh, đem người kia giao cho anh, đồng thời cũng kết nối điện thoại của Nam Hoài đưa cho anh. Nam Hoài, khi còn là thiếu niên anh đã từng gặp anh, nhưng không nghĩ rằng qua nhiều năm như vậy, lại bởi vì sự mất tích của Nam Bắc mà liên lạc với anh.

“Nói cho tôi biết kế hoạch ở Ả Rập Saudi của anh.” Giọng nói của Nam Hoài không có chút cảm xúc nào.

Trình Mục Dương không nghĩ ngợi gì, vài ba câu nói ra sự dàn xếp của mình cho Nam Hoài.

Sau khi nghe xong, anh trầm mặc hồi lâu.

Cuối cùng anh đưa ra đề nghị khiến cho sự việc càng thêm chu đáo chặt chẽ, mà đề nghị này chính là sau khi anh và Nam Bắc dụ người của CIA cắn câu thì giao cho chính phủ Ả Rập Saudi. Đương nhiên, lời đề xuất này của Nam Hoài anh cũng đã từng nghĩ qua, đáng tiếc khả năng thất bại cũng rất lớn, dù sao Trình Mục Dương cũng mang theo bốn tổ đặc công Moscow đến đây.

Trừ phi có thoả thuận ngầm với hoàng thất Saudi. Sự thoả thuận ngầm này sẽ có lợi cho Trình Mục Dương.

“Tôi nghĩ, chỗ vướng mắc của chuyện này chính là thân phận của anh,” điều đáng ngạc nhiên là Nam Hoài cũng nhìn ra điểm này, “Tôi có thể giúp anh lấy thân phận khách quý, an toàn rời khỏi Saudi. Một người bạn cũ của tôi, anh ta hiện là nhà đầu tư cá nhân lớn nhất tại Mỹ, những xí nghiệp to lớn đều có cổ phần của anh ta, vì thế anh ta cũng rất hy vọng có thể làm cho quan hệ của hai nước trở nên căng thẳng.”

“Sau đó lại tự mình khôi phục quan hệ? Giành được thiện cảm của người dân Mỹ?”

Giọng nói của Nam Hoài rốt cục có chút vui vẻ: “Không sai.”

Trình Mục Dương dĩ nhiên hiểu được người anh đang nói đến là ai.

Chính là người đã mời Ba Đông Cáp và Nam Bắc, hoàng tử giàu có nhất bây giờ ở Ả Rập Saudi.

Quả thật là hợp tác mà hai bên đều có lợi, Trình Mục Dương không có lý do từ chối. Sau khi anh vui vẻ đồng ý, ngay sau đó liền cùng Nam Hoài đàm phán cách thức, thời gian và địa điểm để thực hiện. Bọn họ phối hợp nhịp nhàng với nhau một cách bất ngờ, anh phát hiện, bản thân mình và Nam Hoài có rất nhiều điểm chung, ví dụ như mục tiêu rõ ràng, hơn nữa đối với yêu cầu thi hành vô cùng hà khắc.

“Trình Mục Dương,” ngày đó, trước khi Nam Hoài cúp điện thoại, anh nói với anh, “May mắn là anh. Nếu là người khác, tôi nhất định sẽ cho anh lạng lẽ chết ở Ả Rập Saudi.”

Trình Mục Dương mỉm cười: “Tại sao là tôi thì sẽ có ngoại lệ?”

“Bởi vì, Bắc Bắc luôn vì anh mạo hiểm.”

Lời nói ngầm của Nam Hoài rất rõ ràng, Nam Bắc vì Trình Mục Dương ngay cả mạng sống cũng có thể không cần, anh chỉ còn đường thoả hiệp.

Nam Bắc dùng khăn mặt ẩm lau đôi mắt và bàn tay của cục cưng, sau đó cô bé mới hỏi cô: “Ba đâu?”

Trình Mục Dương nghe được từ đó vẫn cảm thấy vô cùng kỳ lạ, anh lắc đầu cười cười làm như không nghe thấy.

“Ba?” Cục cưng nghĩ nghĩ, khẽ nói với Nam Bắc, “Ba nói, hôm nay ba nhỏ đến làm khách. Ba nói, ba không thích ba nhỏ, cho nên hôm nay ba không ở nhà.”

Nam Bắc dở khóc dở cười, gật đầu: “Trước khi ba đi còn nói gì nữa với cục cưng không?”

Cục cưng tiếp tục suy nghĩ một lát rồi nhẹ nhàng nói: “Không có.”

Nam Bắc nghĩ, anh trai chắc là rất tức giận. Nhưng mà không sao, anh ấy sẽ không thực sự giận đối với người nhà.

Khi Trình Mục Dương ăn cơm với cục cưng, cục cưng đã rất thân thiết với anh. Đây là sức mạnh của huyết thống, bất luận là khoảng cách hay thời gian cũng không có cách nào làm phai nhạt sức mạnh đó.

Nam Bắc nhìn Trình Mục Dương lau tay sạch sẽ, rồi tự mình lột vỏ tôm, sau khi lột xong thì bỏ vào miệng của cô bé. Cục cưng chỉ ngoan ngoãn nhìn anh, đợi đến lúc bàn tay anh đến bên miệng, cô bé mới hơi hé miệng ra để ăn.

Anh cười một cái, cục cưng cũng cong mắt cười một cái.

Hơn nữa lúc họ ăn cơm, không ai nói gì cả.

Nam Bắc nhìn thấy bọn họ như vậy, cô liền nghĩ rằng lúc trước khi ở Philippines có thể giữ được cục cưng và sống lại, nhất định là món quà lớn nhất của Phật tổ.

Sau bữa trưa, cục cưng dính lấy Nam Bắc một hồi rồi ngoan ngoãn lên giường đi ngủ.

Lúc này Trình Mục Dương mới đến gần cô, từ phía sau nhẹ nhàng kéo cô vào trong lòng, hạ thấp giọng nói: “Biểu hiện của anh có tốt không?”

“Tốt lắm,” cô khẽ trả lời, “Vô cùng tốt.”

“Có phần thưởng không?”

Cô cười: “Muốn thưởng gì nào?”

“Bây giờ còn chưa biết, giữ lại trước đã, về sau sẽ giải quyết.”

“Trình Mục Dương,” Nam Bắc dờ khóc dờ cười, “Anh có cảm thấy bản thân anh đặc biệt có lòng tham không đấy hay không?”

Trình Mục Dương cười cười, lắc đầu nói: “Không thể xem là rất thoả mãn, thực ra anh ít khi ham mê điều gì, cũng như chỉ một mình em là đủ rồi.”

“Anh có thể thử đặt cục cưng ở trước em không?”

“Anh rất thích cục cưng,” Trình Mục Dương thấp giọng nói, “Nhưng mà, anh sợ anh không mang con đi được, vì vậy anh nhất định phải chuẩn bị tâm lý trước, để tránh khỏi quá thất vọng.”

“Tại sao?”

Trình Mục Dương nhìn cô, nói hai chữ: “Nam Hoài.”

“Sẽ không đâu,” cô không tin, “Anh em không nhần tâm như vậy.”

“Anh ấy không nhần tâm, anh ấy chỉ là quá yêu hai người,” Trình Mục Dương ngược lại giải thích thay cho Nam Hoài, “Em, anh nhất định phải mang đi, chuyện còn lại thì phải xem duyên số. Anh nghĩ nếu cục cưng có duyên gọi anh ấy là ba thì sẽ luôn đối xử với anh ấy khác biệt.”

Bỉ, là nơi đầu tiên mà cô quen biết với Trình Mục Dương.

Những ký ức của cô về anh bao giờ cũng liên quan đến mùa đông.

Mà bây giờ, vừa lúc đang là mùa đông ở đây, đêm khuya nhiệt độ thấp nhất chỉ dao động ở 0 độ, tuy có mưa tuyết, nhưng phần lớn chỉ là những cơn mưa nhỏ sền sệt rơi xuống đất hoá thành tuyết.

Hôm nay bọn họ chuẩn bị rời khỏi, Nam Bắc thử liên lạc với Nam Hoài, vẫn không có kết quả.

Lần đầu tiên anh trai làm như vậy, cô ôm điện thoại suy nghĩ một lát, có lẽ đoán được anh thật luyến tiếc mình và cục cưng. Thực ra đã qua nhiều năm như vậy, phần lớn thời gian cô đều tách biệt với Nam Hoài. Nhưng mà đó chỉ là những không gian riêng, ở trong lòng, bọn họ vẫn luôn sống nương tựa lẫn nhau, cùng chung hoạn nạn.

Mà hiện tại, không chỉ đơn giản là cô và anh trai cùng chung hoạn nạn, còn có Trình Mục Dương và cục cưng.

Nam Bắc lấy áo khoác len nhỏ lại đây rồi mặc vào cho cục cưng đang đứng trên chiếc giường nhỏ, lại đội thêm chiếc mũ lông thật dày. Gương mặt nhỏ nhắn chôn vùi trong chiếc áo và mũ, chỉ có đôi mắt nhìn chăm chăm vào Nam Bắc. Đến lúc Nam Bắc cầm lấy cái bao tay, cục cưng rớt cục nhịn không được, nhẹ giọng hỏi cô: “Cục cưng muốn đi tìm ba được không?”

Nam Bắc hơi bất ngờ, cười hỏi cô bé: “Tại sao con muốn tìm ba hả? Cục cưng nhớ ba à?”

Cục cưng suy nghĩ một lát, nói: “Ba không vui.”

Nam Bắc vốn đã lo lắng không yên, bị tiếng thút thít còn mùi sữa và chiếc mũ đã cay cay của cô bé khiến cho cô nhớ tới rất nhiều chuyện của thời thơ ấu, mỗi ngày đều không thể quên. Cô thậm chí cảm thấy mình rất tàn nhẫn, chẳng những muốn bản thân mình đi Moscow, còn muốn đem đi cục cưng yêu thương nhất của anh trai.

“Mẹ?” Cục cưng rất hoang mang nhìn cô, “Không được sao?”

Cô không biết nói như thế nào, nhưng sợ cục cưng ngóng trông muốn gặp Nam Hoài, đến khi rời khỏi nơi này đến Moscow, cô bé sẽ thật sự đau lòng thất vọng. Vì vậy, bất luận như thế nào, vẫn nên khéo léo nói thật với cô bé: “Cục cưng và mẹ đi cùng nhau, về sau sẽ ở chung với ba nhỏ, được không?”

Cục cưng không hiểu: “Ba có đi chung không?”

“Ba sẽ thường xuyên đến thăm cục cưng, mẹ cũng sẽ thường xuyên mang cục cưng đi thăm ba.”

Cục cưng càng hoang mang hơn, thậm chí có chút nôn nóng, cô bé cầm hai ngón tay của Nam Bắc, giọng nói tủi thân hỏi cô: “Mẹ không cần ba sao?” Nam Bắc lắc đầu, thật sự bị cô bé làm muốn khóc: “Mẹ không phải không cần ba, chỉ là mẹ ở cùng với ba nhỏ, sau này ba cũng sẽ có một?? Mẹ nhỏ.”

Logic quan hệ thật sự rối loạn, Nam Bắc lần đầu tiên không biết phải giải thích rõ ràng như thế nào.

Huống chi cục cưng còn nhỏ như vậy.

Cục cưng ờ một tiếng.

Qua một lát, cô bé ngồi trên chiếc giường nhỏ của mình, hai tay tháo chiếc mũ lông màu trắng xuống, như là hạ quyết tâm rất lớn, cô bé không đợi nói chuyện mà tự mình khóc trước, nước mắt xoành xoạch rơi xuống. Nam Bắc sợ hãi, sờ sờ gương mặt cô bé, cô đến gần muốn ôm cô bé vào trong lòng, nhưng cục cưng ôm chiếc mũ của mình, lần đầu tiên không cho cô ôm.

“Mẹ muốn ba nhỏ,” cô bé nức nở, oan ức nói, “Cục cưng muốn ba.”

Về mặt tủi thân thật là kiên quyết.

Nam Bắc không biết nói gì, chỉ có thể thử lừa gạt cô bé: “Cục cưng quên rồi sao? Ba nhỏ cũng rất thương cục cưng, cục cưng cũng gọi ba là ba mà?” Cục cưng mím môi im miệng, trong đôi mắt màu nâu đều là nước mắt: “Cục cưng muốn ba.”

Bất luận Nam Bắc nói cái gì, cô bé cũng không nói lời nào khác.

Nam Bắc sững sốt với sự ngoan cố của cô bé, nếu nói người đi theo cục cưng hàng ngày hẳn là cô, người mẹ này mới đúng chứ. Tuy rằng tình cảm giữa Nam Hoài và cục cưng rất tốt, nhưng thời gian anh ở bên cạnh cô bé lại rất ít?? Cục cưng cứ khóc nhiều lần, rồi dón vào góc giường nằm ngủ, hai tay vẫn gắt gao ôm lấy chiếc mũ như là nghĩ rằng chỉ cần không đội mũ này thì cô bé sẽ không rời khỏi đây.

Nam Bắc không dám bắt buộc con, cô bị cô bé làm cho nước mắt rơi không ngừng.

Cuối cùng vẫn là Trình Mục Dương đi vào, anh để cục cưng nằm ở trên giường, đắp tấm chăn bông lên cho cô bé. Anh nhìn thấy cục cưng gắt gao nắm lấy chiếc mũ lông nhỏ kia cũng không lấy ra từ tay cô bé, ngược lại anh ôm Nam Bắc ra khỏi phòng của cục cưng.

“Bắc Bắc, đừng ép buộc con, trước tiên để cho cục cưng ở lại,” anh nói, “Có lẽ con bé thật sự lựa chọn anh trai của em. Nếu cục cưng hối hận, chúng ta sẽ liền đón con đến Moscow.”

Nam Bắc hiểu lời anh nhưng cô cũng luyến tiếc cục cưng.

Hai người đứng ở cạnh cửa sổ sát đất rất lâu, cuối cùng Trình Mục Dương cũng thuyết phục được cô, để cho cục cưng có cô hội lựa chọn một lần. Nam Bắc miễn cưỡng đồng ý để cục cưng tạm thời ở lại với anh trai, cũng xem như có thể yên tâm.

Hai người rời khỏi Bỉ, không bay thẳng đi Moscow, mà là đến Bắc Kinh, thay đổi bằng đường xe lửa từ Bắc Kinh đi Moscow.

Bọn họ ở trong một toa hành khách rất đặc biệt.

Ngoại trừ người do Trình Mục Dương sắp đặt thì không có hành khách nào khác.

Có ánh nắng chiếu vào từ bên ngoài cửa kính rơi xuống sàn, chuyến tàu đang chạy từ lục địa Siberia, cách nhà ga khoảng ngàn dặm, chỉ có rừng rậm và thảo nguyên rộng lớn, không phải là phong cảnh có thể nhìn thấy ở Uyển Đình.

Nam Bắc đang thấp giọng dỗ dành cục cưng, không có lòng dạ nào nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

“Anh trai em mang cục cưng trở về Vân Nam sao?” Nam Bắc ngắt điện thoại với Nam Hoài, cô có chút khẩn trương nhìn về phía Trình Mục Dương.

Cô cho rằng Trình Mục Dương muốn cho cô một sự kinh ngạc vui mừng, cho nên mới đột nhiên thay đổi hành trình.

Có lẽ ở trên chuyến tàu này, cục cưng sẽ bỗng nhiên xuất hiện, kết quả là không có gì cả. Hơn nữa có thêm tin tức không vui, Nam Hoài lại mang theo cục cưng rời khỏi Bỉ, trở về Vân Nam.

Trình Mục Dương ngược lại không bất ngờ, ừ một tiếng: “Anh ấy nói với anh rồi, anh ấy muốn dẫn cục cưng đi ba năm.”

Tay anh từ lưng của Nam Bắc, trượt xuống đùi, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Anh bỏ được sao?” Nam Bắc vẫn cảm thấy chuyện này có phần kỳ lạ.

Anh lắc đầu: “Không được.”

“Vậy sao anh còn đồng ý với anh ấy.”

“Anh ấy là anh trai của em.”

“Nhưng cục cưng là con gái của anh.”

“Không sao,” Trình Mục Dương cười rộ lên, “Anh sẽ tìm cách cướp về.”

Nam Bắc đỡ khóc đỡ cười.

Hai người kia rốt cuộc đang chơi trò gì đây?

“Anh trai em đồng ý giúp anh, chính là vì muốn dẫn cục cưng đi ư?”

“Không phải là nguyên nhân chính, chỉ là điều kiện kèm theo.”

“Nguyên nhân chính là gì?”

Trình Mục Dương cười một cái, âm thanh trầm thấp nhưng không trả lời câu hỏi của cô: “Bắc Bắc, em không phát hiện phong cảnh của tuyến đường này thật đẹp sao?” Nam Bắc nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe thấy anh tiếp tục nói, “Con đường sắt này từ Bắc Kinh đến Moscow, cách nhà ga khoảng ngàn dặm, chỉ có rừng rậm và thảo nguyên rộng lớn, vô cùng thích hợp để đọc sách trong yên lặng, hoặc là làm một số việc yêu thích.”

“Quả thực rất đẹp.” Cô thuận miệng đối phó.

“Chủ yếu là, cả hành trình vừa vặn sáu ngày sáu đêm.”

Cô rốt cuộc hiểu được ý tứ của anh. Thì ra người đàn ông này vẫn còn nhớ cô đã đồng ý điều gì lúc ở Ả Rập Saudi.

Trình Mục Dương cười mà không nói, anh gọi điện thoại nội tuyến dặn dò người đưa bữa tối đến.

Ngay sau đó có một cô gái người Moscow bung tới rượu mạnh và thức ăn ngon.

Khi cô gái kia buông khay, Nam Bắc mới tùy tiện nhìn cô ta một cái, liền có chút ngạc nhiên. Là Kachiusa, bạn học cùng phòng của cô khi du học ở Bỉ, nhiều năm đã không gặp cô gái Moscow kia. Kachiusa nhe răng cười với cô, ngay sau đó cô ta dùng tiếng Nga nói vài câu kính cẩn với Trình Mục Dương rồi rời khỏi phòng.

Nam Bắc càng thêm nghi hoặc, cô quay đầu lại nhìn Trình Mục Dương.

Xem ra cô thật sự cần một lời giải thích hợp lý, về Bỉ, về sự quen biết của mình và Trình Mục Dương, có phải là do anh có ý sắp xếp hay không: “Cô ấy là người của anh à?”

“Không phải,” Trình Mục Dương ôm lấy eo cô, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của cô, “Cô ấy là người của cục an ninh.”

Nam Bắc né tránh tay anh, nhưng lại trốn không thoát, ánh mắt anh bỗng nhiên nhìn về phía cô như nhìn thấy điều gì đó đã chờ đợi lâu lắm rồi.

Ánh mắt như vậy rất dễ dàng làm cho cô thỏa hiệp.

“Vấn đề này, về sau em sẽ hỏi anh lần nữa,” âm thanh của cô bắt gặp trầm xuống, “Nói cho em biết, nguyên nhân chính mà anh trai em đồng ý giúp anh là gì vậy?”

Trình Mục Dương im lặng nhìn cô, qua một lát anh đột nhiên cười.

“Anh kể cho anh ấy nghe một câu chuyện xưa. Là chuyện anh đã trải qua lúc mười bốn tuổi.”

Anh vừa nói xong, nụ hôn đã dừng trên thân thể cô, họ vẫn còn thời gian rất dài, anh cũng không sót ruột. Chuyện xưa dài như vậy, anh sẽ từ từ kể cho cô nghe:

Anh, Trình Mục Dương, làm sao thiếu cô một mạng.

Mà lại lòng tham không đáy như thế nào, muốn cô trọn đời trọn kiếp.

Ngoại truyện: Here with me

Ngồi trên xe lửa vào ban đêm luôn luôn có một cảm giác không chân thật.

Tiếng leng keng nhịp nhàng của bánh xe lửa chạy trên đường ray, Nam Bắc tựa vào vách tường của toa xe có thể cảm giác được sự rung động rất nhỏ nhẹ. Tất cả những giai điệu thật nhịp nhàng, âm thanh và cảm xúc đều có thể khiến cho người ta nhớ đến những đoạn ký ức đã qua.

“Em nhớ tới lần đầu tiên ngồi xe lửa.” Cô dùng cánh tay kéo tấm chăn lên bao phủ thân trên rồi nhìn Trình Mục Dương đang ngồi ở bên cửa sổ. Anh mặc quần áo đơn giản thoải mái, chân mang dép lê màu trắng, ngồi ở chỗ kia lật xem tờ báo trong tay.

Gần đó có một ấm trà.

Cực kỳ giống như một buổi sáng sớm nào đó ở hồ Vạn Đảo, lúc anh và cô còn chưa bắt đầu.

“Rất đặc biệt sao?”

“Cũng được,” âm thanh của Nam Bắc trầm thấp, “Chuyến tàu kia vô cùng mệt nhọc, khi ngồi trên xe cảm thấy thân thể lắc lư, lúc đó, em không biết tại sao em lại ngồi trên chiếc xe lửa không thoải mái này cho nên luôn khóc lóc. Anh đừng cười, anh có biết khi đó em còn nhỏ, lần đầu tiên phải chịu khổ vì vậy chỉ biết khóc thôi.”

“Sau đó thế nào?”

“Sau đó?” Em nhớ rõ em ngồi cả đêm, anh trai em khẽ dỗ dành và ôm em cả đêm. Cho đến sáng, sau khi chuyến tàu dừng lại ở một nơi hẻo lánh, anh ấy đưa em vào một căn nhà đồ nát, kiểm dây thừng trói tay chân em lại, còn che miệng của em, sau đó tìm miếng vải bố xé ra rồi bịt lại, cứ như vậy em không khóc nữa.”

Trình Mục Dương nhíu mày nhìn cô.

Cô dương dương tự đắc, không còn cảm thấy bức bối khi nhớ lại.

“Lúc ấy em rất ghét Nam Hoài, anh ấy để em phơi nắng như vậy, đôi mắt bị chiếu vào rất khó chịu, còn có rất nhiều côn trùng, em liền cảm thấy vô cùng hận anh ấy, em cho rằng anh ấy muốn hại chết em.”

“Sau đó?”

“Sau đó thì,” tiếng Nam Bắc cười nhẹ, cô ngửa mặt nằm ở trên giường, “Anh ấy đưa em quay về ăn uống. Tiếp đó tìm một chỗ giống như vậy mà trói em, không cho em lên tiếng, anh ấy biến mất mấy giờ đồng hồ, có đôi khi cả một đêm mới quay trở về dẫn em đi. Cho đến khi em trưởng thành, không còn khóc âm ỉ nữa, lúc đó em biết anh ấy vì đánh lạc hướng những người muốn đuổi giết chúng em nên em mới không hận anh ấy.” Cô trầm lặng.

Chỉ có Nam Hoài bức bách cô lúc còn bé, cô ghét anh, căm ghét một cách mãnh liệt.

Cánh tay anh bị cô cắn đến bầm tím. Khi ấy cô vẫn còn nhỏ nên không hiểu chuyện.

“Trình Mục Dương, lần đầu tiên anh ngồi xe lửa là khi nào vậy?”

“Mười bốn tuổi,” anh để tờ báo xuống rồi đến nằm bên cạnh cô, anh ôm thân thể cô vào trong lòng, “Khi đó là lần đầu tiên anh đến Đông Nam Á, không ngờ lại có một chỗ nóng như vậy, khắp nơi đều có côn trùng, ai cũng rất đen bởi vì phơi nắng. Em có biết ở Moscow, người đẹp như mây, làn da trắng như tuyết.” Nam Bắc ngạc nhiên nhìn anh, “Anh từng đến Đông Nam Á sao?”

“Có đi một lần,” Trình Mục Dương nhìn đôi mắt màu đen tỏa sáng của cô nói, “Anh đã đến Myanmar.”

“Mười bốn tuổi à?”

“Mười bốn tuổi.”

“Anh đi đến đó làm gì?” Mười lăm năm về trước, nơi ấy không hề bình yên.

“Đi xem quốc gia lấy Phật giáo làm tín ngưỡng.”

Nam Bắc cười khúc khích: “Hai quốc gia có cuộc sống khác xa nhau, khi đó ai cũng chờ chạy trốn khỏi Myanmar, mà anh lại đến thưởng thức phong cảnh.”

“Ban đầu không có gì, sau đó ——” âm thanh của anh quyen rũ mê người, “Sau đó, anh gặp phải một tai nạn, bị người ta bắt cóc.”

“Bắt cóc?”

“Suýt —— để cho anh nói hết.”

Anh nói ở bên tai cô, “Anh rất thông minh, nhân cơ hội xúi giục mấy cô bé người Myanmar cùng nhau chạy trốn, trên đường các cô bé ấy bị đám người phát hiện rồi bị bắn chết. Sau đó, anh ở trong một rừng cây cùng đường bí lối, cho đến khi nghe thấy tiếng súng và tiếng kêu la mà anh không hiểu, anh đã cho rằng mình sẽ chết.”

Nam Bắc nghe đến đó thì nín lặng, giống như nhìn thấy hình ảnh đó qua lời nói của anh.

“Anh cầu xin Phật tổ, em biết gia đình của anh là người tin Phật, cho nên anh cũng tin, nhưng Phật tổ không hề xuất hiện. Sau đó anh cầu xin thượng đế, nếu thượng đế bằng lòng đưa tay ra cứu giúp anh, anh sẽ thờ phụng thượng đế cho đến chết, nhưng tất cả đều vô dụng.”

Ngón tay anh xoa nhẹ lên mặt cô: “Khi đó anh có thể cảm giác được máu tươi của cô bé bị giết chết trên ngọn cây rơi xuống chỗ anh. Anh không dám nhúc nhích, nằm sấp trong bụi cỏ mà không còn hy vọng.”

“Sau đó thì sao?”

Giọng nói của cô nhẹ nhàng.

“Sau đó, anh được cứu, có người bắn tia giết chết một đội bốn, năm người Myanmar,” âm thanh của Trình Mục Dương mang theo ý cười, khẽ nói với cô, “Anh nhìn thấy một cậu bé, bộ dáng không lớn hơn anh bao nhiêu cầm súng đi ra, ở phía sau cậu ta là một cô bé xinh đẹp.”

Nam Bắc bỗng nhiên mở to hai mắt.

“Cô bé kia nói, anh đừng lục soát. Anh nghĩ cô bé biết, nếu tìm được bất cứ kẻ nào, anh trai của cô bé cũng sẽ không tha, cho nên cô bé kia mềm lòng.”

“Trình Mục Dương ——”

“Để cho anh nói hết,” anh cắt ngang lời cô, “Một người có tín ngưỡng, bản thân thờ phụng điều gì đó, hoàn toàn là người ngoan đạo. Trong lúc anh tuyệt vọng nhất, người xuất hiện không phải là Phật tổ, càng không phải thượng đế, mà là cô bé kia.”

Cô không thể tin được.

Tai nạn năm đó, cô đã từng gặp anh.

Nam Bắc muốn ngồi dậy, hỏi anh kỹ càng.

Nhưng Trình Mục Dương nhanh hơn một bước giữ lấy cánh tay của cô: “Không cần gấp gấp hỏi, chúng ta nên làm chút chuyện đứng đắn trước.”

“Tiểu lưu manh.” Cô thì thào, nhịp tim trong ngực đập thành thịch.

“Lưu manh?” Anh cười, “Nhưng anh là người hướng thiện, để anh đọc Tâm Kinh cho em nghe, Quan Tự Tại Bồ Tát, hành thâm Bát Nhược Ba La Mật đa thì ——” Nam Bắc cười vì bị anh dây dưa, cô từ dưới thân thể anh muốn né ra ngoài, đáng tiếc năng lực cô thua kém hơn nên bị anh kéo trở về.

Anh gây sức ép với cô như thế, nhưng trong miệng vẫn đọc Tâm Kinh không gián đoạn.

Mỗi chữ mỗi câu giống như lời tâm tình.

Cuối cùng anh dùng đầu lưỡi khiêu khích lưỡi của cô khiến cô không kịp chuẩn bị.

Bồ đề tát đỏa y Bát nhã Ba la mật đa cô, tâm vô quái ngại, vô quái ngại cố, vô hữu khủng bố, viễn ly điên đảo mộng tưởng, cứu cánh Niết Bàn*. Cứu cánh Niết Bàn?

() Bồ tát nương Bát nhã ba la mật đa, nên tâm không mắc ngại, vì không mắc ngại nên không sợ hãi, xa lìa mộng tưởng điên đảo, rốt ráo niết bàn.*

Tâm tư chưa từng không lo lắng, trần thế này như một giấc mộng điên đảo.

Anh không nhớ nổi câu chữ tiếp theo.

Trước mặt, chỉ có đôi mắt đen nhánh kia.

Vì cô, anh cam tâm tình nguyện.

Đa tình một đời mà đánh mất cuộc sống thánh thiện.

-Hết-